

**Крисоватий А.І.,
Вакуліч І.П.,
Герчаківський С.Д.**

Податкова система України

Тернопіль 2002

**Крисоватий А.І., Вакуліч І.П.,
Герчаківський С.Д.**

Податкова система України

**(Збірка законодавчих актів
із змінами та доповненнями
за станом на 1 листопада 2002 року)**

*Рекомендовано Вченою радою
Тернопільської академії народного
господарства як навчально-методичне
видання для студентів, які навчаються за
напрямком “Економіка і підприємництво”*

**Тернопіль
«Інтекс», 2002**

(4 Укр) 302.2

К 82

Упорядники - Крисоватий Андрій Ігорович, Вакуліч Іван Петрович,
Герчаківський Святослав Дем'янович (кафедра податків та фіскальної
політики Тернопільської академії народного господарства)

Податкова система України
Збірка законодавчих актів із змінами та доповненнями
за станом на 1 листопада 2002 року

Підписано до друку 28.11.2002 року.

Формат 84x108/32. Гарнітура тайме.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Наклад 350 прим. Зам. № 235.

к82 Податкова система України (збірка законодавчих актів із змінами та доповненнями за станом на 1 листопада 2002 року). Упорядники Крисоватий А.І., Вакуліч І.П., Герчаківський С. Д. -Тернопіль, 2002. -468 с.

Видання містить тексти законодавчих актів, що закріплюють та регулюють процес правового регламентування та організацію справляння податків, зборів та обов'язкових платежів в Україні. Тексти наведені за станом на 1 листопада 2002 року.

Збірка орієнтована на студентів, слухачів магістратури, викладачів економічних та юридичних спеціальностей та осіб, що цікавляться питаннями оподаткування.

67.9 (4 Укр) 302.2 © Крисоватий А.І., Вакуліч І.П., Герчаківський С.Д., 2002. ©Тернопільська академія народного господарства, 2002.

© Видавництво «Інтекс», 2002.

ЗМІСТ

ЗАГАЛЬНА ЧАСТИНА	5
Конституція України (витяг)	5
Закон України “Про систему оподаткування” (витяг)	14
Закон України “Про державну податкову службу в Україні” (витяг).....	22
Закон України “Про порядок погашення зобов’язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами” (витяг).....	39
СПЕЦІАЛЬНА ЧАСТИНА	88
Податок на додану вартість	88
Закон України “Про податок на додану вартість” (витяг).....	88
Акцизний збір	113
Декрет Кабінету Міністрів України “Про акцизний збір” (витяг)	113
Закон України “Про акцизний збір на алкогольні напої та тютюнові вироби” (витяг)	118
Мито	126
Митний кодекс України	126
Податок з прибутку підприємств	257
Закон України “Про оподаткування прибутку підприємств ” (витяг)	257
Прибутковий податок з громадян	326
Декрет Кабінету Міністрів України “Про прибутковий податок з громадян” (витяг)	326
Плата за торговий патент на деякі види підприємницької діяльності	349
Закон України “Про патентування деяких видів підприємницької діяльності” (витяг)	349
Державне мито	362
Декрет Кабінету Міністрів України “Про державне мито” (витяг).....	362
Плата (податок) за землю	381
Закон України “Про плату за землю ” (витяг).....	381
Фіксований сільськогосподарський податок	392
Закон України “Про фіксований сільськогосподарський податок ” (витяг).....	392
Єдиний податок	396
Указ Президента України “Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб”єктів малого підприємництва ” (витяг)	396
Податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів	* 401

Закон України “Про податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів ” (витяг).....	401
Податок на промисел	407
Декрет Кабінету Міністрів України “Про податок на промисел” (витяг)	407
Збір за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету	401
Постанова Кабінету Міністрів України “Про затвердження Порядку встановлення нормативів збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, та його справляння ¹¹ (витяг).....	408
Збір за спеціальне використання природних ресурсів	415
Кодекс України “Про надра” (витяг).....	415
Лісовий Кодекс України (витяг)	442
Водний Кодекс України (витяг).....	443
Збір за забруднення навколишнього природного середовища	439
Закон України “Про охорону навколишнього природного середовища ” (витяг) ...	439
Збір на обов’язкове державне пенсійне страхування	439
Закон України “Про збір на обов’язкове державне пенсійне страхування ” (витяг)	439
Збір на обов’язкове соціальне страхування	446
Закон України “Про розмір внесків на деякі види загальнообов’язкового державного соціального страхування” (витяг).....	452
Закон України “Про страхові тарифи на загальнообов’язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності” (витяг)....	455
Збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства	458
Закон України “Про збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства ” (витяг).....	458
Єдиний збір, який справляється у пунктах пропуску через державний кордон України	459
Закон України “Про єдиний збір, який справляється у пунктах пропуску через державний кордон України”(витяг).....	459
Місцеві податки і збори	462
Декрет Кабінету Міністрів України “Про місцеві податки і збори”	462

ЗАГАЛЬНА ЧАСТИНА

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ

(витяг)

РОЗДІЛ II. ПРАВА, СВОБОДИ ТА ОБОВ'ЯЗКИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Стаття 67. Кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом.

Усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом.

РОЗДІЛ IV. ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Стаття 75. Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент — Верховна Рада України.

Стаття 85. До повноважень Верховної Ради України належить:

- 1) внесення змін до Конституції України в межах і порядку, передбачених розділом XIII цієї Конституції;
- 2) призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції;
- 3) прийняття законів;
- 4) затвердження Державного бюджету України та внесення змін до нього; контроль за виконанням Державного бюджету України, прийняття рішення щодо звіту про його виконання;
- 5) визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики;
- 6) затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля;
- 7) призначення виборів Президента України у строки, передбачені цією Конституцією;
- 8) заслуховування щорічних та позачергових послань Президента України про внутрішнє і зовнішнє становище України;
- 9) оголошення за поданням Президента України стану війни і укладення миру, схвалення рішення Президента України про використання Збройних Сил України та інших військових формувань у разі збройної агресії проти України;
- 10) усунення Президента України з поста в порядку особливої процедури (імпичменту), встановленою статтею 111 цієї Конституції;
- 11) розгляд і прийняття рішення щодо схвалення Програми діяльності Кабінету Міністрів України;
- 12) надання згоди на призначення Президентом України Прем'єр-міністра України;

до цієї Конституції;

14) затвердження рішень про надання Україною позик і економічної допомоги іноземним державам та міжнародним організаціям, а також про одержання Україною від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій позик, не передбачених Державним бюджетом України, здійснення контролю за їх використанням;

15) призначення чи обрання на посади, звільнення з посад, надання згоди на призначення і звільнення з посад осіб у випадках, передбачених цією Конституцією;

16) призначення на посади та звільнення з посад Голови та інших членів Рахункової палати;

17) призначення на посаду та звільнення з посади Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; заслуховування його щорічних доповідей про стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні;

18) призначення на посаду та звільнення з посади Голови Національного банку України за поданням Президента України;

19) призначення та звільнення половини складу Ради Національного банку України;

20) призначення половини складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення;

21) призначення на посаду та припинення повноважень членів Центральної виборчої комісії за поданням Президента України;

22) затвердження загальної структури, чисельності, визначення функцій Збройних Сил України, Служби безпеки України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також Міністерства внутрішніх справ України;

23) схвалення рішення про надання військової допомоги іншим державам, про направлення підрозділів Збройних Сил України до іншої держави чи про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України;

24) надання згоди на призначення на посади та звільнення з посад Президентом України Голови Антимонопольного комітету України, Голови Фонду державного майна України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України;

25) надання згоди на призначення Президентом України на посаду Генерального прокурора України; висловлення недовіри Генеральному прокуророві України, що має наслідком його відставку з посади;

26) призначення третини складу Конституційного Суду України;

27) обрання суддів безстроково;

28) дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим за наявності висновку Конституційного Суду України про порушення нею Конституції України або законів України; призначення позачергових виборів до Верховної Ради Автономної Республіки Крим;

29) утворення і ліквідація районів, встановлення і зміна меж районів і міст, піднесення населених пунктів до категорії міст, найменування і перейменування населених пунктів і районів;

30) призначення чергових та позачергових виборів до органів місцевого самоврядування;

31) затвердження протягом двох днів з моменту звернення Президента України указів про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її місцевостях, про загальну або часткову мобілізацію, про оголошення окремих місцевостей зонами надзвичайної екологічної ситуації;

32) надання у встановлений законом строк згоди на обов'язковість міжнародних договорів України та денонсація міжнародних договорів України;

33) здійснення парламентського контролю у межах, визначених цією Конституцією;

34) прийняття рішення про направлення запиту до Президента України на вимогу народного депутата України, групи народних депутатів чи комітету Верховної Ради України, попередньо підтриману не менш як однією третинною від конституційного складу Верховної Ради України;

35) призначення на посаду та звільнення з посади керівника апарату Верховної Ради України; затвердження кошторису Верховної Ради України та структури її апарату;

36) затвердження переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації; визначення правових засад вилучення об'єктів права приватної власності.

Верховна Рада України здійснює інші повноваження, які відповідно до Конституції України віднесені до її відання.

Стаття 91. Верховна Рада України приймає закони, постанови та інші акти більшістю від її конституційного складу, крім випадків, передбачених цією Конституцією.

Стаття 92. Виключно законами України встановлюються:

Державний бюджет України і бюджетна система України; система оподаткування, податки і збори; засади створення і функціонування фінансового, грошового, кредитного та інвестиційного ринків; статус національної валюти, а також статус іноземних валют на території України; порядок утворення і погашення державного внутрішнього і зовнішнього борю; порядок випуску та обігу державних цінних паперів, їх види і типи;

Стаття 95. Бюджетна система України будується на засадах справедливого і неупередженого розподілу суспільного багатства між громадянами і територіальними громадами.

Виключно законом про Державний бюджет України визначаються будь-які видатки держави на загальносуспільні потреби, розмір і цільове спрямування цих видатків.

Держава прагне до збалансованості бюджету України.

Регулярні звіти про доходи і видатки Державного бюджету України мають

бути оприлюднені.

Стаття 96. Державний бюджет України затверджується щорічно Верховною Радою України на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин — на інший період.

Кабінет Міністрів України не пізніше 15 вересня кожного року подає до Верховної Ради України проект закону про Державний бюджет України на наступний рік. Разом із проектом закону подається доповідь про хід виконання Державного бюджету України поточного року.

Стаття 97. Кабінет Міністрів України відповідно до закону подає до Верховної Ради України звіт про виконання Державного бюджету України.

Поданий звіт має бути оприлюднений.

Стаття 98. Контроль за використанням коштів Державного бюджету України від імені Верховної Ради України здійснює Рахункова палата.

Стаття 99. Грошовою одиницею України є гривня.

Забезпечення стабільності грошової одиниці є основною функцією центрального банку держави з Національного банку України.

РОЗДІЛ V. ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

Стаття 102. Президент України є главою держави і виступає від її імені.

Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина.

Стаття 106. Президент України:

1) забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави;

2) звертається з посланнями до народу та із щорічними і позачерговими посланнями до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України;

3) представляє державу в міжнародних відносинах, здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави, веде переговори та укладає міжнародні договори України;

4) приймає рішення про визнання іноземних держав;

5) призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях; приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав;

6) призначає всеукраїнський референдум щодо змін Конституції України відповідно до статті 156 цієї Конституції, проголошує всеукраїнський референдум за народною ініціативою;

7) призначає позачергові вибори до Верховної Ради України у строки, встановлені цією Конституцією;

8) припиняє повноваження Верховної Ради України, якщо протягом тридцяти днів однієї чергової сесії пленарні засідання не можуть розпочатися;

9) призначає за згодою Верховної Ради України Прем'єр-міністра України;

припиняє повноваження Прем'єр-міністра України та приймає рішення про його підставку;

10) призначає за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади, а також голів місцевих державних адміністрацій та припиняє їхні повноваження на цих посадах;

11) призначає за згодою Верховної Ради України на посаду Генерального прокурора України та звільняє його з посади;

12) призначає половину складу Ради Національного банку України;

13) призначає половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення;

14) призначає на посади та звільняє з посад за згодою Верховної Ради України І олову Антимонопольного комітету України, Голову Фонду державного майна України, Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України;

15) утворює, реорганізовує та ліквідує за поданням Прем'єр-міністра України міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади;

16) скасовує акти Кабінету Міністрів України та акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим;

17) є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави;

18) очолює Раду національної безпеки і оборони України;

19) вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та приймає рішення про використання Збройних Сил України у разі збройної агресії проти України;

20) приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України;

21) приймає у разі необхідності рішення про введення в Україні або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості України зонами надзвичайної екологічної ситуації в з наступним ствердженням цих рішень Верховною Радою України;

22) призначає третину складу Конституційного Суду України;

23) утворює суди у визначеному законом порядку;

24) присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини;

25) нагороджує державними нагородами; встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними;

26) приймає рішення про прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, про надання притулку в Україні;

27) здійснює помилування;

для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби;

29) підписує закони, прийняті Верховною Радою України;

30) має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів і наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховної Ради України;

31) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією України.

Президент України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Акти Президента України, видані в межах повноважень, передбаченні пунктами 3, 4, 5, 8, 10, 14, 15, 17, 18, 21, 22, 23, 24 цієї статті, скріплюються підписами Прем'єр-міністра України і міністра, відповідального за акт та його виконання.

РОЗДІЛ VI. КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ. ІНШІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Стаття 113. Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України та підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах, передбачених у статтях 85, 87 Конституції України. Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією і законами України, актами Президента України.

Стаття 114. До складу Кабінету Міністрів України входять Прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр, три віце-прем'єр-міністри, міністри.

Прем'єр-міністр України призначається Президентом України за згодою більше ніж половини від конституційного складу Верховної Ради України.

Персональний склад Кабінету Міністрів України призначається Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Прем'єр-міністр України керує роботою Кабінету Міністрів України, спрямовує її на виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Верховною Радою України.

Прем'єр-міністр України входить із поданням до Президента України про утворення, реорганізацію та ліквідацію міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, в межах коштів, передбачених Державним бюджетом України на утримання цих органів.

Стаття 116. Кабінет Міністрів України:

1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і законів України, актів Президента України;

2) вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина;

3) забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової

припиняє повноваження Прем'єр-міністра України та приймає рішення про його підставку;

10) призначає за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади, а також голів місцевих державних адміністрацій та припиняє їхні повноваження на цих посадах;

11) призначає за згодою Верховної Ради України на посаду Генерального прокурора України та звільняє його з посади;

12) призначає половину складу Ради Національного банку України;

13) призначає половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення;

14) призначає на посади та звільняє з посад за згодою Верховної Ради України І олову Антимонопольного комітету України, Голову Фонду державного майна України, Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України;

15) утворює, реорганізовує та ліквідує за поданням Прем'єр-міністра України міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади;

16) скасовує акти Кабінету Міністрів України та акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим;

17) є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави;

18) очолює Раду національної безпеки і оборони України;

19) вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та приймає рішення про використання Збройних Сил України у разі збройної агресії проти України;

20) приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України;

21) приймає у разі необхідності рішення про введення в Україні або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості України зонами надзвичайної екологічної ситуації я з наступним затвердженням цих рішень Верховною Радою України;

22) призначає третину складу Конституційного Суду України;

23) утворює суди у визначеному законом порядку;

24) присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини;

25) нагороджує державними нагородами; встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними;

26) приймає рішення про прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, про надання притулку в Україні;

27) здійснює помилування;

для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби;

29) підписує закони, прийняті Верховною Радою України;

30) має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів і наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховної Ради України;

31) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією України.

Президент України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Акти Президента України, видані в межах повноважень, передбаченні пунктами 3, 4, 5, 8, 10, 14, 15, 17, 18, 21, 22, 23, 24 цієї статті, скріплюються підписами Прем'єр-міністра України і міністра, відповідального за акт та його виконання.

РОЗДІЛ VI. КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ. ІНШІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Стаття 113. Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України та підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах передбачених у статтях 85, 87 Конституції України. Кабінет Міністрів України своїй діяльності керується Конституцією і законами України, актами Президента України.

Стаття 114. До складу Кабінету Міністрів України входять Прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр, три віце-прем'єр-міністри, міністри.

Прем'єр-міністр України призначається Президентом України за згодою більше ніж половини від конституційного складу Верховної Ради України.

Персональний склад Кабінету Міністрів України призначається Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Прем'єр-міністр України керує роботою Кабінету Міністрів України, спрямовує її на виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Верховною Радою України.

Прем'єр-міністр України входить із поданням до Президента України про утворення, реорганізацію та ліквідацію міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, в межах коштів, передбачених Державним бюджетом України на утримання цих органів.

Стаття 116. Кабінет Міністрів України:

1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і законів України, актів Президента України;

2) вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина;

3) забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової

Під податком і збором (обов'язковим платежем) до бюджетів та до державних цільових фондів слід розуміти обов'язковий внесок до бюджету відповідного рівня або державного цільового фонду, здійснюваний платниками у порядку і на умовах, що визначаються законами України про оподаткування.

Державні цільові фонди - це фонди, які створені відповідно до законів України і формуються за рахунок визначених законами України податків і зборів (обов'язкових платежів) юридичних осіб незалежно від форм власності та фізичних осіб.

Державні цільові фонди включаються до Державного бюджету України, крім І пенсійного фонду України та Фонду соціального страхування України. При цьому збір на обов'язкове соціальне страхування, визначений від об'єкта оподаткування для працюючих інвалідів, у повному обсязі зараховується до Фонду України соціального захисту інвалідів. Відрахування та збори на будівництво, реконструкцію, ремонт і утримання автомобільних доріг загального користування України зараховуються на окремі рахунки відповідних бюджетів та використовуються виключно на фінансування дорожнього господарства України у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Сукупність податків і зборів (обов'язкових платежів) до бюджетів та до державних цільових фондів, що справляються у встановленому законами України порядку, становить систему оподаткування.

Стаття 3. Принципи побудови та призначення системи оподаткування

Принципами побудови системи оподаткування є:

стимулювання науково-технічного прогресу, технологічного оновлення виробництва, виходу вітчизняного товаровиробника на світовий ринок високотехнологічної продукції;

стимулювання підприємницької виробничої діяльності та інвестиційної активності - введення пільг щодо оподаткування прибутку (доходу), спрямованого на розвиток виробництва;

обов'язковість - впровадження норм щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), визначених на підставі достовірних даних про об'єкти оподаткування за звітний період, та встановлення відповідальності платників податків за порушення податкового законодавства;

рівнозначність і пропорційність - справляння податків з юридичних осіб здійснюється у певній частці від отриманого прибутку і забезпечення сплати рівних податків і зборів (обов'язкових платежів) на рівні прибутку і пропорційно більших податків і зборів (обов'язкових платежів) - на більші доходи;

рівність, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації - забезпечення однакового підходу до суб'єктів господарювання (юридичних і фізичних осіб, включаючи нерезидентів) при визначенні обов'язків щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

соціальна справедливість - забезпечення соціальної підтримки малозабезпечених верств населення шляхом запровадження економічно обґрунтованого неоподаткованого мінімуму доходів громадян та застосування

диференційованого і прогресивного оподаткування громадян, які отримують високі та надвисокі доходи;

стабільність - забезпечення незмінності податків і зборів (обов'язкових платежів) і їх ставок, а також податкових пільг протягом бюджетного року;

економічна обгрунтованість - встановлення податків і зборів (обов'язкових платежів) на підставі показників розвитку національної економіки та фінансових можливостей з урахуванням необхідності досягнення збалансованості витрат бюджету з його доходами;

рівномірність сплати - встановлення строків сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) виходячи з необхідності забезпечення своєчасного надходження коштів до бюджету для фінансування витрат;

компетенція - встановлення і скасування податків і зборів (обов'язкових платежів), а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до законодавства про оподаткування виключно Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим і сільськими, селищними, міськими радами;

єдиний підхід - забезпечення єдиного підходу до розробки податкових законів з обов'язковим визначенням платника податку і збору (обов'язкового платежу), об'єкта оподаткування, джерела сплати податку і збору (обов'язкового платежу), податкового періоду, ставок податку і збору (обов'язкового платежу), строків та порядку сплати податку, підстав для надання податкових пільг;

доступність - забезпечення дохідливості норм податкового законодавства для платників податків і зборів (обов'язкових платежів).

Стаття 4. Платники податків і зборів (обов'язкових платежів)

Платниками податків і зборів (обов'язкових платежів) є юридичні і фізичні особи, на яких згідно з законами України покладено обов'язок сплачувати податки і збори (обов'язкові платежі).

Стаття 5. Облік платників податків і зборів (обов'язкових платежів)

Облік платників податків і зборів (обов'язкових платежів) здійснюється державними податковими органами та іншими державними органами відповідно до законодавства. Банки та інші фінансово-кредитні установи відкривають рахунки платникам податків і зборів (обов'язкових платежів) лише за умови пред'явлення ними документа, що підтверджує взяття їх на облік у державному податковому органі, і в триденний термін повідомляють про це державний податковий орган.

Стаття 6. Об'єкти оподаткування

Об'єктами оподаткування є доходи (прибуток), додана вартість продукції (робіт, послуг), вартість продукції (робіт, послуг), у тому числі митна або її натуральні показники, спеціальне використання природних ресурсів, майно юридичних і фізичних осіб та інші об'єкти, визначені законами України про оподаткування.

Стаття 7. Порядок встановлення податкових ставок

Ставки податків і зборів (обов'язкових платежів) встановлюються Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим і сільськими,

Під податком і збором (обов'язковим платежем) до бюджетів та до державних цільових фондів слід розуміти обов'язковий внесок до бюджету відповідного рівня або державного цільового фонду, здійснюваний платниками у порядку і на умовах, що визначаються законами України про оподаткування.

Державні цільові фонди - це фонди, які створені відповідно до законів України і формуються за рахунок визначених законами України податків і зборів (обов'язкових платежів) юридичних осіб незалежно від форм власності та фізичних осіб.

Державні цільові фонди включаються до Державного бюджету України, крім І Інсійного фонду України та Фонду соціального страхування України. При цьому збір на обов'язкове соціальне страхування, визначений від об'єкта оподаткування дія працюючих інвалідів, у повному обсязі зараховується до Фонду України соціального захисту інвалідів. Відрахування та збори на будівництво, реконструкцію, ремонт і утримання автомобільних доріг загального користування України зараховуються на окремі рахунки відповідних бюджетів та використовуються виключно на фінансування дорожнього господарства України у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Сукупність податків і зборів (обов'язкових платежів) до бюджетів та до державних цільових фондів, що справляються у встановленому законами України порядку, становить систему оподаткування.

Стаття 3. Принципи побудови та призначення системи оподаткування

Принципами побудови системи оподаткування є:

стимулювання науково-технічного прогресу, технологічного оновлення виробництва, виходу вітчизняного товаровиробника на світовий ринок високотехнологічної продукції;

стимулювання підприємницької виробничої діяльності та інвестиційної активності - введення пільг щодо оподаткування прибутку (доходу), спрямованого на розвиток виробництва;

обов'язковість - впровадження норм щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), визначених на підставі достовірних даних про об'єкти оподаткування за звітний період, та встановлення відповідальності платників податків за порушення податкового законодавства;

рівнозначність і пропорційність - справляння податків з юридичних осіб здійснюється у певній частці від отриманого прибутку і забезпечення сплати рівних податків і зборів (обов'язкових платежів) на рівні прибутку і пропорційно більших податків і зборів (обов'язкових платежів) - на більші доходи;

рівність, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації - забезпечення однакового підходу до суб'єктів господарювання (юридичних і фізичних осіб, включаючи нерезидентів) при визначенні обов'язків щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

соціальна справедливість - забезпечення соціальної підтримки малозабезпечених верств населення шляхом запровадження економічно обгрунтованого неоподаткованого мінімуму доходів громадян та застосування

диференційованого і прогресивного оподаткування громадян, які отримують високі та надвисокі доходи;

стабільність - забезпечення незмінності податків і зборів (обов'язкових платежів) і їх ставок, а також податкових пільг протягом бюджетного року;

економічна обгрунтованість - встановлення податків і зборів (обов'язкових платежів) на підставі показників розвитку національної економіки та фінансових можливостей з урахуванням необхідності досягнення збалансованості витрат бюджету з його доходами;

рівномірність сплати - встановлення строків сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) виходячи з необхідності забезпечення своєчасного надходження коштів до бюджету для фінансування витрат;

компетенція - встановлення і скасування податків і зборів (обов'язкових платежів), а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до законодавства про оподаткування виключно Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим і сільськими, селищними, міськими радами;

єдиний підхід - забезпечення єдиного підходу до розробки податкових законів з обов'язковим визначенням платника податку і збору (обов'язкового платежу), об'єкта оподаткування, джерела сплаги податку і збору (обов'язкового платежу), податкового періоду, ставок податку і збору (обов'язкового платежу), строків та порядку сплати податку, підстав для надання податкових пільг;

доступність - забезпечення дохідливості норм податкового законодавства для платників податків і зборів (обов'язкових платежів).

Стаття 4. Платники податків і зборів (обов'язкових платежів)

Платниками податків і зборів (обов'язкових платежів) є юридичні і фізичні особи, на яких згідно з законами України покладено обов'язок сплачувати податки і збори (обов'язкові платежі).

Стаття 5. Облік платників податків і зборів (обов'язкових платежів)

Облік платників податків і зборів (обов'язкових платежів) здійснюється державними податковими органами та іншими державними органами відповідно до законодавства. Банки та інші фінансово-кредитні установи відкривають рахунки платникам податків і зборів (обов'язкових платежів) лише за умови пред'явлення ними документа, що підтверджує взяття їх на облік у державному податковому органі, і в триденний термін повідомляють про це державний податковий орган.

Стаття 6. Об'єкти оподаткування

Об'єктами оподаткування є доходи (прибуток), додана вартість продукції (робіт, послуг), вартість продукції (робіт, послуг), у тому числі митна або її натуральні показники, спеціальне використання природних ресурсів, майно юридичних і фізичних осіб та інші об'єкти, визначені законами України про оподаткування.

Стаття 7. Порядок встановлення податкових ставок

Ставки податків і зборів (обов'язкових платежів) встановлюються Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим і сільськими,

селищними, міськими радами відповідно до законів України про оподаткування і не змінюються протягом бюджетного року, за винятком випадків, пов'язаних із застосуванням антидемпінгових, компенсаційних і спеціальних заходів відповідно до законів України.

Зміна податкових ставок і механізм справляння податків і зборів (обов'язкових платежів) не можуть запроваджуватися Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік.

Стаття 8. Порядок зарахування податків і зборів (обов'язкових платежів) до бюджетів та державних цільових фондів

Порядок зарахування податків і зборів (обов'язкових платежів) до Державного бюджету України і місцевих бюджетів та державних цільових фондів встановлюється Верховною Радою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим і сільськими, селищними, міськими радами відповідно до цього Закону та інших законів України.

Стаття 9. Обов'язки платників податків і зборів (обов'язкових платежів)

1. Платники податків і зборів (обов'язкових платежів) зобов'язані:

1) вести бухгалтерський облік, складати звітність про фінансово-господарську діяльність і забезпечувати її зберігання у терміни, встановлені законами;

2) подавати до державних податкових органів та інших державних органів відповідно до законів декларації, бухгалтерську звітність та інші документи і відомості, пов'язані з обчисленням і сплатою податків і зборів (обов'язкових платежів);

3) сплачувати належні суми податків і зборів (обов'язкових платежів) у встановлені законами терміни;

4) допускати посадових осіб державних податкових органів до обстеження приміщень, що використовуються для одержання доходів чи пов'язані з утриманням об'єктів оподаткування, а також для перевірок з питань обчислення і сплати податків і зборів (обов'язкових платежів).

2. Керівники і відповідні посадові особи юридичних осіб та фізичні особи під час перевірки, що проводиться державними податковими органами, зобов'язані давати пояснення з питань оподаткування у випадках, передбачених законами, виконувати вимоги державних податкових органів щодо усунення виявлених порушень законів про оподаткування і підписати акт про проведення перевірки.

3. Обов'язок юридичної особи щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) припиняється із сплатою податку, збору (обов'язкового платежу) або його скасуванням або списанням податкової заборгованості відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». У разі ліквідації юридичної особи заборгованість з податків і зборів (обов'язкових платежів) сплачується у порядку, встановленому законами України. У разі укладення мирової угоди у процедурі провадження у справі про банкрутство заборгованість з податків і зборів (обов'язкових платежів) сплачується у розмірах, визначених мировою угодою, укладеною у порядку, встановленому

законами України.

4. Обов'язок фізичної особи щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) припиняється із сплатою податку і збору (обов'язкового платежу) або його скасуванням, а також у разі смерті платника.

Стаття 10. Права платників податків і зборів (обов'язкових платежів)

Платники податків і зборів (обов'язкових платежів) мають право:

1) подавати державним податковим органам документи, що підтверджують право на пільги щодо оподаткування у порядку, встановленому законами України;

2) одержувати та ознайомлюватися з актами перевірок, проведених державними податковими органами;

3) оскаржувати у встановленому законом порядку рішення державних податкових органів та дії їх посадових осіб.

Стаття 11. Відповідальність платників податків і зборів (обов'язкових платежів) за порушення податкових законів

Відповідальність за правильність обчислення, своєчасність сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) і додержання законів про оподаткування несуть платники податків і зборів (обов'язкових платежів) відповідно до законів України.

Фінансові санкції за наслідками документальних перевірок та ревізій, які здійснюються органами державної податкової служби України та іншими уповноваженими державними органами, застосовуються у розмірах, передбачених законодавчими актами, чинними на день завершення таких перевірок або ревізій.

'Стаття 12. Обов'язки банків та інших фінансово-кредитних установ

1. Банки та інші фінансово-кредитні установи зобов'язані подавати державним податковим органам на їх запит відомості про наявність і рух коштів на розрахункових та інших рахунках платників податків - клієнтів цих установ.

2. Банки та інші фінансово-кредитні установи виконують доручення платників податків і зборів (обов'язкових платежів) на перерахування податків і зборів (обов'язкових платежів) до Державного бюджету України і місцевих бюджетів у встановлений законами України термін.

3. Керівник та інші посадові особи банків та інших фінансово-кредитних установ за невиконання вимог, передбачених частинами першою і другою цієї статті, а також за неподання державним податковим органам відомостей про відкриття рахунків суб'єктам підприємницької діяльності притягаються до відповідальності згідно з законами України.

Розділ II. ВИДИ ПОДАТКІВ І ЗБОРІВ (ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПЛАТЕЖІВ) І ПОРЯДОК ЗАРАХУВАННЯ ЇХ ДО БЮДЖЕТІВ І ДЕРЖАВНИХ ЦІЛЬОВИХ ФОНДІВ

Стаття 13. Види податків і зборів (обов'язкових платежів), що справляються на території України

В Україні справляються:

загальнодержавні податки і збори (обов'язкові платежі);

місцеві податки і збори (обов'язкові платежі);

Стаття 14. Загальнодержавні податки і збори (обов'язкові платежі)

1. До загальнодержавних належать такі податки і збори (обов'язкові платежі):

1) податок на додану вартість;

2) акцизний збір;

3) податок на прибуток підприємств;

4) податок на доходи фізичних осіб;

5) мито;

6) державне мито;

7) податок на нерухоме майно (нерухомість);

8) плата (податок) за землю;

9) рентні платежі;

10) податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів;

11) податок на промисел;

12) збір за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету;

13) збір за спеціальне використання природних ресурсів;

14) збір за забруднення навколишнього природного середовища;

15) збір до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення;

16) збір на обов'язкове соціальне страхування;

17) збір на обов'язкове державне пенсійне страхування;

18) збір до Державного інноваційного фонду;

19) плата за торговий патент на деякі види підприємницької діяльності.

20) фіксований сільськогосподарський податок;

21) збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства;

22) гербовий збір (застосовується до 1 січня 2000 року);

23) єдиний збір, що справляється у пунктах пропуску через державний кордон України;

24) збір за використання радіочастотного ресурсу України.

2. Загальнодержавні податки і збори (обов'язкові платежі) встановлюються Верховною Радою України і справляються на всій території України.

3. Порядок зарахування загальнодержавних податків і зборів (обов'язкових платежів) до Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим, місцевих бюджетів і державних цільових фондів визначається згідно з законами України.

4. Податки і збори (обов'язкові платежі), зазначені в пунктах 7, 8, 10, 11, 13, 14 частини першої цієї статті, на території Автономної Республіки Крим встановлюються Верховною Радою Автономної Республіки Крим. При цьому ставки податків і зборів (обов'язкових платежів) визначаються в межах граничних

розмірів ставок, установлених законами України.

Стаття 15. Місцеві податки і збори (обов'язкові платежі)

1. До місцевих податків належать:

- 1) податок з реклами;
- 2) комунальний податок.

2. До місцевих зборів (обов'язкових платежів) належать:

- 1) готельний збір;
- 2) збір за припаркування автотранспорту;
- 3) ринковий збір;
- 4) збір за видачу ордера на квартиру;
- 5) курортний збір;
- 6) збір за участь у бігах на іподромі;
- 7) збір за виграш на бігах на іподромі;
- 8) збір з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі та іподромі;
- 9) збір за право використання місцевої символіки;
- 10) збір за право проведення кіно-і телезйомок;
- 11) збір за проведення місцевого аукціону, конкурсного розпродажу і лотер
- 12) збір за проїзд по території прикордонних областей автотранспорту, прямує за кордон;
- 13) збір за видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі та сфери послуг
- 14) збір з власників собак.

3. Місцеві податки і збори (обов'язкові платежі), механізм справляння порядок їх сплати встановлюється сільськими, селищними, міськими радами відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, установлених законами України, крім збору за проїзд по території прикордонних областей автотранспорту, що прямує за кордон, який встановлюється обласними радами. При цьому податки і збори (обов'язкові платежі), зазначені у пункті 2 частини першої і пунктах 2-4, 13 та 14 частини другої цієї статті, є обов'язковими і встановлення сільськими, селищними та міськими радами за наявності об'єкта оподаткування або умов, з якими пов'язане запровадження цих податків і зборів.

4. Суми податків і зборів (обов'язкових платежів), зазначених у цій статті, зараховуються до місцевих бюджетів у порядку, визначеному сільськими, селищними, міськими радами, якщо інше не встановлено законами України.

Стаття 16. Джерела сплати податків і зборів (обов'язкових платежів)

1. Джерела сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) встановлюють відповідними законами про податки, збори (обов'язкові платежі).

2. Державні та інші цільові фонди, які не передбачені цим Законом, маючи своїм джерелом виключно прибуток підприємств, який залишається після сплати всіх податків і зборів (обов'язкових платежів), передбачених статтями 14 і цього Закону. Відрахування до цих фондів здійснюються на добровільних засадах.

Стаття 17. Порядок сплати податків і зборів (обов'язкових платежів)

Сплата податків і зборів (обов'язкових платежів) провадиться у порядку, встановленому цим Законом та іншими законами України.

Податки і збори (обов'язкові платежі), які відповідно до законів включаються по ціни товарів (робіт, послуг) або відносяться на їх собівартість, сплачуються і незалежно від результатів фінансово-господарської діяльності.

Стаття 18. Усунення подвійного оподаткування

1. Сума доходу або прибутку, одержана юридичними особами, їх філіями, відділеннями за кордоном, включається до загальної суми доходу (прибутку), що підлягає оподаткуванню в Україні, і враховується при визначенні розміру податку.

Суми податку на доход (прибуток), одержані за межами території України, її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, сплачені юридичними особами, їх філіями, відділеннями за кордоном відповідно до і.конодавства іноземних держав, зараховуються під час сплати ними податку з доходів (прибутку) в Україні. При цьому розмір зараховуваних сум не може перевищувати суми податку з доходів (прибутку), що підлягає сплаті в Україні, с госовно доходу (прибутку), одержаного за кордоном.

2. Доходи, одержані за межами України фізичними особами з постійним місцем проживання в Україні, включаються до складу сукупного доходу, що підлягає оподаткуванню в Україні.

Суми податку з доходів фізичних осіб, сплачені за кордоном відповідно до іаконодавства іноземних держав громадянами з постійним місцем проживання н Україні, зараховуються під час сплати ними податку з доходів фізичних осіб в Україні. При цьому розмір зараховуваних сум податку з доходів, сплачених за межами України, не може перевищувати суми податку з доходів фізичних осіб, що підлягає сплаті цими особами в Україні.

3. Суми податку на нерухоме майно (нерухомість), сплачені за кордоном відповідно до законодавства іноземних держав фізичними особами, які постійно проживають в Україні, за об'єкти, що знаходяться за її межами, зараховуються під час сплати ними податку на об'єкти в Україні. При цьому розмір зарахованих сум податку, сплачених за межами України, не може перевищувати суми, що підлягає сплаті цими особами в Україні.

4. Зарахування сплачених за межами України сум податків, зазначених у частинах першій - третій цієї статті, провадиться за умови письмового підтвердження податкового органу відповідної іноземної держави щодо факту сплати податку та наявності міжнародних договорів про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна та запобігання ухилення від сплати податку.

Стаття 19. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України, ратифікованим Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що їх містять закони України про оподаткування, то застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 20. Контроль за справлянням податків і зборів (обов'язкових платежів)

Контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів) здійснюється державними податковими органами та іншими державними органами в межах повноважень, визначених законами.

За стягнення податків і зборів (обов'язкових платежів), які не передбачені цим Законом, посадові особи державних податкових органів та інших державних органів несуть відповідальність згідно з законами України.

Голова Верховної Ради Української РСР
м. Київ

Л. КРАВЧУК
25 червня 1991 року
№ 1251-ХІІ

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про державну податкову службу в Україні
(витяг)

Цей Закон визначає статус державної податкової служби в Україні, її функції та правові основи діяльності.

Розділ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Система органів державної податкової служби

До системи органів державної податкової служби належать: Державна податкова адміністрація України, державні податкові адміністрації в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, державні податкові інспекції в районах, містах (крім міст Києва та Севастополя), районах у містах (далі - органи державної податкової служби).

У складі органів державної податкової служби знаходяться відповідні спеціальні підрозділи по боротьбі з податковими правопорушеннями (далі - податкова міліція).

Державна податкова адміністрація України залежно від кількості платників податків та інших місцевих умов може утворювати міжрайонні (на два і більше районів), об'єднані (на місто і район) державні податкові інспекції та у їх складі відповідні підрозділи податкової міліції.

У Державній податковій адміністрації України та державних податкових адміністраціях в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі утворюються колегії. Чисельність і склад колегії Державної податкової адміністрації України затверджуються Кабінетом Міністрів України, а колегій державних податкових адміністрацій в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі - Державною податковою адміністрацією України. Колегії є дорадчими органами і розглядають найважливіші напрями діяльності відповідних державних податкових адміністрацій.

Структура Державної податкової адміністрації України затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 2. Завдання органів державної податкової служби

Завданнями органів державної податкової служби є:

здійснення контролю за додержанням податкового законодавства, правильністю обчислення, повнотою і своєчасністю сплати до бюджетів, державних цільових фондів податків і зборів (обов'язкових платежів), а також неподаткових

доходів, установлених законодавством (далі - податки, інші платежі);

внесення у встановленому порядку пропозицій щодо вдосконалення податкового законодавства;

прийняття у випадках, передбачених законом, нормативно-правових актів і методичних рекомендацій з питань оподаткування;

формування та ведення Державного реєстру фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів та Єдиного банку даних про платників податків - юридичних осіб;

роз'яснення законодавства з питань оподаткування серед платників податків;

запобігання злочинам та іншим правопорушенням, віднесеним законом до компетенції податкової міліції, їх розкриття, припинення, розслідування та провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Стаття 3. Законодавство, яким керуються органи державної податкової служби

Органи державної податкової служби України у своїй діяльності керуються Конституцією України, законами України, іншими нормативно-правовими актами органів державної влади, а також рішеннями Верховної Ради Автономної ІЗ з публіки Крим і Ради міністрів Автономної Республіки Крим, органів місцевого імоврядування з питань оподаткування, виданими у межах їх повноважень.

Стаття 4. Підпорядкованість органів державної податкової служби та їх взаємодія з іншими органами

Державна податкова адміністрація України є центральним органом виконавчої піпиди.

Державні податкові адміністрації в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі підпорядковуються Державній податковій і міністрації України.

Державні податкові інспекції у районах, містах (крім міст Києва та ¹ < нпстополя), районах у містах, міжрайонні та об'єднані державні податкові ПК пекції підпорядковуються відповідним державним податковим адміністраціям и Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

Органи державної податкової служби України координують свою діяльність ¹ фінансовими органами, органами Державного казначейства України, органами служби безпеки, внутрішніх справ, прокуратури, статистики, державними митною і а контрольно-ревізійною службами, іншими контролюючими органами, із і нновами банків, а також з податковими службами інших держав.

Стаття 5. Призначення керівників органів державної податкової служби

Державну податкову службу України очолює Голова Державної податкової і міністрації України, якого призначає на посаду та звільняє з посади Президент України за поданням Прем'єр-міністра України.

Заступники Голови Державної податкової адміністрації України при піймаються на посаду і звільняються з посади Кабінетом Міністрів України і. і поданням Голови Державної податкової адміністрації України. Кількість ' « гупників Голови Державної податкової адміністрації України визначається

Кабінетом Міністрів України.

Державні податкові адміністрації в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі очолюють голови, які призначаються на посаду і звільняються з посади Кабінетом Міністрів України за поданням Голови Державної податкової адміністрації України.

Державні податкові інспекції в районах, містах (крім міст Києва та Севастополя), районах у містах, міжрайонні та об'єднані державні податкові інспекції очолюють начальники, які призначаються на посаду і звільняються з посади Головою Державної податкової адміністрації України за поданням голої відповідних державних податкових адміністрацій в Автономній Республіці Крим областях, містах Києві та Севастополі.

Начальники управлінь податкової міліції призначаються Головою Державно податкової адміністрації України.

Стаття 6. Фінансування органів державної податкової служби

Видатки на утримання органів державної податкової служби визначаються Кабінетом Міністрів України і фінансуються з державного бюджету.

Частина друга статті 6 втратила чинність.

Стаття 7. Статус органів державної податкової служби

Державна податкова адміністрація України, державні податкові адміністрації в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, державні податкові інспекції в районах, містах (крім міст Києва та Севастополя), районах містах, міжрайонні та об'єднані державні податкові інспекції є юридичними особами, мають печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, інші печатки і штампи, відповідні бланки, рахунки в установах банків.

Розділ II. ФУНКЦІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ

Стаття 8. Функції Державної податкової адміністрації України

Державна податкова адміністрація України здійснює такі функції:

1) виконує безпосередньо, а також організовує роботу державних податкових адміністрацій та державних податкових інспекцій, пов'язану із:

здійсненням контролю за додержанням законодавства про податки, інц платежі, валютні операції, порядку розрахунків із споживачами з використання електронних контрольно-касових апаратів, комп'ютерних систем і товарне касових книг, лімітів готівки в касах та її використанням для розрахунків за товар роботи, послуги, а також контролю за наявністю свідоцтв про державну реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності та ліцензій, патентів, інших спеціальних дозволів на здійснення окремих видів підприємницької діяльності

здійсненням контролю за додержанням виконавчими комітетами сільських селищних рад порядку прийняття і обліку податків, інших платежів від платників податків, своєчасністю і повнотою перерахування цих сум до бюджету;

обліком платників податків, інших платежів;

виявленням і веденням обліку надходжень податків, інших платежів;

проведенням роботи по боротьбі з незаконним обігом алкогольних напоїв та попинових виробів, веденням реєстрів імпортерів, експортерів, оптових та р< > (дрібних торговців, місць зберігання алкогольних напоїв та тютюнових виробів, участю у розробленні пропозицій щодо основних напрямів державної політики ІІ іроєктів державних програм у сфері боротьби з незаконним обігом алкогольних напоїв та тютюнових виробів, організацією виконання актів законодавства у межах своїх повноважень, здійсненням систематичного контролю за їх реалізацією, узагальненням практики застосування законодавства, застосуванням у випадках, передбачених законодавством, фінансових санкцій до суб'єктів підприємницької діяльності за порушення законодавства про виробництво і обіг і нирту етилового, коньячного, плодового, алкогольних напоїв і тютюнових виробів, здійсненням заходів по вилученню та знищенню або передачі на промислову переробку алкогольних напоїв, знищенню тютюнових виробів, що були незаконно вироблені чи знаходилися у незаконному обігу;

2) видає у випадках, передбачених законом, нормативно-правові акти і методичні рекомендації з питань оподаткування;

3) затверджує форми податкових розрахунків, звітів, декларацій та інших документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків, інших платежів, декларацій про валютні цінності, зразок картки фізичної особи - платника податків і а інших обов'язкових платежів, форму повідомлення про відкриття або закриття юридичними особами, фізичними особами - суб'єктами підприємницької діяльності банківських рахунків, а також форми звітів про роботу, проведену органами державної податкової служби;

4) роз'яснює через засоби масової інформації порядок застосування законодавчих та інших нормативно-правових актів про податки, інші платежі та організовує виконання цієї роботи органами державної податкової служби;

5) здійснює заходи щодо добору, розстановки, професійної підготовки та перепідготовки кадрів для органів державної податкової служби;

6) подає органам державної податкової служби методичну і практичну допомогу в організації роботи, проводить обстеження та перевірки її стану;

7) організовує роботу по створенню інформаційної системи автоматизованих робочих місць та інших засобів автоматизації та комп'ютеризації робіт органів державної податкової служби;

8) розробляє основні напрями, форми і методи проведення перевірок додержання подапсового та валютного законодавства;

9) при виявленні фактів, що свідчать про організовану злочинну діяльність, або дій, що створюють умови для такої діяльності, направляє матеріали з цих питань відповідним спеціальним органам по боротьбі з організованою злочинністю;

10) передає відповідним правоохоронним органам матеріали за фактами правопорушень, за які передбачено кримінальну відповідальність, якщо їх розслідування не належить до компетенції податкової міліції;

11) подає Міністерству фінансів України та Головному управлінню

Державного казначейства України звіт про надходження подагків, інших платежів;

12) вносить пропозиції та розробляє проекти міжнародних договорів стосовно оподаткування, виконує в межах, визначених законодавством, міжнародні договори з питань оподаткування;

13) надає фізичним особам - платникам податків та інших обов'язкових платежів ідентифікаційні номери і направляє до державної податкової інспекції за місцем проживання фізичної особи або за місцем отримання нею доходів чи за місцезнаходженням об'єкта оподаткування картку з ідентифікаційним номером та веде Єдиний банк даних про платників податків - юридичних осіб;

14) прогнозує, аналізує надходження податків, інших платежів, джерела податкових надходжень, вивчає вплив макроекономічних показників і податкового законодавства на надходження податків, інших платежів, розробляє пропозиції щодо їх збільшення та зменшення втрат бюджету;

15) забезпечує виготовлення марок акцизного збору, їх зберігання, продаж та організує роботу, пов'язану із здійсненням контролю за наявністю цих марок на пляшках (упаковках) алкогольних напоїв і на пачках (упаковках) тютюнових виробів під час їх транспортування, зберігання і реалізації;

16) вносить в установленому порядку пропозиції щодо вдосконалення податкового законодавства;

17) організує у межах своїх повноважень роботу щодо забезпечення охорони державної таємниці в органах державної податкової служби.

Стаття 9. Функції державних податкових адміністрацій в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі та державних податкових інспекцій в містах з районним поділом (крім міст Києва та Севастополя)

Державні податкові адміністрації в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, державні податкові інспекції в містах з районним поділом (крім міст Києва та Севастополя) виконують функції, передбачені статтею 8 цього Закону, крім функцій, зазначених у пунктах 2, 3, 8, 11, 12, 13, 16, а також пункті 15 цієї статті у частині забезпечення виготовлення марок акцизного збору.

У разі коли зазначені в частині першій цієї статті органи державної податкової служби безпосередньо здійснюють контроль за платниками податків, інших платежів, вони виконують щодо цих платників ті ж функції, що й державні податкові інспекції в районах, містах без районного поділу, районах у містах міжрайонні та об'єднані державні податкові інспекції.

Стаття 10. Функції державних податкових інспекцій в районах, містах без районного поділу, районах у містах, міжрайонних та об'єднаних державних податкових інспекцій

Державні податкові інспекції в районах, містах без районного поділу, районах у містах, міжрайонні та об'єднані державні податкові інспекції виконують такі функції:

1) здійснюють контроль за додержанням законодавства про податки, інші платежі;

2) забезпечують облік платників податків, інших платежів, правильність обчислення і своєчасність надходження цих податків, платежів, а також ідійснюють реєстрацію фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів;

3) контролюють своєчасність подання платниками податків бухгалтерських рішень і балансів, податкових декларацій, розрахунків та інших документів, пов'язаних з обчисленням податків, інших платежів, а також перевіряють достовірність цих документів щодо правильності визначення об'єктів оподаткування і обчислення податків, інших платежів;

4) здійснюють у межах своїх повноважень контроль за законністю валютних операцій, додержанням встановленого порядку розрахунків із споживачами з використанням електронних контрольно-касових апаратів, товарно-касових книг, лімітів готівки в касах та її використанням для розрахунків за товари, роботи і послуги, а також за наявністю свідоцтв про державну реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності, ліцензій, патентів, інших спеціальних дозволів на здійснення деяких видів підприємницької діяльності;

5) ведуть облік векселів, що видаються суб'єктами підприємницької діяльності при здійсненні операцій з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах та щомісяця подають інформацію про це місцевим органам державної реєстрації; здійснюють контроль за погашенням векселів; видають суб'єктам підприємницької діяльності дозволи на відстрочення оплати (погашення) векселів за означених операцій;

6) забезпечують застосування та своєчасне стягнення сум фінансових санкцій, передбачених цим Законом та іншими законодавчими актами України за порушення податкового законодавства, а також стягнення адміністративних штрафів і рахів за порушення податкового законодавства, допущені посадовими особами підприємств, установ, організацій та громадянами;

7) аналізують причини і оцінюють дані про факти порушень податкового законодавства;

8) проводять перевірки фактів приховування і заниження сум податків, інших платежів;

9) за дорученням спеціальних підрозділів по боротьбі з організованоюлочинністю проводять перевірки своєчасності подання та достовірності документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків, інших платежів;

10) передають відповідним правоохоронним органам матеріали за фактами правопорушень, за які передбачено кримінальну відповідальність, якщо їх розслідування не належить до компетенції податкової міліції;

11) подають до судів і арбітражних судів позови до підприємств, установ, організацій та громадян про визнання угод недійсними і стягнення в доход держави коштів, одержаних ними за такими угодами, а в інших випадках - коштів, одержаних без встановлених законом підстав, а також про стягнення боргованості перед бюджетом і державними цільовими фондами за рахунок їх майна;

12) проводять роботу, пов'язану з виявленням, обліком, оцінкою та реалізацією у встановленому законом порядку, безхазяйного майна, майна, що перейшло : правом успадкування до держави, скарбів і конфіскованого майна;

13) контролюють дотримання виконавчими комітетами сільських і селищні рад порядку прийняття і обліку податків, інших платежів від платників податків своєчасність і повноту перерахування цих сум до бюджету;

14) розглядають звернення громадян, підприємств, установ і організацій питань оподаткування та, в межах своїх повноважень, з питань валютної контролю, а також скарги надії посадових осіб державних податкових інспекцій

15) подають відповідним фінансовим органам та органам Державною казначейства України звіт про надходження податків, інших платежів;

16) здійснюють контроль за наявністю марок акцизного збору на пляшка (упаковках) алкогольних напоїв і на пачках (упаковках) тютюнових виробів пі час їх транспортування, зберігання і реалізації;

17) роз'яснюють через засоби масової інформації порядок застосував законодавчих та інших нормагивно-правових актів про податки, інші платежі

18) виконують функції, передбачені пунктом 17 статті 8, а також інші функції пов'язані із здійсненням відповідними підрозділами податкової міліції повноважень, передбачених статтею 21 цього Закону.

Розділ III. ПРАВА, ОБОВ'ЯЗКИ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ

Стаття 11. Права органів державної податкової служби

Органи державної податкової служби в установленому законом поряд мають право:

1) здійснювати на підприємствах, в установах і організаціях незалежно і форм власності тау громадян, в тому числі громадян - суб'єктів підприємницької діяльності, перевірки грошових документів, бухгалтерських книг, звіт: кошторисів, декларацій, товарно-касових книг, показників електроні контрольно-касових апаратів і комп'ютерних систем, що застосовуються д розрахунків за готівку із споживачами, та інших документів незалежно від епосі подання інформації (включаючи комп'ютерний), пов'язаних з обчисленням! сплатою податків, інших платежів, наявності свідочтв про державну реєстрам суб'єктів підприємницької діяльності, спеціальних дозволів (ліцензій, патентів тощо) на її здійснення, а також одержувати від посадових осіб і громадян письмовій формі пояснення, довідки і відомості з питань, що виникають під її перевірок; перевіряти у посадових осіб, громадян документи, що посвідчують! особу, під час проведення перевірок з питань оподаткування; викликав посадових осіб, громадян для пояснень щодо джерела отримання доход обчислення і сплати податків, інших платежів, а також проводити перевірку достовірності інформації, одержаної для внесення до Державного реєстру фізичі осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів.

Періодичність таких перевірок та проведення обстежень виробничі

складських, торговельних та інших приміщень встановлюється відповідно до законодавства.

Орган державної податкової служби може запрошувати громадян, в тому числі і ромадян - суб'єктів підприємницької діяльності, для перевірки правильності нарахування та своєчасності сплати ними податків, інших платежів. Письмові повідомлення про такі запрошення направляються громадянам рекомендованими цистами, в яких зазначаються підстави виклику, дата і година, на яку викликається громадянин;

2) одержувати безоплатно від підприємств, установ, організацій, включаючи І Іаціональний банк України та його установи, комерційні банки та інші фінансово-кредитні установи (у порядку, передбаченому законодавством для розкриття банківської таємниці), від громадян - суб'єктів підприємницької діяльності довідки, копії документів про фінансово-господарську діяльність, отримані доходи, видатки підприємств, установ і організацій незалежно від форм власності та громадян про поточні та вкладні (депозитні) рахунки, інформацію про наявність та обіг коштів на цих рахунках, у тому числі про ненадходження у встановлені терміни валютної виручки від суб'єктів підприємницької діяльності, та іншу інформацію, пов'язану з обчисленням та сплатою податків, інших платежів у порядку, визначеному законодавством, входить в будь-які інформаційні системи, зокрема комп'ютерні, для визначення об'єкта оподаткування;

одержувати безоплатно необхідні відомості для формування інформаційного фонду Державного реєстру фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів від підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, включаючи Національний банк України та його установи, комерційні банки, та громадян - суб'єктів підприємницької діяльності - про суми доходів, виплачених фізичним особам, і утриманих з них податків, інших платежів, від органів, уповноважених проводити державну реєстрацію, а також видавати спеціальні дозволи (ліцензії, патенти тощо) на здійснення деяких видів підприємницької діяльності, - про видачу таких дозволів суб'єктам підприємницької діяльності, від органів внутрішніх справ - про громадян, які прибули на проживання до відповідного населеного пункту чи вибули з нього, від органів реєстрації актів громадянського стану - про громадян, які померли;

одержувати безоплатно від митних органів щомісяця звітні дані про ввезення на митну територію України імпортованих товарів і справляння при цьому податків, інших платежів та інформацію про експортно-імпортні операції, що здійснюють резиденти і нерезиденти, за формою, погодженою з Державною податковою адміністрацією України, та від органів статистики - дані, необхідні для використання їх у проведенні аналізу фінансово-господарської діяльності підприємств, установ, організацій всіх форм власності;

3) обстежувати будь-які виробничі, складські, торговельні та інші приміщення підприємств, установ і організацій незалежно від форм власності та житло громадян, якщо вони використовуються як юридична адреса суб'єкта підприємницької діяльності, а також для отримання доходів. У разі відмови

керівників підприємств, установ, організацій і громадян допустити посадових осіб органів державної податкової служби для обстеження зазначених приміщень і обладнання та неподання документів про отримані доходи і проведені витрати органи державної податкової служби мають право визначати оподатковуваний дохід (прибуток) таких підприємств, установ, організацій та громадян на підстав документів, що свідчать про одержані ними доходи (прибутки), а стосовно громадян - також із урахуванням оподаткування осіб, які займаються аналогічною діяльністю;

4) вимагати від керівників та інших посадових осіб підприємств, установ, організацій, а також від громадян, діяльність яких перевіряється, усуненні виявлених порушень податкового законодавства і законодавства про підприємницьку діяльність, контролювати їх виконання, а також припинення дій, які перешкоджають здійсненню повноважень посадовими особами органи державної податкової служби;

б) вилучати (із залишення копій) у підприємств, установ та організації документи, що свідчать про приховування (заниження) об'єктів оподаткувати несплату податків, інших платежів, та вилучати у громадян - суб'єктів підприємницької діяльності, які порушують порядок заняття підприємницькою діяльністю, реєстраційні посвідчення або спеціальні дозволи (ліцензії, патенти тощо) з наступною передачею матеріалів про порушення органам, що видали ці документи;

7) застосовувати до підприємств, установ, організацій і громадян фінансові санкції у порядку та розмірах, встановлених законом;

застосовувати до юридичних осіб, фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, які у встановлений законом строк не повідомили про відкриття або закриття рахунків у банках, а також до установ банків, що не подали відповідні органи державної податкової служби в установленій законом строк повідомлень про закриття рахунків платників податків або розпочали здійснення видавчої операції за рахунком платника податків до отримання документально підтвердженого повідомлення відповідного органу державної податкової служби про взяття рахунку на облік в органах державної податкової служби, штрафи санкції у розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

8) стягувати до бюджетів та державних цільових фондів суми недоїмки, леї та штрафних санкцій у порядку, передбаченому законом;

9) надавати відстрочення та розстрочення податкових зобов'язань вирішувати питання щодо податкового компромісу, а також приймати рішення про списання безнадійного боргу у порядку, передбаченому законом;

10) за несвоєчасне виконання установами банків та іншими фінансові кредитними установами розпоряджень органів державної податкової служби про безспірне стягнення податків, інших платежів, а також доручень підприємств, установ, організацій та громадян про сплату податків, інших платежів стягувати з установ банків та інших фінансово-кредитних установ пеню за кожний день прострочення (включаючи день сплати) у розмірах, встановлених законодавством

ІШМІО таких видів платежів;

11) накладати адміністративні штрафи:

•ні керівників та інших посадових осіб підприємств, установ, організацій, нніних у відсутності податкового обліку або веденні його з порушенням и> і іііонлсногo порядку, неподанні або несвоечасному поданні аудиторських іин ііовків, передбачених законом, а також платіжних доручень на перерахування н і г,ці ііх до сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), - від п'яти до десяти іі оподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за ті самі дії, вчинені особою, ■по протягом року було піддано адміністративному стягненню за відповідне ііі>ііоііорухення, - від десяти до п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів походів громадян;

ІІІ керівників та інших посадових осіб підприємств, установ, організацій, іііпючаючи установи Національного банку України, комерційні банки та інші фпіїіісово-кредитні установи, які не виконують перелічених у пунктах 2-5 цієї і і п ги вимог посадових осіб органів державної податкової служби, - від десяти ті двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

на посадових осіб підприємств, установ і організацій, а також на громадян - і у< >• ктів підприємницької діяльності, які виплачували доходи, винних у псу і риманні, неперерахуванні до бюджету сум податку на доходи фізичних осіб, і ісрсрахуванні податку за рахунок коштів підприємств, установ і організацій (крім іііііпактів, коли таке перерахування дозволено законодавством), у неповідомленні ••бо несвоечасному повідомленні державним податковим інспекціям за пі і вловленою формою відомостей про доходи громадян, - у розмірі трьох шодатковуваних мінімумів доходів громадян, а за ті самі дії, вчинені особою, нну протягом року було піддано адміністративному стягненню за одне із ні іпачених правопорушень, - у розмірі п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів і ромадян;

на громадян, винних у неподанні або несвоечасному поданні декларацій про походи чи у включенні до декларацій перекручених даних, у відсутності обліку >і(ю неналежному веденні обліку доходів і витрат, для яких встановлено обов'язкову форму обліку, - від одного до п'яти неоподатковуваних мінімумів походів громадян;

на громадян, які займаються підприємницькою діяльністю, винних у протидіях посадовим особам органів державної податкової служби, зокрема у недопущенні їх до приміщень, які використовуються для здійснення підприємницької діяльності та одержання доходів, - від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

на громадян, які займаються підприємницькою діяльністю без державної реєстрації чи без спеціального дозволу (ліцензії), якщо його отримання передбачено законодавством, - від трьох до восьми неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

на громадян, які здійснюють продаж товарів без придбання одноразових патентів або з порушенням терміну їх дії, чи здійснюють продаж товарів, не

зазначених у деклараціях, - від одного до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за ті самі дії, вчинені громадянином, якого протягом року було піддано адміністративному стягненню за одне із зазначених правопорушень, | - від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян,

12) користуватися безперешкодно в службових справах засобами зв'язку, які належать підприємствам, установам і організаціям незалежно від форм власності

13) у разі виявлення зловживань під час здійснення контролю за надходженням валютної виручки, проведенням розрахунків із споживачами з використанням товарно-касових книг, а також за дотриманням лімітів готівки в касах та її використанням для розрахунків за товари, роботи і послуги давати доручення органам державної контрольно-ревізійної служби на проведення ревізій;

14) вимагати від керівників підприємств, установ і організацій, що перевіряються, проведення інвентаризації основних фондів, товарно-матеріальних цінностей, коштів і розрахунків; при проведенні адміністративного арешту опечатувати каси, касові приміщення, склади та архіви;

15) надавати інформацію з Державного реєстру фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів іншим державним органам відповідні до чинного законодавства;

16) матеріально і морально заохочувати громадян, які подають допомогу в боротьбі з порушеннями податкового законодавства;

17) звертатися у передбачених законом випадках до суду або арбітражного суду з заявою (позовною заявою) про скасування державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності.

Права, передбачені пунктами 1 - 4, 6, 12 і 14 частини першої цієї статті надаються посадовим особам органів державної податкової служби, а права передбачені пунктами 5, 7 - 11, 13, 15 - 17,- головам державних податкових адміністрацій і начальникам державних податкових інспекцій та їх заступникам

Стаття 12. Скасування рішень органів державної податкової служби

Державна податкова адміністрація України має право скасовувати рішення інших органів державної податкової служби, а державні податкові адміністрації, Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, державні податкові інспекції у містах з районним поділом (крім міст Києва та Севастополя - рішення нижчестоящих державних податкових інспекцій у разі їх невідповідності актам законодавства. Цей порядок не застосовується щодо рішень податкової міліції.

Стаття 13. Обов'язки і відповідальність посадових осіб органів державної податкової служби

Посадові особи органів державної податкової служби зобов'язані дотримуватися Конституції і законів України, інших нормативних актів, прав та охоронюваних законом інтересів громадян, підприємств, установ, організацій, забезпечувати виконання покладених на органи державної податкової служби функцій та повної мірою використовувати надані їм права.

За невиконання або неналежне виконання посадовими особами органів державної податкової служби своїх обов'язків вони притягаються до дисциплінарної, адміністративної, кримінальної та матеріальної відповідальності і одночасно з чинним законодавством.

(Нитки, завдані неправомірними діями посадових осіб органів державної інспекційної служби, підлягають відшкодуванню за рахунок коштів державного бюджету.

І посадові особи органів державної податкової служби зобов'язані дотримувати імені державної та службової таємниці.

Стаття 14. Оскарження рішень і дій органів державної податкової служби та їх посадових осіб

І рішення, дії або бездіяльність органів державної податкової служби та їх посадових осіб можуть бути оскаржені у встановленому законом порядку.

Розділ IV. ПОСАДОВІ ОСОБИ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ ТА ЇХ ПРАВОВІЙ І СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Стаття 15. Посадові особи органів державної податкової служби

І посадовою особою органу державної податкової служби може бути особа, має освіту за фахом та відповідає кваліфікаційним вимогам, установленим Державною податковою адміністрацією України.

І в разі прийняття на роботу посадовій особі може бути встановлено максимальний термін від шести місяців до одного року.

І на роботу до органів державної податкової служби не можуть бути прийняті особи, яких було засуджено за вчинення корисливих злочинів.

І посадові особи органів державної податкової служби не мають права вступати до підприємницької діяльності, а також працювати за сумісництвом на підприємствах, в установах і організаціях (крім наукової та викладацької діяльності).

І посадові особи органів державної податкової служби підлягають атестації. І порядок атестації визначається Державною податковою адміністрацією України.

І посадовим особам органів державної податкової служби присвоюються спеціальні звання:

головний державний радник податкової служби, державний радник податкової служби I рангу, державний радник податкової служби II рангу, державний радник податкової служби III рангу, радник податкової служби I рангу, радник податкової служби II рангу, радник податкової служби III рангу, інспектор податкової служби I рангу, інспектор податкової служби II рангу, інспектор податкової служби III рангу.

І Положення про спеціальні звання та порядок їх присвоєння, розмір надбавок до зарплати затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Посадовим особам і працівникам органів державної податкової служби видається службове посвідчення, зразок якого затверджує Державна податкова адміністрація України.

Покладення на посадових осіб органів державної податкової служби обов'язків, не передбачених цим Законом та іншими актами законодавства України, забороняється.

Стаття 16. Захист особистіх і майнових прав посадових осіб органів державної податкової служби

Держава гарантує захист життя, здоров'я, честі, гідності та майна посадовим особам органів державної податкової служби та членів їх сімей від злочинних посягань та інших протиправних дій.

Невиконання законних вимог посадової особи органу державної податкової служби, її образа, погроза вбивством, насильством, знищенням майна **ті** насильницькі дії щодо посадової особи органу державної податкової служби, **і** також умисне знищення чи пошкодження її майна та інші протиправні дії тягнуть за собою встановлену законом відповідальність.

Стаття 17. Відшкодування державою шкоди, завданої посадовій особі і органу державної податкової служби

У разі загибелі посадової особи органу державної податкової служби у зв'язі з виконанням службових обов'язків сім'ї загиблого або його утриманців виплачується одноразова допомога у розмірі десятирічної заробітної плати за останньою посадою, яку він займав, за рахунок коштів державної бюджету з наступним стягненням цієї суми з винних осіб.

У разі заподіяння посадовій особі органу державної податкової служби **г**яжкЯ тілесних ушкоджень під час виконання нею службових обов'язків, **ні** перешкоджають надалі займатися професійною діяльністю, їй виплачується одноразова допомога у розмірі п'ятирічної заробітної плати за її останньою посадою, за рахунок коштів державного бюджету з наступним стягненням **ці** суми з винних осіб.

У разі заподіяння посадовій особі органу державної податкової служби **ме** Л тяжких тілесних ушкоджень під час виконання нею службових обов'язків виплачується одноразова допомога в розмірі однорічної заробітної плати зі останньою посадою за рахунок коштів державного бюджету з наступним стягненням цієї суми з винних осіб.

Рішення про виплату одноразової допомоги приймається начальником органу державної податкової служби за місцем роботи потерпілого на підставі обвинувального вироку суду або постанови слідчих органів чи прокурора г закриття кримінальної справи за нереабілітуючими підставами або г припинення попереднього слідства.

Шкода, завдана майну посадової особи органу державної податкової служби або членів її сім'ї у зв'язку з виконанням нею своїх обов'язків, відшкодовується повному обсязі за рахунок коштів державного бюджету з наступним стягненням цієї суми з винних осіб.

Відшкодування шкоди, завданої майну посадової особи органу державної податкової служби або членів її сім'ї, провадиться на підставі рішення або вироку суду-

Для обліку фактичних витрат, пов'язаних з виплатою сум одноразової Допомоги та відшкодуванням шкоди, завданої майну посадової особи органу державної податкової служби або членів її сім'ї, для органів державної податкової служби в установах банків відкриваються спеціальні рахунки.

< гаття 18. Обов'язкове державне особисте страхування посадових осіб органів державних податкових служб

Посадові особи органів державної податкової служби підлягають обов'язковому державному особистому страхуванню за рахунок коштів Державного бюджету на випадок загибелі або смерті на суму десятирічної "Робітної плати за їх останньою посадою, а в разі поранення, контузії, травми або каліцтва, захворювання чи інвалідності, що сталися у зв'язку з виконанням с лужбових обов'язків, - у розмірі від шестимісячної до п'ятирічної заробітної плати іа їх останньою посадою (залежно від ступеня втрати працездатності).

Порядок та умови страхування посадових осіб органів державної податкової служби встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Розділ V . ПОДАТКОВА МІЛІЦІЯ

Стаття 19. Податкова міліція та її завдання

Податкова міліція складається із спеціальних підрозділів по боротьбі з податковими правопорушеннями, що діють у складі відповідних органів державної податкової служби, і здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, виконує оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну та охоронну функції.

Завданнями податкової міліції є:

запобігання злочинам та іншим правопорушенням у сфері оподаткування, їх розкриття, розслідування та провадження у справах про адміністративні правопорушення;

розшук платників, які ухиляються від сплати податків, інших платежів;

запобігання корупції в органах державної податкової служби та виявлення її фактів;

забезпечення безпеки діяльності працівників органів державної податкової служби, захисту їх від протиправних посягань, пов'язаних з виконанням службових обов'язків.

Стаття 20. Структура податкової міліції

До складу податкової міліції належать:

І оловне управління податкової міліції, Слідче управління податкової міліції, " Правління по боротьбі з корупцією в органах державної податкової служби ■■ Державної податкової адміністрації України;

управління податкової міліції, слідчі відділи податкової міліції, відділи по боротьбі з корупцією в органах державної податкової служби відповідних

державних податкових адміністрацій в Автономній Республіці Крим, областях! містах Києві та Севастополі;

відділи податкової міліції, слідчі відділення (групи) податкової міліції відповідних державних податкових інспекцій в районах, містах, районах у містах міжрайонних та об'єднаних державних податкових інспекцій.

У складі подагкової міліції діє спеціальний структурний підрозділ, яки! проводить роботу по боротьбі з незаконним обігом алкогольних напоїв ті тютюнових виробів.

Податкову міліцію очолює начальник податкової міліції -1 Герший заступнии Голови Державної податкової адміністрації України.

Податкову міліцію в державних податкових адміністраціях в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі очолюють начальним управліннь податкової міліції - перші заступники голів відповідних державі **Л** податкових адміністрацій.

Стаття 21. Повноваження податкової міліції

Податкова міліція відповідно до покладених на неї завдань:

1) приймає і реєструє заяви, повідомлення та іншу інформацію про злочинці правопорушення, віднесені до її компетенції, здійснює в установленому поряд їх перевірку і приймає щодо них передбачені законом рішення;

2) здійснює відповідно до закону оперативно-розшукову діяльність, досудД підготовку матеріалів за протокольною формою, а також проводить дізнання] досудове (попередне) слідство в межах своєї компетенції, вживає заходів ; відшкодування заподіяних державі збитків; 3) виявляє причини і умови, і сприяли вчиненню злочинів та інших правопорушень у сфері оподаткувані вживає заходів до їх усунення;

4) забезпечує безпеку працівників органів державної податкової служби та захист від протиправних посягань, пов'язаних з виконанням ними посадов обов'язків;

5) запобігає корупції та іншим службовим порушенням серед працівни державної податкової служби;

6) збирає, аналізує, узагальнює інформацію щодо порушень податкове законодавства, прогнозує тенденції розвитку негативних процесів кримінальні характеру, пов'язаних з оподаткуванням.

Особа начальницького складу податкової міліції незалежно від займаной н посади, місцезнаходження і часу в разі звернення до неї громадян або посадої осіб із заявою чи повідомленням про загрозу особистій чи громадській безп або в разі безпосереднього виявлення такої загрози повинна вжити заходів ш< запобігання правопорушенню і його припинення, рятування людей, подаї допомоги особам, які її потребують, встановлення і затримання осіб, які вчині правопорушення, охорони місця події і повідомити про це в найближчий ор внутрішніх справ.

Стаття 22. Права податкової міліції

Посадовим особам податкової міліції для виконання покладених на ія

обов'язків надаються права, передбачені пунктом 1, частиною першою пункту 2, пунктами 3 та б статті 11 цього Закону, а також пунктами 1 - 4, абзацами другим, третім, шостим пункту 5, пунктами 6 -12, 14, підпунктами «а» і «б» пункту 15 (з урахуванням положень цього Закону, інших законів з питань оподаткування), пунктом 16 із дотриманням правил проведення податкових перевірок, встановлених законодавством, пунктами 17, 19, 23, 24, 25, 27, 28, 30 статті 11, статтями 12- 151 Закону України «Про міліцію».

Стаття 23. Прийняття на службу до податкової міліції

На службу до податкової міліції приймаються на контрактній основі громадяни України, які мають відповідну освіту, здатні за своїми особистими, діловими, моральними якостями та станом здоров'я виконувати обов'язки, покладені на податкову міліцію.

Громадяни України, які вперше зараховуються на службу до податкової міліції на посади начальницького складу, складають присягу такого змісту:

«Я, (прізвище, ім'я, по батькові), вступаючи на службу до податкової міліції, присягаю на вірність Українському народові. Присягаю додержуватися Конституції і законів України, захищати права людини і громадянина, сумлінно виконувал і свої обов'язки. Присягаю бути чесним і мужнім, пильно стояти на сторожі економічних інтересів Вітчизни, суворо зберігати державну та службову і аємницю. Якщо я порушу присягу, готовий нести відповідальність, встановлену іаконодавством України».

Особа начальницького складу податкової міліції підписує текст присяги, який іберігається в його особовій справі.

Стаття 24. Служба в податковій міліції

Особи начальницького складу податкової міліції проходять службу у порядку, встановленому законодавством для осіб начальницького складу органів внутрішніх справ.

Особи, прийняті на службу до податкової міліції, в тому числі слухачі й курсанти навчальних закладів за спеціальностями з підготовки кадрів податкової міліції, які перебувають на військовому обліку, на час служби знімаються з нього і перебувають у кадрах податкової міліції Державної податкової адміністрації України.

Навчання у навчальних закладах Державної податкової адміністрації України іа спеціальностями з підготовки кадрів податкової міліції після здобуття спеціальної освіти привінюється до проходження строкової військової служби.

Особам, яких прийнято на службу до податкової міліції на посади начальницького складу, присвоюються такі спеціальні звання:

Вищий начальницький склад:
генерал-лейтенант податкової міліції,
генерал-майор податкової міліції.
Старший начальницький склад:
полковник податкової міліції,
підполковник податкової міліції,

майор податкової міліції.

Середній начальницький склад:

капітан податкової міліції,

старший лейтенант податкової міліції,

лейтенант податкової міліції.

Молодший начальницький склад:

старший прапорщик податкової міліції,

прапорщик податкової міліції.

Порядок присвоєння спеціальних звань молодшого начальницького складу податкової міліції визначається Державною податковою адміністрацією України.

Спеціальні звання старшого і середнього начальницького складу податкової міліції присвоюються в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Спеціальні звання вищого начальницького складу податкової міліції відповідно до Конституції України присвоює Президент України за поданням Голови Державної податкової адміністрації України.

Особи начальницького складу податкової міліції мають формений одяг та знаки розрізнення і забезпечуються ними безкоштовно.

Опис і зразки форменого одягу, знаків розрізнення начальницького складу податкової міліції затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 25. Відповідальність посадових і службових осіб податкової міліції

Посадова чи службова особа податкової міліції у межах повноважень, наданих цим Законом та іншими законами, самостійно приймає рішення і несе за сво протиправні дії або бездіяльність дисциплінарну відповідальність згідно і: Дисциплінарним статутом органів внутрішніх справ або іншу, передбачені законодавством, відповідальність.

При порушенні посадовою чи службовою особою податкової міліції прав' законних інтересів громадянина відповідний орган державної податкової служб зобов'язаний вжити заходів до поновлення цих прав, відшкодування завдани матеріальних збитків, на вимогу громадянина публічно вибачитися.

Посадова чи службова особа податкової міліції, яка виконує свої обов'язки відповідно до наданих законодавством повноважень та у межах закону, не несе відповідальності за завдані збитки. Такі збитки компенсуються за рахунок держави.

Посадова чи службова особа податкової міліції, яка порушила вимоги закон або неналежно виконує свої обов'язки, несе відповідальність у встановленому порядку.

Дії або рішення податкової міліції, її посадових та службових осіб можуть бути оскаржені у встановленому законом порядку до суду чи прокуратури.

Стаття 26. Правовий і соціальний захист осіб начальницького складу податкової міліції

Держава гарантує правовий і соціальний захист осіб начальницького складу податкової міліції та членів їх сімей. На них поширюються гарантії соціальної

правового захисту, передбачені статтями 20 - 23 Закону України «Про міліцію».

< іаття 27. Матеріальне і соціально-побутове забезпечення осіб начальницького складу податкової міліції

Форми і розміри матеріального забезпечення осіб начальницького складу ш пінкової міліції, включаючи грошове утримання, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Пенсійне забезпечення осіб начальницького складу податкової міліції та ■ нюлаткування їх доходів здійснюються в порядку, встановленому законодавством пій осіб начальницького складу органів внутрішніх справ.

І олова Верховної Ради Української РСР
м. Київ

Л. КРАВЧУК
4 грудня 1990 року
Х» 509-ХІІ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами

(витяг)

І (ей Закон є спеціальним законом з питань оподаткування, який установлює порядок погашення зобов'язан^юридичних або фізичних осіб перед бюджетами і державними цільовими фондами з податків і зборів (обов'язкових платежів), нарахування і сплати пені та штрафних санкцій, що застосовуються до платників податків контролюючими органами, у тому числі за порушення у сфері я піїшньоєкономічної діяльності, та визначає процедуру оскарження дій органів і игнення.

І (ей Закон не реіулює питання погашення та обслуговування кредитів, наданих ні рахунок бюджетних коштів або позик, залучених державою чи під державні і ирантії, інших зобов'язань, що впливають з угод, укладений державними органами та/або від імені держави, які регулюються нормами цивільного * піонодавства та іншими законами з питань державного боргу та його обслуговування.

І (ей Закон не регулює також питання погашення податкових зобов'язань або і я і ннення податкового боргу з осіб, на яких поширюються процедури, визначені Ідконом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання Ного банкрутом».

Стаття 1. Визначення термінів

В цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

1.1) платники податків - юридичні особи, їх філії, відділення, інші відокремлені підрозділи, що не мають статусу юридичної особи, а також фізичні особи, які миють стазус суб'єктів підприємницької діяльності чи не мають такого статусу, пн яких згідно з законами покладено обов'язок утримувати та/або сплачувати

податки і збори (обов'язкові платежі), пеню та штрафні санкції;

1.2) податкове зобов'язання - зобов'язання платника податків сплатити до бюджетів або державних цільових фондів відповідну суму коштів у порядку та у строки, визначені цим Законом або іншими законами України;

1.3) податковий борг (недоїмка) - податкове зобов'язання (з урахуванням штрафних санкцій за їх наявності), узгоджене платником податків або встановлене судом (арбітражним судом), але не сплачене у встановлений строк, а також пеня, нарахована на суму такого податкового зобов'язання;

1.4) пеня - плата у вигляді процентів, нарахованих на суму податкового боргу (без урахування пені), що справляється з платника податків у зв'язку з несвоєчасним погашенням податкового зобов'язання;

1.5) штрафна санкція (штраф) - плата у фіксованій сумі або у вигляді відсотки від суми податкового зобов'язання (без урахування пені та штрафних санкцій) яка справляється з платника податків у зв'язку з порушенням ним правш оподаткування, визначених відповідними законами;

1.6) примусове стягнення - звернення стягнення на активи платника податні у рахунок погашення його податкового боргу, без попереднього узгодження його суми таким платником податків;

1.7) активи платника податків - кошти, матеріальні та нематеріальні цінності що належать юридичній або фізичній особі за правом власності або повног господарського відання;

1.8) картотека - реєстр розрахункових або виконавчих документів, надіслані обслуговуючому банку платником податків або органом стягнення та н оплачених у строк у зв'язку із браком коштів на такому рахунку;

1.9) податкове повідомлення - письмове повідомлення контролюючого орган про обов'язок платника податків сплатити суму податкового зобов'язання визначену контролюючим органом у випадках, передбачених цим Законом;

1.10) податкова вимога - письмова вимога податкового органу до платні податків погасити суму податкового боргу;

1.11) податкова декларація, розрахунок (далі - податкова декларація) - докумен що подається платником податків до контролюючого органу у строки та з_ формою, встановленими законодавством, на підставі якого здійснюється нарахування та/або сплата податку, збору (обов'язкового платежу);

1.12) контролюючий орган - державний орган, який у межах своєї компетенції визначеної законодавством, здійснює контроль за своєчасністю, достовірністю повнотою нарахування податків і зборів (обов'язкових платежів) та погашенні податкових зобов'язань чи податкового боргу. Вичерпний перелік контролюючих органів визначається статтею 2 цього Закону;

1.13) кошти - гривні або іноземна валюта;

1.14) реструктуризація податкового боргу - відстрочення або розстрочення сплати податкового боргу, накопиченого платником податків станом встановлену цим Законом дату, а також його часткове списання;

1.15) податковий орган - орган державної податкової служби України; митн

орган - орган Державної митної служби України;

1.16) орган стягнення - державний орган, уповноважений здійснювати заходи п забезпечення погашення податкового боргу у межах компетенції, встановленої школами;

1.17) податкова застава - спосіб забезпечення податкового зобов'язання платника податків, не погашеного у строк. Податкова застава виникає у силу штрафу. У силу податкової застави орган стягнення має першочергове право у разі невиконання забезпеченого податковою заставою податкового зобов'язання одержати задоволення з вартості заставленого майна перед іншими кредиторами у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 2. Контролюючі органи

2.1. Перелік контролюючих органів

Контролюючими органами є:

2.1.1) митні органи - стосовно ввізного та вивізного мита, акцизного збору, податку на додану вартість, інших податків і зборів (обов'язкових платежів), які відповідно до законів справляються при ввезенні (пересиланні) товарів і предметів на митну територію України або вивезенні (пересиланні) товарів і предметів з митної території України;

2.1.2) установи Пенсійного фонду України - стосовно внесків до Пенсійного фонду України;

2.1.3) установи Фонду соціального страхування України - стосовно внесків до Фонду соціального страхування України;

2.1.4) податкові органи - стосовно податків і зборів (обов'язкових платежів), які справляються до бюджетів та державних цільових фондів, крім зазначених у підпунктах 2.1.1 - 2.1.3 цього пункту.

2.2. Компетенція контролюючих органів

2.2.1. Контролюючі органи мають право здійснювати перевірки своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати лише стосовно тих податків і зборів (обов'язкових платежів), які віднесені до їх компетенції цим пунктом.

Порядок контролю з боку митних органів за сплатою платниками податків податку на додану вартість та акцизного збору встановлюється спільним рішенням центрального податкового органу та центрального митного органу.

2.2.2. Інші державні органи не мають права проводити перевірки і повноти, достовірності, повноти нарахування та сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), у тому числі за запитами правоохоронних органів.

2.3. Органи, уповноважені здійснювати заходи з погашення податкового боргу (органи стягнення)

2.3.1. Органами, уповноваженими здійснювати заходи з погашення податкового боргу (далі - органи стягнення), є виключно податкові органи, а і державні виконавці у межах їх компетенції.

< таття 3. Підстави для примусового стягнення активів та визначення бюджетного фонду

3.1. Підстави для примусового стягнення активів платника податків

3.1.1. Активи платника податків можуть бути примусово стягнені в рахунок погашення його податкових зобов'язань виключно зарішенням суду (арбітражного! суду). В інших випадках платники податків самостійно визначають черговість гай форми задоволення претензій креди торів за рахунок активів, вільних від заставним зобов'язань забезпечення боргу. У разі, якщо такого платника податків визнане банкрутом, черговість задоволення претензій кредиторів визначається законодавством про банкрутство.

3.1.2. Стягнення податкового боргу за виконавчими написами нотаріусів чс дозволяється.

3.2. Бюджетний фонд

3.2.1. У будь-яких випадках, коли платник податків згідно із законами з пита» оподаткування уповноважений утримувати податок, збір (обов'язковий платіяИ якими оподатковуються інші особи, у тому числі податки на доходи фізичні осіб, дивіденди, репатріацію, додану вартість, акцизні збори, а також будь-які іні податки, що утримуються з джерела виплати, сума таких податків, збор (обов'язкових платежів) вважається бюджетним фондом, який належить держі або територіальній громаді та створюється від їх імені.

3.2.2. На кошти бюджетного фонду, визначеного підпунктом 3.2.1 цього пунк не може бути накладено стягнення за причинами, відмінними від стягнен такого податку, збору (обов'язкового платежу).

Стаття 4. Порядок подання податкової декларації та визначення суми податкових зобов'язань

4.1. Податкова декларація

4.1.1. Платник податків самостійно обчислює суму податкового зобов'язані яку зазначає у податковій декларації, крім випадків, передбачених підпунктом < підпункту 4.2.2 пункту 4.2, а також пунктом 4.3 цієї статті.

4.1.2. Податкові декларації приймаються контролюючим органом С попередньої перевірки зазначених у них показників.

4.1.3. Якщо згідно з правилами податкового обліку, визначеними законами податкова звітність щодо окремого податку, збору (обов'язкового платежі складається наростаючим підсумком, податкова декларація за результатаї останнього податкового періоду року прирівнюється до річної податковій декларації, при цьому остання не подається.

Встановлення форм або методів обов'язкової податкової звітності, яї передбачають подання зведеної інформації щодо окремих доходів, витрат, пілИ інших елементів податкових баз, що були раніше відображені у податковій деклараціях або розрахунках з окремих податків, зборів (обов'язкових платежі! не дозволяється, якщо інше не встановлене законами з питань оподаткувань

4.1.4. Податкові декларації подаються за базовий податковий (звітний) перім що дорівнює:

а) календарному місяцю (у тому числі при сплаті місячних авансових внескін - протягом 20 календарних днів, наступних за останнім календарним дні звітного (податкового) місяця;

б) календарному кварталу або календарному півріччю (у тому числі при сплаті квартальних або піврічних авансових внесків), - протягом 40 календарних днів, наступних за останнім календарним днем звітного (податкового) кварталу (півріччя);

в) календарному року, крім випадків, передбачених підпунктом «г» підпункту 1 і 4 цього пункту, - протягом 60 календарних днів за останнім календарним днем звітного (податкового) року;

г) календарному року для платників податку на доходи фізичних осіб (прибуткового податку з громадян), - до 1 квітня року, наступного за звітним.

Якщо податкова декларація за квартал, півріччя, три квартали або рік розраховується наростаючим підсумком на підставі показників базових податкових періодів, з яких складаються такі квартали, півріччя, три квартали або рік (без урахування авансових внесків) згідно з відповідним законом з питань оподаткування, така декларація подається у строки, визначені цим пунктом для нікого базового податкового періоду. Для цілей підпункту 4.1.4 цього пункту під терміном «базовий податковий період» слід розуміти податковий період, визначений відповідним законом з питань оподаткування.

4.1.5. Якщо останній день строку подання податкової декларації припадає на вихідний або святковий день, то останнім днем строку вважається наступний за вихідним або святковим робочий день.

Граничні строки подання податкової декларації можуть бути збільшені за правилами та на підставах, які передбачені пунктом 15.4 статті 15 цього Закону.

4.2. Визначення податкового зобов'язання контролюючим органом

4.2.1. Якщо згідно з нормами цього пункту сума податкового зобов'язання розраховується контролюючим органом, платник податків не несе відповідальності за своєчасність, достовірність та повноту нарахування такої суми, проте несе відповідальність за своєчасне і повне погашення нарахованого податкового зобов'язання та має право на оскарження цієї суми у порядку, встановленому цим Законом.

4.2.2. Контролюючий орган зобов'язаний самостійно визначити суму податкового зобов'язання платника податків у разі якщо:

а) платник податків не подає у встановлені строки податкову декларацію;
б) дані документальних перевірок результатів діяльності платника податків свідчать про заниження або завищення суми його податкових зобов'язань, іаявлених у податкових деклараціях;

в) контролюючий орган виявляє арифметичні або методологічні помилки у поданій платником податків податковій декларації, які призвели до заниження або завищення суми податкового зобов'язання;

г) згідно з законами з питань оподаткування особою, відповідальною за нарахування окремого податку або збору (обов'язкового платежу), є контролюючий орган.

4.2.3. Обов'язок доведення того, що будь-яке нарахування, здійснене контролюючим органом у випадках, визначених підпунктом 4.2.2 цього пункту, є помилковим, покладається на платника податків, за винятком випадків,

визначених пунктом 4.3 цієї ст атті.

4.3. Визначення суми податкового зобов'язання за непрямими методами І

4.3.1. Якщо контролюючий орган не може самостійно визначити суми податкового зобов'язання платника податків згідно з підпунктом «а» підпункте 4.2.2 статті 4 цього Закону у зв'язку з не встановленням фактичного! місцезнаходження підприємства чи його відокремлених підрозділів місцезнаходження фізичної особи або ухиленням платника податків від чи його посадових осіб від надання відомостей, передбачених законодавством, а також якщо неможливо визначити суму податкових зобов'язань у зв'язку з неведенням! платником податків податкового обліку або відсутністю визначенні законодавством первинних документів, сума податкових зобов'язань платниці податків може бути визначена за непрямим методом. Цей метод можі застосовуватися також у випадках, коли декларацію було подано, але під чаї документальної перевірки, що проводиться контролюючим органом, плат ини подагків не підтверджує розрахунки, наведені у декларації, наявними документа!»! обліку у порядку, передбаченому законодавством.

4.3.2. За непрямим методом податкове зобов'язання визначається за оцінкою! витрат платника податків, приросту його активів, кількості осіб, які перебуваю! з ним у відносинах найму, а також оцінкою інших елементів податкових баз, ям приймаються для розрахунку податкового зобов'язання щодо конкретного податі збору (обов'язкового платежу) відповідно до закону.

Якщо підставою для застосування непрямих методів є відсутність окремі документів обліку, такий метод може застосовуватися виключно для визначені об'єкта оподаткування або його елементів, пов'язаних із такими документами! Якщо платник податків подає інші документи обліку або інші підтвердженні достатні для визначення показників відсутніх документів обліку, непрямі мето! не застосовуються.

4.3.3. Методика визначення суми податкових зобов'язань за непрямими методами затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням центральної податкового органу, погодженим з державним органом, уповноваженіі провадити державну регуляторну політику, і є загальною для всіх платник! податків. Порядок застосування непрямих методів визначення суми доході фізичної особи визначається з урахуванням норм закону з питань оподаткувань доходів фізичних осіб.

4.3.4. Застосування непрямого методу для визначення податкових зобов'язань платників податків у випадках, не передбачених цим пунктом, не дозволяєт

4.3.5. Нарахування податкових зобов'язань з використанням непряме методу може здійснюватися виключно податковими органами. Суми нарахован податкових зобов'язань можуть бути оскаржені платником податків у загально порядку, передбаченому цим Законом.

Якщо непрямий метод було застосовано у зв'язку з не встановленн фактичного місцезнаходження підприємства чи його структурного підрозді місцезнаходження фізичної особи - платника податків, обов'язок доведення то

то податковий орган здійснив достатні заходи для встановлення місцезнаходження такого платника податків, покладається на податковий орган.

4.3.6. Якщо податковий орган нараховує фізичній особі податкове зобов'язання, не пов'язане із здійсненням цієї фізичною особою підприємницької діяльності, з використанням непрямих методів і фізична особа не погоджується з таким нараховуванням, спір вирішується виключно судом за поданням податкового органу.

4.3.7. Обвинувачення особи в ухиленні від сплати податків не може ґрунтуватися на визначенні податковим органом податкового зобов'язання з використанням непрямого методу до остаточного вирішення справи судом (арбітражним судом).

4.4. Конфлікт інтересів та подагкові роз'яснення

4.4.1. Конфлікт інтересів.

У разі коли норма закону чи іншого нормативно-правового акта, виданого па підставі закону, або коли норми різних законів чи різних нормативно-правових актів припускають неоднозначне (множинне) трактування прав та обов'язків платників податків або контролюючих органів, внаслідок чого є можливість прийняти рішення на користь як плагника податків, так і контролюючого органу, рішення у межах апеляційного узгодження приймається на користь платника податків.

4.4.2. Податкові роз'яснення:

а) роз'яснення окремих положень податкового законодавства надаються у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, виходячи із положень підпункту 4.4.1 цього пункту, принципів оподаткування, викладених у Законі України «Про систему оподаткування», та економічного змісту податку, збору (обов'язкового платежу), який розглядається;

б) якщо законом з питань оподаткування податком, збором (обов'язковим платежем) обов'язки з роз'яснення окремих його положень покладено на інші лржавні органи, такі роз'яснення надаються із дотриманням правил, визначених у підпункті «а» підпункту 4.4.2 цього пункту;

в) якщо податкові роз'яснення, надані згідно з підпунктом «а» підпункту 4.4.2 цього пункту, суперечать податковим роз'ясненням, наданим згідно із підпунктом ■<<» підпункту 4.4.2 цього пункту, пріоритет мають роз'яснення, надані згідно із підпунктом «а» підпункту 4.4.2 цього пункту;

г) податкове роз'яснення є оприлюдненням офіційного розуміння окремих положень податкового законодавства уповноваженими на це контролюючими органами, яке використовується при обґрунтуванні їх рішень під час проведення апеляційних процедур. Податкове роз'яснення не має сили нормативно- правового акта;

д) не може бути притягнуто до відповідальності платника податків, що діяв відповідно до податкового роз'яснення, лише на підставі того, що у майбутньому піке податкове роз'яснення було змінене або скасоване. При цьому при оцінці доказів судом (арбітражним судом), наданих органом стягнення, податкові роз'яснення не мають пріоритету над іншими доказами або іншими експертними

оцінками;

е) усі податкові роз'яснення, що мають загальний характер або стосуються значного числа платників податків, підлягають оприлюдненню із дотриманням правил комерційної або банківської таємниці. Порядок виконання цього правила визначається Кабінетом Міністрів України.

Платник податків має право безоплатно отримати будь-яке податкове роз'яснення, у тому числі надане іншому платнику податків з питання, що розглядається (із дотриманням правил комерційної або банківської таємниці), у строки, передбачені для надання відповіді на звернення громадян до органів державної влади, встановлені законом;

є) центральний податковий орган зобов'язаний видавати та оприлюднювати письмові роз'яснення норм законодавства, які стосуються усіх аспектів оподаткування окремим податком, збором (обов'язковим платежем) у спосіб, доступний для ознайомлення з ними більшості їх платників. При введенні нового податку, збору (обов'язкового платежу) або прийнятті змін до порядку справляння існуючих центральний податковий орган зобов'язаний роз'яснити їх платника» особливості такого справляння, використовуючи засоби масової інформації або інші доступні для таких платників способи доступу до зазначеної інформації включаючи візити працівників контролюючих органів (не пов'язані із здійсненням податкових перевірок) до платників податків і зборів (обов'язкових платежів) метою роз'яснення положень нового порядку.

При плануванні змін або доповнень до діючих податкових законодавчих актів у поточному або наступному бюджетному році мають бути заплановані видати відповідного бюджету, пов'язані з оприлюдненням та застосуванням таких норм у поточному або наступному бюджетному році;

ж) центральний податковий орган зобов'язаний підготувати письмові правила користування податковими роз'ясненнями працівниками податкових органів. Такі правила мають бути деталізованими, містити конкретні приклади застосування окремого податку, збору (обов'язкового платежу) при виникненні ситуацій, що регулюються цивільним або зобов'язальним правом, та не допускати подвійних тлумачень;

з) якщо внаслідок запровадження нового податку, збору (обов'язкового платежу) або зміни правил оподаткування змінюються форми податкового обліку чи обов'язкової податкової звітності, центральний податковий орган зобов'язаний безоплатно оприлюднити такі нові форми обліку чи звітності. Забороняється використання бланків суворої звітності чи обліку як форм податкового обліку чи звітності, якщо інше прямо не встановлено законом з питань окремого податку, збору (обов'язкового платежу).

Форми обов'язкової податкової звітності (податкові декларації чи податкові розрахунки), визначені центральним податковим органом, повинні відповідати нормам та змісту відповідного податку, збору (обов'язкового платежу). Платник податків має право подати податковий звіт за іншою формою, якщо він вважає, що форма податкової звітності, визначена центральним податковим органом

ібільшує або зменшує його податкові зобов'язання, всупереч нормам закону з такого податку, збору (обов'язкового платежу). Такий звіт за іншою формою подається разом із поясненням мотивів його складення.

Податкова звітність може бути надана за добровільним рішенням платника податків податковому органу в електронній формі, за умови реєстрації електронного підпису підзвітних осіб у порядку, визначеному законодавством;

и) податкові роз'яснення можуть надаватися виключно центральним податковим органом України. Будь-які відповіді на запити платника податків, які надаються іншими податковими органами або контролюючими органами, а не центральним податковим органом, повинні виходити із змісту роз'яснень, наданих центральним податковим органом, а за відсутності останніх - мають сприйматися платниками податків як рекомендації. Якщо норми роз'яснень центрального податкового органу суперечать нормам відповідей інших податкових органів (інших контролюючих органів), для дотримання положень підпункту «д» підпункту 4.4.2 цього пункту пріоритет мають норми роз'яснень центрального податкового органу;

і) платник податків може оскаржити до суду (арбітражного суду) рішення контролюючого органу або органу стягнення щодо видання інструкцій чи і податкових роз'яснень (у тому числі форм обов'язкової податкової звітності, далі - податкових роз'яснень), які, за висновком такого платника податків, суперечать нормам або змісту відповідного податку, збору (обов'язкового платежу). Визнання судом (арбітражним судом) інструкції або податкового роз'яснення податкового органу (незалежно від їх реєстрації у Міністерстві юстиції України) недійсними є підставою для використання зазначеного рішення всіма платниками податків з моменту прийняття такого судового рішення, а також для відповідної зміни положень інструкцій чи роз'яснень контролюючих органів з цього питання. Зазначене рішення суду (арбітражного суду) набирає чинності з моменту його прийняття та повинно бути оприлюднене за рахунок сторони, що програла спір (була визнана винною), протягом 30 календарних днів з моменту прийняття такого судового рішення.

Норми абзацу першого підпункту «і» підпункту 4.4.2 цього пункту не поширюються на випадки, коли суд (арбітражний суд) приймає рішення щодо застосування податкових чи регулятивних (адміністративних) пільг, встановлених законодавством, що втрапило чинність, яке може поширюватися виключно на платників податків - позивачів протягом строку дії такого законодавства, яке втратило чинність. У разі коли суд (арбітражний суд) прийняв рішення щодо продовження таких пільг до моменту набрання чинності цим Законом, такі пільги поширюються на правові відносини (у тому числі податкові), які діяли до моменту набрання чинності цим Законом.

Стаття 5. Порядок узгодження сум податкових зобов'язань, оскарження рішень контролюючих органів та визначення податкового боргу

5.1. Самостійне узгодження податкового зобов'язання

Податкове зобов'язання, самостійно визначене платником податків у податковій декларації, вважається узгодженим з дня подання такої податкової

декларації.

Зазначене податкове зобов'язання не може бути оскаржене платником податків в адміністративному або судовому порядку. У разі коли у майбутній податкових періодах платник податків самостійно виявляє помилки, що містяться у раніше поданій ним податковій декларації, такий платник податків зобов'язаний подати нову податкову декларацію, що містить виправлені показники.

5.2. Апеляційне узгодження податкового зобов'язання

5.2.1. Податкове зобов'язання платника податків, нараховане контролюючим органом відповідно до пунктів 4.2 та 4.3 статті 4 цього Закону, вважається узгодженим у день отримання платником податків податкового повідомлення за винятком випадків, визначених підпунктом 5.2.2 цього пункту.

5.2.2. У разі коли платник податків вважає, що контролюючий орган невірно визначив суму податкового зобов'язання або прийняв будь-яке інше рішення, що суперечить законодавству з питань оподаткування або виходить за межі його компетенції, встановленої законом, такий платник податків має право звернутися до контролюючого органу із скаргою про перегляд цього рішення, яка подається у письмовій формі та може супроводжуватися документами, розрахунками та доказами, які платник податків вважає за потрібне надати. Скарга повинна бути подана контролюючому органу протягом десяти календарних днів, наступних за днем отримання платником податків податкового повідомлення або іншого рішення контролюючого органу, що оскаржується. Контролюючий орган зобов'язаний прийняти вмотивоване рішення та надіслати його протягом двадцяти календарних днів від дня отримання скарги платника податків на його адресу поштою з повідомленням про вручення або надати йому під розписку! разі коли контролюючий орган надіслав платнику податків рішення про повне або часткове незадоволення його скарги, такий платник податків має право звернутися протягом десяти календарних днів, наступних за днем отримання відповіді, з повторною скаргою до контролюючого органу вищого рівня, а при повторному повному або частковому незадоволенні скарги - до контролюючого органу вищого рівня із дотриманням зазначеного десятиденного строку з кожного випадку оскарження та зазначеного двадцятиденного строку для відповіді на нього.

З урахуванням положень пункту 16.2 статті 16 цього Закону керівник відповідного контролюючого органу (або його заступник) може прийняти рішення про продовження строку розгляду скарги платника податків понад сімдесяті визначені в абзаці першому цього підпункту, але не більше шістдесяті календарні днів, та письмово повідомити про це платника податків до закінчення двадцятиденного строку, зазначеного в абзаці першому цього підпункту.

Якщо вмотивоване рішення за скаргою платника податків не надсилається платнику податків протягом двадцятиденного строку або протягом строку продовженого за рішенням керівника контролюючого органу (або його заступника), така скарга вважається повністю задоволеною на користь платника податків з дня, наступного за останнім днем зазначених строків. Скарга вважається™

ШКОЖ повністю задоволеною на користь платника податків, якщо рішення 11 річника контролюючого органу (або його заступника) про продовження строків і року ляду не було надіслано платнику податків до закінчення двадцятиденного і року, зазначеного в абзаці першому цього підпункту.

■ >€ і агочне рішення вищого (центрального) органу контролюючого органу за нічною платника податків не підлягає подальшому адміністративному оскарженню, але може бути оскаржене у судовому порядку.

Якщо відповідно до закону контролюючий орган самостійно визначає податкове зобов'язання платника податків за причинами, не пов'язаними із порушенням податкового законодавства, такий платник податків має право на адміністративне оскарження рішень контролюючого органу протягом тридцяти і п'яти днів від дня отримання податкового повідомлення або відповіді контролюючого органу на скаргу, замість десятиденного строку, визначеного у вказаному першому цьому підпункту.

У разі коли останній день строків, зазначених у абзаці першому цього підпункту і встановлених за рішенням керівника контролюючого органу (або його заступника) у випадках, визначених у абзаці другому цього підпункту, припадає на вихідний або святковий день, останнім днем таких строків вважається перший наступний робочий день.

(т роки подання заяви про перегляд рішення контролюючого органу можуть бути продовжені за правилами та на підставах, визначених пунктом 15.4 статті 15 цього Закону.

І Процедура адміністративного оскарження здійснюється тим контролюючим органом, який надіслав платнику податків податкове* повідомлення, відповідно до своєї компетенції, визначеної цим Законом.

2.3. Заява, подана із дотриманням строків, визначених підпунктом 5.2.2 цього пункту, зупиняє виконання платником податків податкових зобов'язань, встановлених у податковому повідомленні, на строк від дня подання такої заяви до контролюючого органу до дня закінчення процедури адміністративного оскарження. Протягом зазначеного строку податкові вимоги з податку, що оскаржується, не надсилаються, а сума податкового зобов'язання, що і вимагається, вважається узгодженою.

2.4. Процедура адміністративного оскарження закінчується:

останнім днем строку, передбаченого підпунктом 5.2.2 цього пункту для подання заяви про перегляд рішення контролюючого органу, у разі коли така заява не була подана у зазначений строк;

днем отримання платником податків рішення контролюючого органу про повне задоволення скарги, викладеної у заяві;

днем отримання платником податків рішення контролюючого органу, що не підлягає подальшому адміністративному оскарженню;

днем порушення судом (арбітражним судом) провадження у справі за позовом 11

річника податків щодо визнання недійсним рішення контролюючого органу.

День закінчення процедури адміністративного оскарження вважається днем

узгодження податкового зобов'язання платника податків.

5.2.5. З урахуванням строків позовної давності плаї ник податків має праї оскаржити до суду (арбітражного суду) рішення контролюючого органу щ нарахування податкового зобов'язання у будь-який момент після отримані відповідного податкового повідомлення. У цьому випадку зазначене рішені контролюючого органу не підлягає адміністративному оскарженню.

Платник податків зобов'язаний письмово повідомляти контролюючий ори про кожний випадок судового оскарження його рішень.

5.2.6. Якщо платник податків оскаржує рішення податкового органу до су (арбітражного суду), обвинувачення особи в ухиленні від сплати податків не мо; ґрунтуватися на такому рішенні контролюючого органу до остаточного вирішен справи судом (арбітражним судом), за винятком коли таке обвинувачення в¹ тільки базується на рішенні контролюючого органу, а й доведено на підете додатково зібраних доказів відповідно до вимог кримінально-процесуальної законодавства України.

5.2.7. Працівник податкового органу, який уповноважений розглядати скарі платника податків у межах адміністративної апеляційної процедури, має прав пропонувати такому платнику податків компромісне рішення спору, яке полягаї у задоволенні частини скарги платника податків під зобов'язання останньо погодитися з рештою податкових зобов'язань, нарахованих контролюючий органом.

Підставою для прийняття рішення щодо податкового компромісу є наявнім! у податкового органу таких наявних фактів та доказів по суті скарги платим податків, які дають підстави вважати, що запропонований податковий компроД приведе до більш швидкого та/або більш повного погашення податкової] зобов'язання, порівняно з результатами, які можуть бути отримані внасліді передання такого спору на вирішення суду (арбітражного суду).

Податковий компроміс не може бути запропоновано платнику податків® того, як працівник податкового органу, уповноважений розглядати скаргу гакЛ платника податків, не складе письмове обґрунтування доцільності податково] компромісу, що має бути розглянуте посадовою особою податкового органу,«ш нарахувала оскаржуване податкове зобов'язання, а також посадовою особі® якії безпосередньо підпорядковується такий працівник.

У разі коли платник податків погоджується на укладення податкової! компромісу, зазначене рішення набирає чинності з моменту отримання письмом згоди керівника податкового органу вищого рівня, а сума податкової] зобов'язання, яка визначена умовами податкового компромісу, вважаєте узгодженою, і таке рішення не може бути оскаржене у майбутньому.

Порядок застосування цього підpunkту визначається центральні податковим органом.

5.3. Строки погашення податкового зобов'язання

5.3.1. Платник податків зобов'язаний самостійно сплатити суму податковій зобов'язання, зазначену у поданій ним податковій декларації, протягом десяти

' ніспдарних днів, наступних за останнім днем відповідного граничного строку, передбаченого підпунктом 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 цього Закону для подання пі щиткової декларації.

У разі коли відповідно до закону контролюючий орган самостійно визначає податкове зобов'язання платника податків за причинами, не пов'язаними із порушенням податкового законодавства, платник податків зобов'язаний і шштити нараховану суму податкового зобов'язання у строки, визначені у законі ■ підповідного податку, аза їх відсутності - протягом десяти календарних днів від ним от римання податкового повідомлення про таке нарахування.

5.3.2. У випадках апеляційного узгодження суми податкового зобов'язання шин ник податків зобов'язаний самостійно погасити її узгоджену суму, а також Ііічію та штрафні санкції за їх наявності протягом десяти календарних днів, Наступних за днем такого узгодження.

5.4. Податковий борг

5.4.1. Узгоджена сума податкового зобов'язання, не сплачена платником податків у строки, визначені цією статтею, визнається сумою податкового боргу шин ника податків.

Стаття 6. Податкове повідомлення і податкові вимоги

(>. 1. Податкове повідомлення

У разі коли сума податкового зобов'язання розраховується контролюючим ир і ном відповідно до статті 4 цього Закону, такий контролюючий орган надсилає шин нику податків податкове повідомлення, в якому зазначаються підстава для і якого нарахування, посилання на норму податкового закону, відповідно до якої і ч и зроблений розрахунок або перерахунок податкових зобов'язань, сума податку ні збору (обов'язкового платежу), належного до сплати, та штрафних санкцій за і • наявності, граничні строки їх погашення, а також попередження про наслідки І" несплати в установлений строк та граничні строки, передбачені законом для чі мірження нарахованого податкового зобов'язання (штрафних санкцій за їх плінності).

6.2. Податкові вимоги

6.2.1. У разі коли платник податків не сплачує узгоджену суму податкового я юн'язання в установлені строки, податковий орган надсилає такому платнику ііодігтків податкові вимоги.

Якщо контролюючий орган, що провів процедуру узгодження суми ш папкового зобов'язання з платником податків, не є податковим органом, такий і і'іпролюючий орган надсилає відповідному податковому органу подання про шійснення заходів з погашення податкового боргу платника податків, а також рп (рахунок його розміру, на підставі якого податковий орган надсилає податкові **помоги**.

Форма зазначеного подання затверджується Кабінетом Міністрів України.

6.2.2. Податкові вимоги мають містити крім відомостей, передбачених ііііпунктом 6.2.3 цієї статті, посилання на підстави їх виставлення; суму податкового боргу, належного до сплати, пені та штрафних санкцій; перелік

запропонованих заходів із забезпечення сплати суми податкового боргу.

Податкові вимоги також надсилаються платникам податків, які самостійно подали податкові декларації, але не погасили суму податкових зобов'язань у встановлені законом строки, без попереднього направлення (вручення) податкового повідомлення

6.2.3. Податкові вимоги надсилаються:

а) перша податкова вимога - не раніше першого робочого дня після закінченні граничного строку сплати узгодженої суми податкового зобов'язання. Перша податкова вимога містить повідомлення про факт узгодження податкової зобов'язання та виникнення права податкової застави на активи платник податків, обов'язок погасити суму податкового боргу та можливі наслідки непогашення його у строк;

б) друга податкова вимога - не раніше тридцятого календарного дня від дати направлення (вручення) першої податкової вимоги, у разі непогашення платником податків суми податкового боргу у встановлені строки. Друга податкова вимога додатково до відомостей, викладених у першій податковій вимозі, може містити повідомлення про дату та час проведення опису активів платника податків, і перебувають у податковій заставі, а також про дату та час проведення публічних торгів з їх продажу.

6.2.4. Податкова вимога вважається надісланою (врученою) юридичній особі якщо її передано посадовій особі такої юридичної особи під розписки а надіслано листом з повідомленням про вручення.

Податкова вимога вважається надісланою (врученою) фізичній особі, якщо вручено особисто такій фізичній особі або її законному представникові і надіслано листом на її адресу за місцем проживання або останнього відомого місця її знаходження із повідомленням про вручення.

У такому самому порядку надсилаються податкові повідомлення.

У разі коли податковий орган або пошта не може вручити платнику податків податкове повідомлення або податкові вимоги у зв'язку з незнаходженням посадових осіб, їх відмовою прийняти податкове повідомлення або подати вимогу, незнаходженням фактичного місця розташування (місцезнаходження) платника податків, податковий орган розміщує податкове повідомлення і податкові вимоги на дошці податкових оголошень, встановленій на вільному а огляду місці біля входу до приміщення податкового органу. При цьому датою розміщення такої податкової вимоги вважається день її вручення.

Порядок встановлення дошок податкових повідомлень визначає центральним податковим органом.

Податкові повідомлення або податкові вимоги, розміщені з порушенням правил, установлених цим підпунктом, вважаються такими, що не були врученими (надісланими) платнику податків.

6.2.5. У разі коли сума податкового боргу, визначена у першій податковій вимозі, самостійно погашається платником податків до виставлення другої податкової вимоги, друга податкова вимога не надсилається.

6.3. Черговість виставлення податкових повідомлень і податкових вимог

консолідований борг

(>.3.1. Податкове повідомлення виставляється за кожним окремим податком, тором (обов'язковим платежем). Контролюючий орган веде реєстр виданих податкових повідомлень щодо окремого платника податків.

І Податкова вимога повинна містити загальну суму податкового боргу та суми податкового боргу за кожним окремим податком, збором (обов'язковим іпштежем). Податковий орган веде реєстр виданих податкових вимог щодо окремих платників податків.

(>.3.2. У разі коли у платника податків, якому було надіслано першу податкову вимогу, виникає новий податковий борг, друга податкова вимога має містити * уму консолідованого боргу. При цьому окрема податкова вимога щодо такого Нового податкового боргу не виставляється.

Консолідованим вважається борг, визначений у першій податковій вимозі, кшіьшений на суму нового податкового боріу, що виник до виставлення другої податкової вимоги.

6.4. Відкликання податкових повідомлень і подагкових вимог

6.4.1. Податкове повідомлення або податкові вимоги вважаються підкликаними, якщо:

а) сума податкового зобов'язання або податкового боргу, а також пені та ні графних санкцій (заіх наявності) самостійно погашається платником подагків;

(>) контролюючий орган скасовує або змінює раніше прийняте рішення про нарахування суми податкового зобов'язання (пені і штрафних санкцій) або податкового боргу внаслідок їх адміністративного оскарження;

в) рішення контролюючого органу про нарахування суми податкового іобов'язання або стягнення податкового боргу скасовується чи змінюється судом (арбітражним судом);

г) податковий борг розстрочується або відстрочується читігосовно нього иосягається податковий компроміс та про це зазначається у відповідному рішенні про розстрочення, відстрочення або податковий компроміс;

д) податковий борг визнається безнадійним.

6.4.2. У випадках, визначених підпунктом «а» підпункту 6.4.1 цього пункту, податкове повідомлення або податкова вимога вважається відкликаною у день, протягом якого відбулося погашення суми податкового зобов'язання (пені і ш графних санкцій) або податкового боргу.

6.4.3. У випадках, визначених підпунктом «б» підпункту 6.4.1 цього пункту, податкове повідомлення вважається відкликаним з дня прийняття контролюючим органом рішення про скасування або зміну раніше нарахованої суми податкового іобов'язання (пені і штрафних санкцій) або податкового боргу.

6.4.4. У випадках, визначених підпунктом «в» підпункту 6.4.1 цього пункту, податкове повідомлення або податкові вимоги вважаються відкликаними у день отримання платником податків відповідного рішення суду (арбітражного суду).

6.4.5. У випадках, визначених підпунктом «г» підпункту 6.4.1 цього пункту, податкові вимоги вважаються відкликаними у день прийняття податковим

органом рішення про розстрочення або відстрочення податкового боргу чи про досягнення щодо нього податкового компромісу.

6.4.6. У випадках, визначених підпунктом «д» підпункту 6.4.1 цього пункту! податкові вимоги вважаються відкликаними у день прийняття податковим органом рішення про визнання податкового боргу безнадійним.

6.5. У разі коли нарахована сума податкового зобов'язання (пені та штрафний санкцій) або податкового боргу зменшується внаслідок їх адміністративної оскарження, раніше надіслане податкове повідомлення або податкова вимог! вважаються відкликаними від дня отримання платником податків новог! податкового повідомлення або відповідної податкової вимоги, що містить нові суму податкового зобов'язання (податкового боргу).

Зменшена сума податкового зобов'язання (податкового боргу) повинна бути сплачена або може бути оскаржена у строки, визначені цим Законом. I

6.6. У разі коли нарахована сума податкового зобов'язання (пені та штрафні! санкцій) або податкового боргу збільшується внаслідок їх адміністративно! оскарження, раніше надіслане податкове повідомлення або податкові вимоги і« відкликаються, а на суму такого збільшення надсилається окреме податком повідомлення. Донарахована сума податкового зобов'язання, визначена у такому) окремому податковому повідомленні, повинна бути сплачена або може бут!I оскаржена платником податків за процедурою, передбаченою статтею 5 цьог! Закону, із застосуванням строків, установлених для сплати або оскарження ново! податкового зобов'язання.

6.7. Контролюючий орган, який надіслав відповідному податковому орга! подання, визначене у підпункті 6.2.1 пункту 6.2 цієї статті, зобов'язаний надати інформацію такому податковому органу про скасування або зміну суш нарахованого податкового зобов'язання за рішенням суду (арбітражного суд! Зазначена інформація надається у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Стаття 7. Джерела сплати податкових зобов'язань або погашення I податкового боргу платника податків

7.1. Перелік джерел самостійної сплати податкового зобов'язання аб<| погашення податкового боргу

7.1.1. Джерелами самостійної сплати податкових зобов'язань або погашен податкового боргу платника податків є будь-які власні кошти, у тому чи< отримані від продажу товарів (робіт, послуг), майна і немайнових цінності випуску цінних паперів, у тому числі корпоративних прав, отримані у пози (кредит), а також з інших джерел з урахуванням особливостей, визначених ці статтею.

За рішенням платника податків оплата його податкових зобов'язань а погашення податкового боргу може бути здійснена шляхом заліку непогашев зустрічних грошових зобов'язань відповідного бюджету перед таким платня податків, що виникли відповідно до норм податкового або бюджету законодавства чи цивільно-правових угод, строк погашення яких наставі

моменту виникнення податкових зобов'язань платника податків. Порядок оформлення запису визначається Міністерством фінансів України за погодженням і підписом податковим органом.

1.2. За податками, зборами (обов'язковими платежами), які відповідно до пункту 1.1 статті 11 цього Закону справляються з об'єктів нерухомої власності, джерелом їх самостійної плати і можуть бути активи як власника таких об'єктів нерухомої власності, так і будь-якої іншої особи, на яку покладено обов'язок сплати. При цьому якщо особу, яка ініціює сплату податків, зборів (обов'язкових платежів), не виявлено, ініціативні процедури, визначені цим Законом, застосовуються безпосередньо до власника такої власності.

1.1 Джерела погашення податкового боргу за рішенням органу стягнення

2.1. Джерелами погашення податкового боргу платника податків за рішенням органу стягнення є будь-які активи платника податків з урахуванням обмежень, встановлених цим Законом, а також іншими законодавчими актами.

7.3.1 [список активів, що не можуть бути використані як джерела погашення ПОДАТКОВОГО боргу]

1. Не можуть бути використані як джерела погашення податкового боргу активи платника податків за його самостійним рішенням або за рішенням органу стягнення:

а) майно платника податків, надане ним у заставу іншим особам, якщо така застава була належним чином зареєстрована у державних реєстрах застав цієї країни або нерухомого майна відповідно до закону, до моменту виникнення податкового боргу;

б) активи, які належать на правах власності іншим особам та перебувають у користуванні платника податків, у тому числі, але не виключно: майно, передане платнику податків у лізинг (оренду), схов і зберігання, а також ломбардний схов, на комісію (консигнацію); сировина, надана підприємству для переробки, крім її частини, надається платнику податків, оплата за такі послуги, а також активи інших осіб, прийняті платником податків у заставу чи заклад, довірче та будь-які інші активи агентського управління;

в) майнові права інших осіб, надані платнику податків у тимчасове користування або розпорядження, а також немайнові права інших осіб, у тому числі права інтелектуальної (промислової) власності, передані в користування нікому платнику податків без права їх відчуження;

г) кошти інших осіб, надані платнику податків у вклад (депозит) або довірче управління, а також власні кошти юридичної особи, що використовуються для ведення господарської діяльності з основної заробітної плати за фактично відпрацьований час фізичним особам, які перебувають у трудових відносинах з такою юридичною особою у розмірах та порядку, що встановлюються Кабінетом Міністрів України;

д) кошти кредитів або позик, наданих платнику податків кредитно-фінансовою установою і ноєю, що обліковуються на позичкових рахунках, відкритих на користь такої установи і платника податків, а також суми акредитивів, виставлених на ім'я платника

податків, але не відкритих, до моменту такого відкриття;

е) майно, що включається до складу цілісних майнових комплексів державних підприємств, які не підлягають приватизації, у тому числі казенних підприємств) Порядок віднесення майна до такого, що включається до складу цілісного майнового комплексу державного підприємства, встановлюється Фондом державного майна України;

є) активи, чий вільний обіг заборонено або обмежено згідно із законодавством. У разі коли підприємницька діяльність з активами, ш4 продаються, під лягає ліцензуванню відповідно до закону, покупцями таких активів! можуть бути лише особи, які отримали відповідну ліцензію.

7.3.2. Посадові особи, у тому числі державні виконавці, які прийняли рішення про використання активів, визначених підпунктом 7.3.1 цієї статті, як джерел погашення податкової заборгованості або боргу платника податків, притягають! до відповідальності згідно із законодавством.

7.4. Додаткові джерела погашення податкового боргу

7.4.1. У разі коли заходи з продажу активів платника податків за рішення органу стягнення не привели до повного погашення суми податкового боргу додатковим джерелом його погашення органом стягнення може бути визначя продаж активів платника податків, попередньо переданих ним у тимчасові користування чи розпорядження іншим особам відповідно до норм цивільні правових договорів, у тому числі прав вимоги боргу, включаючи кошти, розмі ше! платником податків у вклад (депозит). У такому випадку продаж таких акти! (коштів) не зупиняє дію такого цивільно-правового договору до кінця строку його дії, а покупець активів (коштів) набуває прав і обов'язків платника податків і таким цивільно-правовим договором, у тому числі права на отримання дохо! за ним, який враховується у' зменшення суми податкового боргу платни| податків. Якщо норми зазначеного цивільно-правового договору передбачав право кредитора на його дострокове припинення або збільшення розміру дохо за ним чи прийняття інших рішень, які приводять до швидшого повернення с; основного боргу та/або доходу за ним, орган стягнення зобов'язаний прийи рішення про такі дії.

7.4.2. Рішення щодо продажу активів у випадках, визначених цим пункті може бути прийняте при недостатності коштів, отриманих від продажу акті платника податків, передбачених у пункті 7.1 цієї статті, або неможливості продажу.

7.4.3. У разі відсутності у платника податків, що є філією, відокремлеї підрозділом юридичної особи, активів, достатніх для погашення його податки зобов'язання або податкового боргу, додатковим джерелом погаше податкового зобов'язання або податкового боргу такого платника податк активи юридичної особи, на які може бути звернено стягнення згідно з і Законом.

7.4.4. Порядок застосування цього пункту визначається центральним орга податкової служби.

/ '■ І персональна податкова відповідальність

І Кюрюняється будь-яка уступка податкового зобов'язання або податкового і м іргу 11 патника податків третім особам, а також уступка контролюючим органом нрііш вимоги податкового боргу платника податків іншим особам. Положення нього пункту не поширюються на випадки, коли гарантами повного та і ш» чистіюго погашення податкових зобов'язань платника податків виступають інші особи, якщо таке право передбачено цим Законом або іншими законами • в І чини з питань оподаткування.

/(>.[іюгашення податкового боргу банків танебанківських фінансових установ

Додатково до пункту 7.1 цієї статті джерелом погашення податкового боргу 'ниііон, небанківських фінансових установ, у тому числі страхових організацій, можуть бути кошти, незалежно від джерел їх походження та без застосування ніімсьжень, визначених у підпункті «г» підпункту 7.3.1 пункту 7.3 цієї статті, у і умі. яка не перевищує суму їх власного капіталу (без урахування страхових та н[іиріиіиіних до них обов'язкових резервів, сформованих відповідно до закону).

Визначення розміру власного капіталу здійснюється відповідно до піюіііюдавства.

7.7. Рівність бюджетних інтересів

Якщо платник податків має податковий борг перед різними бюджетами або іщржавними цільовими фондами, погашення такого боргу відбувається у порядку черговості його виникнення, а у разі одночасного його виникнення - у рівній пропорції.

7.8. Податковий борг банкрутів

З моменту прийняття ухвали судом (арбітражним судом) про порушення провадження у справі про банкрутство платника податків порядок сплати Податкового зобов'язання або погашення податкового боргу такого платника Податків, зазначених у заяві, яка подається до суду (арбітражного суду), назначається згідно з нормами Закону України «Про відновлення и ііігспроможності боржника або визнання його банкрутом», без застосування норм цього Закону.

І При цьому порядок продажу активів у рахунок погашення податкового боргу ічіржника визначається державною госпрозрахунковою установою України з іііііііш банкрукства.

7.9. Джерела погашення податкового боргу фізичних осіб

Законодавством можуть бути встановлені додаткові обмеження при ні і значенні органом стягнення джерел для погашення податкового боргу платника податків - фізичної особи.

Стаття 8. Податкова застава

8.1. Зміст податкової застави

З метою захисту інтересів бюджетних споживачів активи платника податків, що має податковий борг, передаються у податкову заставу.

І Право податкової застави виникає згідно із законом та не потребує письмового оформлення.

8.2. Виникнення права податкової застави

8.2.1. Право податкової застави виникає у разі:

неподання або несвоєчасного подання платником податків податкової декларації - з першого робочого дня, наступного за останнім днем строк; встановленого законом про відповідний податок, збір (обов'язковий платіж) да подання такої податкової декларації;

несплати у строки, встановлені цим Законом, суми податкового зобов'язані самостійно визначеної платником податків у податковій декларації, - з д| наступного за останнім днем зазначеного строку;

несплати у строки, встановлені цим Законом, суми податкового зобов'язав визначеної контролюючим органом, - з дня, наступного за останнім дні граничного строку такого погашення, визначеного у податковому повідомлеН

8.2.2. З урахуванням положень цієї статті право податкової заста поширюється на будь-які види активів платника податків, які перебували в йсі власності (повному господарському віданні) у день виникнення такого прані також на будь-які інші активи, на які платник податків набуде прав власності майбутньому, до моменту погашення його податкових зобов'язань аЦ податкового боргу.

8.3. Реєстрація податкової застави

Платник податків має право безоплатно зареєструвати податкову застаї державних реєстрах застав рухомого чи нерухомого майна, а податковий ор зобов'язаний безоплатно зареєструвати податкову заставу в державному реє< застав нерухомого майна за умови строку дії такої податкової застави більші десять календарних днів.

8.4. Податковий пріоритет

Право податкової застави має пріоритет перед:

будь-якими правами інших застав, що виникли після моменту виникнем такого права на податкову заставу, незалежно від того, чи були зареєстрои права інших застав у державних реєстрах застав рухомого майна або нерухомої майна чи ні;

будь-якими правами інших застав, які не були зареєстровані у державі реєстрах застав рухомого чи нерухомого майна до виникнення права на т податкову заставу.

У разі коли право податкової застави виникає в той самий день, в яі виникло або було зареєстровано право іншої застави на майно платника подад у державних реєстрах застав рухомого чи нерухомого майна, пріоритет має пр податкової застави.

До законодавчого запровадження системи реєстрації майна у державі реєстрах застав нерухомого майна факт нотаріального посвідчення догової застави прирівнюється до зазначеної реєстрації. ■

8.5. Захист інтересів кредиторів

Платник податків, активи якого перебувають у податковій застч зобов'язаний письмово повідомити наступних кредиторів про таку податі

ні* гану та про характер і розмір забезпечених цією заставою зобов'язань, а також
нііііікодувати збитки кредиторів, що можуть виникнути у разі неподання нншіченого
повідомлення.

8.6. Узгодження операцій із заставленими активами

8.6.1. Платник податків, активи якого перебувають у Податковій заставі, іційсьнює вільне розпорядження ними, за винятком операцій, що підлягають письмовому узгодженню з податковим органом:

- іі) продажу, інших видів відчуження або оренди (лізингу) нерухомого та ііу німого майна, майнових чи немайнових прав, за винятком майна, майнових і п немайнових прав, що використовується у підприємницькій діяльності платника іііііі гків (інших видах діяльності, які за умовами оподаткування прирівнюються ні підприємницької), а саме готової продукції, товарів і товарних запасів, робіт і н послуг за кошти за їх звичайними цінами;

- (і) використання об'єктів нерухомого чи рухомого майна, майнових чи ім майнових прав, а також коштів для здійснення прямих чи портфельних Інвестицій, а також цінних паперів, що засвідчують відносини боргу, надання і аріштій, поручительств, уступлення вимоги та переведення боргу, виплату ііііідсндів, розміщення депозитів або надання кредитів;

- в) ліквідації об'єктів нерухомого або рухомого майна, за винятком їх ліквідації іслідок обставин непереборної дії (форс-мажорних обставин) або відповідно ні рішень органів державного управління.

8.6.2. Платник податків, активи якого перебувають у податковій заставі, має щінно здійснювати операції з коштами без їх узгодження з податковим органом, • і винятком операцій, визначених у підпункті «б» підпункту 8.6.1 цього пункту.

8 6.3. Надання майна, що перебуває у податковій заставі, у наступну заставу пні його використання для забезпечення дійсної чи майбутньої вимоги третіх іів ії не дозволяється.

8.6.4. У разі здійснення операцій, зазначених у підпунктах 8.6.1 - 8.6.3 цього піисгу, без отримання попередньої згоди податкового органу, посадова особа • іііііго платника податків чи фізична особа, яка прийняла зазначене рішення, пі і у гь відповідальність, встановлену законодавством України за умисне ухилення піц оподаткування.

8 6.5. Для своєчасного узгодження операцій з активами платника податків і ■ ріпник податкового органу призначає з числа службових осіб такого 'і "пінкового органу податкового керуючого. Для узгодження окремої цивільно- ■ 11 цінової операції платник податків надає податковому керуючому запит, в якому І" і яснюється зміст операції та фінансово-економічні наслідки її проведення. 11' цин ковий керуючий має право видати припис про заборону здійснення такої шоричії, у разі коли за його висновками цінові умови та/або форми розрахунку за і і "ію операцією призведуть до зменшення спроможності платника податків ії но або у повному обсязі погасити податковий борг. Зазначений припис має "і пі затверджений керівником відповідного податкового органу. У разі коли припис не видається протягом десяти робочих днів з моменту надходження

зазначеного запиту, операція вважається узгодженою.

Рішення податкового керуючого може бути оскаржене у порядку встановленому цим Законом для оскарження рішень контролюючих органів. І

Центральний податковий орган визначає правила призначення, звільнення а також компетенцію податкового керуючого.

8.7. Зупинення податкової застави

8.7.1. Активи платника податків звільняються з податкової застави з дня: !

а) отримання податковим органом копії платіжного документа, завіреного обслуговуючим банком, що засвідчує факт перерахування до бюджету повної су)! податкового зобов'язання, а у разі виникнення права податкової застави у зв'язі із неподанням або несвоєчасним поданням податкової декларації - з дм отримання такої податкової декларації контролюючим органом (за умові відсутності порушень платником податків вимог, визначених абзацом другий підпункту 8.2.1 пункту 8.2 цієї статті);

б) визнання податкового боргу безнадійним, у тому числі внаслідок ліквідації платника податків як юридичної особи або зняття фізичної особи з реєстрації суб'єкта підприємницької діяльності чи у зв'язку з недостатністю майна особи оголошеної банкрутом;

в) отримання податковим органом довідки про смерть фізичної особи і платника податків або про визнання її померлою чи безвісно відсутньою згідно із законодавством, за винятком випадків, коли активи такої фізичної особи переходять за правом спадщини у власність інших осіб;

г) закінчення строків позовної давності щодо такого податкового боргу; і

д) отримання податковим органом договору поруки на повну суму податкового боргу платника податків або інших видів його забезпечене передбачених податковим законодавством;

е) прийняття рішення про арешт активів платника податків - на строк дії такої арешту;

є) отримання платником податків рішення відповідного органу про скасування раніше прийнятих рішень щодо нарахування суми податковим зобов'язання або його частини (пені та штрафних санкцій) внаслідок проведення процедури адміністративного або судового оскарження;

ж) прийняття податковим органом рішення про розстрочення, відстрочення суми податкового боргу або досягнення податкового компромісу у разі кож умови, визначені в рішенні про розстрочення, відстрочення або податковій компроміс, передбачають зупинення права податкової застави;

з) прийняття відповідного рішення судом (арбітражним судом) у межах процедур, визначених законодавством з питань банкрутства.

Підставою для звільнення активів підприємства з-під податкової застави і виключення з державних реєстрів застав рухомого або нерухомого майна відповідний документ, що засвідчує закінчення будь-якої з подій, визначені підпунктами «а» - «ж» підпункту 8.7.1 цього пункту. Перелік відповіді документів визначається за правилами, встановленими Кабінетом Міністр

У|<| ініііі

Н К І Податкова порука

Податковий орган зобов'язаний відмовитися від права податкової застави ■■■ і шик платника податків у разі коли банк-резидент поручається за нього.

Іп договором податкової поруки банк-поручитель зобов'язується перед и "пінковим органом відповідати за належне виконання платником податків пін пі'и іків із погашення його податкового зобов'язання або податкового боргу у

■ і роки та за процедурою, визначені цим Законом.

У разі невиконання платником податків обов'язків із погашення податкового піоов язання або податкового боргу банк-поручитель приймає на себе іч п і і ті дальність за таке погашення у такому ж обсязі, як і платник податків.

Ічінк-поручитель, який виконав зобов'язання з погашення податкового і н изання або податкового боргу платника податків, має право зворотної і мі и и до такого платника податків у розмірі виплаченої суми.

Договір податкової поруки набирає чинності після його повідомної реєстрації і податковому органі за місцезнаходженням (місцем податкової реєстрації) шин ника податків, що здійснюється на підставі надання податковому органу посвідченого договору поруки. Податковий орган зобов'язаний пінні і и платнику податків протягом одного робочого дня, наступного за днем и і р 11 м л > 111 я договору поруки, довідку про реєстрацію такого договору, на підставі пін активи платника податків вважаються звільненими з-під податкової застави. Н"іопір поруки не може бути відкликаним поручителем до повного погашення ні і нового боргу. Поручитель не має права передоручати виконання зобов'язань ні ніММ договором поруки третім особам.

і •інк-поручитель набуває усіх прав і обов'язків платника податків щодо строків пні іішення узгодженого податкового зобов'язання такого платника податків або и платкового боргу, а також щодо оскарження дій податковее органу у ііііірмцку, визначеному цим Законом.

н 9 Обмеження щодо застосування податкової застави

Н о І За запитом платника податків, що має податковий борг, податковий ■■і" пі може видати письмове повідомлення про звільнення окремих видів активів і іі.ні о платника податків з-під податкової застави, якщо такий податковий орган нііііііічає, що звичайна вартість інших активів, які залишаються у податковій ■ ііііі, більше суми податкового боргу, забезпеченого такою податковою • н і иною, у два чи більше разів, з урахуванням сум будь-яких інших прав дійсних ннмої до активів такого платника податків, які мають пріоритет над таким правом іп пілкової застави.

н 9.2. У разі коли платник податків має декілька видів податкових боргів для і п і ішіііііі підпункту 8.9.1 цього пункту, враховується їх загальна сума.

< гаття 9. Адміністративний арешт активів

9 І Поняття адміністративного арешту активів

9 І. І. Адміністративний арешт активів платника податків (далі - арешт активів)

■ и и к точним способом забезпечення можливості погашення його податкового

боргу.

9.1.2. Арешт активів може бути застосовано, якщо з'ясується одна з таких обставин:

а) платник податків порушує правила відчуження активів, визначені пункти 8.5 статті 8 цього Закону;

б) фізична особа, яка має податковий борг, виїжджає за кордон;

в) платника податків, який отримав податкове повідомлення або має податковий борг, визнано неплатоспроможним за зобов'язаннями, іншими ніж податкові, крім випадків, коли стосовно такого платника податків запроваджені мораторій на задоволення вимог кредиторів у зв'язку з порушенням щодо нього провадження у справі про банкрутство;

г) платник податків відмовляється від проведення документальної перевірки за наявності законних підстав для її проведення або від допуску посадових осіб податкового органу до обстеження приміщень, що використовуються д. одержання доходів або пов'язані з отриманням інших об'єктів оподаткування електронних контрольно-касових апаратів, комп'ютерних систем, о застосовуються для розрахунків за готівку або з використанням карток платіжні систем, вагокасових комплексів, систем та засобів штрихового кодування;

д) відсутні свідоцтва про державну реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності, спеціальні дозволи (ліцензії) на її здійснення, торгові патенти сертифікати відповідності електронних контрольно-касових апаратів комп'ютерних систем;

е) відсутня реєстрація особи як платника податків в органі державної податкової служби, якщо така реєстрація є обов'язковою відповідно до закон або коли платник податків, що отримав податкове повідомлення або має податковий борг, здійснює дії з переведення активів за межі України, приховування або передачі іншим особам.

9.1.3. Арешт активів полягає у забороні вчиняти платником податків будь-які дії щодо своїх активів, які підлягають такому арешту, крім дій з їх охорони, зберігання та підтримання у належному функціональному та якісному стані. Арешт може бути накладений на будь-які активи юридичної особи, а для фізичної особи -] будь-які її активи, крім тих, що не підлягають арешту згідно із законодавством.

9.2. Повний або умовний арешт

9.2.1. Арешт активів може бути повним або умовним.

9.2.2. Повним арештом активів визнається виключна заборона платин податків на реалізацію прав розпорядження або користування його активами з тимчасовим вилученням або без такого. При вилученні активів ризик, пов'язані з їх зберіганням або втратою їх функціональних чи споживчих якостей! покладається на орган, який прийняв рішення про таке вилучення. Г

9.2.3. Умовним арештом активів визнається обмеження платника податку щодо реалізації прав власності на такі активи, яке полягає в обов'язково попередньому отриманні дозволу керівника відповідного податкового органу здійснення будь-якої операції платника податків з такими активами. Зазначені

шиніп може бути наданий керівником податкового органу, якщо за висновком податкового керуючого здійснення окремої операції платником податків не призведе до збільшення його податкового боргу або до зменшення ймовірності його погашення.

9.3. Порядок застосування арешту активів

9.1.1. За поданням відповідного підрозділу податкової міліції керівник ш щиткового органу (його заступник) може прийняти рішення про застосування преш іу активів платника податків, яке надсилається:

н) банкам, обслуговуючим платника податків, з вимогою тимчасового пипсння видаткових операцій за рахунками такого платника податків (якщо шинником податку є банк - з вимогою зупинення видаткових операцій за і" пісними рахунками), крім операцій з:

погашення податкових зобов'язань та податкового боргу;

сплати боргу за виконавчими документами або за задоволеними претензіями \ порядку доарбітражного врегулювання спорів, якщо такі виконавчі документи Цію претензії набули юридичної сили до моменту виникнення права податкової ніс піни;

ft) платнику податків з вимогою тимчасової заборони відчуження його активів;

її) іншим особам, у володінні, розпорядженні або користуванні яких перебувають активи такого платника податків, з вимогою тимчасової заборони і" відчуження.

9.3.2. Арешт активів може бути також застосований до товарів, які ініговляються, зберігаються, переміщуються або реалізуються з порушенням припил, визначених митним законодавством чи законодавством з питань ти щдткування акцизними зборами, а також до товарів, у тому числі валютних цінностей, які продаються з порушенням порядку, визначеного законодавством, іп І попереднього встановлення їх власника. У цьому випадку службові особи орі пнів податкової міліції або інших правоохоронних органів, відповідно до їх п імпотенції, мають право тимчасово затримувати такі активи з складанням і ірп соколу, який повинен містити відомості про причини такого затримання із иланням на порушення конкретної законодавчої норми, опис активів, їх рої юних ознак та кількості, відомості про особу (особи), у якої було вилучено такі і і'при (за їх наявності), перелік прав та обов'язків таких осіб, що виникають у ні ігіку із таким вилученням. Форма зазначеного протоколу затверджується і пніїетом Міністрів України. Керівник підрозділу правоохоронного органу, у підпорядкуванні якого перебуває службова особа, яка склала протокол про ні і пісове затримання активів, зобов'язаний невідкладно проінформувати і ■ ріпника податкового органу (його заступника), на території якого здійснено затримання. На підставі відомостей, зазначених у протоколі, керівник пікового органу (його заступник) має право прийняти рішення про шії палення арешту на такі активи або відмовити у ньому шляхом неприйняття ■ її пі о рішення. Рішення про накладення арешту активів має бути прийняте до

24 години робочого дня, наступного заднем складання протоколу про тимчасове затримання активів, але коли відповідно до законодавства податковий орган закінчує роботу раніше, то такий строк закінчується у момент закінчення роботи. У разі коли рішення про арешт активів не приймається протягом зазначеного строку, активи вважаються звільненими з-під режиму тимчасового затримання а посадові чи службові особи, які перешкоджають такому звільненню, несуть відповідальність, установлену законодавством.

При накладенні арешту на активи у випадках, визначених цим підпунктом рішення керівника податкового органу (його заступника) має бути невідкладні вручене особі (особам), зазначеній у протоколі про тимчасове затримання активів! без виконання положень підпункту 9.3.1 цієї статті.

У разі коли місцезнаходження осіб, зазначених у протоколі про тимчасове затримання активів, не виявлено або коли активи були затримані без знаходження осіб, яким вони належать на правах власності чи інших правах, рішення про арешт активів розміщується на дошці податкових оголошень. При цьому де» розміщення такого рішення вважається днем його вручення. !

9.3.3. Арешт може бути накладено на активи строком до 96 годин від годі/ підписання відповідного рішення керівником податкового органу (його заступником). Зазначений строк не може бути продовжений в адміністративні порядку, у тому числі за рішенням інших державних органів, за винятком випадку коли власника заарештованих активів не встановлено (не виявлено), - у цьому випадку такі активи перебувають під режимом адміністративного арешт протягом строку, визначеного законодавством для визнання їх беззахайні або у разі коли такі активи є такими, що швидко псуються, - протягом граничного строку, визначеного законодавством, після якого вони підлягають продажу процедурою, встановленою статтею 10 цього Закону.

Керівник відповідного податкового органу (його заступник) має право звернутися до суду (арбітражного суду) з поданням про продовження строку арешту активів платника податків за наявності достатніх підстав вважати,! звільнення активів з-під адміністративного арешту може загрожувати зникненням або знищенням, а суд (арбітражний суд) повинен прийняти, відповідне рішення протягом 48 годин від моменту отримання зазначена звернення.

Строки, визначені цим підпунктом, не включають години, що припадаєГ на вихідні та святкові дні.

9.3.4. Рішення керівника податкового органу (його заступника) щодо арешт активів може бути оскаржене платником податків в адміністративному і судовому порядку. В усіх випадках, коли податковий орган вищого рівня або, (арбітражний суд) скасовує рішення про арешт активів, податковий орган вищого рівня проводить службове розслідування щодо мотивів видання керівна] податкового органу (його заступником) рішення про арешт активів та необхідності, приймає рішення про притягнення винних до дисциплінарно] адміністративної відповідальності.

• 1.5. При прийнятті рішення про арешт активів банку арешт не може бути ініційовано на його кореспондентський рахунок у частині платежів, що надіслані клієнтами за рахунок коштів його клієнтів.

• 1.6. Платник податків має право на відшкодування збитків та немайнової шкоди, завданих податковим органом внаслідок неправомірного застосування статті 101 Конституції, за рахунок коштів відповідного бюджету згідно із законодавством. Рішення про таке відшкодування приймається судом і виконується за рішенням суду.

• 1.7. Цей пункт не регулює порядок затримання або арешту активів у банках, передбачених кримінально-процесуальним законодавством.

• 1.8. Адміністративний арешт не може бути накладено, якщо платник податків відмовляється допустити працівника контролюючого органу до інструментальної або матеріальної перевірки у зв'язку з відсутністю у такого працівника контролюючого органу підстав для її проведення, визначених законодавством, а також до обстеження приміщень, що використовуються для ведення діяльності, пов'язаної з отриманням інших об'єктів оподаткування, або з використанням контрольно-касових апаратів, комп'ютерних систем, що використовуються для розрахунків за готівку або з використанням карток платіжних засобів, вагокасових комплексів, систем та засобів штрихового кодування.

• 1.9. Виконавці рішення про арешт активів платника податків здійснюють заходи, передбачені Законом України «Про виконавче примусове стягнення грошових коштів», зокрема:

• 1.9.1. Функції виконавця рішення про арешт активів платника податків здійснює виконавець рішення про арешт активів відповідно до підпункту 9.3.1 пункту 9.3 цієї статті;

• 1.9.2. Організовує опис активів платника податків, вилучення оригіналів первинних фінансово-господарських та бухгалтерських документів, складає їх опис, що має скріплюватися підписами начальника податкового органу та платника податків, і залишає платнику та виконавцю копію такого опису. Вилучення оригіналів первинних фінансово-господарських та бухгалтерських документів податковими органами в інших випадках не допускається, крім вилучень, що проводяться згідно із кримінально-процесуальним законодавством;

• 1.9.3. Організовує інші заходи, передбачені Законом України «Про виконавче примусове стягнення грошових коштів».

• 1.9.4. Опис активів платника податків проводиться у присутності його представників або їх представників, а також понятих осіб. У разі відсутності представників платника податків або їх представників опис його активів проводиться у присутності понятих осіб. У разі необхідності для проведення опису активів залучається оцінювач. Представникам платника податків, активів яких описується, повідомляється про це письмово роз'яснюються їх права та обов'язки.

• 1.9.5. Понятими особами не можуть бути працівники податкових органів або

правоохоронних органів, а також інші особи, участь як понятих осіб обмежується Законом України «Про виконавче провадження».

9.4.3. При проведенні опису активів платника податків особи, які його проводять, зобов'язані пред'явити посадовим особам такого платника податків або їх представникам відповідне рішення про накладення адміністративної арешту, а також документи, що засвідчують їх повноваження на проведення такої опису. За наслідками проведення опису активів платника податків складається протокол, який має містити опис та перелік активів, що арештовуються, її зазначенням назви, кількості, мір ваги та індивідуальних ознак і, за присутності! оцінювача, - звичайних цін. Усі активи, що підлягають опису, пред'являються посадовим особам платника податків або їх представникам та понятим особам, а за відсутності посадових осіб або їх представників - понятим особам, дні візуального контролю.

9.4.4. Посадова особа податкового органу, яка виконує рішення про адміністративний арешт активів платника податків, визначає порядок її збереження та охорони.

9.4.5. Проведення адміністративного арешту активів у період з 20 години до 9 години наступного дня не допускається, за винятком випадків, коли такий арешт є невідкладним у зв'язку з обставинами кримінальної справи, відповідно до закону

9.5. Зупинення адміністративного арешту активів платника податків

Зупинення адміністративного арешту активів платника податків здійснюється у зв'язку із:

- а) скасуванням рішення керівника податкового органу (його заступника) про такий арешт;
- б) погашенням податкового боргу платника податків;
- в) ліквідацією платника податків, у тому числі внаслідок проведення процедури банкрутства;
- г) наданням податковому органу належних доказів третьою особою про належність арештованих активів до об'єктів права власності цієї третьої особи;
- д) закінченням граничного строку накладення адміністративного арешту;
- е) прийняттям рішення судом (арбітражним судом) про зупинення адміністративного арешту згідно з вимогами законодавства з питань банкрутства;
- є) пред'явленням платником податків свідоцтва про державну реєстрацію суб'єкта підприємницької діяльності, спеціальних дозволів (ліцензій) на здійснення, торгових патентів, сертифікатів відповідності електронній контролю-касових апаратів, комп'ютерних систем, яких не було на момент прийняття рішення про адміністративний арешт.

У випадку, визначеному підпунктом «г» цього пункту, рішення щодо звільнення з-під арешту активів, що належать третій особі, приймає податковий орган. І

9.6. Оскарження рішення щодо адміністративного арешту активів

Рішення керівника податкового органу (його заступника) щодо накладення адміністративного арешту на активи платника податків може бути оскаржене Н порядку, визначеному цим Законом для оскарження сум податкових зобов'язав

платника податків, визначених за рішенням податкового керуючого, не здійснює

10.1.4. У разі недостатності коштів, отриманих від продажу активів, які входять до складу цілісного майнового комплексу платника податків, і забезпечує ведення його основної господарської діяльності, податковий керуюч зобов'язаний прийняти рішення про продаж цілісного майнового комплексу а його частини, без застосування обмежень щодо їх вартості, встановлених абзаї другим підпункту 10.1.3 цього пункту.

Податковий керуючий не може прийняти рішення про продаж часті цілісного майнового комплексу, внаслідок якого платник податків позбуває можливості ведення його основної господарської діяльності, - у цьому виді продажу підлягає цілісний майновий комплекс.

Продаж цілісного майнового комплексу боржника під час процедури й санації або ліквідації внаслідок банкрутства здійснюється згідно з положенні Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнаї його банкрутом» без застосування положень цієї статті.

10.1.5. Витрати, пов'язані з організацією та проведенням публічних то| активами платника податків, покриваються у першу чергу за рахунок С одержаних від їх продажу.

10.1.6. У разі коли сума коштів, отримана за наслідками продажу акті платника податків, перевищує суму його податкової заборгованості, різі направляється на рахунки такого платника податків або його правонаступні і використовується у встановленому ними порядку.

10.1.7. У разі коли сума коштів, отримана за наслідками продажу часті активів платника податків, є недостатньою для погашення його податки» заборгованості, різниця покривається шляхом додаткового продажу його актиг що організується не раніше тридцяти календарних днів, наступних за ди проведення попереднього продажу.

10.2. Порядок продажу активів

10.2.1. Продаж активів платника податків на публічних торгах на умОИ змагальності здійснюється у такому порядку:

а) товари, які можуть бути згруповані та стандартизовані, підлягають про; за кошти виключно на біржових торгах, що проводяться біржами, створеї відповідно до Закону України «Про товарну біржу», які визначаються централі податковим органом на конкурсних засадах;

б) інші товари, об'єкти рухомого чи нерухомого майна, а також цілісні май комплекси підприємств підлягають продажу за кошти виключно на цілі аукціонах, які організуються за поданням відповідного податкового оргаї зазначених біржах. У разі коли на території району або міста, де знаходяться ак- платника податків, що продаються, відсутня товарна біржа, визнач! центральним податковим органом, податковий орган організовує окреї позабіржовий аукціон.

Продовольчі товари, що швидко псуються, а також інші товари, обсяги я не є достатніми для організації публічних торгів, підлягають продажу за кої

іні комісійних умовах через організації роздрібної торгівлі, визначені податковим і ірі НКІМ на конкурсних засадах.

Майно боржника, щодо обігу якого встановлено обмеження законом, продається на закритих торгах, які проводяться на умовах змагальності. У таких івритих торгах беруть участь особи, які відповідно до законодавства можуть мін и зазначене майно у власності чи на підставі іншого речового права.

10.2.2. У разі коли продажу підлягає цілісний майновий комплекс підприємства, активи якого перебувають у державній або комунальній власності, ні коли згідно із законодавством з питань приватизації для відчуження активів підприємства потрібна попередня згода органу приватизації або іншого її річинного органу, уповноваженого здійснювати управління корпоративними іірппііми, продаж активів такого підприємства організовується за поданням іідіівідного податкового органу регіональним органом приватизації із УН риманням норм законодавства з питань приватизації. При цьому інші способи і ірпішгизації, крім грошової, не дозволяються.

10.2.3. За наполяганням платника податків проводиться експертна оцінка •• ір і ості активу, що підлягає продажу, для визначення його початкової ціни.

П інічена оцінка здійснюється у порядку, визначеному законодавством з питань професійної оціночної діяльності, а до набрання чинності зазначеним ■ іішшодавством - організаціями, які уклали договори на виконання послуг з

ІІ ііртної оцінки майна з Фондом державного майна України, перелік яких ніколіться до податкового органу.

І Платник податків має право самостійно визначити оцінювача з числа тих, її значені в абзаци першому цього підпункту. У разі коли платник податків • н іш гійно не визначає такого оцінювача протягом установлених центральним іп піп гковим органом строків, таке визначення здійснюється податковим органом, пішіі укладає договір про проведення оцінки активу.

(іцінка не проводиться щодо активів, які можуть бути згрупованими або і пі/ішртизованими чи мають курсову (поточну) біржову вартість та/або іп рі ііунають у лістінгу товарних бірж. Порядок встановлення курсової біржової н іріосі і або лістінгу біржового товару визначається біржовою спілкою, яка має і і п гус самоврядної організації відповідно до законодавства.

10.2.4. При продажу активів на товарних біржах податковий орган укладає ні пі ювідний договір з брокером (брокерською конторою), яка вчиняє дії з продажу і .її ні о активу за дорученням податкового органу на умовах найкращої цінової пропозиції.

І При продажу активів на позабіржовому аукціоні безпосереднім продавцем, а н ріні продажу через організації роздрібної торгівлі - комітентом виступає ні цин ковий орган, при цьому участь будь-яких посередників або агентів для іірі пнгіаціїтакого продажу не дозволяється.

Порядок реалізації цього пункту визначається центральним податковим іірі НКІМ

10.2.5. Порядок збільшення або зменшення початкової ціни активів платника

податків визначається за методикою, встановленою Кабінетом Міністрів України крім випадків, визначених підпунктом 10.2.2 цього пункту, які регулюють^ нормами законодавства про приватизацію.

10.3. Оприлюднення інформації

10.3.1. Інформація про склад активів платників податків, призначених дл продажу, оприлюднюється центральним податковим органом.

10.3.2. Інформація про час та умови проведення прилюдних торгів активами платників податків оприлюднюється:

при продажу активів на біржовому ринку - відповідною товарною біржсю при продажу активів на позабіржовому аукціоні та через організації роздрібні торгівлі - відповідним податковим органом.

10.3.3. Склад зазначеної інформації та порядок її оприлюднення визначають] Кабінетом Міністрів України.

10.4. Доступ до активів

10.4.1. Платник податків зобов'язаний надати комісії інформацію про активи] які перебувають у податковій заставі, атакож забезпечити на першу вимогу комі" безперешкодний доступ її представників і учасників публічних торгів до огля та оцінки активів, що пропонуються на продаж.

10.4.2. Будь-яка інша особа, яка здійснює управління активами платні] податків або контроль за їх використанням, зобов'язана забезпечити на пері вимогу комісії безперешкодний доступ її представникам, а також учасник! публічних торгів до огляду та оцінки таких активів, а також забезпечці безперешкодне набуття прав власника таких активів особою, яка їх придбала і публічних торгах. При цьому така інша особа, яка здійснює управління аї контроль над активами платника податків, звільняється від будь-яких виді відповідальності або зобов'язань перед таким платником або третіми особам^ що можуть виникнути внаслідок передання таких активів у власність особи - покупця.

10.4.3. Посадові особи платника податків, атакож посадові особи осіб, які здійснюють управління його активами або контроль за їх використанням, неподання відомостей або подання неповних чи неправдивих відомостей що, активів, які перебувають у податковій заставі, або за ухилення від забезпечен безперешкодного доступу до таких активів представникам комісії чи учаснии публічних торгів, або за перешкоджання у набутті прав власності на такі акти особою, яка їх придбала, несуть відповідальність, передбачену за умисне ух і леї] від оподаткування.

10.5. Скасування рішення про продаж активів

10.5.1. Якщо платник податків у будь-який момент до укладення догова купівлі-продажу його активів повністю погашає суму податкової заборгованої) податковий орган приймає рішення щодо звільнення його активів з-під податкової застави та скасовує рішення про проведення їх продажу.

10.5.2. За операції з продажу активів, визначених у цій статті, на біржово ринку державне мито та місцеві податки (збори) не справляються. Такі опера

підлягають нотаріальному посвідченню.

10 6. Забезпечення інтересів кредиторів

10 6.1. Якщо сума податкового боргу не була погашена після закінчення процедури продажу активів платника податків, податковий орган може поінформувати відповідально за погашення залишкового податкового боргу такого платника податків третю особу, яка протягом одного року до останнього дня і грудня строку погашення суми податкового зобов'язання такого платника цінників придбала від нього активи за цінами, меншими ніж звичайні, або тримала їх у власність на безоплатній основі чи як неповоротну фінансову допомогу (крім благодійних внесків або пожертв неприбутковим організаціям і іншим набувачам благодійної допомоги відповідно до законодавства).

Ця особа не може перевищувати суми, що дорівнює звичайній ціні активів, проданих третьою особою від платника податків, зменшеній на фактичну ціну, за яку такі активи були продані третьою особою.

Рішення податкового органу щодо покладення відповідальності за погашення залишкового боргу платника податків на третю особу може бути оскаржене у суді. Передбаченому цим Законом для оскарження рішень податкового органу шляхом звернення суми податкового зобов'язання за непрямими методами.

Ці принципи, визначені цим підпунктом, не застосовуються, якщо сума податкового боргу не погашена внаслідок недостатності активів платника податків, визнаного банкрутом згідно із законодавством.

10 7 1 Юридична реалізація цієї статті визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 11. Погашення податкового боргу державних або комунальних підприємств

Ш У разі коли платник податків, який перебуває у державній або муніципальній власності, не погашає суму податкового боргу у строки, встановлені в законі, податковий орган здійснює заходи щодо продажу активів такого платника податків, які не входять до складу цілісного майнового комплексу, що становить основну діяльність платника податків.

Цілісний комплекс, отриманий від такого продажу, не покриває суму цієї суми боргу та витрат, пов'язаних з продажем активів, податковий орган повинен повернути до органу виконавчої влади, що здійснює управління місцевим оподаткуванням, з пропозицією щодо прийняття рішення про продаж цього комплексу для погашення його податкового боргу протягом поточного бюджетного року.

Питання здійснення цього рішення щодо прийняття або відхилення такого рішення має бути надіслано податковому органу протягом десяти календарних днів з дня направлення такого звернення. Організація продажу здійснюється за правилами і у строки, встановлені в законі з питань приватизації. У разі коли зазначений орган не прийме рішення про продаж частини акцій для погашення податкового боргу у зазначені строки, податковий орган зобов'язаний у місячний строк з дня

отримання такої відмови або після закінчення встановленого для надання відповіді строку звернутися до арбітражного суду із заявою про визнання такого платним податків банкрутом.

11.2. У разі коли податковим боржником визнається платник податків, яки! не підлягає приватизації, податковий орган здійснює заходи щодо продажу його активів, які не входять до складу цілісного майнового комплексу, що забезпечує ведення його основної діяльності.

У разі коли сума коштів, отриманих від такого продажу, не покриває суми податкового боргу такого платника податків та витрат, пов'язаних з організацій та проведенням публічних торгів, податковий орган зобов'язаний звернути до органу виконавчої влади, до сфери управління якого належить такий платник податків, з поданням про прийняття рішення щодо:

надання відповідної компенсації бюджету, до якого має зараховуватися сума податкового боргу такого платника податків, за рахунок коштів, призначених і утримання такого органу виконавчої влади, до сфери управління якого належить платник податків;

реорганізації такого платника податків з урахуванням правил, встановлених цим Законом;

ліквідації такого платника податків та списання податкового боргу; І оголошення такого платника податків банкрутом у порядку, встановленому Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Відповідь щодо прийняття одного із зазначених рішень має бути наділена податковому органу протягом тридцяти календарних днів з дня направлення звернення. У разі коли податковий орган не отримує зазначену відповідь, податковий орган зобов'язаний звернутися до арбітражного суду із заявою про визнання такого платника податків банкрутом.

11.3. Визнання державного або комунального підприємства таким, що і податковий борг, може бути підставою розірвання трудового договору (контракту) з керівником підприємства. Рішення щодо розірвання трудового договору (контракту) з керівником державного (комунального) підприємства може бути відкладене на строк проведення апеляційної процедури.

Трудові договори (контракти), що укладаються з керівником державного і комунального підприємства, повинні містити зазначену відповідальність, що: істотною умовою.

Норми цього пункту не поширюються на випадки виникнення податкового боргу внаслідок обставин непереборної дії (форс-мажорних обставин) внаслідок невиконання або неналежного виконання державними органами зобов'язань з оплати товарів (робіт, послуг), придбаних у такого платника пода за рахунок бюджетних коштів, з надання платнику податків субсидій або дота передбачених законодавством, або з повернення платнику податків наді внесених податків, зборів (обов'язкових платежів) чи їх бюджету)

нінікодування згідно з нормами податкового законодавства.

114 Будь-які договори про передання акцій (інших корпоративних прав), що перебувають у державній або комунальній власності, в управління третім особам міогь містити зобов'язання таких третіх осіб щодо недопущення виникнення ішпїгкового боргу після передання, а також право відповідно держави або и ріп орїальної громади на одностороннє (позасудове) розірвання таких договорів при виникненні подагкового борїу.

Іїкс саме правило стосується будь-яких договорів про приватизацію в руїнного або комунального майна, укладених під інвестиційні зобов'язання.

(тагтя 12. Погашення податкових зобов'язань або податкового борїу в разї ліквідації платника податків

І. 1 Черговість використання активів платника податків, що ліквідується

В разї коли власник або уповноважений ним орган приймає рішення про Шкнідацію платника податків, не пов'язану з банкрутством, активи цього шинника податків використовуються у черговості, визначеній законодавством Укриши.

12.2. Ліквідація платника податків

І метою оподаткування ліквідацією платника податків або його філії, ні н цілення чи іншого відокремленого підрозділу є ліквідація платника податків як юридичної особи або зупинення реєстрації фізичної особи як суб'єкта ні ііріємницької діяльності, атакож ліквідація філії, відділення, відокремленого тирїгїділу платника податків, внаслідок якої відбувається закриття їх рахунків та/ піні трата їх статусу як платника податків відповідно до законодавства.

І. 3. Непогашені податкові зобов'язання або податковий борг

ріпі коли внаслідок ліквідації платника податків або скасування реєстрації і|Н особи як суб'єкта підприємницької діяльності частина його податкових ііііііі'язань чи податкового боргу залишається непогашеною у зв'язку з іігїин гатністю його активів, така частина погашається за рахунок активів ми тінників або учасників такого підприємства, якщо вони несуть повну або ж» ііпііігкову відповідальність за зобов'язаннями платника податків згідно із міні іН шпвством, у межах повної або додаткової відповідальності, а в разї ліквідації і|ш надїлення чи іншого відокремленого підрозділу юридичної особи - за рахунок

нірішичної особи, незалежно від того, чи є вона платником податку, збору •"і іГ в ікового платежу), стосовно якого виникло податкове зобов'язання або ♦нішк податковий боргтаких філії, відділення, іншого відокремленого підрозділу.

П інших випадках податкові зобов'язання або податковий борг, що *і щипаються непогашеними після ліквідації платника податків, вважаються ш ішпідїйним боргом і підлягають списанню у порядку, визначеному Кабінетом Міні і рів України.

ІІ саме стосується фізичної особи - платника податків, що помирає або ми чї.п гься судом безвісно відсутнім або померлим чи недїездатним, за винятком «і коли з'являються інші особи, які вступають у права спадщини,пісжно від часу набуття таких прав.

12.4. Особи, відповідальні за погашення податкових зобов'язань або податкового боргу в разі ліквідації платника податків

I

Особою, відповідальною за погашення податкових зобов'язань або податкового боргу платника податків, є:

а) стосовно платника податків, який ліквідується, - ліквідаційна комісія а) інший орган, що проводить ліквідацію згідно з законодавством;

б) стосовно філій, відділень, інших відокремлених підрозділів платни] податків, які ліквідуються, - такий платник податків;

в) стосовно фізичної особи - суб'єкта підприємницької діяльності - така фізична особа;

г) стосовно кооперативів, кредитних спілок, товариств співвласників жил або інших колективних господарств - їх члени (пайовики) солідарно;

д) стосовно інвестиційних фондів - інвестиційна компанія, яка здійснює управління таким інвестиційним фондом.

I

При ліквідації колективних сільськогосподарських підприємств, створених! набрання чинності цим Законом, непогашена частина боргу підлягає списаГ у порядку, визначеному законодавством.

12.5. Термін погашення податкової заборгованості або податкового **бої** платника податків, що ліквідується

Погашення податкових зобов'язань або податкового боргу платника податі що ліквідується, здійснюється у строки, передбачені для списання безнадійні податкового боргу.

12.6. Залік надміру сплачених або невідшкодованих податкових плата платника податків, що ліквідується

У разі коли платник податків, що ліквідується, має суми надміру сплачені або невідшкодованих податків, зборів (обов'язкових платежів) з **відповідні** бюджету, такі суми підлягають заліку в рахунок його податкових зобов'язань! податкового боргу перед таким бюджетом.

У разі коли сума надміру сплачених або невідшкодованих податків, **збої** (обов'язкових платежів) з відповідного бюджету перевищує суму податкЛ зобов'язань або податкового боргу перед таким бюджетом, сума перевище" використовується для погашення податкової заборгованості або податкового **бі** перед іншими бюджетами, а за відсутності такої заборгованості (бори направляється у розпорядження такого платника податків.

Порядок проведення заліків, визначених у цьому пункті, встановлює Міністерством фінансів України за погодженням з центральним подати! органом.

Порядок погашення податкових зобов'язань або податкового боргу пома або безвісти відсутньої фізичної особи визначається законодавством з пг¹ оподаткування доходів фізичних осіб.

Стаття 13. Порядок погашення податкових зобов'язань або податної боргу при реорганізації платника податків

13.1. Урегулювання податкової заборгованості або податкового боргу пла

шипиків, що реорганізується

І 1 І. І. У разі коли власник платника податків або уповноважений ним орган ГірнШмас рішення про реорганізацію такого платника подає, його подає, а ■ іПрогованість або податковий борг підлягає врегулюванню в такому порядку:

іюо реорганізація здійснюється шляхом зміни назви, організаційно-правового і і її гусу або місця реєстрації платника податків, такий платник податків після і "і >і пнізації набуває усіх прав і обов'язків щодо погашення податкових зобов'язань і і податкового боргу, які виникли до його реорганізації;

якщо реорганізація здійснюється шляхом об'єднання двох або більшої кількості ... 11 ійків податків в одного платника податків з ліквідацією платників податків, ... об'єдналися, такий об'єднаний платник податків набуває усіх прав і обов'язків ні" ію погашення податкових зобов'язань або податкового боргу всіх платників нитиків, що об'єдналися;

якщо реорганізація здійснюється шляхом розподілу платника податків на дві ні н і більше особи з ліквідацією такого платника податків, усі платники податків, ■іі' і виникнуть після такої реорганізації, набувають усіх прав і обов'язків щодо цін іШСННЯ податкових зобов'язань чи податкового боргу, які виникли до такої І" і рганізації. Зазначені зобов'язання чи борг розподіляються між новоствореними н ій і пиками податків пропорційно часткам балансової вартості активів, і п риманим ними у процесі реорганізації згідно з розподільчим балансом. У разі піни одна чи більше новостворених осіб не є платниками податків, щодо яких ииникли податкові зобов'язання або борг платника податків, який був реорганізований, зазначені податкові зобов'язання чи борг повністю І н 11 поділяються між особами, що є платниками таких податків, пропорційно мі і ким отриманих ними активів, без урахування активів, наданих особам, що іп < платниками таких податків.

11.1.2. Реорганізація платника податків шляхом виділення з його складу іншого її 'і 111 пика податків або внесення частини активів платника податків до статутного ііініду іншого платника податків без ліквідації платника податків, який І" 'організується, не тягне за собою розподілу податкових зобов'язань чи ікового боргу між таким платником податків та особами, створеними у процесі його реорганізації, чи встановлення їх солідарної податкової нііііонідальності, за винятком випадків, коли за висновками податкового органу і ні'.і реорганізація може призвести до неналежного виконання податкових • "ііін'язань платником податків, який реорганізовується. Рішення про іШ іоеування солідарної або розподільної податкової відповідальності може бути прийняте податковим органом у разі, коли активи платника податків, що І" і >рі лінізовується, перебувають у податковій заставі на момент прийняття рішення про піку реорганізацію.

І метою оподаткування до зазначених видів реорганізації прирівнюється "І" нда цілісного майнового комплексу відповідно до Закону України «Про оренду цржавного та комунального майна».

11.2. Узгодження плану реорганізації

Платник податків, активи якого передані у податкову заставу, або той, хя скористався правом реструктуризації податкового боргу, зобов'язаний завчасні повідомити податковий орган про прийняття рішення щодо проведення бугц яких видів реорганізації та надати податковому органу план такої реорганізації.' разі коли податковий орган встановлює, що план реорганізації призводить аб може у майбутньому призвести до неналежного погашення податкових зобов'язань або податкового боргу, він має право прийняти рішення про:

розподіл суми податкових зобов'язань або податкового боргу між платникам^ податків, що виникають внаслідок реорганізації, виходячи з очікувані прибутковості (ліквідності) кожного такого платника податків, без застосу ваші принципу пропорційного розподілу, встановленого пунктом 13.1 цієї статті; Я погашення податкових зобов'язань, забезпечених податковою заставою,® проведення такої реорганізації;

встановлення солідарної відповідальності за сплату податкових зобов'язі платника податку, що реорганізовується, стосовно всіх осіб, створених у процеї реорганізації, що тягне за собою застосування режиму податкової застави щод усіх активів таких осіб;

I
поширення права податкової застави на всі активи платника податків, які створюється шляхом об'єднання інших платників податків, якщо один або більа з них мали податкові зобов'язання або податковий борг, забезпечений податкова заставою.

Зазначені рішення податкового органу можуть бути оскаржені у порядку] строки, визначені цим Законом для оскарження податкового зобов'язання а(податкового боргу, нарахованого контролюючим органом.

Проведення реорганізації із порушенням правил, визначених цим пункто» тягне за собою відповідальність, встановлену законодавством.

13.3. Строки погашення податкових зобов'язань чи податкового боргу) реорганізованими платниками податків I

Реорганізація платника податків не змінює строків погашення податкови) зобов'язань або податкового боргу платниками податків, створеними внаслідок такої реорганізації. ■

13.4. Залік надміру сплачених або не відшкодованих податкових платея платника податків, що реорганізовується шляхом його ліквідації

У разі коли платник податків, що реорганізовується, має суми надм] сплачених або не відшкодованих податків, зборів (обов'язкових платежів), Я суми підлягають заліку в рахунок його непогашених податкових зобов'язань а податкового боргу за іншими податками, зборами (обов'язковими платежам Зазначена сума розподіляється між бюджетами та державними цільові фондами пропорційно загальним сумам податкової заборгованості а податкового боргу такого платника податків.

У разі коли сума надміру сплачених або не відшкодованих податків, збош (обов'язкових платежів) платника податків перевищує суму податковії зобов'язань або податкового боргу з інших податків, зборів (обов'язкову 76

шш ІСЖВ), сума перевищення направляється в розпорядження правонаступників ' іі ' і о і шатни ка податків пропорційно до їх частки в активах, що розподіляються, н Інію з розподільчим балансом або передаточним актом.

І 1.5. Поняття реорганізації платника податків

Реорганізацією платника податків з метою оподаткування є зміна його нриіового статусу, яка передбачає будь-яку з таких дій або їх поєднання:

Ю зміну назви платника податків, а для господарських товариств - зміну ції ішнаційно-правового статусу підприємства, що тягне за собою зміну їх І ш п і иф і каційного та/або податкового номера;

(і) злиття платника податків, а саме передання його активів до статутних фондів інших платників податків, внаслідок якого відбувається ліквідація шріщичного статусу платника податків, який зливається з іншими;

ії) розподіл платника податків на декілька осіб, а саме розподілення його •інінін між статутними фондами новостворених юридичних осіб та/або Ііі нічними особами, внаслідок якого відбувається ліквідація юридичного статусу шшіпіка податків, який розподіляється;

г) виділення з платника податків інших платників податків, а саме передання чії піни активів платника податків, що реорганізовується, до статутних фондів інших платників податків в обмін на їх корпоративні права, внаслідок якого не ціні 'ушиться ліквідація платника податків, що реорганізовується;

ц) реєстрацію фізичної особи як суб'єкта підприємницької діяльності без і іші упшіня її попередньої реєстрації як іншого суб'єкта підприємницької діяльності Нін і і і таким скасуванням.

< таття 14. Розстрочення та відстрочення податкових зобов'язань платника податків

14 І. Порядок розстрочення чи відстрочення податкових зобов'язань

ІІ 1.1. Розстроченням податкових зобов'язань є надання платнику податків^» Німіжс того кредиту на основну суму його податкових зобов'язань без урахування і ум пені під проценти, розмір яких не може бути меншим, ніж ставка І іііііііонального банку України на дату, визначену згідно з пунктом 16.4 статті 16 ш.І.ЧО Закону.

14.1.2. Відстроченням податкових зобов'язань є перенесення сплати основної ' умі податкових зобов'язань платника податків без урахування сум пені під іірічкчіті, розмір яких не може бути меншим, ніж ставка Національного банку 11 ні) 1111 на дату, визначену згідно з пунктом 16.4 статті 16 цього Загону, на пізніший КфМІН.

І І 1.3. Платник податків, який звертається до податкового органу з заявою Про розстрочення, відстрочення податкових зобов'язань, вважається таким, що > п однії суму такого податкового зобов'язання.

14 1.4. Розстрочення, відстрочення податкових зобов'язань у межах процедури відновлення платоспроможності боржника відповідно до імконодавства з питань банкрутства здійснюються на умовах, передбачених мировою угодою.

14.2. Підстави для прийняття рішення щодо розстрочення чи відстрочення! податкових зобов'язань

14.2.1. Підставою для розстрочення податкових зобов'язань платника податків є надання ним достатніх доказів щодо існування загрози виникнення податкового боргу, а також економічного обґрунтування, яке свідчить про можливість погашення податкових зобов'язань та/або збільшення податкової надходжень до відповідного бюджету внаслідок застосування режим; розстрочення, протягом якого відбудуться зміни політики управління, виробництвом чи збутом такого платника податків.

14.2.2. Підставою для відстрочення податкових зобов'язань платника подати є надання ним достатніх доказів щодо дії обставин непереборної сили, щі призвели до загрози виникнення податкового боргу та/або банкрутства таке платника податків, а також економічного обґрунтування, яке свідчить про можливість погашення податкових зобов'язань та/або збільшення податкової надходжень до відповідного бюджету внаслідок застосування режим відстрочення, протягом якого відбудуться зміни політики управління виробництвом чи збутом такого платника податків.

14.3. Умови надання розстрочення та відстрочення податкових зобов'язань

14.3.1. Розстрочення податкових зобов'язань надається на умовах податкової! кредиту, за якими основна сума кредиту та нараховані на неї проценти погашаються рівними частками, починаючи з податкового періоду, наступні за періодом надання такого кредиту.

14.3.2. Відстрочення податкових зобов'язань надається на умовах, за які! основна сума податкових зобов'язань та нараховані на неї проценти сплачують! рівними частками, починаючи з будь-якого податкового періоду, визначений відповідним податковим органом чи відповідним органом місцевої самоврядування, який згідно із підпунктом 14.3.3 цього пункту затвердів рішення про розстрочення або відстрочення податкових зобов'язань, але! пізніше закінчення 12 календарних місяців з моменту виникнення такої податкової зобов'язання або одноразово у повному обсязі.

14.3.3. Рішення про розстрочення або відстрочення податкових зобов'язань у межах одного бюджетного року приймається у такому порядку:

стосовно загальнодержавних податків, зборів (обов'язкових платежів) керівником податкового органу та має бути затверджене керівником податком органу (його заступником) вишого рівня;

стосовно місцевих податків і зборів - керівником податкового органу (його заступником) та має бути затверджене фінансовим органом місцевої самоврядування, до бюджету якого зараховуються такі місцеві податки чи збори!

14.3.4. Центральний податковий орган може встановити іншу частку процента затвердження рішень про розстрочення або відстрочення податкових зобов'язань! із загальнодержавних податків, зборів (обов'язкових платежів) у межах однієї бюджетного року, виходячи з їх сум або видів податків, зборів (обов'язкових платежів).

14.3.5. Рішення про розстрочення або відстрочення податкових зобов'язань і пі і стрмін, що виходить за межі одного бюджетного року, щодо загальнодержавних пшійгтків і зборів (обов'язкових платежів) приймається керівником (заступником) шНН грального податкового органу за узгодженням з Міністерством фінансів країни, а щодо місцевих податків і зборів - керівником податкового органу (його і пі гу і шиком) за узгодженням з фінансовим органом місцевого органу виконавчої пі иди, до бюджету якого зараховуються такі місцеві податки чи збори.

14.3.6. Звіт про виконання відповідного бюджету має містити розрахунок пі і ріп його доходів від розстрочень сплати податкових зобов'язань платників Податків.

У разі коли розстрочення або відстрочення сплати податкових зобов'язань і пшснюється на строк, що виходить за межі одного бюджетного року, у законі про Державний бюджет України або у рішенні про затвердження місцевого он ніжету на наступний бюджетний рік мають бути відображені доходи, пов'язані 11 погашенням розстрочених чи відстрочених податкових зобов'язань.

14.3.7. Розстрочення або відстрочення надаються окремо з окремого податку, тору (обов'язкового платежу).

14 4. Гласність та запобігання корупції

14.4.1. Будь-які рішення щодо розстрочення або відстрочення податкових іпПіін'язань окремих платників податків мають щорічно оприлюднюватися.

14 4.2. Копії рішень про розстрочення, відстрочення, що виходять за межі "пі щжетного року, мають бути відіслані відповідним податковим органом N Нпістерству фінансів України протягом 15 днів з дня їх прийняття.

14.4.3. Розстрочення, відстрочення не можуть надаватися чи іп і ііновлюватися щодо податкових зобов'язань із ввізного мита, акцизних зборів, іншитку на додану вартість при ввезенні товарів (робіт, послуг) на митну і • і ні торію України, внесків до Пенсійного фонду України чи інших внесків у межах п'ржїївного або обов'язкового соціального страхування, якщо інше не встановлено •пїкшами з цих податків, зборів (обов'язкових платежів) або цим Законом.

14 4.4. Будь-який платник податків має право вимагати розстрочення чи ніш ірочення його податкових зобов'язань, а орган, уповноважений приймати рішення з таких розстрочень, відстрочень, зобов'язаний задовольнити таку вимогу у разі коли підстави, надані платником податків як обґрунтування такого рнн грочення, відстрочення, є тотожними підставам, наданим іншими ■ 11111 піками податків, щодо податкових зобов'язань яких були прийняті відповідні рішення.

14.5. Підстави для дострокового розірвання договорів про розстрочення, НІ пі грочення

14.5.1. Договори про розстрочення, відстрочення можуть бути достроково рі нїрвані:

її) за ініціативою платника податків - при достроковому погашенні суми іп щиткового боргу, щодо якого була досягнута домовленість про розстрочення, ніш ірочення;

б) за ініціативою податкового органу, у разі якщо:
з'ясовано, що інформація, надана платником податків при укладенні зазначених договорів, виявилася недостовірною, неповною або перекрученою;
платник податків визнається таким, що має податковий борг із податкових зобов'язань, які виникли після укладення зазначених договорів;
платник податків порушує умови погашення розстроченого або відстроченого податкового боргу

Рішення про дострокове розірвання зазначених договорів за ініціативою податкового органу може бути оскаржене у порядку, встановленому цим Законом для оскарження рішень податкового органу щодо нарахованої суми податку з зобов'язань.

14.6. Порядок реалізації цієї статті встановлюється центральним податковим органом.

Стаття 15. Строки давності

15.1. Строки давності та їх застосування

15.1.1. За винятком випадків, визначених підпунктом 15.1.2 цього пункту податковий орган має право самостійно визначити суму податкових зобов'язань платника податків у випадках, визначених цим Законом, не пізніше закінчення 1095 дня, наступного за останнім днем граничного строку подання податкової декларації, а у разі, коли така податкова декларація була надана пізніше, - за датою фактичного подання. Якщо протягом зазначеного строку податковий орган визначає суму податкових зобов'язань, платник податків вважається вільним такого податкового зобов'язання, а спір стосовно такої декларації не підлягає розгляду в адміністративному або судовому порядку.

15.1.2. Податкове зобов'язання може бути нараховане або проваджене справи про стягнення такого податку може бути розпочате без дотримання строку давності, визначеного у підпункті 15.1.1 цього пункту, у разі коли:

а) податкову декларацію за період, коли виникло податкове зобов'язання було подано;

б) судом встановлено скоєння злочину посадовими особами платника податків або фізичною особою - платником податків щодо умисного ухилення від сплати зазначеного податкового зобов'язання.

15.1.3. Відлік строку давності зупиняється на будь-який період, протягом якого платник податку перебуває поза межами України, якщо такий період безперервним чином дорівнює чи є більшим за 180 днів.

15.2. Граничні строки стягнення податкового боргу

15.2.1. У разі коли податкове зобов'язання було нараховане податковим органом до закінчення строку давності, визначеного у пункті 15.1 цієї статті податковий борг, що виник у зв'язку з відмовою у самостійному погашенні податкового зобов'язання, може бути стягнутий протягом наступних 10 календарних днів від дня узгодження податкового зобов'язання. Якщо податок стягується за рішенням суду (арбітражного суду), строки стягнення встановлюються до повного погашення такого платежу або до визнання його

• пізнім.

15.3. Граничні строки для подання заяв на повернення надміру сплачених нон невідшкодованих податків і зборів (обов'язкових платежів)

15.3.1. Заяви на повернення надміру сплачених податків, зборів (обов'язкових ППШГСЖВ) або на їх відшкодування у випадках, передбачених податковими ПІНІ нами, можуть бути подані не пізніше 1095 дня, наступного заднем здійснення і її переплати або отримання права на таке відшкодування.

I 5.4. Продовження граничних строків

15.4.1. Граничні строки для подання податкової декларації, визначені пунктом I і і літі 4, заяв про перегляд рішень контролюючих органів, визначені пунктом і ... і літі 5, заяв про повернення надміру сплачених податків, зборів (обов'язкових ... і ежів), визначені пунктом 15.3 цієї статті, підлягають продовженню керівником 11" 1.1гкового органу (його заступником) за письмовим запитом платника податків, чмцо такий платник податків протягом зазначених строків:

перебував за межами України;

II к іпжу) таких суден;

перебував у місцях позбавлення волі за вироком суду;

мав обмежену свободу пересування у зв'язку з ув'язненням чи полоном на її риторії інших держав або через інші обставини непереборної сили, підтверджені ннііументально;

(іув визнаний за рішенням суду безвісно відсутнім або перебував у розшуку у инппдках, передбачених законодавством.

Штрафні санкції, визначені підпунктом 17.1.1 пункту 17.1 статті 17 цього Ііиюпу, не застосовуються протягом строків продовження граничних строків ■ і" кпша податкової декларації згідно з нормами цього пункту.

15.4.2. Норми цього пункту поширюються на:

платників податків - фізичних осіб;

посадових осіб юридичної особи, у разі коли протягом зазначених граничних іроків така юридична особа не мала інших посадових осіб, уповноважених ніцііовідно до законодавства нараховувати, стягувати та вносити до бюджету ... піки, збори (обов'язкові платежі), а також вести податковий облік та звітність.

I 5.4.3. Порядок застосування норм цього пункту встановлюється гральним податковим органом.

Стаття 16. Пеня

16.1. Початок строків нарахування пені

16.1.1. Після закінчення встановлених строків погашення узгодженого и" пи кового зобов'язання на суму податкового боргу нараховується пеня.

16.1.2. Нарахування пені розпочинається:

ії) при самостійному нарахуванні суми податкового зобов'язання платником ііпптків - від першого робочого дня, наступного за останнім днем граничного і і року сплати податкового зобов'язання, визначеного цим Законом;

(і) при нарахуванні суми податкового зобов'язання контролюючими органами

- від першого робочого дня, наступного за останнім днем граничного строк] сплати податкового зобов'язання, визначеного податковому повідомленні згідні з нормами цього Закону.

16.1.3. У разі коли платник податків до початку його перевірки контролюючим органом самостійно виявляє факт заниження податковою зобов'язання та погашає його, пеня не нараховується.

Це правило не застосовується, якщо:

а) платник податків не подає податкову декларацію за період, протягом якого відбулося таке заниження;

б) судом доведено скоєння злочину посадовими особами платника податків або фізичною особою - платником податків щодо умисного ухилення від сплати зазначеного податкового зобов'язання.

16.2. Зупинення строків нарахування пені

У разі коли керівник податкового органу (його заступник) відповідно по процедури адміністративного оскарження приймає рішення про продовженні строків розгляду скарги платника податків понад строки, визначені абзаце! першим підпункту 5.2.2 пункту 5.2 статті 5 цього Закону, пеня не нараховується протягом таких додаткових строків, незалежно від результатів адміністративного оскарження.

16.3. Закінчення строків нарахування пені

16.3.1. Нарухування пені закінчується у день прийняття банком обслуговуючим платника податків, платіжного доручення на сплату суми податкового боргу. У разі часткової сплати суми податкового боргу нарахування пені зупиняється на таку сплачену частку.

16.3.2. У разі погашення суми податкового боргу шляхом стягнення коштів або відчуження інших активів боржника у порядку, передбаченому цим Законом нарахування пені зупиняється у день такого стягнення або відчуження активів права власності (повного господарського відання) боржника в рахунок погашення незалежно від строків оплати вартості таких активів їх покупцем.

Порядок застосування цього підпункту розробляється центральним податковим органом за погодженням з Державним казначейством України.

16.3.3. При частковому погашенні податкового боргу сума такої частки визначається з урахуванням пені, нарахованої на таку частку. Платіжні документи які не містять окремо виділену суму податкового боргу та суму пені приймаються до виконання.

16.4. Розмір пені

16.4.1. Пеня нараховується на суму податкового боргу (включаючи штрафних санкцій за їх наявності) із розрахунку 120 відсотків річних (обліково) ставки Національного банку України, діючої на день виникнення податкового боргу або на день його (його частини) погашення, залежно від того яка з величин таких ставок є більшою, за кожний календарний день прострочене у його сплаті.

16.4.2. Зазначений розмір пені діє щодо всіх видів податків і зборів

(пінш'язкових платежів), крім пені щодо порушення строків розрахунків у сфері ... шшньоекономічної діяльності, що встановлюється окремим законодавством.

I <>.5. Відповідальність банків

16.5.1. За порушення строків зарахування податків, зборів (обов'язкових інпсжів) до бюджетів або державних цільових фондів, встановлених

іконодавством, з вини банку такий банк сплачує пеню за кожний день нрі к грочення, включаючи день сплати, у розмірах, встановлених для відповідного Ціннику, збору (обов'язкового платежу), а також несе іншу відповідальність, ін і.іновлену цим Законом, за порушення порядку своєчасного та повного пін і синя податку, збору (обов'язкового платежу) до бюджету або державного іііп.ового фонду. При цьому платник податків, зборів (обов'язкових платежів) іШіньється від відповідальності за несвоєчасне або неповне зарахування таких ігіпсжів до бюджетів та державних цільових фондів, включаючи нараховану пеню ці н і ні графні санкції.

16.5.2. Днем подання до установ банків платіжного доручення за всіма видами пі цин кових платежів вважається день його реєстрації у цих установах.

16.5.3. Не вважається порушенням строків зарахування податків і зборів (іЮои'язкових платежів) з вини банку, якщо таке порушення стало наслідком рої улвання Національним банком України економічних нормативів такого банку, ііі і призводить до браку вільного залишку коштів на такому кореспондентському рпхунку для здійснення зарахування.

Якщо у майбутньому банк або його правонаступники відновлюють ііііігспроможність, відлік термінів зарахування податків, зборів (обов'язкових іпштсжів) розпочинається з моменту такого відновлення.

16.5.4. При стягненні коштів та майна платників податків - клієнтів банків, і і рятувальників страхових організацій або членів інших небанківських фінансових \ і і аі юв, створених відповідно до закону, податкові органи або державні виконавці ііг мають права звертати стягнення на залишки коштів на кореспондентських рахунках банків, атакож на страхові та прирівняні до них резерви банків, страхових крі анізацій або небанківських фінансових установ, сформованих відповідно до ііконодавства.

Стаття 17. Штрафні санкції (штрафи)

17.1. Штрафні санкції за порушення податкового законодавства накладаються і іп платника податків у розмірах, визначених цією статтею, крім штрафних санкцій і і порушення валютного законодавства, що встановлюються окремим іікоподавством.

»

Штрафні санкції накладаються контролюючими органами, а у випадку, передбаченому пунктом 17.2 цієї статті, самостійно нараховуються та сплачуються іі циником податків.

17.1.1. Платник податків, що не подає податкову декларацію у строки, ііітнчені законодавством, сплачує штраф у розмірі десяти неоподатовуваних мінімумів доходів громадян за кожне таке неподання або її затримку.

Для фізичних осіб, які займають посади, що підпадають під визначення

суб'єктів корупційних діянь відповідно до закону, за неподання або несвоєчасі подання декларації про доходи таких фізичних осіб, отриманих протягом зайняття такої посади, штраф застосовується у розмірі тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян за кожне таке неподання або її затримку.

17.1.2. У разі коли контролюючий орган самостійно визначає суму податком зобов'язання платника податків за підставами, викладеними у підпункті «а» підпункту 4.2.2 пункту 4.2 статті 4 цього Закону, додатково до штрафу встановленого підпунктом 17.1.1 цього пункту, платник податків сплачує шість у розмірі десяти відсотків суми податкового зобов'язання за кожний повний а неповний місяць затримки податкової декларації, але не більше п'ятдесяти відсотків від суми нарахованого податкового зобов'язання та не менше десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

17.1.3. У разі коли контролюючий орган самостійно донараховує суму податкового зобов'язання платника податків за підставами, викладеними підпункті «б» підпункту 4.2.2 пункту 4.2 статті 4 цього Закону, такий платник податків зобов'язаний сплатити штраф у розмірі п'яти відсотків від суми недоплати за кожний з податкових періодів, установлених для такого податку збору (обов'язкового платежу), починаючи з податкового періоду, на який припадає така недоплата, та закінчуючи податковим періодом, на який припадає отримання таким платником податків податкового повідомлення контролюючого органу, але не більше тридцяти п'яти відсотків такої суми та не менше десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

17.1.4. У разі коли контролюючий орган самостійно донараховує суму податкового зобов'язання платника податків за підставами, визначені підпункті «в» підпункту 4.2.2 пункту 4.2 статті 4 цього Закону, такий платник податків зобов'язаний сплатити штраф у розмірі п'яти відсотків суми донарахованого податкового зобов'язання, але не менше однієї неоподатковуваної мінімуму доходів громадян.

17.1.5. У разі коли контролюючий орган самостійно визначає суму податку зобов'язання платника податків за підставами, визначені у підпункті «г» підпункту 4.2.2 пункту 4.2 статті 4 цього Закону, штрафні санкції не застосовуються, за винятком випадків, які підпадають під дію підпункту 17.1.7 цього пункту.

17.1.6. У разі коли платник податків (посадову особу платника податків) засуджений за скоєння злочину щодо ухилення від сплати податків або якщо платник податків декларує переоцінені або недооцінені об'єкти оподаткування, що призводить до заниження податкового зобов'язання у великих розмірах, такий платник податків сплачує штраф у розмірі п'ятдесяти відсотків від суми недоплати, але не менше десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Заниженням податкового зобов'язання у великих розмірах вважається і недоплата, яка встановлюється на рівні, визначеному Кримінальним кодексом України.

17.1.7. У разі коли платник податків не сплачує узгоджену суму податку зобов'язання протягом граничних строків, визначених цим Законом, та платник податку зобов'язаний сплатити штраф у таких розмірах:

при затримці до 30 календарних днів, наступних за останнім днем граничного строку сплати узгодженої суми податкового зобов'язання, - у розмірі десяти відсотків такої суми;

при затримці від 31 до 90 календарних днів включно, наступних за останнім днем граничного строку сплати узгодженої суми податкового зобов'язання, - у розмірі двадцяти відсотків такої суми;

при затримці, що є більшою 90 календарних днів, наступних за останнім днем граничного строку сплати узгодженої суми податкового зобов'язання, - у розмірі її >п десяти відсотків такої суми.

Платник податків сплачує один із зазначених у цьому підпункті штрафів відповідно до загального строку затримки незалежно від того, чи були застосовані штрафи, визначені у підпунктах 17.1.1 - 17.1.6 цього пункту, чи ні.

17.1.8. У разі коли платник податків, активи якого перебувають у податковій ніс гаві, відчужив такі активи без попередньої згоди податкового органу, якщо отримання такої згоди є обов'язковим згідно з цим Законом, платник податків податково сплачує штраф у розмірі ста відсотків суми податкового боргу, щодо якого виникло право податкової застави.

17.1.9. У разі коли платник податків здійснює продаж (відчуження) товарів (продукції) або здійснює грошові виплати без попереднього нарахування та і плати податку, збору (обов'язкового платежу), якщо відповідно до законодавства піке нарахування та сплата є обов'язковою передумовою такого продажу (відчуження) або виплати, такий платник податків сплачує штраф у подвійному розмірі від суми зобов'язання з такого податку, збору (обов'язкового платежу), і іллата зазначеного штрафу не звільняє платника податків від адміністративної або кримінальної відповідальності та/або конфіскації таких товарів (продукції) або коштів відповідно до закону.

17.2. У разі коли платник податків до початку його перевірки контролюючим органом самостійно виявляє факт заниження податкового зобов'язання, а також ■ ПМОСТІЙНО погашає суму недоплати та штраф у розмірі десяти відсотків суми і пкої недоплати, штрафи, визначені підпунктами 17.1.2 - 17.1.7 пункту 17.1 цієї і і діді, а також адміністративні штрафи, які відповідно до законодавства накладаються на платника податків (його посадових осіб) за відповідні правопорушення, не застосовуються.

Це правило не застосовується, якщо:

а) платник податків не подає податкову декларацію за період, протягом якого відбулася недоплата податкового зобов'язання;

б) судом встановлено скоєння злочину посадовими особами платника податків або фізичною особою - платником податків щодо умисного ухилення від сплати зазначеного податкового зобов'язання.

17.3. Сплата (стягнення) штрафних санкцій, передбачених цією статтею, прирівнюється до сплати (стягнення) податку та оскарження їх сум.

Стаття 18. Списання та розстрочення податкового боргу

18.1. Списання та розстрочення податкового боргу, пов'язані з відміною

картотеки

18.1.1. Списанню з платників податків підлягає податковий борг (крім пені та штрафних санкцій), який виник станом на 31 грудня 1999 року і не сплачений] на день набрання чинності цією статтею.

18.1.2. Податковий борг, який виник у період з 1 січня 2000 року до 1 січня 2001 року і не сплачений на день набрання чинності цією статтею, може бути за бажанням платника податку розстрочений на таких умовах:

а) розстрочення податкового боргу надається на строк, що не перевищує 60 і календарних місяців від місяця виникнення податкового боргу, включаючи таким місяць. У разі існування консолідованого податкового боргу строк розстрочення відраховується від місяця виникнення першої складової такого консолідованого боргу;

б) основна сума податкового боргу (без пені та штрафних санкцій) підлягає сплаті рівними частками у строки, встановлені цим Законом для квартального податкового періоду, з відстроченням першого платежу на строк, як[®] визначається платником податків, але не може бути більшим двох кварталів податкових періодів, наступних за кварталним періодом, у якому був укладено договір про розстрочення;

в) розстрочення податкового боргу надається під проценти, розраховані за період, що починається від місяця укладення договору про розстрочення ж закінчується місяцем погашення розстроченого податкового боргу, виходячи облікової ставки Національного банку України, діючої на момент сплати чергової[®] квартального платежу. Зазначені проценти нараховуються платником податки але не сплачуються, крім випадків, визначених підпунктом «д» підпункту 18.1.2 цього пункту;

г) проценти, нараховані згідно з підпунктом «в» підпункту 18.1.2 цього пункту списуються у момент остаточного погашення розстроченого податкового боргу;

д) податковий борг юридичних осіб, визнаних фіктивними відповідно ДО закону.

Керівник податкового органу (його заступник) зобов'язаний прийняти рішення про дострокове розірвання договору про розстрочення, що тягне за собою[®] обов'язок платника податків сплатити невнесену суму розстроченого податкового боргу, а також процентів, нарахованих відповідно до підпункту «в» підпункті 18.1.2 цього пункту на таку розстрочену суму податкового боргу, у разі коли платник податків, який уклав договір про розстрочення, до закінчення дії такої договору:

накопичує новий податковий борг або не сплачує чергову частку реструктурованого податкового боргу протягом двох податкових періодів] наступних за податковим періодом виникнення такого нового податкового борі або податковим періодом, за який сплачується чергова частка реструктурованої[^] податкового боргу;

ліквідується;

вийжджає за кордон на постійне місце проживання (якщо платник податки

і/н пічною особою);

визнається неплатоспроможним за зобов'язаннями, іншими ніж податкові.

І Податковий орган не може відмовити платнику податків в укладенні договору про розстрочення його податкового боргу на умовах, визначених цим пунктом, нічно письмове звернення такого платника податків буде надіслано податковому органу протягом 60 календарних днів з дня набрання чинності цією статтею.

18.1.3. Списанню з платників податків підлягають пеня та штрафні санкції, іпіраховані на податковий борг, визначений у підпунктах 18.1.1 та 18.1.2 цього пункту, та не сплачені до дня набрання чинності цією статтею, у тому числі пеня і а пі графні санкції, нараховані у зв'язку з порушенням строків розрахунків під час іційснення операцій у сфері зовнішньоекономічної діяльності.

18.1.4. Податковий борг, що виник у період з 1 січня 2001 року до 1 квітня '001 року, підлягає сплаті у січні - квітні 2001 року відповідно до строків сплати податкових зобов'язань, встановлених цим Законом.

18.1.5. У разі коли платники податків самостійно виявляють податкові іоінов'язання, що виникли у податкових періодах, попередніх податковому періоду, пп який припадає набрання чинності цією статтею, та здійснюють їх т-кларування протягом 60 календарних днів від дня набрання чинності цією і ііігтею, податкові зобов'язання (включаючи пеню) підлягають списанню або розстроченню у порядку, визначеному-цією статтею, залежно від часу їх ппникнення.

18.1.6. Норми цього пункту не поширюються на податковий борг, а також нараховані на його суму пеню та штрафні санкції у разі, коли до дня набрання 'цінності цією статтею було розпочате кримінальне провадження щодо умисного \чинення осіб від сплати такого податкового боргу. У разі коли у майбутньому ибиинувачення особи знімається або не підтримується судом, податковий борг і пеня та штрафні санкції) може бути списано або розстрочено протягом 60 календарних днів з моменту зняття (непідтримання) такого обвинувачення.

18.2. Списання безнадійного податкового боріу

18.2.1. Підлягає списанню безнадійний податковий борг, утому числі пеня, іііірхована на такий податковий борг, а також штрафні санкції.

Під терміном «безнадійний» слід розуміти:

&

іі) податковий борг платника податків, визнаного у встановленому порядку іпінкрутом, вимоги щодо якого не були задоволені у зв'язку з недостатністю іы пнів банкрута;

б) податковий борг фізичної особи, яка:

визнана у судовому порядку безвісно відсутньою або померлою, у разі не достатності майна, на яке може бути направлено стягнення згідно із німжодавством; померла, у разі недостатності майна, на яке може бути направлено стягнення н і цію із законодавством;

понад 720 днів перебуває у розшуку;

н) податковий борг юридичних та фізичних осіб, стосовно якого минув строк

позовної давності, встановлений цим Законом;

г) податковий борг юридичних або фізичних осіб, що виник внаслідок обставин непереборної сили (форс-мажорних обставин);

д) податковий борг юридичних осіб, визнаних фіктивними відповідно до закону.

У разі коли фізична особа, яка визнана у судовому порядку безвісно відсутньою або померлою, з'являється або фізичну особу, яка перебувала у розшуку понад 720 днів, розшукано, списана заборгованість таких осіб підлягає відновленню та стягненню у загальному порядку, без дотримання строків позовної давності. 1

18.2.2. Органи стягнення відкликають розрахункові документи, які передбачають стягнення пені, штрафних санкцій та безнадійного податкової! боргу, списаних відповідно до цієї статті.

18.2.3. Податкові органи здійснюють щоквартальне списання безнадійного податкового боргу. Порядок такого списання визначається центральним податковим органом за узгодженням з Міністерством фінансів України.

Президент України

м. Київ

Л. КУЧМА

21 грудня 2000 року

№2181-111

СПЕЦІАЛЬНА ЧАСТИНА

ПОДА ТОК НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про податок на додану вартість

(витяг)

Цей Закон визначає платників податку на додану вартість, об'єкти, базу! ставки оподаткування, перелік неоподатковуваних та звільнених в оподаткування операцій, особливості оподаткування експортних та імпорту операцій, поняття податкової накладної, порядок обліку, звітування та внесення податку до бюджету.

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

1.1. Податок, оподаткування, платник податку (у відповідних відмінках! податок на додану вартість, оподаткування податком на додану вартість, плат] податку на додану вартість.

1.2. Особа - будь-яка з наведених нижче осіб, незалежно від того, чи є 1 особа резидентом чи ні:

суб'єкт підприємницької діяльності, в тому числі підприємство з іноземки! інвестиціями, незалежно від форми та часу внесення цих інвестицій;

інша юридична особа, що не є суб'єктом підприємницької діяльності;
фізична особа (громадянин, іноземний громадянин та особа без громадянства), яка здійснює діяльність, віднесену до підприємницької згідно з "ініюдавством, або ввозить (пересилає) товари на митну територію України.

І І. Платник податку - особа, яка згідно з цим Законом зобов'язана ініціювати утримання та внесення до бюджету податку, що сплачується ні ні уі щем, або особа, яка ввозить (пересилає) товари на митну територію України.

ІІ Продаж товарів - будь-які операції, що здійснюються згідно з договорами іл іиіші-продажу, міни, поставки та іншими цивільно-правовими договорами, які ні рсдбачають передачу прав власності на такі товари за компенсацію незалежно пі пі і років її надання, а також операції з безоплатного надання товарів.

І Іс належать до продажу операції з передачі товарів в межах договорів комісії і мнісигнації), поруки, доручення, схову (відповідального зберігання), довірчого уїрпнління, оренди (лізингу), інших цивільно-правових договорів, які не ііпрсдбачають передачу права власності на такі товари іншій особі.

І Продаж послуг (робіт) - будь-які операції цивільно-правового характеру з нинішня послуг (результатів робіт), надання права на користування або ри ііорядження товарами, у тому числі нематеріальними активами, а також з ііпшішня будь-яких інших, ніж товари, об'єктів власності за компенсацію, атакож піп рііціі з безоплатного надання послуг (робіт). Продаж послуг (результатів робіт), рема, включає надання права на користування або розпорядження товарами . межах договорів оренди (лізингу), продаж, ліцензування або інші способи цирсдачі права на патент, авторське право, торговий знак, інші об'єкти права нсктуальної, в тому числі промислової, власності.

15. Звітний (податковий) період - період, за який платник податку і'язаний проводити розрахунки податку та сплачувати його до бюджету.

І 6. Податкове зобов'язання - загальна сума податку, одержана (нарахована) и і.п пиком податку в звітному (податковому) періоді, що визначена згідно з цим іііііном.

І 7. Податковий кредит - сума, на яку платник податку має право зменшитивкове зобов'язання звітного періоду, визначена згідно з цим Законом.

1.8. Бюджетне відшкодування - сума, що підлягає поверненню платнику пі ку з бюджету у зв'язку з надмірною сплатою податку у випадках, визначених тім Законом.

1.9. Інкасація боргових вимог - банківська послуга з отримання за дорученням • іі пт а коштів від боржника такого клієнта у рахунок погашення його боргу або еігіу по векселях, чеках, інших розрахункових і товарних документах.

110. Факторинг - операція з переуступки першим кредитором прав вимоги ініргу третьої особи другому кредиторі з попередньою або наступною ііімпсіацією вартості такого боргу першому кредиторі.

І ІІ. Корпоративні права, пов'язана особа, резидент, нерезидент, гудвіл, і ги, цінні папери, деривативи, товари, дивіденди, проценти, роялті, кредит, ііііізіти, лізинг (оренда), бартер, звичайні ціни, безоплатно отримані товари

(роботи, послуги), валові витрати виробництва (обігу), основні фонди нематеріальні активи, що підлягають амортизації, розуміються у значен визначеному Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств», і

Стаття 2. Платники податку

Платником податку є:

2.1. Особа, обсяг оподатковуваних операцій з продажу товарів (робіт, послуж якої протягом будь-якого періоду з останніх дванадцяти календарних міся перевищував 3600 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2.2. Особа, яка ввозить (пересилає) товари на митну територію України ; отримує від нерезидента роботи (послуги) для їх використання або спожива на митній території України, за винятком фізичних осіб, не зареєстрований платники податку, в разі коли такі фізичні особи ввозять (пересилають) товм (предмети) в обсягах, що не підлягають оподаткуванню згідно з законодавств!

2.3. Особа, яка здійснює на митній території України підприємниць діяльність з торгівлі за готівкові кошти незалежно від обсягів продажу, за виняті фізичних осіб, які здійснюють торгівлю на умовах сплати ринкового збоп порядку, встановленому законодавством

2.4. Особа, яка на митній території України надає послуги, пов'яза) транзитом пасажирів або вантажів через митну територію України.

2.5. Особа, яка відповідальна за внесення податку до бюджету по об'єи оподаткування на залізничному транспорті, що визначена у поряі встановленому Кабінетом Міністрів України.

2.6. Особа, яка надає послуги зв'язку і здійснює консолідований облік дохс та витрат, пов'язаних з наданням таких послуг та отриманих (понесених) іншї особами, що знаходяться у підпорядкуванні такої особи.

Стаття 3. Об'єкт оподаткування та операцій, що не є об'єктом І оподаткування

3.1. Об'єктом оподаткування є операції платників податку з:

3.1.1. продажу товарів (робіт, послуж) на митній території України, в т числі операції з оплати вартості послуж за договорами оперативної оре (лізингу) та операції з передачі права власності на об'єкти застави позичальн (кредитору) для погашення кредиторської заборгованості заставодавця;

3.1.2. ввезення (пересилання) товарів на митну територію України отримання робіт (послуж), що надаються нерезидентами для їх використання споживання на митній території України, в тому числі операції з ввезе (пересилання) майна за договорами оренди (лізингу), застави та іпотеки; і

3.1.3. вивезення (пересилання) товарів за межі митної території України надання послуж (виконання робіт) для їх споживання за межами митноїтериг України.

3.2. Не є об'єктом оподаткування операції з:

3.2.1. випуску (емісії), розміщення у будь-які форми управління та продаі кошти цінних паперів, що випущені в обіг (емітовані) суб'єктами підприємній діяльності, Національним банком України, Міністерством фінансів Укр

"Опіками місцевого самоврядування відповідно до закону, включаючи імпіанізаційні та компенсаційні папери (сертифікати), інвестиційні сертифікати, імпіані чеки, земельні бони та деривативи; обміну зазначених цінних паперів ші інші цінні папери; розрахунково-клірингової, реєстраторської та депозитарної піші.пості на ринку цінних паперів, атакож діяльності з управління активами.

І Юрми цього підпункту не застосовуються до операцій з продажу бланків порожніх, банківських та особистих чеків, цінних паперів, розрахункових та і «і іжних документів, пластикових (розрахункових) карток;

1.2.2. передачі майна орендодавця (лізингодавця), що є резидентом, у Мірне тування орендарю (лізингоотримувачу) згідно з умовами договору оренди і П іннгу) та його повернення орендодавцю (лізингодавцю) після закінчення дії п о договору;

і плати орендних (лізингових) платежів за умовами договору фінансової "ц иди (лізингу) або за умовами договору оренди житлового фонду, що є ні шмоіим місцем проживання орендаря;

передачі майна в заставу позикодавцю (кредитору) згідно з договором позики і и Ного повернення заставодавцю після закінчення дії такого договору;

передачі кредитором, що є резидентом, об'єкта іпотечного кредиту у власність іні іикористання позичальником;

і ротових виплат основної суми та процентів згідно з умовами іпотечного кюдту;

і 2.3. надання послуг із страхування і перестраховання, передбачених Законом ■ і рипи «Про страхування», соціального і пенсійного страхування;

і 2.4. обігу валютних цінностей (у тому числі національної та іноземної іішки), банківських металів, банкнот та монет Національного банку України, іпіятком тих, що використовуються для нумізматичних цілей, базую п л і кування яких є продажна вартість; випуску, обігу та погашення білетів ні І• ••< нних лотерей, запроваджених за ліцензією Міністерства фінансів України; нші і і і грошових вигравшів, грошових призів і грошових винагород; прийняття і іі" к, у тому числі шляхом обміну коштів на жетони чи інші замітники гривні, при піачені для використання в гральних автоматах та іншому гральному И і и і куванні, продажу негашених поштових марок України, конвертів або листівок

■ іп і піненіми поштовими марками України, крім колекційних марок, конвертів и і ш гівок для філателістичних потреб, базую оподаткування цих є продажна иіцїГСП>;

І .? .5. надання послуг з інкасації, розрахунково-касового обслуговування, «і "> пнія, розміщення та повернення грошових коштів за договорами позики, ми" пі ту, вкладу, страхування або доручення; надання, управління і переуступки фінансових кредитів, кредитних гарантій і банківських поручительств особою, ідала такі кредити, гарантії або поручительства;

торгівлі за грошові кошти або цінні папери борговими зобов'язаннями, за мними ком операцій з інкасації боргових вимог та факторингу (факторингових) І піній, крім факторингових операцій, якщо об'єктом боріу є валютні цінності,

цінні папери, у тому числі компенсаційні папери (сертифікати), інвестиційні сертифікати, житлові чеки, земельні бони та деривативи;

3.2.6. оплати вартості державних платних послуг, які надаються фізичним або юридичним особам органами виконавчої влади і місцевого самоврядува[Г та обов'язковість отримання (надання) яких встановлюється законодавств[включаючи плату за реєстрацію, отримання ліцензії (дозволу), сертифікатів вигляді зборів, державного мита тощо;

3.2.7. виплат заробітної плати, пенсій, стипендій, субсидій, дотацій, інш грошових або майнових виплат фізичним особам за рахунок бюджетів **а** соціальних чи страхових фондів у порядку, встановленому законом; випЛ дивідендів та роялті у грошовій формі або у формі цінних паперів (корпоративн прав), надання комісійних (брокерських) та дилерських послуг з торгівлі **а** управління цінними паперами, у тому числі приватизаційними] компенсаційними паперами (сертифікатами), інвестиційними сертифіката[житловими чеками, земельними бонами та деривативами на ринку цінц паперів України, атакож деривативами на фондових, валютних і товарних бірж створених у порядку, передбаченому відповідними законами»;

3.2.8. передачі основних фондів як внеску до статутного фонду юридичі особи для формування її цілісного майнового комплексу в обмін на емітои нею корпоративні права, у тому числі при ввезенні основних фондів на мії територію України (крім підакцизних товарів) або їх вивезенні за межі мит території України; продажу за компенсацію сукупних валових активів плати податку (з урахуванням вартості гудвілу) іншому платнику податку.

Під цілісним майновим комплексом слід розуміти активи, сукупність **я** забезпечує ведення окремої підприємницької діяльності на постійній і регуляр основі і термін використання яких перевищує дванадцять календарних місяі

Під продажем сукупних валових активів слід розуміти продаж підприєм4(як окремого об'єкта підприємництва або включення валових акти підприємства чи його частини до складу активів іншого підприємства. При цы підприємство-покупець набуває прав і обов'язків (є правонаступник підприємства, що продає такі активи.

Повернення основних фондів, попередньо внесених до статутного фоі юридичної особи іншими юридичними або фізичними особами, у разі їх вих з числа засновників або учасників такої юридичної особи, або при ліквідації ті юридичної особи, у тому числі при їх ввезенні на митну територію України (и підакцизних товарів) або вивезенні за межі митної території України.

При здійсненні спільної (сумісної діяльності) передача товарів (робіт, поа на баланс платника податку, уповноваженого договором вести облік резулв такої спільної діяльності, вважається продажем таких товарів (робіт, послуг);

3.2.9. безоплатної передачі у державну власність чи комунальну власні територіальних громад сіл, селищ, міст або у їх спільну власність об'єктів і форм власності, які перебувають на балансі одного платника податку і передаю¹ на баланс іншого платника податку, якщо такі операції здійснюються за рішення

Г' поінету Міністрів України, центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, прийнятими у межах їх повноважень. Це положення поширюється на операції з безоплатної передачі об'єктів з балансу ніїгника податку, який перебуває в державній або комунальній власності, на 'щипне іншої юридичної особи, яка перебуває відповідно в державній або гомупальній власності, що здійснюється за рішенням органу державної влади иОо органу місцевого самоврядування, до сфери управління яких належать такий п нитик податку та така юридична особа;

3.2.10. з надання позашкільним навчальним закладом вихованцям, учням і і пухачам платних послуг у сфері позашкільної освіти.

1.2.11. Надання уповноваженими банками послуг з довірчого управління фондами банківського управління відповідно до Закону України «І Про внесення імπί до Закону України «Про проведення експерименту в житловому будівництві на пази холдингової компанії «Київміськбуд».

Стаття 4. База оподаткування

4.1. База оподаткування операцій з продажу товарів (робіт, послуг) нг кінчається виходячи з їх договірної (контрактної) вартості, визначеної за їй ш.ними або регульованими цінами (тарифами) з урахуванням акцизного збору, пін того мита, інших загальнодержавних податків та зборів (обов'язкових) іннгтежів, за винятком податку на додану вартість, що включаються в ціну товарів (робіт, послуг) згідно з законами України з питань оподаткування. До складу іюовірної (контрактної) вартості включаються будь-які суми коштів, вартість миісріальних і нематеріальних активів, що передаються платнику податку і» (посередньо покупцем або через будь-яку третю особу в зв'язку з компенсацією Н ір і ості товарів (робіт, послуг), проданих (виконаних, наданих) таким платником Іюодитку.

4.2. У разі продажу товарів (робіт, послуг) без оплати або з частковою оплатою і ч вартості коштами у межах бартерних (товарообмінних) операцій, здійснення рацій з безоплатної передачі товарів (робіт, послуг), натуральних виплат у рпчунок оплати праці фізичним особам, що перебувають у трудових відносинах з Н'їїїїїком податку, передачі товарів (робіт, послуг) у межах балансу платника і"щїпку для невиробничого використання, витрати на яке не відносяться до н і нових витрат виробництва (обігу) і не підлягають амортизації, а також ніщ'язаній з продавцем особі чи суб'єкту підприємницької діяльності, який не шрс< стрований як платник податку, база оподаткування визначається виходячи і фактичної ціни операції, але не нижчої за звичайні ціни.

4.3. Для товарів, які ввозяться (пересилаються) на митну територію України щц тиками податку, базою оподаткування є договірна (контрактна) вартість таких прів, але не менша митної вартості, зазначеної у ввзійній митній декларації з рахуванням витрат на транспортування, навантаження, розвантаження, їм р<-вантаження та страхування до пункту перетину митного кордону України, і н ши й брокерських, агентських, комісійних та інших видів винагород, пов'язаних і ікісненням (пересиланням) таких товарів, плати за використання об'єктів

інтелектуальної власності, що належать до таких товарів, акцизних зборів, ввізного мита, а також інших податків, зборів (обов'язкових платежів), за винятком податі на додану вартість, що включаються у ціну товарів (робіт, послуг) згідно з законам України з питань оподаткування. Визначена вартість перераховується в українські гривні за валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на момент виникнення податкових зобов'язань.

Для робіт (послуг), які виконуються (надаються) нерезидентами на митній території України, базою оподаткування є договірна (контрактна) вартість так(робіт (послуг) з урахуванням акцизного збору, а також інших податків, зборів (обов'язкових платежів), за винятком податку на додану вартість, що включаючи у ціну продажу робіт (послуг) згідно із законами України з питань оподаткування. Визначена вартість перераховується в українські гривні за валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на момент виникнення податкових зобов'язань.

4.4. Для готової продукції, виготовленої на території України з давальницької сировини нерезидента, у разі її продажу на митній території України, базі оподаткування є договірна (контрактна) вартість такої продукції з урахуванням акцизного збору, ввізного мита, а також інших податків, зборів (обов'язкових платежів), за винятком податку на додану вартість, що включаються у ціну такої готової продукції згідно із законами України з питань оподаткування. Визначена вартість перераховується в українські гривні за валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на момент виникнення податкових зобов'язань. При цьому податок сплачується до бюджету покупцем у порядку передбаченому для оподаткування товарів, що імпортуються, а відповідальні за сплату податку покупцем такої продукції несе вітчизняний її переробник. |

4.5. У разі коли після продажу товарів (робіт, послуг) здійснюється будь-яка зміна суми компенсації за продаж товарів (робіт, послуг), включаючи перерахунок у випадках повернення проданих товарів чи права власності на такі товари (продавцю, а також у зв'язку з визнанням боргу покупця безнадійним у порядку, визначеному законодавством України, податок, нарахований у зв'язку з такою продажем, перераховується відповідно до змін бази оподаткування. При цьому продавець зменшує суму податкового зобов'язання на суму надміри нарахованого податку, а покупець відповідно збільшує суму податкового зобов'язання на таку ж суму в період, протягом якого була зменшена сума компенсації продавцю. У зворотному порядку відбувається перегляд податкових зобов'язань при збільшенні суми компенсації продавцю.

Порядок, передбачений цим пунктом, не застосовується для перегляду цій операціями, якщо хоч одна із сторін такої операції не є платником податку! винятком операції з перегляду цін, пов'язаних з виконанням гарантії зобов'язань.

4.6. Вартість тари, що згідно з умовами договору (контракту) визначена! зворотна (заставна), до бази оподаткування не включається. У разі коли протягом терміну позовної давності, визначеної законом, з моменту отримання звороти

і при, вона не повертається відправнику, вартість такої зворотної тари включається по бази оподаткування отримувача.

4.7. У випадках коли платник податку здійснює підприємницьку діяльність з продажу вживаних товарів (комісійну торгівлю), що придбані в осіб, не реєстрованих платниками податку, та конфіскованого або безхазяйного майна, переданого уповноваженими державними органами для його реалізації у встановленому законодавством порядку, базою оподаткування є комісійна мішагорода такого платника податку. Правила комісійної торгівлі та визначення комісійної винагороди встановлюються Кабінетом Міністрів України.

У випадках коли платник податку здійснює діяльність з продажу товарів, ■ • гриманих у межах договорів комісії (консигнації), поруки, доручення, довірчого управління, інших цивільно-правових договорів, що уповноважують такого шинника податку (далі - комісіонера) здійснювати продаж товарів від імені та за порученням іншої особи (далі - комітента) без передання права власності на такі іюішри, базою оподаткування є продажна вартість цих товарів, визначена у ш ірядку, встановленому цим Законом. Датою збільшення податкових зобов'язань комісіонера є дата, визначена за правилами, встановленими пунктом 7.3 цього Іпкону, а датою збільшення суми податкового кредиту комісіонера є дата перерахування коштів на користь комітента або надання останньому інших видів компенсації вартості зазначених товарів. При цьому датою збільшення податкових іюіюв'язань комітента є дата отримання коштів або інших видів компенсації і іріюсті товарів від комісіонера.

У разі коли платник податку (далі - повірений) здійснює діяльність з придбання 11 шарів (робіт, послуг) за дорученням та за рахунок іншої особи (далі - довіритель), пліюю збільшення податкового кредиту такого повіреного є дата перерахування ні ніп ів (надання в управління цінних паперів, інших документів, що засвідчують відносини боргу) на користь продавця таких товарів (робіт, послуг) або надання інших видів компенсацій вартості таких товарів (робіт, послуг), адатою збільшення податкових зобов'язань є дага передання таких товарів (результатів робіт, послуг) ш шірителю. При цьому довіритель не збільшує податковий кредит на суму коштів Івиртість цінних паперів, інших документів, що засвідчують відносини боргу), перерахованих (переданих) повіреному, але має право на збільшення податкового кредиту у податковий період отримання товарів (робіт, послуг), придбаних шшіреним за його дорученням.

Зазначене правило не поширюється на операції з вивезення (пересилання) і < шарів за межі митної території України або з ввезення (пересилання) товарів ті митну територію України в межах зазначених договорів, оподаткування яких реіююється відповідними нормами цього Закону.

4.8. У разі коли платник податку здійснює операції з продажу товарів (робіт, послуг), які є об'єктом оподаткування згідно з пунктом 3.1 статті 3 цього Закону, під забезпечення боргових зобов'язань покупця, надане такому платнику податку V формі простого або переказного векселя або інших боргових інструментів (далі вексель), випущених таким покупцем або третьою особою, базою

оподаткування є договірна вартість таких товарів (робіт, послуг) без врахування дисконтів або інших знижок з номіналу такого векселя, а за процентними векселями - договірна вартість таких товарів (робіт, послуг), збільшена на суму процентів, нарахованих або таких, що мають бути нараховані на суму номіналу такого векселя.

У разі коли платник податку здійснює за згодою векселедержателя зустрічну поставку товарів (робіт, послуг) замість грошового погашення суми боргу, зазначеного у векселі, базою оподаткування є договірна вартість таких товарів (робіт, послуг) без врахування дисконтів або інших знижок з номіналу такого векселя, а за процентними векселями - договірна вартість таких товарів (роботи послуг), збільшена на суму процентів, нарахованих або таких, що мають бути нараховані на суму номіналу такого векселя.

Векселі отримані, але не оплачені платником податку, або видані, але не оплачені платником податку, не змінюють сум податкових зобов'язань або податкового кредиту такого платника податку, незалежно від видів операцій,TM яких такі векселі використовуються.

4.9. Якщо основні виробничі фонди або невикористані фонди ліквідуються самостійним рішенням платника податку чи безоплатно передаються особі] ні зареєстрованій платником податку, а також у разі переведення основних фондів] до складу невикористаних фондів така ліквідація, безоплатна передача ;чг переведення розглядаються для цілей оподаткування як продаж таких основних виробничих фондів або невикористаних фондів за звичайними цінами, що діючі на момент такого продажу, а для основних фондів групи 1 - за звичайними цінами, але не менше їх балансової вартості.

Правила цього пункту не поширюються на випадки, коли основні виробничі фонди або невикористані фонди ліквідуються у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили, в інших випадках, коли така ліквідація здійснюється без згоди платника податку, в тому числі в разі викрадення основних фондів, або коли платник податку надає органу державою податкової служби відповідний документ про знищення, розібрання або! перегворення основного фонду іншими способами, внаслідок чого основні фонди не може використовуватися у майбутньому за первісним призначенням! I

У разі коли внаслідок ліквідації основного фонду отримуються комплекти! складові частини, компоненти або інші відходи, які мають вартість, ліквідація таких комплектуючих, складових частин, компонентів або інших відходів проводиться! за правилами, встановленими для ліквідації основного фонду.

Стаття 5. Операції, що звільнені від оподаткування

5.1. Звільняються від оподаткування операції з:

5.1.1. продажу вітчизняних продуктів дитячого харчування молочними кухнями та спеціалізованими магазинами і кусочками, які виконують функції роздаточних пунктів, у порядку і за переліком продуктів, встановленим Кабінетом Міністрів України;

5.1.2. продажу (передплати) і доставки періодичних видань друковані

..... масової інформації вітчизняного виробництва; продажу книжок випусків ніякого виробництва; продажу учнівських зошитів, підручників та інших навчальних посібників вітчизняного виробництва;

VI. надання згідно з переліком, встановленим Кабінетом Міністрів України, підприємствам вищої, середньої, професійно-технічної та початкової освіти закладами освіти, які мають спеціальний дозвіл (ліцензію) на надання таких послуг та послуг і виконання та освіти дітей будинками культури в сільській місцевості, дитячими садками, нічними та художніми школами, школами мистецтв;

14. продажу товарів спеціального призначення для інвалідів за переліком, встановленим Кабінетом Міністрів України;

15. послуг з доставки пенсій та грошової допомоги населенню;

VI.6. надання послуг з реєстрації актів громадянського стану державними органами, уповноваженими здійснювати таку реєстрацію згідно із Законом України;

5.1.7. продажу лікарських засобів та виробів медичного призначення, вироблених в Україні у встановленому законодавством порядку, в тому числі >«..» ціння послуг з такого продажу аптечними установами;

V 1.8. надання послуг з охорони здоров'я згідно з переліком, встановленим Кабінетом Міністрів України, закладами охорони здоров'я, які мають спеціальний дозвіл (ліцензію) на надання таких послуг;

1.9. продажу путівок на санаторно-курортне лікування та відпочинок дітей в санаторіях за переліком, встановленим Кабінетом Міністрів України. Зазначена діяльність не поширюється на продаж путівок нерезидентам.

110. надання в порядку та в межах норм, встановлених Кабінетом Міністрів України, послуг з:

утримання дітей у дошкільних закладах, школах-інтернатах, кімнатах-квартирах установах Міністерства внутрішніх справ України,

V 1.9. надання послуг з харчування осіб у будинках для престарілих та інвалідів, харчування та облаштування на нічліг осіб, які не мають житла, у спеціально встановлених для цього місцях,

10. охорони здоров'я; харчування дітей у школах, професійно-технічних училищах та громадян у встановлених для цього місцях;

11. харчування, забезпечення речовим майном, комунально-побутовими та іншими послугами, що надаються спеціалізованому персоналу в установах пенітенціарної системи згідно з переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України;

11.1. надання послуг державними службами зайнятості України за переліком, встановленим Кабінетом Міністрів України;

11.1.2. надання послуг архівними установами України, пов'язаних з наданням інформації про документи Національного архівного фонду України юридичним і фізичним особам (фізичним), а також продажу архівним установам України документів Національного архівного фонду України, які перебувають у власності юридичних або фізичних осіб відповідно до законодавства України;

11.1.3. надання послуг з перевезення пасажирів міським і приміським

пасажи́рським транспортом та автомобільним транспортом у межах рай» тарифи на які регулюються у встановленому законом порядку, за винятк операцій з надання пасажи́рського транспорту в оренду (прокат);

5.1.14. надання культових послуг та продажу предметів культове призначення релігійними організаціями за переліком, встановленим Кабінеті Міністрів України;

5.1.15. надання послуг з поховання за переліком, встановленим Кабінеті Міністрів України будь-яким платником податку;

5.1.16. передачі конфіскованого майна, знахідок, скарбів або майна, визнані! безхазяйними, у розпорядження державних органів або організаш уповноважених здійснювати їх збереження або продаж згідно із законодавств

5.1.17. передачі земельних ділянок, що знаходяться під об'єктами нерухома або незабудованої землі у разі коли така передача дозволена згідно з положенні Земельного кодексу України;

5.1.18. безкоштовної передачі рухомого складу однією залізницею! підприємством залізничного транспорту загального користування інше залізницям або підприємствам залізничного транспорту загального корис іуваї державної форми власності в порядку, встановленому Кабінетом Міністрі України;

5.1.19. приватизації державного та комунального майна, атакож з безоплатні приватизації житлового фонду, включаючи місця загального користувачі) багатоквартирних будинках, присадибних земельних ділянок та земельнипі і відповідно до законодавства, атакож з надання послуг (робіт), одержання які згідно з законодавством є обов'язковою передумовою приватизації житлі присадибних земельних ділянок та земельних паїв;

5.1.20. продажу або передачі у власність новозбудованого житла фізичнм особам для його використання як місця проживання;

5.1.21. подання благодійної допомоги, а саме безоплатна передача товар | (робіт, послуг) особам, визначеним абзацами «а» і «б» підпункту 7.11.1 стаз® Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» з метою І безпосереднього використання у благодійницьких цілях, а також операції безоплатної передачі таких товарів (робіт, послуг) набувачам (суб'єкти благодійної допомоги відповідно до законодавства.

Під безоплатною передачею слід розуміти надання товарів (робіт, послі набувачам благодійної допомоги без будь-якої грошової, матеріальної або іншої видів компенсації благодійній організації такими отримувачами або інший особами, пов'язаними з ними. Порушення цього правила прирівнюється® навмисного ухилення від оподаткування.

Правила маркування та порядок розподілу товарів, отриманих як благодій» допомога, а також контролю за цільовим розподілом благодійної допомоги) вигляді конкретно наданих послуг або виконаних робіт встановлюють Кабінетом Міністрів України.

Марковані товари, отримані з метою подання благодійної допомоги, !

продаються за грошові кошти або інші види компенсації, та/або виручка, отримана ні такий продаж, підлягають вилученню у недобросовісного продавця і і»|>ісуються в доход держави у встановленому порядку.

І Іе підлягають звільненню від оподаткування операції з подання благодійної допомоги у вигляді товарів (робіт, послуг), оподатковуваних акцизним збором, пінних паперів, нематеріальних активів та товарів (робіт, послуг), призначених ний використання у підприємницькій діяльності, перелік яких визначається !• пінцетом Міністрів України.

У разі якщо товари (роботи, послуги) ввозяться (пересилаються) на митну територію України як благодійна допомога у кількості, що становить чи може 11 пновити загрозу конкурентоздатності аналогічним товарам (роботам, послугам) ніш тинкові податку, Кабінет Міністрів України за заявою таких платників податку мін право ввести обмеження на застосування пільги, встановленої цим пунктом ' тосовно окремої групи товарів на строк не менше 12 календарних місяців.

5.1.22. оплати вартості фундаментальних досліджень, науково-дослідних і цікі мідницько-конструкторських робіт, які здійснюються за рахунок Державного бюджету України;

5.1.23. надання бібліотеками, що є у державній і комунальній власності, іпїптних послуг фізичним і юридичним особам.

5.2. Звільняються від оподаткування операції з:

5.2.1. продажу товарів (робіт, послуг), за винятком підакцизних товарів, 11 ні і ьного бізнесу, покупних товарів підприємствами та організаціями громадських організацій інвалідів, майно яких є їх власністю, де кількість інвалідів, які мають і пм основне місце роботи, становить протягом попереднього звітного періоду іп менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих, і за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить протягом попереднього звітного періоду по менше 25 відсотків суми загальних витрат на оплату праці, що відносяться до і кладу валових витрат виробництва (обігу).

Іазначені підприємства та організації громадських організацій інвалідів мають право застосовувати цю пільгу за наявністю дозволу на право користування такоюхно, яка надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств і п організацій громадських організацій інвалідів відповідно до Закону України і Іро основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Податкова звітність таких підприємств та організацій надається у порядку, передбаченому центральним органом податкової служби України.

5.2.2. Підпункт 5.2.2 виключено

5.2.3. безкоштовної передачі продукції (робіт, послуг) власного виробництва ні >і юміжними сільськими господарствами і лікувально-виробничими трудовими майстернями (цехами, дільницями) буцинків-інтернатів та територіальних центрів по обслуговуванню самотніх громадян похилого віку (пенсіонерів), за умови, що і ПКП передача здійснюється для забезпечення власних потреб зазначених закладів;

5.2.4. надання в сільській місцевості сільськогосподарськими 11 ніровиробниками послуг з ремонту шкіл, дошкільних закладів, інтернатів,

закладів охорони здоров'я та подання матеріальної допомоги (в межах одного П неоподаткованого мінімуму доходів громадян на місяць на одну особу)! продуктами харчування власного виробництва та послуг з обробки землі; багатодітним сім'ям, ветеранам праці і війни, реабілітованим громадянам, П інвалідам праці, інвалідам дитинства, самотнім особам похилого віку, особам! які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, та школам, дошкільним П закладам, інтернатам, закладам охорони здоров'я;

надання в сільській місцевості сільськогосподарськими товаровиробниками в період проведення польових робіт послуг з харчування механізаторів і тваринників продуктами власного виробництва в польових їдальнях;

5.2.5. продажу та безкоштовної передачі приладів, обладнання, матеріалів! науковим установам та науковим організаціям, вищим навчальним закладам П 4 IV рівнів акредитації, внесеним до Державного реєстру наукових організацій,! яким надається підтримка держави за умови використання їх виключно для власних потреб.

5.3. Звільняються від оподаткування операції з продажу товарів (робіт, послуг)! передбачених для власних потреб дипломатичних представництв, консульським установам іноземних держав та представництв міжнародних організацій в Україні! а також для використання дипломатичним персоналом цих дипломатичних місій та членами їх сімей, які проживають разом з особами цього персоналу. Порядо! звільнення та перелік операцій, що підлягають звільненню, встановлюються Кабінетом Міністрів України виходячи з принципу взаємності стосовно кожної окремої держави.

5.4. Звільняються від оподаткування операції з ввезення на митну територію України товарів морського промислу (риба, ссавці, мушлі, ракоподібні, водні рослини тощо, охолоджені, солоні, морожені, консервовані, перероблені в борошно або в іншу продукцію), видобутих (виловлених, вироблених) суднами! зареєстрованими у Державному судовому реєстрі України або Судновій книзі України. Операції з подальшого продажу зазначених товарів юридичними] особами - судовласниками або фрахтувальниками оподатковуються у загальному порядку.

5.5. Звільнення від оподаткування, передбачені пунктами 5.1 та 5.3 цієї стаття за винятком підпункту 5.1.2 пункту 5.1, поширюються на операції з ввезення (пересилання) на митну територію України зазначених товарів (робіт, послуг)®

5.6. Звільнення від оподаткування, передбачені пунктами 5.1, 5.2 та 5.5 цієї статті, не поширюються на операції з підакцизними товарами. ■

5.7. Пункт 5.7 статті 5 виключено

5.8. Звільняються від оподаткування операції з ввезення (пересилання) на митну територію України відповідно до Закону України «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні» товарів (інвентарю, обладнання, екіпіровки та медико-біологічних засобів), які не виробляються в Україні або виробляються, але не відповідають технічним, характеристикам світового рівня та вимогам міжнародних спортивних

"І у інших існуючих, а також роботи і послуги, що виконуються (надаються) для підготовки і членів збірних команд України в Олімпійських та Параолімпійських іграх. І норма діє протягом одного року до дня початку кожних наступних і Олімпійських та Параолімпійських ігор.

5 9. Звільняються від оподаткування операції з надання послуг щодо будівництва, ремонту та облаштування баз олімпійської та параолімпійської інфраструктури, що виконуються відповідно до Закону України «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні».

5 10. Звільняються від оподаткування операції з надання послуг (в тому числі • П • читання, харчування), що надаються базами олімпійської та параолімпійської інфраструктури відповідно до Закону України «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні».

Стаття 6. Ставки податку

6 1 Об'єкти оподаткування, визначені статтею 3 цього Закону, за винятком операцій, звільнених від оподаткування, та операцій, до яких застосовується нульова ставка згідно з цим Законом, оподатковуються за ставкою 20 відсотків.

(і. Податок становить 20 відсотків бази оподаткування, визначеної статтею 1 цього Закону, та додається до ціни товарів (робіт, послуг).

(і 2. Податок за нульовою ставкою обчислюється щодо операцій з:

(і 2 1. продажу товарів, що були вивезені (експортовані) платником податку німецької митної території України.

В тому числі за нульовою ставкою оподатковуються операції з: поставки для заправки або постачання морських (океанських) суден, що: ініціалізуються для навігаційної діяльності, перевезення пасажирів або інших і осіб за плату, іншої комерційної, промислової або риболовецької діяльності, інших операцій за межами територіальних вод України;

ініціалізуються для рятування або подання допомоги у нейтральних або інших і пріальних водах інших країн;

і входять до складу військово-морських сил України та відправляються за межі її пріальних вод України, у тому числі на якорні стоянки;

поставки для заправки або постачання повітряних суден, що: виконують міжнародні рейси для навігаційної діяльності чи перевезення

• • • озонів або вантажів за плату;

входять до складу військово-повітряних сил України та відправляються за межами повітряного кордону України, у тому числі у місця тимчасового базування;

поставки для заправки (дозаправки) та постачання космічних кораблів, а

• ... супутників.

Інші товари вважаються вивезеними (експортованими) платником податку за межі території України в разі, якщо їх вивезення (експортування) засвідчене ними і оформлено митною вантажною декларацією.

І Продаж товарів для постачання залізничного та автомобільного транспорту і на території України незалежно від його належності та видів перевезень, і ч і існує такий транспорт, оподатковується за ставкою, передбаченою 101

підпунктом 6.1.1 цієї статті;

6.2.2. продажу робіт (послуг), призначених для використання та споживання за межами митної території України.

У тому числі за нульовою ставкою оподатковуються операції з:

надання нерезидентам в оренду, чартер, фрахт морських або повітряних суден, що використовуються на міжнародних маршрутах або лініях, а також космічних кораблів або супутників чи їх частин або окремих функцій;

надання послуг персоналу з обслуговування морських, повітряних ті космічних об'єктів, зазначених у підпункті 6.2.1 цієї статті;

надання послуг з передачі авторських прав, ліцензій, патентів, прав на використання торгових марок та інших юридичних та економічних знань, а тако» обробки даних та інформатики для нерезидентів;

надання послуг з організації реклами і публічних зв'язків за межами України, забезпечення персоналом нерезидентів України; культурної, спортивної, освітньої діяльності за межами України;

надання послуг з туризму на території України в разі їх продажу за межами України безпосередньо або при посередництві нерезидентів із застосування безготівкових розрахунків.

Продаж послуг з туризму резидентам на митній території України безпосередньо особою, що здійснює туристичну діяльність, або через її агент» що не є резидентами, оподатковується за ставкою, визначеною підпунктом 6.1.1 цієї статті;

6.2.3. продажу товарів (робіт, послуг) підприємствами роздрібною торгівлі, розташовані на території України у зонах митного контролю (безмитні магазинах), відповідно до порядку, встановленого Кабінетом Міністрів України

Продаж товарів (робіт, послуг) безмитними магазинами без нарахування податку на додану вартість може здійснюватися виключно фізичним особам,® виїжджають за митний кордон України, або фізичним особам, які переміщують! транспортними засобами, що належать резидентам та знаходяться поза митним кордонами України. Порядок контролю за дотриманням норм цього підпункту встановлюється Кабінетом Міністрів України. Порушення норм цього підпункту тягне за собою відповідальність, встановлену законодавством.

Товари, придбані у безмитних магазинах без сплати податку на додану вартість, у разі зворотного ввезення таких товарів на митну територію України підлягають оподаткуванню у порядку, передбаченому для оподаткування операції з ввезення (пересилання) товарів на митну територію України;

6.2.4. надання транспортних послуг з перевезення пасажирів та вантажів® межами митного кордону України, а саме: від пункту за межами держави® кордону України до пункту проведення митних процедур з випуску пасажирів® або вантажів з-під митного контролю на митну територію України (включаю! внутрішні митниці); від пункту проведення митних процедур з випуску пасажирів® або вантажів за межі митного кордону України (включаючи внутрішні митниці) до пункту поза межами державного кордону України: між пунктами поза межами

- е) опис (номенклатуру) товарів (робіт, послуг) та їх кількість (обсяг, об'єм);] є) повну назву отримувача;
- ж) ціну продажу без врахування податку;
- з) ставку податку та відповідну суму податку у цифровому значенні;
- и) загальну суму коштів, що підлягають сплаті з урахуванням податку

7.2.2. У разі звільнення від оподаткування у випадках, передбачених ст.плекя 5 цього Закону, у податковій накладній робиться запис «Без ПДВ» з посиланням! на відповідний підпункт пункту 5.1 чи пункт статті 5.

7.2.3. Податкова накладна складається у момент виникнення податкових зобов'язань продавця у двох примірниках. Оригінал податкової накладної надаються покупцю, копія залишається у продавця товарів (робіт, послуг).

Для операцій, що оподатковуються і звільнені від оподаткування, складаються окремі податкові накладні.

Податкова накладна є звітним податковим документом і одночасно розрахунковим документом.

Податкова накладна випикується на кожну повну або часткову поставку' товарів (робіт, послуг). У разі коли частка товару (робіт, послуг) не містити відокремленої вартості, перелік (номенклатура) частково поставлених товарів зазначається в додатку до податкової накладної у порядку, встановленому центральним органом державної податкової служби України, та враховується 9 визначенні загальних податкових зобов'язань.

Платники податку повинні зберігати податкові накладні протягом строку передбаченого законодавством для зобов'язань із сплати податків.

7.2.4. Право на нарахування подагку та складання податкових накладних надається виключно особам, зареєстрованим як платники подагку у порядку передбаченому статтею 9 цього Закону.

Суб'єкти підприємницької діяльності, що перейшли на спрощену систему оподаткування, яка не передбачає сплати податку або передбачає його сплату! іншому, ніж визначено цим Законом, порядку, втрачають право на нарахуванні податку, податковий кредит та складання податкової накладної, а також на отримання відшкодування за податковий період, в якому відбувся такий перехід. Це правило поширюється також на підприємства з іноземними інвестиціями, звільнені від сплати подагку.

7.2.5. Для фізичних осіб, не зареєстрованих як суб'єкти підприємницької діяльності, що ввозять (пересилають) товари (предмети) на митну територію України в обсягах, що підлягають оподаткуванню згідно з законодавством України оформлення митної декларації прирівнюється до подання податкової накладне

7.2.6. Податкова накладна видається в разі продажу товарів (робіт, послуг) покупцю на його вимогу. У будь-якому випадку видається товарний чек, інші розрахунковий або платіжний документ, що підтверджує передачу товарів (роЛ послуг) та/або прийняття платежу із зазначенням суми податку.

У разі порушення продавцем порядку випикування податкової накладної и) вимогу покупця згідно з пунктом 7.2.6 цього Закону покупець має пра»

• • І»«V і ися до кінця поточного податкового періоду з відповідною заявою до і і ту державної податкової служби за своїм місцезнаходженням. До заяви І шийогься копії товарних чеків або інших розрахункових документів, що і шріують придбання товарів (робіт, послуг). Своєчасно подана заява є ні її і иною для включення до податкового кредиту суми податку на додану вартість, інінічну у зв'язку з придбанням товарів (робіт, послуг).

Податкова накладна не виписується, якщо обсяг разового продажу товарів і пні і, послуг) не більший двадцяти гривень, у разі пролажу транспортних квитків І» при виписуванні готельних рахунків. При цьому підставою для збільшення Цмн податкового кредиту є товарний чек (інший розрахунковий або платіжний Цніумспт).

7 7.7. У разі ввезення (імпортування) товарів документом, що посвідчує право ни тримання податкового кредиту, вважається належним чином оформлена

• и Ніт декларація, яка підтверджує сплату податку на додану вартість.

8.1 Платники податку повинні вести окремих облік з продажу та придбання ІННІИ

ітерацій, що підлягають оподаткуванню за ставкою 20 відсотків та звільнених ііц оподаткування;

операцій, вартість яких не включається до складу валових витрат виробництва Інші у) або не підлягає амортизації, ввізних (імпортних) та вивізних (експортних) іі'і рнцій. Зазначений облік ведеться в спеціальних книгах, форма і порядок Цниііісння яких встановлюються центральним органом державної податкової МіуікОи України.

І і)(ата виникнення податкових зобов'язань

І І Датою виникнення податкових зобов'язань з продажу товарів (робіт, ів ІІІ) вважається дата, яка припадає на податковий період, протягом якого

І и іу ншться будь-яка з подій, що сталася раніше:

і «..... дата зарахування коштів від покупця (замовника) на банківський рахунок

ніій пика податку як оплата товарів (робіт, послуг), що підлягають продажу, а у fe'і продажу товарів (робіт, послуг) за готівкові грошові кошти - дата їх ■і|ніііуткування в касі платника податку, а при відсутності такої - дата інкасації Ц і ініііних коштів у банківській установі, що обслуговує платника податку;

пніі дата відвантаження товарів, а для робіт (послуг) - дата оформлення

• • у мента, що засвідчує факт виконання робіт (послуг) платником податку.

і і і. У разі продажу товарів (валютних цінностей) або послуг з використанням Ліріііі-ііьних автоматів або іншого подібного устаткування, що не передбачає ПЦиної і і касового апарата, контрольованого уповноваженою на це фізичною ні "кини, датою виникнення податкових зобов'язань вважається дата виймання і 'ІПШХ торговельних апаратів або подібного устаткування грошової виручки.

І Ірпнила інкасації зазначеної виручки встановлюються Національним банком '►РЙШІИ.

У разі коли продаж товарів (робіт, послуг) через торговельні автомати ЦШ іпогься з використанням жетонів, карток або інших заміників гривні, датою 105

збільшення валового доходу вважається дата продажу таких жетонів, карток або інших заміників гривні.

7.3.3. У разі коли продаж товарів (робіт, послуг) здійснюється з використання кредитних або дебетових карток, дорожніх, комерційних, персональних або інших чеків, датою збільшення податкових зобов'язань вважається або дата оформленні податкової накладної, що засвідчує факт надання платником податку товарів (робіт, послуг) покупцю, або дата виписування відповідного рахунка (товарної* чека), залежно від того, яка подія відбулася раніше.

7.3.4. Датою виникнення податкових зобов'язань під час здійсненні бартерних (товарообмінних) операцій вважається будь-яка з подій, що настан раніше:

або дата відвантаження платником податку товарів, а для робіт (по "УГ") дата оформлення документа, що засвідчує факт виконання робіт (послі платником податку;

або дата оприбуткування платником податку товарів, а для робіт (по "УГ") дата оформлення документа, що засвідчує факт отримання платником податку результатів робіт (послуг).

Датою виникнення податкових зобов'язань при здійсненні бартери (товарообмінних) операцій з нерезидентами вважається дата події, що відбула першою;

або дата оформлення вивізної (експортної) митної декларації, що засвідчує вивезення товарів платником податку, а для робіт (послуг) - дата оформленні документа, що засвідчує факт надання товарів (робіт, послуг) нерезиденту; Я

або дата оформлення ввізної (імпоротної) митної декларації, що засвідчує одержання товарів платником податку, а для робіт (послуг) - дата оформленні документа, що засвідчує факт отримання товарів (робіт, послуг) платником податку

7.3.5. Датою виникнення податкових зобов'язань у разі продажу товарів (робіт, послуг) з оплатою за рахунок бюджетних коштів є дата надходження таких копій на поточний рахунок платника податку або дата отримання відповідної компенсації у будь-якому іншому виді, включаючи зменшення заборгованості такого платника податку за його зобов'язаннями перед таким бюджетом. ■

7.3.6. Датою виникнення податкових зобов'язань при ввезенні (імпортуванні) товарів є дата оформлення ввізної митної декларації із зазначенням у ній суми податку, що підлягає сплаті. Датою виникнення податкових зобов'язань при імпортуванні робіт (послуг) є дата списання коштів з розрахункового рахунку платника податку в оплату робіт (послуг) або дата оформлення документа, що засвідчує факт виконання робіт (послуг) нерезидентом залежно від того, як подія відбулася першою.

7.3.7. Датою виникнення податкових зобов'язань виконавця з контрактів визначених довгостроковими відповідно до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств», є дата збільшення валового доходу виконавця довгострокового контракту.

7.3.8. Попередня оплата (авансування) товарів, що згідно з договора

підлягають вивезенню (експортуванню) за межі митної території України або пік ченню (пересиланню) на митну територію України, не є підставою для ініціювання податкових зобов'язань.

7.4. Податковий кредит

7.4.1. Податковий кредит звітного періоду складається із сум податків, ініційованих (нарахованих) платником податку у звітному періоді у зв'язку з придбанням товарів (робіт, послуг), вартість яких відноситься до складу валових витрат виробництва (обігу) та основних фондів чи нематеріальних активів, що ініційовані і амортизації.

(у сумі податку на додану вартість, сплачені (нараховані) платником податку у півному періоді у зв'язку з придбанням (спорудженням) основних фондів, що підлягають амортизації, включаються до складу податкового кредиту такого звітного періоду, незалежно від строків введення в експлуатацію основних фондів, і незалежно від того, чи мав платник податку оподатковувати обороти протягом такого звітного періоду.

7.4.2. У разі коли платник податку здійснює операції з продажу товарів (робіт, послуг), що звільнені від оподаткування або не є об'єктом оподаткування згідно з статтями 3 та 5 цього Закону, суми податку, сплачені (нараховані) у зв'язку з придбанням товарів (робіт, послуг), вартість яких відноситься до складу валових витрат виробництва (обігу) та основних фондів і нематеріальних активів, що підлягають амортизації, відносяться відповідно до складу валових витрат виробництва (обігу) та на збільшення вартості основних фондів і нематеріальних активів і до податкового кредиту не включаються.

7.4.3. У разі коли товари (роботи, послуги), виготовлені та/або придбані, частково використовуються в оподатковуваних операціях, а частково ні, до суми податкового кредиту включається та частка сплаченого (нарахованого) податку при їх виготовленні або придбанні, яка відповідає частці використання таких товарів (робіт, послуг) в оподатковуваних операціях звітного періоду.

7.4.4. У разі коли платник придбає товари (роботи, послуги), вартість яких ініційована до складу валових витрат виробництва (обігу) і не підлягає амортизації, податки, що сплачені у зв'язку з таким придбанням, відшкодовуються ні рахунок відповідних джерел і до складу податкового кредиту не включаються.

7.4.5. Не дозволяється включення до податкового кредиту будь-яких витрат по сплаті податку, що не підтверджені податковими накладними чи митними іскларациями, а при імпорті робіт (послуг) - актом прийняття робіт (послуг) чи ініційованим документом, який засвідчує перерахування коштів в оплату вартості ініційованих робіт (послуг).

У разі коли на момент перевірки платника податку органом державної податкової служби суми податку, попередньо включені до складу податкового кредиту, залишаються не підтвердженими зазначеними цим підпунктом ініційованими документами, платник податку несе відповідальність у вигляді фінансових санкцій, установлених законодавством, нарахованих на суму податкового кредиту, не підтверджену зазначеними цим підпунктом документами.

7.5. Датою виникнення права платника податку на податковий кредиті вважається:

7.5.1. дата здійснення першої з подій:

або дата списання коштів з банківського рахунку платника податку в оплаті® товарів (робіт, послуг), дата виписки відповідного рахунку (товарного чека) 1 в разі розрахунків з використанням кредитних дебетових карток або комерційний чеків;

або дата отримання податкової накладної, що засвідчує факт придбання платником податку товарів (робіт, послуг);

7.5.2. для операцій із ввезення (пересилання) товарів (робіт, послуг) - дата сплати податку по податкових зобов'язаннях згідно з підпунктом 7.3.6 цієї статті]

7.5.3. для бартерних (товарообмінних) операцій - дата здійснення заключної (балансуючої) операції, що відбулася після першої з подій, обумовлених підпунктом 7.3.4 цієї статті;

7.5.4. датою виникнення права замовника на податковий кредит з контракти, визначених довгостроковими відповідно до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств», є дата збільшення валових витрат замовника довгострокового контракту.

7.6. Для товарів (послуг), придбання (надання) яких контролюється приладами® обліку, факт отримання (надання) таких товарів (послуг) засвідчується даними обліку.

7.7. Порядок визначення суми податку, що підлягає сплаті до бюджету або відшкодуванню з бюджету, та строки розрахунків з бюджетом

7.7.1. Суми податку, що підлягають сплаті до бюджету або відшкодуванню бюджету, визначаються як різниця між загальною сумою податкових зобов'язань що виникли у зв'язку з будь-яким продажем товарів (робіт, послуг) протягом® звітного періоду, та сумою податкового кредиту звітного періоду.

Сплата податку провадиться не пізніше двадцятого числа місяця, що настає за звітним періодом.

7.7.2. У строки, передбачені законом для відповідного податкового періоду платник податку подає органу державної податкової служби за місцем свого знаходження податкову декларацію незалежно від того, чи виникло у цьому періоді податкове зобов'язання чи ні.

7.7.3. У разі коли за результатами звітного періоду сума, визначена згідно підпунктом 7.7.1 цієї статті, має від'ємне значення, така сума підлягає відшкодуванню платнику податку з Державного бюджету України протягом місяця, наступного після подачі декларації.

Підставою для отримання відшкодування є дані тільки податкової декларації за звітний період. За бажанням платника податку сума бюджетного відшкодування може бути повністю або частково зарахована в рахунок платежів з цього податку, Таке рішення платника податку відображається в податковій декларації.

Відшкодування здійснюється шляхом перерахування відповідних грошових сум з бюджетного рахунку на рахунок платника податку в установі банку, пи

іцію обслуговує, або шляхом видачі казначейського чека, який приймається до і> і шної оплати (погашення) будь-якими банківськими установами. Правила иниуску, обігу та погашення казначейських чеків встановлюються нікшіодавством.

Іційснення відшкодування шляхом зменшення платежів по інших податках, иіорпх (обов'язкових платежах) не дозволяється.

(уми, що не відшкодовані платнику податку протягом визначеного у цьому пункті строку, вважаються бюджетною заборгованістю. На суму бюджетної ко и іргованості нараховуються проценти на рівні 120 відсотків від облікової ставки і іініціального банку України, встановленої на момент її виникнення, протягом і року її дії, включаючи день погашення. Платник податку має право у будь-який мі імсїт після виникнення бюджетної заборгованості звернутися до суду з позовом про стягнення коштів бюджету та притягнення до відповідальності посадових ні 10, винних у несвоєчасному відшкодуванні надмірно сплачених податків.

7 7.4. Орган державної податкової служби має право давати розпорядження при нарахування податку у разі коли розмір податку, зазначеного у декларації, є Митним за розмір, що впливає з поданих розрахунків.

Додаткова сума податку, нарахована згідно з цим підпунктом, підлягаєчиню до бюджету у строки, зазначені у розпорядженні органу державної ншіігкової служби, але не пізніше 10 календарних днів з дати виписки такого ріпорядження.

7 7.5. Суми податку на додану вартість зараховуються до Державного бюджету ■криши та використовуються у першу чергу для бюджетного відшкодування німі ку на додану вартість згідно з цим Законом. За умови повного розрахунку пінно бюджетного відшкодування податку на додану вартість з платником податку »ї шощдно до цього Закону доходи, які надходитимуть до Державного бюджету ікрініні від сплати податку на додану вартість, використовуються у порядку, ин кінченому бюджетним законодавством. У випадку коли сума бюджетних н і ічоджень від податку на додану вартість відповідного періоду не покриває ♦уму податків, що має бути відшкодована бюджетом, для такого бюджетного ні шікодування використовуються доходи з інших джерел, які відповідно до Шшіодавства зараховуються до Державного бюджету України.

І 8 Суми податку, сплачені фізичними особами у складі ціни придбанняАрів (робіт, послуг), що вивозяться (експортуються) такими фізичними особами « межах неторговельного (туристичного) обороту, бюджетному відшкодуванню її* підлягають.

7.9. Податкові періоди

І 9.1. Для платників податку, в яких обсяг оподатковуваних операцій з іїішіажу товарів (робіт, послуг) за попередній календарний рік перевищує 7200 ш оподатковуваних мінімумів доходів громадян, податковий (звітний) період іікріннює календарному місяцю.

7 9.2. Платники податку, що мають обсяг операцій з продажу менший, ніж ы кінчений у пункті 7.9.1, можуть застосовувати за своїм вибором податковий **109**

період, то дорівнює календарному місяцю або кварталу. Заяву про своє рішення з цього питання платник податку подає органу державної податкової служби **1** один місяць до початку календарного року.

Протягом календарного року дозволяється заміна квартального податковою періоду на місячний з початку будь-якого кварталу поточного року. Заява іф таку заміну надається платником податку до органу державної податкової слмМ за один місяць до початку кварталу. Зворотні зміни в одному календарному роіп не дозволяються.

Стаття 8. Особливості оподаткування операцій з вивезення і (пересилання) товарів (робіт, послуг) за межі митної території України

8.1. Платник податку, який здійснює операції з вивезення (пересилання) товарів (робіт, послуг) за межі митної території України (експорт) і подає розрахунок експортного відшкодування за наслідками податкового місяця, має право отримання такого відшкодування протягом 30 календарних днів з дня подання такого розрахунку.

Зазначений розрахунок подається разом із такими документами:

а) митною декларацією, яка підтверджує факт вивезення (експортував товарів за межі митної території України, відповідно до митного законодавстві або актом (іншим документом), який засвідчує передання права власності | роботи (послуги), призначені для їх споживання за межами митної території України;

б) копіями платіжних доручень, завірених банком, про перерахувань платником податку коштів на користь іншого платника податків, в оплаті придбаних товарів (робіт, послуг), з урахуванням податків, нарахованих на цім такого придбання, а при вивезенні (експортуванні) товарів, попередньо ввезе» (імпортованих) таким платником подагку, - ввізною митною декларацією, | підтверджує факт митного оформлення товарів для їх вільного використання] митній території України.

8.2. Для визначення суми експортного відшкодування згідно з пунктом 8 цієї статті до складу податкового кредиту включаються суми податку, факти» сплачені платником податку - експортером коштами у складі ціни придбав товарів (робіт, послуг), у інших платників податку - постачальників таких товарі (робіт, послуг), вартість яких відноситься до валових витрат виробництва (обіпі або підлягає амортизації, починаючи з першого числа звітного місяця її закінчуючи днем подання розрахунку експортного відшкодування, включаюа¹¹ такий день, а при ввезенні (імпортуванні) таких товарів (робіт, послуг) - сум податку, сплачені у такий самий період до бюджету у зв'язку із таким ввезенню (імпортуванням) або визначені у податковому векселі, виданому протягом таки місяця згідно з пунктом 11.5 статті 11 цього Закону, але не погашеному до М подання такого розрахунку.

8.3. У разі коли платник податку здійснює вивезення (експортування) товар (робіт, послуг), отриманих від іншого платника податку на умовах коми I консигнації, доручення або інших видів договорів, які не передбачають перехо I

нріііщ власності на такі товари (роботи, послуги) від такого іншого платника шш.ііку до експортера, право на отримання експортного відшкодування має німії інший платник податку. При цьому комісійна винагорода, отримана шинником податку - експортером від такого іншого платника податку, ні піймається до бази оподаткування цим податком за ставкою, визначеною Пунктом 6.1 статті 6 цього Закону.

8.4. Експортному відшкодуванню підлягає відсоток податкового кредиту іп ііш кового періоду, розрахованого з урахуванням пункту 8.2 цієї статті, що має порівнювати частці обсягів продажу товарів (робіт, послуг) на експорт у ііпльному обсязі оподатковуваних операцій з продажу товарів (робіт, послуг) і іікого податкового періоду (включаючи їх оподаткування при імпорті).

8.5. До обсягів продажу товарів (робіт, послуг) на експорт не включаються мийнові добровільні пожертвування на користь нерезидентів, майнові внески ппи ведення спільної діяльності з нерезидентом за межами України, майнові внески, що повергаються іноземному інвестору, а також інші операції з майном, піргість якого не відноситься до складу валових витрат, або не підлягає пмііртизації у особи, яка оподатковується податком на прибуток підприємств.

8.6. Експортне відшкодування надається протягом 30 календарних днів, ііп іупних за днем подання розрахунку експортного відшкодування.

У разі коли платник податку не подає розрахунок експортного відшкодування \ пігановлені строки, експортне відшкодування не надається, а суми такого ні пін кодування враховуються у розрахунок зобов'язань такого платника податку і податку майбутніх податкових періодів. Розрахунок експортного бюджетного в і ішкодування подається разом з декларацією за відповідний звітний період!

Відповідальніст ь платників податку за недостовірність розрахунку експортного ніджетного відшкодування встановлюється відповідно до пункту 10.2 статті 10 цього Закону.

8.7. У разі коли платник податку має непогашену заборгованість з податку на піщану вартість минулих податкових періодів або непогашений податковий іп'нсель, виданий відповідно до пункту 11.5 статті 11 цього Закону, сума щи иортного відшкодування або її частина направляються на погашення такої і кюргованості або зараховуються у рахунок погашення такого векселя. За ііобровільним рішенням платника податку сума експортного відшкодування може нуги повністю або частково зарахована в рахунок платежів з цього податку або інших податків, зборів (обов'язкових платежів), які зараховуються до Державного і поджету України. Про таке рішення платник податку зазначає у декларації.

Стаття 9. Реєстрація осіб як платників податку на додану вартість

9.1. Центральний орган державної податкової служби України веде реєстр шііітників податку.

9.2. Будь-якій особі, діяльність якої підлягає оподаткуванню, присвоюється Індивідуальний податковий номер, що використовується для справляння податку.

9.3. Особи, що підпадають під визначення платників податку згідно з статтею ' цього Закону, зобов'язані зареєструватися як платники податку в органі

державної податкової служби за місцем їх знаходження. Форма заяви про! реєстрацію встановлюється центральним органом державної податкової служби! України.

Якщо особа, що не підпадає під визначення пункту 2.1 як платник податку» в зв'язку з обсягами оподатковуваних операцій з продажу товарів (робіт, послуг! меншими, ніж 3600 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, вважає за доцільне зареєструватись як платник податку, гака реєстрація здійснюється за її заявою.

9.4. Реєстраційна заява має бути подана (надіслана) органу державної податкової служби не пізніше двадцятого календарного дня, що настає за останнім I днем дванадцятимісячного періоду, зазначеного у пункті 2.1 Закону, а для осіб, що підпадають під визначення пункту 2.3 цього Закону, - не пізніше ніж за десяти календарних днів до початку здійснення підприємницької діяльності з торгівлі за готівку. Реєстраційна заява може бути надіслана на адресу органу державної податкової служби поштою з повідомленням про вручення. Орган державної податкової служби зобов'язаний протягом 10 робочих днів надати заявнику! (надіслати поштою з повідомленням про вручення за рахунок заявника) свідоцтво, про реєстрацію як платника податку.

9.5. Копії свідоцтва про реєстрацію, засвідчені органом державної податкова служби, мають бути розміщені на доступних для огляду місцях у приміщенні платника податку та в усіх його відокремлених підрозділах.

Правила такого розміщення та відповідальність за порушення цих правил встановлюються центральним органом державної податкової служби України.

9.6. Свідоцтво про реєстрацію діє до дати його анулювання, яке відбувається у випадках, якщо:

зареєстрована, згідно з пунктом 2.1 цього Закону протягом 24 поточних^ календарних місяців в якості платника податку особа мала за останні 12 поточних календарних місяців оподатковувані обсяги продажу товарів (робіт, послуг) менші, ніж 3600 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

зареєстрована в якості платника податку особа припиняє діяльність згідно з рішенням про ліквідацію такого платника податку.

Стаття 10. Відповідальність платників податку та контроль за його ! справлянням

10.1. Платники податку несуть відповідальність за достовірність і своєчасність обчислення та внесення податку до бюджету відповідно до законодавства України.

У разі відмови продавця у видачі покупцю податкової накладної продавець зобов'язаний зменшити суму податкового кредиту поточного податкового періоду на суму податку, сплачену при продажу товару (робіт, послуг).

10.2. Контроль за нарахуванням і внесенням податку до бюджету здійснюють органи державної податкової служби, а за справлянням і перерахуванням податку до бюджету під час ввезення (пересилання) товарів на митну територію України - ми». *i-органи в порядку, узгодженому з центральним органом державної! податкової служби України. Порядок внесення податку на додану вартість до

бюджету при ввезенні (пересиланні) товарів на митну територію України иши но
клюється Кабінетом Міністрів України.

Відповідальність платників податку за порушення порядку та строків
нпрііхування та внесення до бюджету податку або порядку звітності, а також
порядок оскарження рішень податкових органів визначаються законом з цих іініпнь.
Штрафні санкції за результатами діяльності за період з 1 жовтня по 31 і рудня 1997
року не застосовуються.

10.3. Правила податкового обліку встановлюються центральним органом
пвржавної податкової служби України.

Президент України
м. Київ

Л. КУЧМА
3 квітня 1997року
№ 168/97-ВР

АКЦИЗНИЙ ЗБІР

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про акцизний збір

(витяг)

< гаття 1. Акцизний збір - це непрямий податок на окремі товари (продукцію), ин
іначені законом як підакцизнi, який включається до ціни цих товаре (продукції).

Для цілей цього Декрету під терміном «податковий агент» розуміється суб'єкт
підприємницької діяльності, створений у формі підприємства з іноземною і
.... 11 ицією, атакож його дочірні підприємства, філії, відділення, інші відокремлені
підрозділи, право якого на звільнення від оподаткування окремими податками,
ііірами (обов'язковими платежами) було підтверджено рішенням суду і м
тиражного суду), уповноважений згідно з статтею 4 цього Декрету здійснювати
нарахування та стягнення акцизного збору з платників акцизного збору, ичених у
пункті «д» статті 2 цього Декрету, а також вносити суми акцизного іііііу, стягнуті з
його платників, до бюджету.

(гаття 2. Платниками акцизного збору є:

іі) суб'єкти підприємницької діяльності, а також їх філії, відділення (інші їм дід
рсмлені підрозділи) - виробники підакцизних товарів на митній території їкриіни, у
тому числі з давальницької сировини по товарах (продукції), на які ціаііовлено
ставки акцизного збору у твердих сумах, а також замовники, за дорученням яких
виготовляється продукція на давальницьких умовах по товарах, ми які встановлено
ставки акцизного збору у відсотках до обороту, які сплачують оцінний збір
виробнику;

0) нерезиденти, які здійснюють виготовлення підакцизних товарів (послуг) ця
мін ній території України безпосередньо або через їх постійні представництва

чи осіб, прирівняних до них згідно із законодавством;

в) будь-які суб'єкти підприємницької діяльності, інші юридичні особи, їх філії відділення, інші відокремлені підрозділи, які імпортують на митну територію України підакцизні товари, незалежно від наявності внесених до них іноземних інвестицій;

г) фізичні особи - резиденти або нерезиденти, які ввозять (пересилають) підакцизні речі або предмети на митну територію України у вигляді супроводжувального або несупроводжувального багажу, а також фізичні особи які одержують такі підакцизні речі (предмети), переслані (надіслані) з-за митної І кордону України у вигляді поштових чи інших відправлень Іаб несупроводжувального багажу, в обсягах або вартістю, що перевищують норм безмитного провезення (пересилання) для таких фізичних осіб, визначені митні законодавством;

д) юридичні або фізичні особи, які купують (одержують в інші форм володіння, користування або розпорядження) підакцизні товари у іюдаткоя агентів.

Стаття 3. Об'єктом оподаткування є:

а) обороти з реалізації вироблених в Україні підакцизних товарів (продукції в тому числі з давальницької сировини, шляхом їх продажу, обміну на інші това) (продукцію, роботи, послуги), безплатної передачі товарів (продукції) або частковою їх оплатою, а також обсяги відвантажених підакцизних товар (продукції), виготовлених з давальницької сировини;

б) обороти з реалізації (передачі) товарів (продукції) для власного споживанні промислової переробки (крім оборотів з реалізації (передачі) для виробниш підакцизних товарів), а також для своїх працівників;

в) митна вартість товарів (продукції), які імпортуються (ввозяті.і пересилаються) на митну територію України, у тому числі в межах бартере (товарообмінних) операцій або без оплати їх вартості чи з частковою оплато!

При продажу (інших видах відчуження) податковими агентами підакциз» товарів (продукції) об'єктом оподаткування є:

для вироблених на території України товарів (продукції) - обороти з реалія таких підакцизних товарів (продукції), включаючи вартість будь-яких додатки послуг або робіт, пов'язаних із такою реалізацією;

для імпортованих (ввезених, пересланих) на митну територію України тов;ц (продукції) - обороти з реалізації таких підакцизних товарів (продукції), включай вартість будь-яких додаткових послуг або робіт, пов'язаних із такою реалізації на митній території України, але не менше митної вартості таких підакцизя товарів (продукції), з урахуванням сум сплаченого або нарахованого, але' сплаченого ввізного (імпортного) мита.

Стаття 4. Акцизний збір обчислюється:

а) за ставками у процентах до обороту з продажу:

товарів, що реалізуються за вільними цінами, - виходячи з їхньої вартості® | цими цінами, без урахування акцизного збору, без податку на добавлену вартіі

товарів, що реалізуються за державними фіксованими та регульованими цінами, - виходячи з їхньої вартості за цими цінами без урахування торговельних ніпжок, а також сум податку на добавлену вартість;

імпортованих товарів - виходячи з митної(закупівельної) вартості, збільшеної на гуму ввізного мита, без урахування акцизного збору При визначенні вказаної митної вартості іноземна валюта перераховується у національну валюту України за курсом Національного банку України, що діє на день подання митної декларації.

В разі придбання на території України та в країнах колишнього Союзу РСР ні акцизних товарів за іноземну валюту і подальшої їх реалізації за національну валюту України, оподатковуваний оборот визначається виходячи з їх закупівельної вартості, перерахованої за курсом Національного банку України, що діє на день Придбання цих товарів.

Акцизний збір від реалізації підакцизних товарів громадянами, які займаються підприємницькою діяльністю, утримується у джерела виплати доходів.

б) у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції).

І ставки акцизного збору є єдиними на всій території України.

Датою виникнення податкових зобов'язань з продажу підакцизних товарів І (продукції) вважається дата, яка припадає на податковий період, протягом якого ні відбувається будь-яка з подій, що настала раніше:

ібо дата зарахування коштів від покупця (замовника) на банківський рахунок платника акцизного збору як оплата товарів (продукції), що продаються, а у разі Продажу товарів (продукції) за готівкові кошти - дата їх оприбуткування в касі платника акцизного збору, за відсутності такої - дата інкасації готівкових коштів у банківській установі, яка обслуговує платника акцизного збору;

або дата відвантаження (передачі) товарів (продукції).

(Суми акцизного збору з ввезених на територію України товарів зараховуються до державного бюджету, а з товарів, вироблених в Україні, - до місцевого бюджету у відповідності з місцем їх виробництва і державного бюджету у співвідношеннях, установлених Верховною Радою України.

(**стаття 5.** Акцизний збір не справляється при реалізації підакцизних товарів (Продукції) на експорт за іноземну валюту.

Не підлягає оподаткуванню оборот з реалізації легкових автомобілів і ініціального призначення для інвалідів, оплата вартості яких провадиться з коштів соціального забезпечення, а також легкових автомобілів спеціального призначення (швидка медична допомога, міліція тощо) за переліком, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

І в період функціонування спеціальної економічної зони «Яворів» справляння акцизного збору здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про спеціальну економічну зону «Яворів».

І в період функціонування спеціальних економічних зон «Азов» і «Донецьк» і в зоні спеціального режиму інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку в Донецькій області справляння акцизного збору здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про спеціальні

економічні зони та спеціальний режим інвестиційної діяльності в Донецькій області».

На період функціонування спеціальної економічної зони «Рені» справляння акцизного збору здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про спеціальну економічну зону «Рені».

На період функціонування спеціальної економічної зони «Порто-франко»), створеної на території Одеського морського торговельного порту, справляння акцизного збору здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про спеціальну (вільну) економічну зону «Порто-франко» на території Одеського морського торговельного порту».

При вивезенні з митної території України підакцизної продукції, набутої інвестором у власність на умовах угоди про розподіл продукції, акцизний збір не справляється.

На період запровадження спеціального режиму інвестиційної діяльності ія територіях пріоритетного розвитку та функціонування спеціальної економічної зони «Порт Крим» в Автономній Республіці Крим справляння акцизного збору здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на територіях пріоритетні! розвитку та спеціальну економічну зону «Порт Крим» в Автономній Республіці Крим».

Стаття 6. Суми акцизного збору, що підлягають сплаті, визначають платниками самостійно, виходячи з обсягів реалізованих підакцизних товарів (продукції) за встановленими ставками.

Суб'єкти підприємницької діяльності, які імпортують підакцизні товари (продукцію), в обов'язковому порядку при перетинанні кордону їх декларують подають органам митного контролю декларацію у двох примірниках, один з яких цими органами надсилається до податкових інспекцій за місце знаходження) суб'єктів підприємницької діяльності, для справляння акцизного збору.

Власник готової продукції, на яку встановлено ставку акцизного збору) твердих сумах, виготовленої на давальницьких умовах, сплачує акцизний збір виробнику (переробнику) не пізніше дня відвантаження готової продукції його замовнику або за його дорученням іншій особі.

Умовою відвантаження виробником (переробником) готової продукції виготовленої з давальницької сировини, його власнику або за його дорученням іншій особі є документальне підтвердження банківської установи ирг перерахування відповідної суми акцизного збору на розрахунковий рахунок виробника (переробника).

Акцизний збір сплачується до бюджету у строки, визначені відповідним законом. Центральний податковий орган визначає порядок нарахування сум акцизного збору виходячи з норм відповідного закону з питань оподаткування окремим видом акцизного збору. ■

Податковий агент зобов'язаний включити до ціни товару (продукції) акцизний збір у порядку і за ставками, передбаченими законом, утримати його з плати

«и пн «ного збору та перерахував його до бюджету. Зазначене перерахування і ПН> шосться протягом семи календарних днів, наступних за датою продажу ІМмчуження) акцизного товару (продукції).

Дня цілей частини четвертої цієї статті датою продажу (інших видів ІПіршження) підакцизного товару (продукції) є дата відвантаження (передачі) пиши новим агентом підакцизних товарів (продукції) або дата одержання і піковим агентом коштів чи інших видів компенсацій вартості підакцизних і... «рп (продукції) залежно від того, яка подія сталася раніше. Якщо податкові <п « и і н передають підакцизні товари (продукцію) іншим особам згідно з умовами цш опорів комісії, консигнації, доручення, інших цивільно-правових договорів, «ні не передбачають перехід права власності таким особам, датою продажу ««і і акцизних товарів (продукції)» є дата, коли така передача розпочинається.

У разі, коли податкові агенти імпортують (ввозять, пересилають) на митну і«іш і прію України підакцизні товари (продукцію) як повірені, комісіонери, 111 ірппи договору про сумісну діяльність, інших цивільно-правових договорів, і і н іііііііх з іншими особами і в їх інтересах, датою продажу (інших видів ні ічуження) таких підакцизних товарів (продукції) є дата, коли розпочинається пир. іпча цих товарів (продукції)» таким особам або за їх дорученням - третім ■ и пійіім, але не пізніше їх митного оформлення.

При укладенні цивільно-правових договорів щодо підакцизних товарів і продукції) податкові агенти зобов'язані письмово повідомляти покупців і • ■ п. ржувачів) таких підакцизних товарів (продукції)» про їх обов'язки щодо сплаги нни ііого збору, сума якого має бути виділена окремим рядком.

І Піповідальність за належне нарахування та стягнення акцизного збору з його чині іпків, атакож за повне і своєчасне внесення стягнутих сум до бюджету несе Ш пійі, яка за цим Декретом набуває статусу податкового агента. Спори між ншшіковим агентом та платником акцизного збору вирішуються у загальному іі'ридку.

(ісоби, визначені у частині другій статті 1 цього Декрету, можуть бути ни ііііілені статусу податкового агента при їх добровільній відмові від ні ііперджененого рішенням суду (арбітражного суду) права на звільнення від рішдіігкування, оформленій у формі та за процедурою, встановленими м« іпріііінім органом державної податкової служби України.

У разі, коли особи, визначені у частині другій статті 1 цього Декрету, і шляються статусу податкового агента за рішенням суду (арбітражного суду), Іііііііііаження такого податкового агента, визначені цим Декретом, а також ііііітідальність покладаються на покупців (одержувачів) таких підакцизних і • жирів (продукції)» у порядку, що встановлюється центральним органом державної і пікової служби України.

Податковий агент не є платником акцизного збору, але є особою, . инц поваженою законодавством нараховувати, стягувати акцизний збір з його шинників та вносити його до бюджету, а також нести відповідальність за іжнконання або неналежне виконання таких повноважень.

Суб'єкти підприємницької діяльності, які ввезли (імпортували) на митні територію України підакцизні товари (продукцію) без сплати акцизного збору подають до органів податкової служби до 15 числа місяця, що настає за звітний щомісячний звіт про обсяги продажу ввезених (імпортованих) підакцизних товари (продукції) та розміри одержаних з покупців і перерахованих до бюджету сум акцизного збору, а також про обсяги переданих товарів, ввезених (імпортоване в інтересах інших суб'єктів підприємницької діяльності, і утриману суму акцизної збору.

Стаття 7. Платники акцизного збору (крім платників, визначених у пункті «д» статті 2 цього Декрету), а також податкові агенти несуть відповідальність за правильність обчислення і своєчасність стягнення та сплати акцизного збору до бюджету відповідно до чинного законодавства України.

Особи, які визнаються податковими агентами згідно із статтею 1 цього Декрету, не мають права одержувати ліцензії на право здійснення імпорту, оптової або роздрібною торгівлі підакцизними товарами (продукцією) або придбавати марки акцизного збору.

Стаття 8. Контроль за правильністю обчислення і своєчасністю сплати акцизного збору здійснюється податковими інспекціями відповідно до Закону України «Про державну податкову службу України».

Прем'єр-міністр України
Міністр
Кабінету Міністрів України
м. Київ

Л. КУЧМА
А. ЛОБОВ
26 грудня 1992 року
№ 18-92

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про акцизний збір на алкогольні напої та тютюнові вироби

(витяг)

Цей Закон визначає особливості нарахування та сплати акцизного збору, та справляється з виготовлених українськими виробниками та ввезених на територію України алкогольних напоїв та тютюнових виробів.

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:] марка акцизного збору - спеціальний знак, яким маркуються алкогольні напої та тютюнові вироби. Її наявність на цих товарах підтверджує сплату акцизної збору, легальність ввезення та реалізації на території України цих виробів. Марку акцизного збору для алкогольних напоїв та тютюнових виробів, вироблених в Україні, відрізняються від марок для імпортованих алкогольних напоїв тютюнових виробів дизайном та кольором;

плата за марки акцизного збору - плата, що вноситься українським»

«Пробниками та імпортерами на покриття витрат держави на виробництво, ігірїгання та реалїзацію марок акцизного збору;

маркування алкогольних напоїв та тютюнових виробів - наклеювання марки пкіізного збору в порядку, передбаченому Положенням про виробництво, ...рїгання, продаж марок акцизного збору, маркування алкогольних напоїв та інніонових виробів;

плкогольні напої - продукти, одержані шляхом спиртового бродіння цукромїстких матеріалів або виготовлені на основі харчових спиртів з вмістом • іїрту етилового понад 1,2 відсотка об'ємних одиниць, які відносяться до іштрних груп Гармонїзованої системи опису та кодування товарів під кодами)! 04, 22 05, 22 06, 22 08;

тютюнові вироби - сигарети, цигарки, сигари, сигарили, а також люльковий, нкіїїльний, смоктальний, жувальний тютюн та інші вироби з тютюну і його ММшіики, які впливають на фізіологічний сган людини під час вживання;

продавець марок - державні податкові інспекції;

Стаття 2. Платники акцизного збору

І Платниками акцизного збору на алкогольні напої та тютюнові вироби є:

суб'єкти підприємницької діяльності - українські виробники алкогольних напоїв та тютюнових виробів, а також замовники, за дорученням яких пін отовляється ця продукція на давальницьких умовах;

суб'єкти підприємницької діяльності, включаючи підприємства з іноземними Піїїссгїціями, незалежно від дати їх реєстрації, та громадяни, що займаються піїшрімницькою діяльністю без створення юридичної особи, які ввозять «їїгольні напої та тютюнові вироби на митну територію України як для власних, пін І для виробничих потреб з метою продажу або реалїзації на умовах комісії та рїн'хсіурту;

фізичні особи, які ввозять на митну територію України алкогольні напої та і к ІІ юнові вироби в обсягах, що підлягають обкладенню ввізним (імпортним) мінім;

юридичні та фізичні особи, міжнародні організації, їх філії, відділення та інші і.і іікремлені підрозділи, які здійснюють реалїзацію алкогольних напоїв та юнових виробів на митній території України, включаючи операції щодо іїнг іення (імпорту) в Україну алкогольних напоїв та тютюнових виробів, якщо їх |« плїзація на території України здійснюється зазначеними суб'єктами через Нін гїйні представництва, розташовані на території України.

Стаття 3. Об'єкти оподаткування

І Об'єктами оподаткування є:

її) обороти з реалїзації вироблених на території України алкогольних напоїв нї тютюнрвих виробів шляхом їх продажу, обміну на іншу продукцію (товари, рпїюти, послуги), безплатної передачі, з частковою їх оплатою, атакож на умовах шїмкії, консїгнації;

б) обороти з реалїзації (передачі) алкогольних напоїв та тютюнових виробів нїш класного споживання і промислової переробки;

в) вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, виготовлені українськими виробниками на давальницьких умовах;

г) митна вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, які ввозять! на територію України, включаючи виготовлені за межами митної території України з давальницької сировини, реімпортовані, а також митна вартість продукції, яка повертається на митну територію України із зони митної контролю (магазинів безмитної торгівлі), перерахована у валюту України і валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на дат' митного оформлення товарів (продукції), з урахуванням фактично сплаченні сум мита та митних зборів.

2. Не підлягають оподаткуванню:

а) митна вартість ввезених і конфіскованих на території України алкогольні напоїв та тютюнових виробів, щодо яких не визначено власника, а також ти» що перейшли до держави за правом спадкоємства;

б) митна вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, що перевозити через територію України транзитом;

в) митна вартість імпортованої чи обороти з реалізації (передачі) українські сировини, що ввозиться або використовується для виробництва підакциз® товарів;

г) вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, експортованих за меЦ І митної території України за іноземну валюту, за умови надходження цієї валки на валютний рахунок підприємства;

д) митна вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, що ввозять) (пересилаються) фізичними особами на територію України в межах норі визначених законодавством України для безмитного ввезення цих видів товарі

е) митна вартість зразків алкогольних напоїв та тютюнових виробів, ввезені на територію України з метою показу чи демонстрації, якщо вони залишаю® власністю іноземних юридичних осіб і їх використання на території України іг має комерційного характеру. При цьому зразки алкогольних напоїв татютюновЦ> виробів, ввезені в Україну і призначені для показу чи демонстрації під чи проведення виставок, конкурсів, нарад, семінарів, ярмарків тощо, пропускаять) через митний кордон за рішенням митного органу в достатній кількості ' урахуванням мети переміщення.

Стаття 4. Оподатковуваний оборот

1. Оподатковуваний оборот з реалізації вироблених в Україні алкогольні напоїв та тютюнових виробів обчислюється виходячи з їх вартості за цінами встановленими з урахуванням акцизного збору без податку на добавлену вартісі

2. Оподатковуваний оборот при виробництві алкогольних напоїв ■ тютюнових виробів українськими підприємствами з використання! давальницької сировини обчислюється виходячи з вартості готової продукції) цінами на аналогічну продукцію, що склалися на момент купівлі марок акцизи! збору для маркування алкогольних напоїв і тютюнових виробів, з урахуванні! акцизного збору без податку на добавлену вартість.

1. У разі ввезення алкогольних напоїв та тютюнових виробів оподатковуваний оборот визначається виходячи з митної вартості цих виробів, перерахованої у п'ятому пункті статті 161 Закону України за валютним (обмінним) курсом Національного банку України, ціна діяв на дату митного оформлення товарів, з урахуванням фактично сплачених і умов мита та митних зборів, але не нижче індикативних цін, встановлених Міністерством України.

2. У разі наявності наднормативних втрат сировини з вини підприємства на час виробництва спирту етилового, коньячного, плодового та алкогольних інших суб'єкти підприємницької діяльності сплачують акцизний збір за понесені втрати в порядку, передбаченому чинним законодавством про справляння акцизного збору.

3. При цьому оподатковуваний оборот обчислюється виходячи з вартості цієї продукції за цінами, що склалися на підприємстві на час проведення розрахунків на аналогічну продукцію на момент виявлення цих втрат з урахуванням акцизного збору без податку на добавлену вартість.

4. Оподатковуваний оборот для алкогольних напоїв та тютюнових виробів, піп імпортується фізичними особами в обсягах, що підлягають обкладенню ввізним і імпортним) митом, визначається на підставі вантажної митної декларації з пред'явленням товарних чеків на ці товари, а у разі їх відсутності - виходячи з розміру індикативних цін.

Стаття 5. Ставки акцизного збору

Ставки акцизного збору на алкогольні напої та тютюнові вироби «і і повнуються Верховною Радою України і є єдиними на всій території України.

Стаття 6. Порядок обчислення акцизного збору

1. Суми акцизного збору, що підлягають сплаті, визначаються платниками і встановленими ставками.

2. Українські підприємства-виробники алкогольних напоїв та тютюнових виробів обчислюють акцизний збір виходячи з обсягів реалізації цих виробів, а у разі їх виробництва з використанням давальницької сировини - виходячи з обсягів одержаної від переробних підприємств готової продукції за цінами на аналогічну продукцію, що склалися на момент купівлі марок акцизного збору і членів маркування алкогольних напоїв або тютюнових виробів, та встановлених ставок акцизного збору.

3. Порядок сплати акцизного збору з алкогольних напоїв та тютюнових виробів, що виготовляються з використанням давальницької сировини, у разі здійснення економічних відносин визначається відповідно до чинного законодавства України.

4. Митна вартість імпортованих алкогольних напоїв та тютюнових виробів обчислюється виходячи з ціни, передбаченої контрактом на їх поставку, що має бути і не нижчою індикативних цін, а також фактичних витрат на транспортування «Ні пункту розташування постачальника до пункту перетину митного кордону (при призначенні, розвантаження, перевантаження, фрахт і страхування, комісійних та брокерських видатків.

5. Ввезення алкогольних напоїв у автомобільних та залізничних цистернах, а також у баках, бачках та інших ємкостях місткістю більше 5 літрів з метою реалізації або обміну на території України здійснюється без обклеювання їх марками акцизного збору. При цьому акцизний збір справляється відповідно до чинного законодавства.

6. У разі ввезення на митну територію України обробленого промислової, тютюну і його заміників, тютюну гомогенізованого або відновленого, тютюнових екстрактів та есенцій, які не підлягатимуть подальшій технологічній переробці, акцизний збір справляється відповідно до чинного законодавства®

Стаття 7. Порядок і термін сплати акцизного збору та подання розрахунків

1. Марки акцизного збору виготовляються, зберігаються та продаються відповідно до Положення про виробництво, зберігання, продаж марок акцизної збору, маркування алкогольних напоїв та тютюнових виробів, затвердженої Кабінетом Міністрів України.

Виробники алкогольних напоїв та тютюнових виробів проводять маркування кожної пляшки (упаковки) алкогольних напоїв та кожної пачки (упаковки тютюнових виробів) у такий спосіб, щоб марка розривалася під час відкупорювання (розкривання) товару відповідно до Положення про виробництво, зберігання, продаж марок акцизного збору, маркувати алкогольних напоїв та тютюнових виробів.

2. Наявність марки акцизного збору на пляшці (упаковці) алкогольних напоїв та пачці (упаковці) тютюнових виробів є однією з умов для ввезення на мити територію України і реалізації їх споживачам.

Забороняється ввезення, зберігання, транспортування, прийняття на комісії з метою продажу та реалізація на території України алкогольних напоїв та тютюнових виробів, на яких немає марок акцизного збору встановленого зразки

3. Продаж марок акцизного збору українським виробникам алкогольних напоїв та тютюнових виробів проводиться виходячи з планових щомісячних обсягів реалізації алкогольних напоїв та тютюнових виробів відповідно до заявки розрахунку на необхідну кількість марок.

4. Українські підприємства-виробники, що реалізують продукцію, сплачують акцизний збір до відповідного бюджету після здійснення обороту з реалізації: ■

алкогольних напоїв - на третій робочий день;

тютюнових виробів - до 16 числа наступного за звітним місяця.

Власник готової продукції, виготовленої з використанням давальницької сировини, сплачує акцизний збір не пізніше дня одержання готової продукції, 1

5. Суб'єкт підприємницької діяльності (замовник), що укладає договір (контракт) з переробним підприємством (виконавцем) для виготовлення алкогольних напоїв або тютюнових виробів з використанням давальницької сировини за його місцезнаходженням, реєструється у продавця марок акцизного збору та купує необхідну кількість марок акцизного збору для маркування готової продукції. Виконавцю забороняється приймати сировину на давальницькій»

умовах для виготовлення підакцизних товарів без марок акцизного збору та посвідчення про реєстрацію в державній податковій інспекції

У разі реалізації алкогольних напоїв та тютюнових виробів на експорт чи оОмипуїх на іншу продукцію у зовнішньоекономічних відносинах, яка відповідно до чинного законодавства не підлягає оподаткуванню акцизним збором, 11 піп пику податку повертається з бюджету сплачена сума акцизного збору за умови надходження валютних коштів на валютний рахунок підприємства або оприбуткування продукції, одержаної в результаті товарообмінної операції, пред'явлення підтверджувальних документів (договору на товарообмінні операції, вантажної митної декларації).

6. Українські підприємства-виробники подають відповідним державним і к татковим інспекціям у строки, визначені законом для місячного звітного періоду, розрахунок суми акцизного збору за минулий місяць виходячи з фактичних обсягів пі цін реалізації. Не сплачена до визначеного строку сума акцизного збору і гяіується з підприємства-виробника відповідно до чинного законодавства.

7. Фізичні особи, які ввозять на митну територію України алкогольні напої та полонові вироби в обсягах, що підпадають під визначення товарної партії і підлягають обкладенню ввізним (імпортним) митом, сплачують акцизний збір під час митного оформлення товарів на підставі вантажної митної декларації з пред'явленням товарних чеків, а в разі їх відсутності - виходячи з індикативних цін.

8. Суб'єкта підприємницької діяльності, включаючи громадян, які займаються підприємницькою діяльністю без створення юридичної особи і які уклали контракт і іноземними виробниками на поставку в Україну алкогольних напоїв та і ви зонових виробів, повинні зареєструватись у продавця марок акцизного збору як імпортери з одержанням посвідчення відповідно до Положення про виробництво, зберігання, продаж марок акцизного збору, маркування алкогольних напоїв та тютюнових виробів.

9. Для одержання марок імпортер подає продавцю марок акцизного збору віянку-розрахунок у трьох примірниках за встановленою продавцем марок формою, платіжні документа, що підтверджують внесення плати за марки та і плату акцизного збору.

Один примірник заявки-розрахунку залишається у продавця марок, другий - і відміткою продавця марок про сплату акцизного збору повертається імпортеру для передачі митним органам під час оформлення вантажної митної декларації, третій - з відміткою продавця марок залишається в покупця (імпортера).

10. Сума акцизного збору визначається платниками (імпортерами) самостійно виходячи з контрактної вартості імпортованих алкогольних напоїв та тютюнових виробів, діючих ставок ввізного мита і митних зборів та встановлених ставок акцизного збору і сплачується до Державного бюджету України.

Строки одержання марок акцизного збору для кожного контракту визначаються покупцями марок (імпортерами) за погодженням з продавцем марок залежно від обсягів товарів, що імпортуються.

У разі ввезення імпортером на територію України за контрактом алкогольні напої та тютюнових виробів кількома партіями у контракті на поставку робитьС» відмітка про кількість виданих марок акцизного збору і зазначається дата їх видач*

Продаж марок акцизного збору для ввезення наступних товарних парти виробів проводиться після подання продавцю марок копії ввізної вантаж® митної декларації на ввезення попередньої партіїтоварів.

11. Придбані марки акцизного збору передаються імпортерами іноземки» виробникам для маркування імпортованих алкогольних напоїв та тютюнови виробів у процесі їх виробництва.

12. Імпортери мають право ввозити на територію України імпорتنі алкоголь* напої та тютюнові вироби лише через митниці, попередньо обумовлені продавцем марок під час придбання марок акцизного збору.

14. Акцизний збір із суми перевищення митної вартості імпортовані» алкогольних напоїв та тютюнових виробів над вартістю, врахованою під час обчислення акцизного збору на момент одержання марок, імпортер визнач» сплачує до Державного бюджету України до або під час митного оформлена імпортованих алкогольних напоїв та тютюнових виробів.

При цьому ціни на алкогольні напої та тютюнові вироби, що ввозяться и митну територію України, зазначені у вантажній митній декларації, не можуть бути нижчими індикативних цін.

Після сплати до Державного бюджету України повної суми акцизного зба* з імпортованих товарів продавець марок робить відмітку накожному примірник заявки-розрахунку на одержання марок акцизного збору.

15. Умовою для митного оформлення імпортованих алкогольних напоївт» тютюнових виробів є наявність на пляшці (упаковці), пачці (упаковці) маро» акцизного збору встановленого зразка, а також подання органам митного контролю примірника заявки-розрахунку на одержання марок з відмітко» продавця марок про повну сплату сум акцизного збору.

16. У разі порушення порядку маркування імпортованих алкогольних напої» та тютюнових виробів, встановленого Положенням про виробництв», зберігання, продаж марок акцизного збору, маркування алкогольних напоїв т» тютюнових виробів, або неповної сплати акцизного збору товар не допускається до митного оформлення і ввезення його на митну територію України ш дозволяється.

17. Марки акцизного збору, не використані для маркування товарів через її пошкодження, приймаються від покупців марок для утилізації з відшкодування фактично сплачених сум акцизного збору відповідно до Положення пр* виробництво, зберігання, продаж марок акцизного збору, маркуванні алкогольних напоїв та тютюнових виробів. Плата за марки акцизного збору поверненню не підлягає.

18. Продаж (передача) придбаних марок акцизного збору одним покупцем марок іншому забороняється, крім випадків, передбачених частиною одинадцятою цієї статті.

19. Транзитні перевезення алкогольних напоїв та тютюнових виробів через мишу територію України здійснюються відповідно до чинного законодавства України.

20. При отриманні суб'єктами підприємницької діяльності спирту етилового неденатурованого, призначеного для переробки на іншу підакцизну продукцію, іпкі платники податку зобов'язані видати податковим органам податковий вексель, який підтверджує зобов'язання платника податку у термін до 90 млендарних днів, починаючи від дня отримання спирту, сплатити суму іікцизного збору, яка розрахована за ставками для цієї продукції. Виданий вексель погашається при придбанні акцизних марок на суму, розраховану із ставок акцизного збору на готову продукцію, повністю або частково.

(уми, визначені у податковому векселі, або їх частини, що не були погашені, підлягають стягненню до бюджету в порядку, встановленому для стягнення не «несених строк податків та неподаткових платежів відповідно до законодавства. В разі, коли сума податкового векселя не погашається векселедавцем у «тначений термін, орган державної податкової служби зобов'язаний:

або прийняти рішення про стягнення невнесених сум відповідно до ііконодавства;

або подати заяву про порушення справи про банкрутство векселедавця.

І Юрядок видачі та погашення податкових векселів визначається Кабінетом Міністрів України.

При отриманні спирту етилового неденатурованого суб'єктами підприємницької діяльності - підприємствами первинного виноробства для ииіотворення виноградних виноматеріалів чи сусла акцизний збір не сплачується і якими підприємствами, якщо зазначені виноматеріали чи сусло реалізуються підприємствам вторинного виноробства. Акцизний збір сплачується підприємствами вторинного виноробства при придбанні марок акцизного збору на суму, розраховану із ставок акцизного збору на готову продукцію, вироблену з ним виноматеріалів чи сусла. Порядок отримання суб'єктами підприємницької іііяльності - підприємствами первинного виноробства спирту етилового неденатурованого та його цільового використання встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 8. Відповідальність за порушення законодавства про сплату акцизного збору

Відповідальність за недодержання порядку маркування, реалізації алкогольних шшоїв та тютюнових виробів, несвоечасну сплату акцизного збору несуть «пробники, імпортери, продавці цих товарів та їх посадові особи у порядку, передбаченому чинним законодавством України.

Стаття 9. Порядок контролю за надходженням акцизного збору

1. Контроль за сплатою акцизного збору на території України з алкогольних шшоїв та тютюнових виробів здійснюється державними податковими Інспекціями.

2. Державні податкові іііспекції організують роботу щодо виготовлення

марок акцизного збору, їх зберігання і продажу, контролюють своєчасніші подання платниками розрахунків та інших документів, пов'язаних з обчисленням акцизного збору, ведуть облік та складають звіти про надходження акцизної збору до відповідного бюджету, здійснюють реєстрацію імпортерів, видають посвідчення за встановленою формою на право ввезення в Україну алкогольні напої та тютюнових виробів.

3. Контроль за наявністю марок на пляшці (упаковці) алкогольних напоїв і на пачці (упаковці) тютюнових виробів під час їх реалізації здійснюють державні податкові інспекції, контрольно-ревізійна служба та органи внутрішніх справ, під час ввезення цих товарів на митну територію України - митні органи. У разі виявлення фактів порушення порядку ввезення, зберігання, транспортування реалізації або торгівлі алкогольними напоями та тютюновими виробами б* наявності марок акцизного збору зазначені контролюючі органи складають і передають державним податковим органам протокол та опис товарів, на які немає марок акцизного збору встановленого зразка, для прийняття відповідних постанов.

4. Начальники державних податкових інспекцій України та їх заступники мають право приймати постанови про конфіскацію алкогольних напоїв і тютюнових виробів, що реалізуються торговельними підприємствами бі наявності на пляшці (упаковці), пачці (упаковці) марок акцизного збору.

5. Виконання постанови про конфіскацію алкогольних напоїв та тютюнових виробів здійснюється відповідно до чинного законодавства. -Я

6. Конфісковані алкогольні напої підлягають знищенню або промислому переробці. Порядок знищення або промислової переробки конфіскованих алкогольних напоїв встановлюється Кабінетом Міністрів України. Конфісковані тютюнові вироби підлягають знищенню. Порядок знищення конфіскованих тютюнових виробів встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Президент України
м. Київ

Я. КУЧМА
15 вересня 1995 року 1
№ 329/95-ВР

МИТО

МИТНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ **(Кодекс набирає чинності з 1 січня 2003 року)** ***(витяг)***

Митний кодекс України визначає засади організації та здійснення митної справи в Україні, регулює економічні, організаційні, правові, кадрові та соціальні аспекти діяльності митної служби України. Кодекс спрямований на забезпечення захисту економічних інтересів України, створення сприятливих умов для розв'язування

Н смінюмікі, захисту прав та інтересів суб'єктів підприємницької діяльності та цюмадян, а також забезпечення додержання законодавства України з питань мінної справи.

Розділ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

І лава І. Основи митної справи.

< іаття І. Визначення основних термінів і понять.

У цьому Кодексі наведені нижче терміни і поняття вживаються у такому Шіічснні:

1) валютні цінності: валюта України - грошові знаки у вигляді банкнотів, мппачейських білетів, монет та в інших формах, що перебувають в обігу та є шпкінним платіжним засобом на території України, а також вилучені з обігу або оті, що вилучаються з нього, але підлягають обмінові на грошові знаки, які нчрсіуювають в обігу; іноземна валюта - іноземні грошові знаки у вигляді ' шкпотів, казначейських білетів, монет, що перебувають в обігу та є законним ііжним засобом на території відповідної іноземної держави, а також вилучені • ■ Інї у або такі, що вилучаються з нього, але підлягають обмінові на грошові знаки, •ні перебувають в обігу; платіжні документита інші цінні папери (акції,облігації, купони до них, векселі (тратти), боргові розписки, акредитиви, чеки, банківські пики їй, депозитні сертифікати, інші фінансові та банківські документи), виражені і ііілюті України, в іноземній валюті або банківських металах;

банківські метали - золото, срібло, платина, метали платинової групи, шисдсні (афіновані) до найвищих проб відповідно до світових стандартів, у

■ пінках і порошках, що мають сергіфікат якості, а також монети, вироблені з дорогоцінних металів;

2) ввезення товарів і транспортних засобів на митну територію України, книг існня товарів і транспортних засобів за межі митної території України - окупність дій, пов'язаних із переміщенням товарів і транспортних засобів через мінний кордон України у відповідному напрямку;

І) вільний обіг - розпорядження товарами, пропущеними через митний кордон України без митного контролю;

•І) громадяни - фізичні особи: громадяни України, іноземці, особи без іромндянства;

5) декларант - юридична чи фізична особа, яка здійснює декларування товарів І1 р інсюртних засобів, що переміщуються через митний кордон України;

(і) декларація митної вартості - заява особи митному органу за встановленою формою відомостей щодо митної вартості товарів, які переміщуються через ми і ний кордон України чи по відношенню до яких змінюється митний режим;

7) скспрес-перевізник - транспортна або транспортно-експедиційна компанія, ■ І1» ірена відповідно до чинного законодавства України, що здійснює прискорене Шфпзнення міжнародних вантажів та має всесвітню мережу з системою

центральных та регіональних сортувальних станцій, комп'ютерну мереж; відстеження проходження таких вантажів протягом усього часу доставки вії відправника до одержувача;

8) зона митного контролю - місце, визначене митними органами в пункти пропуску через митний кордон України або в інших місцях митної території України, в межах якого митні органи здійснюють митні процедури;

9) зона спрощеного митного контролю - частина зони митного контролю належним технічним та інформаційним обладнанням для здійснення контролю у спрощеному порядку;

10) контрафактні товари - товари, що містять об'єкти права інтелектуально власності, ввезення яких на митну територію України або вивезення з цієї території призводить до порушення прав власника, що захищаються відповідні до чинного законодавства України та міжнародних договорів України, укладені в установленому законом порядку;

11) культурні цінності - об'єкти матеріальної та духовної культури, що м художнє, історичнє, етнографічне та науковє значення і підлягають збереже відтворенню та охороні відповідно до законодавства України;

12) митна декларація - письмова заява встановленої форми, яка пода митному органу і містить відомості щодо товарів і транспортних засобів, які переміщуються через митний кордон України, необхідні для їх митної оформлення або переоформлення;

13) митне забезпечення - одноразові номерні запірно-пломбувальні пристрої печатки, штампн, голографічні мітки та інші засоби ідентифікації, які використовуються митними органами для відображення та закріплення результатів митного контролю та митного оформлення;

14) митне оформлення - виконання митним органом дій (процедур), які пов'язані із закріпленням результатів митного контролю товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, і мають юридичні значення для подальшого використання цих товарів і транспортних засобів; I

15) митний контроль - сукупність заходів, що здійснюються митними органами в межах своєї компетенції з метою забезпечення додержання норм цього Кодексу, законів та інших нормативно-правових актів з питань митної справи міжнародних договорів України, укладених в установленому законом порядку

16) митний режим - сукупність норм, встановлених законами України питань митної справи, що залежно від заявленої мети переміщення товарів транспортних засобів через митний кордон України визначають порядок такої переміщення та обсяг митних процедур, які при цьому здійснюються;

17) митні органи - спеціально уповноважені органи виконавчої влади в галу митної справи, на які відповідно до цього Кодексу та інших законів України покладено безпосереднє здійснення митної справи;

18) митні правила - встановлений законодавством України порядні I переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України; ,

19) митні процедури - операції, пов'язані із здійсненням митного контролю

ні переміщенням товарів і транспортних засобів через митний кордон України, ми і його оформлення цих товарів і транспортних засобів, а також із справлянням передбачених законом податків і зборів;

20) нерезиденти - громадяни, які мають постійне місце проживання за межами України, в тому числі ті, що тимчасово перебувають на території України; юридичні особи, суб'єкти підприємницької діяльності, що не мають статусу юридичної особи (фін ії, представництва тощо) з місцезнаходженням за межами України, які створені і і здійснюють свою діяльність відповідно до законодавства іноземної держави, і німу числі юридичні особи та інші суб'єкти підприємницької діяльності з участю юридичних осіб та інших суб'єктів підприємницької діяльності України; розташовані на території України дипломатичні представництва, консульські установи, торговельні та інші офіційні представництва іноземних держав, міжнародні організації та їх філії, що мають дипломатичні привілеї та імунітет, а також представництва інших іноземних організацій і фірм, які не здійснюють підприємницьку діяльність відповідно до законодавства України;

21) особи - юридичні та фізичні особи;

22) перевізник - особа, зареєстрована як суб'єкт підприємницької діяльності, ік лі в установленому законом порядку, з використанням належних ії або найманих нею транспортних засобів переміщує товари через митний кордон України або щийсьне перевезення товарів, що перебувають під митним контролем, між мінними органами на території України;

23) переміщення товарів через митний кордон України у вантажних іші правленнях - переміщення товарів через митний кордон України при здійсненні ік іюртно-імпортних операцій, а також інших операцій, пов'язаних із ввезенням к шарів на митну територію України, вивезенням товарів за межі митної території України або переміщенням їх митною територією України транзитом. При переміщенні товарів через митний кордон України у вантажних відправленнях оформляється вантажна митна декларація;

24) переміщення товарів через митний кордон України у міжнародних поштових відправленнях - переміщення товарів через митний кордон України в і пакованих та оформлених відповідно до вимог актів Всесвітнього поштового ІІ ш > іу та Правил користування послугами поштового зв'язку листах, бандеролях, і ш цільних мішках з позначкою «М», дрібних пакетах, поштових посылках, (направленнях прискореної пошти з позначкою «EMS»), які приймаються до пересилання за межі України, доставляються в Україну або переміщуються іоріорією України транзитом підприємствами поштового зв'язку;

25) переміщення товарів через митний кордон України у міжнародних «к» і ірес—відправленнях - переміщення товарів та інших предметів, належним іінію упакованих, що перевозяться експрес-перевізником будь-яким видом іранспорту з метою доставки одержувачу у визначений термін;

26) переміщення товарів через митний кордон України у шч упроводжуваному багажі - переміщення через митний кордон України товарів, що належать громадянам, окремо від цих громадян або уповноважених ними

осіб з оформленням багажних документів;

27) переміщення товарів через митний кордон України у ручній поклажі ■ переміщення через митний кордон України товарів, що належать громадянам, у пасажирських відділеннях (салонах) транспортних засобів, якими прямують ці громадяни або уповноважені ними особи, без оформлення багажних документів;

28) переміщення товарів через митний кордон України у супроводжуваній* багажі - переміщення через митний кордон України товарів, що належать громадянам, у багажних відділеннях транспортних засобів, якими прямують ці громадяни або уповноважені ними особи, з оформленням багажних документів;

29) підприємство - будь-яка юридична особа, а також громадянин, який здійснює підприємницьку діяльність без створення юридичної особи;

30) посадові особи підприємств - керівники та інші працівники підприємств (резиденти та нерезиденти), які в силу постійно або тимчасово виконуваних ними трудових (службових) обов'язків відповідають за виконання вимог, встановлених цим Кодексом, законами та іншими нормативно-правовими актами України, 1 також міжнародними договорами України з питань митної справи, укладеними в установленому законом порядку;

31) посадові особи представництв іноземних держав та міжнародних організацій - акредитовані в Україні: глави дипломатичних представництв Я члени дипломатичного персоналу, посадові особи консульських установ, представники іноземних держав при міжнародних організаціях, посадові особи міжнародних організацій;

32) право інтелектуальної власності, суб'єкти права та об'єкти прав» інтелектуальної власності - розуміються у значенні, визначеному законами ■ питань інтелектуальної власності;

33) предмети - особисті речі, товари, транспортні засоби та окремі номерні вузли до них, що переміщуються через митний кордон України;

34) представництво іноземної фірми - акредитована в установленому законодавством порядку в Україні особа, яка на підставі відповідних належний чином оформлених повноважень представляє в Україні інтереси юридичної особи - нерезидента;

35) пропуск товарів і транспортних засобів через митний кордон України дозвіл митного органу на переміщення товарів і транспортних засобів че" митний кордон України з урахуванням заявленої мети такого переміщення їїо| проведення митних процедур;

36) резиденти - громадяни, які мають постійне місце проживання на території України, у тому числі ті, що тимчасово перебувають за кордоном; юридичні особи» суб'єкти підприємницької діяльності, що не мають статусу юридичної особи (філії представництва тощо), які створені та здійснюють свою діяльність відповідно до законодавства України, з місцезнаходженням на її території; дипломати® представництва, консульські установи, торговельні та інші офіційні представництва України за кордоном, які мають дипломатичні привілеї) імунітет, а також філії і

не ідійснюють підприємницької діяльності;

37) спеціально виготовлене сховище (тайник) - сховище, виготовлене з метою незаконного переміщення товарів через митний кордон України, а також обладнані і пристосовані з цією ж метою конструктивні ємності та предмети, які попередньо піддавалися розбиранню, монтажу тощо;

18) судно каботажного плавання - судно, яке без заходу до портів інших держав здійснює каботажні перевезення між портами України, а також судно флоту рибного господарства, яке здійснює рибогосподарську діяльність у межах Азово-Чоріюморського басейну;

39) товари - будь-яке рухоме майно (у тому числі валютні цінності, культурні Цінності), електрична, теплова та інші види енергії, а також транспортні засоби, 11 нинятком транспортних засобів, що використовуються виключно для перевезення пасажирів і товарів через митний кордон України;

40) транспортні засоби - будь-які засоби авіаційного, водного, залізничного, іііііомобільного транспорту, що використовуються виключно для перевезення нт ажирів і товарів через митний кордон України;

41) уповноважена особа - особа, яка на підставі договору або належно ііфпрмленого доручення, виданого власником товарів і транспортних засобів, націлена правом вчиняти дії, пов'язані з пред'явленням цих товарів і транспортних нісобів митним органам для митного контролю та митного оформлення при Переміщенні їх через митний кордон України, або іншим чином розпоряджатися ікіначеними товарами і транспортними засобами.

Стаття 2. Митна політика

Митна політика - це система принципів та напрямів діяльності держави у і і|н рі забезпечення своїх економічних інтересів та безпеки за допомогою митно- і ц|чіфних та нетарифних заходів регулювання зовнішньої торгівлі.

Стаття 3. Митна справа

1 Порядок переміщення через митний кордон України товарів і транспортних і п обів, митне регулювання, пов'язане з встановленням та справлянням податків І к н >рів, процедури митного контролю та оформлення, боротьба з контрабандою пі порушеннями митних правил, спрямовані на реалізацію митної політики і країни, становлять митну справу.

Митна справа є складовою зовнішньополітичної і зовнішньоекономічної аіип.ності України. У митній справі Україна додержується визнаних у Мін» народних відносинах систем класифікації та кодування товарів, єдиної форми ч>" чарування експорту та імпорту товарів, митної інформації, інших міжнародних норм і стандартів.

Іасади митної справи, у тому числі розміри податків і зборів та умови митного іНіііі аадення, спеціальні митні зони і митні режими на території України, перелік н шарів, експорт, імпорт та транзит яких через територію України забороняється, •ачаються виключно законами України та цим Кодексом.

Кабінет Міністрів України організовує та забезпечує здійснення митної справи •Іапвідно до цього Кодексу та інших законів України, а також міжнародних

договорів, укладених в установленому законом порядку, координує діяльність спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи, інших органів виконавчої влади при вирішенні питань, що стосуються митної справи.

Безпосереднє керівництво митною справою покладається на спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи. |

Стаття 4. Принципи митного регулювання

Митне регулювання здійснюється на основі принципів:

- 1) виключної юрисдикції України на її митній території;
- 2) виключної компетенції митних органів України щодо здійснення митної справи;
- 3) законності;
- 4) єдиного порядку переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України;
- 5) системності;
- 6) ефективності;
- 7) додержання прав та охоронюваних законом інтересів фізичних та юридичних осіб;
- 8) гласності та прозорості.

Стаття 5. Митна територія України

Територія України, зайнята сушею, територіальне море, внутрішні води і повітряний простір, а також штучні острови, установки і споруди, що створюються у виключній морській економічній зоні України, на які поширюється виключні юрисдикція України, становлять єдину митну територію України.

Території спеціальних митних зон, розташованих в Україні, вважаються такими, що знаходяться поза межами митної території України, крім випадків, визначених законами України.

Стаття 6. Митний кордон України

Межі митної території України є митним кордоном України. Митний кордон України збігається з державним кордоном України, за винятком меж території спеціальних митних зон. Межі території спеціальних митних зон становлять митний кордон України.

Стаття 7. Законодавство України з питань митної справи

Законодавство України з питань митної справи складається з Конституції України, цього Кодексу, законів України та інших нормативно-правових актів! питань митної справи, виданих на основі та на виконання Конституції України цього Кодексу та законів України.

Якщо міжнародним договором України, укладеним в установленому законом порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Кодексом, Ц застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 8. Прапор та розпізнавальний знак митної служби України

Митні органи, спеціалізовані митні установи та організації, морські та річкоШ судна, які перебувають у їх розпорядженні, мають свій прапор. Автотранспорт

і особи і повітряні судна, що перебувають у розпорядженні митних органів,
* спеціалізованих митних установ та організацій, мають розпізнавальний знак.

Стаття 9. Особливості набрання чинності законами та іншими нормативно-правовими актами з питань митної справи

Законодавство України з питань митної справи набирає чинності через десять днів з дня їх офіційного оприлюднення, якщо інше не передбачено самим законом, ніж раніше дня їх офіційного опублікування.

Інші нормативно-правові акти з питань митної справи набирають чинності через 45 днів з дня їх офіційного опублікування, якщо інше не передбачено самим законом, але не раніше дня їх офіційного опублікування. У разі якщо такі нормативно-правові акти не будуть офіційно опубліковані, вони не набирають чинності.

Офіційним опублікуванням закону та іншого нормативно-правового акта з питань митної справи вважається його опублікування в одному з періодичних видань, визначених законодавством України як офіційні. Датою офіційного опублікування нормативно-правового акта вважається дата виходу в світ відповідного номера того офіційного видання, в якому зазначений акт було опубліковано раніше, ніж в інших офіційних виданнях.

Строки набрання чинності законами та іншими нормативно-правовими актами з питань митної справи, визначені днями, починаються з 0 годин дня, і закінчуються о 24 годині останнього дня відповідного строку.

Якщо строк набрання чинності законом або іншим нормативно-правовим актом з питань митної справи визначено вказівкою на день його офіційного опублікування, цей закон або акт вважається чинним з 24 години зазначеного дня.

Якщо строк набрання чинності законом або іншим нормативно-правовим актом з питань митної справи визначено вказівкою на конкретну дату, цей закон або акт вважається чинним з 0 годин зазначеної дати.

(стаття 10. Особливості дії законодавства з питань митної справи у часі

При здійсненні митного контролю та митного оформлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України,

• а застосовуються виключно нормативно-правові акти, чинні на день прийняття митної декларації митним органом України.

У випадках, коли чинним законодавством передбачена можливість проведення митних процедур без подання декларації, застосовується законодавство, чинне на день здійснення таких процедур.

Законодавство, яке пом'якшує або скасовує відповідальність за порушення митних правил, передбачені цим Кодексом, мають зворотну силу, тобто не поширюються і на правопорушення, вчинені до видання цих законів. Закони, які посилюють або посилюють відповідальність за такі правопорушення, широтної сили не мають.

І провадження у справах про порушення митних правил ведеться на підставі законодавства, що діє під час розгляду справи про правопорушення.

Глава 2. Структура та організація діяльності митної служби України Стаття

11. Здійснення митної справи

Безпосереднє здійснення митної справи покладається на митні органи України.

Митні органи, реалізуючи митну політику України, виконують такі основні завдання:

1) виконання та контроль за додержанням законодавства України з питань митної справи;

2) захист економічних інтересів України;

3) забезпечення виконання зобов'язань, передбачених міжнародними договорами України з питань митної справи, укладених в установленому законом порядку;

4) сприяння захисту інтелектуальної власності учасників зовнішньоекономічних зв'язків, інших юридичних та фізичних осіб; Я

5) застосування відповідно до закону заходів тарифного та нетарифного регулювання при переміщенні товарів через митний кордон України;

6) здійснення митного контролю та митного оформлення товарів транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України вдосконалення форм і методів їх здійснення;

7) контроль за дотриманням правил переміщення валютних цінностей через митний кордон України;

8) здійснення спільно з іншими уповноваженими органами державної влади заходів щодо захисту інтересів споживачів товарів і додержання учасниками зовнішньоекономічних зв'язків державних інтересів на зовнішньому ринку; І

9) створення сприятливих умов для прискорення товарообігу та пасажиропотоку через митний кордон України;

10) боротьба з контрабандою та порушеннями митних правил;

11) розвиток міжнародного співробітництва у галузі митної справи;

12) ведення митної статистики;

13) ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності.

14) здійснення верифікації (встановлення достовірності) сертифікатів походження товарів з України.

Органи державної влади, Президент України в межах своїх повноважень визначених Конституцією України та законами України, здійснюють керівництво митною справою та контроль за діяльністю митних органів України.

Стаття 12. Митна служба України

Митна служба України - це єдина загальнодержавна система, яка складає™ з митних органів та спеціалізованих митних установ і організацій.

Митними органами є спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи, регіональні митниці, митниці.

Стаття 13. Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі

мігшої справи утворюється, реорганізовується та ліквідується Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади: в галузі мінної справи спрямовує, координує та контролює діяльність митних органів, і спеціалізованих митних установ та організацій щодо виконання законодавства України з питань митної справи, в межах своїх повноважень видає накази, організує та контролює їх виконання.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі мінної справи є юридичною особою і здійснює свою діяльність відповідно до Конституції України, цього Кодексу, законів України та інших нормативно-правових актів.

Спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади в галузі мінної справи підпорядковані регіональні митниці, митниці, спеціалізовані митні установи та організації.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи очолює керівник, який призначається на посаду та звільняється з посади Президентом України в порядку, встановленому Конституцією України.

Стаття 14. Регіональна митниця

Регіональна митниця є митним органом, який на території закріпленого за ним регіону в межах своєї компетенції здійснює митну справу та забезпечує комплексний контроль за додержанням законодавства України з питань митної справи, керівництво і координацію діяльності підпорядкованих йому митниць ні спеціалізованих митних установ і організацій.

Регіональна митниця є юридичною особою і здійснює свою діяльність відповідно до законодавства України та положення, яке затверджується наказом і спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Створення, реорганізація та ліквідація регіональних митниць здійснюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі мінної справи.

Керівник регіональної митниці призначається на посаду та звільняється з посади керівником спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 15. Митниця

Митниця є митним органом, який безпосередньо забезпечує виконання законодавства України з питань митної справи, справляння податків і зборів та виконання інших завдань, покладених на митну службу України.

Митниця є юридичною особою і здійснює свою діяльність відповідно до законодавства України та положення, яке затверджується наказом спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Митниця підпорядковується регіональній митниці та спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади в галузі митної справи «бо спеціально уповноваженому центральному органу виконавчої влади в галузі **135**

митної справи безпосередньо.

Створення, реорганізація та ліквідація митниць здійснюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, Митниця діє в межах території, що визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

У складі митниці в пунктах пропуску через митний кордон України та на інших об'єктах чи територіях із значним обсягом зовнішньоекономічних операцій можуть створюватися митні пости на правах структурного підрозділу митниці, Керівник митниці призначається на посаду та звільняється з посади керівником спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 16. Митний пост

Для забезпечення виконання регіональними митницями та митницям завдань, визначених цим Кодексом та іншими законами України, могут створюватися митні пости.

Митний пост є структурним підрозділом регіональної митниці, митниці, яко безпосередньо здійснює митний контроль та оформлення товарів і транспортні засобів, що переміщуються через митний кордон України.

Митні пости створюються в міру необхідності у населених пунктах, ін. залізничних станціях, в аеропортах, морських та річкових портах та інших об'єктах розташованих у зоні діяльності регіональної митниці, митниці.

Типове положення про митний пост затверджується наказом спеціальні уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної спра

Створення, реорганізація та ліквідація митних постів здійснюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної спра за поданням відповідної регіональної митниці, митниці. Керівник митного пост призначається на посаду і звільняється з посади керівником спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної спра

Стаття 17. Спеціалізовані митні установи та організації

У межах бюджетних коштів, передбачених для утримання митної слуга України, виключно для забезпечення виконання завдань, покладених на ми органи, відповідно до цього Кодексу та законів України в митній службі України могут створюватися експлуатаційні, транспортні, інформаційно-аналітич кінологічні спеціалізовані установи та освітні організації.

Створення, реорганізація та ліквідація спеціалізованих митних установ організації здійснюються спеціально уповноваженим центральним орган' виконавчої влади в галузі митної справи в межах повноважень, визначених Кодексом та законами України.

Стаття 18. Митні лабораторії

У митній службі України створюються Центральна митна лабораторія, я спеціалізованою митною установою, і митні лабораторії, які є структури підрозділами регіональних митниць, митниць.

Центральна митна лабораторія здійснює науково-методичне керівни

мінними лабораторіями.

І Центральній митній лабораторії, митним лабораторіям надається право на здійснення експертної діяльності в межах питань, віднесених до компетенції митної служби.

(творення, реорганізація та ліквідація Центральної митної лабораторії і митних лабораторій здійснюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

І Положення про Центральну митну лабораторію та положення про митні центральні лабораторії затверджуються наказами спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 19. Митна варта

Митна варта - спеціальні підрозділи митних органів, призначені для боротьби із порушеннями митних правил, охорони територій, будівель, споруд та приміщень митних органів, охорони та супроводження товарів і транспортних засобів, здійснення охорони зон митного контролю.

Стаття 20. Організація митної варті

Митна варта діє на основі цього Кодексу та положення, яке затверджується і спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Керівництво підрозділами митної варті здійснює керівник спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи, - і регіональних митниць і митниць - відповідно керівники цих митних органів.

(ісобовий склад митної варті може забезпечуватися зброєю та спеціальними Штабами, транспортом, радіо- і телефонним зв'язком, а також спорядженням відповідно до цього Кодексу, законів України та інших нормативно-правових актів.

Стаття 21. Завдання митної варті

Завданнями митної варті є:

1) здійснення заходів, пов'язаних із виявленням, розкриттям, припиненням, профілактикою порушень митних правил, запобіганням таким порушенням;

•) охорона будинків, споруд, приміщень митних органів та інших об'єктів митної інфраструктури, зон митного контролю від будь-яких протиправних дій;

1) фізичний захист співробітників митних органів, інших осіб, а також товарів, які перебувають у зоні митного контролю, від протиправних дій;

4) локалізація разом з іншими органами конфліктних ситуацій у зоні діяльності митних органів;

5) участь у ліквідації наслідків катастроф, аварій, стихійного лиха та інших щорічного забруднення в зоні діяльності митних органів.

Стаття 22. Права митної варті

Для здійснення визначених у статті 21 цього Кодексу завдань підрозділи митної варті мають право:

1) розташовувати тимчасові пости, пересуватися будь-якими ділянками митної території і водного простору в межах митної території України, а в межах 137

контрольованого прикордонного району - за погодженням з відповідним! органами охорони державного кордону України;

2) затримувати та проводити в установленому цим Кодексом порядку огляд, товарів, транспортних засобів і громадян, які перетинають митний кордон України у пунктах пропуску;

3) проводити за рішенням керівника спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи або його заступника, керівника регіональної митниці (митниці) або його заступника у встановленому цим Кодексом порядку огляд та переогляд оформлених митними органам¹ транспортних засобів і товарів, у тому числі тих, що переміщуються транзит через територію України;

4) супроводжувати та охороняти товари, які перебувають під митним контролем, у тому числі ті, що переміщуються через територію України транзитом

5) запрошувати осіб до митних органів для з'ясування обставин поруше^л митних правил. У невідкладних випадках з'ясування обставин і первини, документування такого порушення можуть здійснюватися в інших придатній для цього місцях.

Стаття 23. Розміщення підрозділів митної варті

Підрозділи митної варті розміщуються, як правило, в місцях розташу^л регіональних митниць і митниць.

За рішенням керівника спеціально уповноваженого центрального орга^л виконавчої влади в галузі митної справи особовий склад, транспорт, озброєні та спеціальні засоби підрозділів митної варті у разі оперативної необхідна можуть бути тимчасово переміщені в інші регіони України поза місцем основно розміщення.

Стаття 24. Майно, фінансування та матеріально-технічне забезпечення митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій

Майно митних органів, спеціалізованих митних установ та організація державною власністю. Управління цим майном здійснює Кабінет Міністр України в порядку, встановленому законом.

Фінансування, матеріально-технічне забезпечення та розвиті інфраструктури митної служби України здійснюються за рахунок Державної! бюджету України.

Стаття 25. Земельні ділянки, службові та побутові приміщення, обладнані та засоби зв'язку митних органів, спеціалізованих митних установ та організація Земельні ділянки для службових потреб, у тому числі для створення Я митного контролю, надаються митним органам, спеціалізованим митни^л установам та організаціям у постійне користування відповідно до Земельно» кодексу України. Попереднє відшкодування власникам земель їх вартості г збитків, відшкодування землекористувачам збитків, завданих вилученням земсіні здійснюється відповідно до закону.

У разі якщо митне оформлення товарів і транспортних засобів здійсню!

мін ними органами безпосередньо на території або в приміщеннях підприємств, організовані підприємства, незалежно від форми власності та підпорядкування, ніб'язані надавати митним органам у тимчасове користування відповідні і публічні та побутові приміщення, а також необхідне обладнання та засоби зв'язку III договірних засадах.

Глава 3. Взаємовідносини митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, а також з підприємствами та громадянами

Стаття 26. Взаємовідносини митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій та їх посадових осіб з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, а також з підприємствами та громадянами

Митні органи, спеціалізовані митні установи та організації та їх посадові особи при виконанні покладених на них завдань взаємодіють з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, атакож з підприємствами і л громадянами в порядку, встановленому законодавством.

У відносинах з митними органами інтереси підприємств та громадян можуть представляти митні брокери та інші особи на підставі відповідного договору, і кладеного з підприємством, або нотаріально посвідченої довіреності I доручення), виданої громадянином.

В разі виявлення під час здійснення митних процедур працівниками митних органів ознак злочинів керівник митного органу чи особа, яка його заміщує, ініціює про це відповідні правоохоронні органи або органи охорони державного кордону України.

Органи охорони державного кордону України та правоохоронні органи підслідують митним органам про виявлені порушення митних правил або мшграбанду.

Стаття 27. Взаємовідносини митних органів з іншими органами державної влади, що здійснюють контроль під час переміщення товарів через митний кордон України

Товари, що переміщуються через митний кордон України, крім митного і піпролю можуть підлягати санітарно-епідеміологічному, ветеринарному, ііосанітарному, радіологічному, екологічному контролю та контролю за переміщенням культурних цінностей. Митні органи взаємодіють з органами державної влади, що здійснюють зазначені види контролю, в порядку, іі» ііновленому законодавством України.

Митне оформлення товарів, що переміщуються через митний кордон України, ііич'рлюється тільки після здійснення встановлених законодавством України необхідних для цього товару видів контролю, зазначених у частині першій цієї і іїті.

(і аття 28. Взаємодія митних органів з органами виконавчої влади та Національним банком України

Митні органи взаємодіють з органами виконавчої влади в межах

повноважень, встановлених цим Кодексом та законами України.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи подає Міністерству фінансів України звіт про надходження до Державного бюджету України коштів від податків і зборів, справляння яких згідно із законодавством покладено на митні органи.

Митні органи інформують Національний банк України та відповідні фінансові органи України про перерахування ними коштів до Державного бюджету України. Розмежування повноважень і функціональних обов'язків між митними та іншими органами виконавчої влади України щодо справляння податків, зборів та інших обов'язкових платежів встановлюється Конституцією України, а також Кодексом та іншими законами України.

Стаття 29. Взаємовідносини митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій з органами місцевого самоврядування і місцевими державними адміністраціями

Місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування сприяють діяльності митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій взаємодіють з ними в межах повноважень, встановлених законами.

Глава 4. Інформування та консультування з питань митної справи
Стаття 30. Інформування щодо правил переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України

Митні органи зобов'язані інформувати заінтересованих осіб про митні правила, норми та умови переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України.

Стаття 31. Інформація щодо нормативно-правових актів з питань митної справи

Інформація про нормативно-правові акти з питань митної справи (названі і його основні положення, інформація про опублікування) безоплатно надається митними органами заінтересованим особам за їх запитом.

Стислі довідки щодо основних положень законодавства України з питань митної справи розміщуються для загального ознайомлення в місцях розташування митних органів.

Стаття 32. Надання текстів нормативно-правових актів та консультування з питань митної справи

Митні органи, спеціалізовані митні установи та організації можуть надати заінтересованим особам, у тому числі на платній основі, консультації з питань митної справи, а також тексти опублікованих нормативно-правових актів зазначених питань.

Порядок надання текстів нормативно-правових актів та консультацій з питань митної справи визначається законодавством України та цим Кодексом. Ні консультацій, в тому числі платних, що можуть надаватися митними органами, а також розміри плати за їх надання встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 33. Відповідальність за недостовірну інформацію

Іа недостовірність наданої інформації з питань митної справи посадові особи митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій несуть відповідальність, передбачену законом.

Глава 5. Міжнародне співробітництво з питань митної справи

Стаття 34. Участь України у міжнародному співробітництві з питань митної справи

Україна бере участь у міжнародному співробітництві з питань митної справи.

У митній справі Україна додержується загальновизначених у міжнародній практиці систем класифікації та кодування товарів, митних режимів, митної і тарифної системи, інших загальноприйнятих у світових митних відносинах норм і стандартів, а також забезпечує виконання міжнародних договорів України з питань митної справи, укладених в установленому законом порядку.

Стаття 35. Міжнародна діяльність спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи

Міжнародна діяльність спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи спрямовується і координується Президентом України та Кабінетом Міністрів України.

Проведення переговорів та консультативної роботи, пов'язаної з підготовкою міждержавних, міжурядових і міжвідомчих угод з питань митної справи, може здійснюватися спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи за дорученням Президента України, Кабінету Міністрів України в обсязі наданих відповідно до закону повноважень.

Стаття 36. Зв'язки спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи з міжнародними митними організаціями

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи представляє Україну у Всесвітній митній організації, інших міжнародних митних організаціях.

Міжнародне співробітництво в галузі митної справи здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи пі погодженням з Міністерством закордонних справ України.

Стаття 37. Міжнародне співробітництво в галузі митної справи

Відповідно до міжнародних договорів, укладених в установленому законом порядку, митними органами України спільно з митними органами суміжних держав може здійснюватися:

- 1) створення спільних пунктів пропуску на митному кордоні України;
- 2) проведення спільного контролю у пунктах пропуску на митному кордоні України;
- 3) узгоджене застосування процедур митного контролю, митного оформлення і взаємне визнання документів, що використовуються митними органами для здійснення митних процедур;
- 4) проведення спільних заходів, спрямованих на запобігання, виявлення і

припинення контрабанди та порушень митних правил;

5) проведення інших спільних одноразових чи постійних заходів з питань, що відповідно до цього Кодексу та інших актів законодавства України належать до компетенції митних органів.

Стаття 38. Підтримання оперативного зв'язку між митними органами України і митними органами суміжних іноземних держав

З метою вирішення невідкладних питань щодо пропуску товарів і транспортних засобів, виявлення та припинення контрабанди і порушення митних правил, забезпечення законності і правопорядку в пунктах пропуску через митний кордон України керівнику регіональної митниці, керівнику митниці та їх заступникам надається право проведення робочих зустрічей з представниками митного органу суміжної іноземної держави.

Про час, умови і мету таких зустрічей керівник митного органу або його заступник інформує керівника відповідного органу охорони державного кордону України.

Порядок проведення таких зустрічей визначається положенням, затвердженим Кабінетом Міністрів України, якщо інше не передбачене міжнародним договором України, укладеним в установленому законом порядку

Стаття 39. Взаємодія митних органів України з митними та іншими органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями

Взаємодія митних органів України з митними та іншими уповноваженими! органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями з питань пов'язаних з провадженням у справах про контрабанду та порушення митні! правил, здійснюється митними органами України в порядку, передбаченому міжнародними договорами України, укладеними в установленому законом порядку.

Розділ II. МИТНИЙ КОНТРОЛЬ

Глава 6. Організація митного контролю

Стаття 40. Здійснення митного контролю

Митному контролю підлягають усі товари і транспортні засоби, її! переміщуються через митний кордон України.

Митний контроль передбачає проведення митними органами мінімум) митних процедур, необхідних для забезпечення додержання законодавств України з питань митної справи. Обсяг таких процедур та порядок їх застосуван' визначаються відповідно до цього Кодексу, інших нормативно-правових акті! також міжнародних договорів України, укладених в установленому законє) порядку.

Митний контроль товарів, транспортних засобів перевізників у пункті! пропуску через державний кордон України здійснюється цілодобово відповіді! до типових технологічних схем пропуску через державний кордон Україні автомобільних, водних, залізничних та повітряних транспортних засоби! перевізників, що затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 41. Форми митного контролю

Митний контроль здійснюється безпосередньо посадовими особами митних органів шляхом:

- 1) перевірки документів та відомостей, необхідних для такого контролю;
- 2) митного огляду (огляду та переогляду товарів і транспортних засобів, ш об'єктивного огляду громадян);
- 3) обліку товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України;
- 4) усного опитування громадян та посадових осіб підприємств;
- 5) перевірки системи звітності та обліку товарів, що переміщуються через митний кордон України, а також своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати податків і зборів, які відповідно до законів справляються при переміщенні товарів через митний кордон України;
- 6) огляду територій та приміщень складів тимчасового зберігання, митних 'Оіігнзійних складів, спеціальних митних зон, магазинів безмитної торгівлі та Інших місць, де знаходяться або можуть знаходитися товари і транспортні засоби, то підлягають митному контролю, чи провади ться діяльність, контроль за якою покладено на митні органи законом;
- 7) використання інших форм, передбачених цим Кодексом та іншими міч тами України з питань митної справи.

І Юрядок здійснення митного контролю визначається Кабінетом Міністрів В країні відповідно до норм цього Кодексу.

Стаття 42. Вибірковість митного контролю

П ід час проведення митного контролю митні органи самостійно визначають |орму та обсяг контролю, достатні для забезпечення додержання законодавства України з питань митної справи та міжнародних договорів України, укладених в о і змвленому законом порядку, контроль за дотриманням яких покладено на мінні органи.

Стаття 43. Тривалість перебування під митним контролем

Товари і транспортні засоби перебувають під митним контролем з моменту Ноі о початку і до закінчення згідно з заявленим митним режимом.

В разі ввезення на митну територію України товарів і транспортних засобів мінний контроль розпочинається з моменту перетинання ними митного кордону України.

У разі вивезення за межі митної території України митний контроль І з моменту пред'явлення товарів і транспортних засобів для мінного оформлення та їх декларування в установленому цим Кодексом порядку.

І ривалість перебування товарів і транспортних засобів під митним контролем на території зони митного контролю у пункті пропуску на митному кордоні 'прати встановлюється відповідно до технологічної схеми пропуску через митний кордон осіб, товарів і транспортних засобів.

Митний контроль закінчується:

у разі ввезення на митну територію України - після здійснення у повному

обсязі митного оформлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України;

у разі вивезення за межі митної території України - після здійснення у повному обсязі митного оформлення товарів і транспортних засобів ти перетинання ними митного кордону України, за винятком митних режимів, які передбачають перебування під митним контролем протягом усього часу дії митного режиму.

Стаття 44. Строки пред'явлення митному органу товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України

Товари, що переміщуються через митний кордон України, разом з їх упаковкою та маркуванням, транспортні засоби, якими вони переміщуються через митний кордон, а також документи на ці товари і транспортні засоби пред'являються для контролю митним органам у незмінному стані в пунктах пропуску **ЧЕМ** митний кордон України та в інших місцях митної території України, встановлених митними органами для здійснення митного контролю та оформлення, не пізніше ніж через три години після прибуття зазначених товарів і транспортних засобів пункт пропуску або таке місце.

.Ж*

Встановлений у частині першій цієї статті строк, як виняток, мою збільшуватися у порядку та на умовах, визначених Кабінетом Міністрів України

Стаття 45. Документи та відомості, необхідні для здійснення митного контролю

Особи, які переміщують товари і транспортні засоби через митний корд' України чи провадять діяльність, контроль за якою цим Кодексом покладено н> митні органи, зобов'язані подавати митним органам документи та відомості необхідні для здійснення митного контролю.

Перелік документів та відомостей, необхідних для здійснення митної" контролю, порядок їх подання визначаються Кабінетом Міністрів України відповідно до цього Кодексу.

Правоохоронні органи України, фінансові установи, податкові та ііш контролюючі органи України відповідно до законодавства України на запіл* митних органів або за власною ініціативою інформують митні органи про напни в них відомост і, необхідні для здійснення митного контролю.

Стя гти 46. Доступ посадових осіб митних органів на територію чи | приміщення підприємств для здійснення митного контролю

Посадові особи митних органів з метою здійснення митного контролю мані" право в межах наданої їм цим Кодексом та іншими законами України компетеЩ безперешкодного доступу на територію чи в приміщення будь-якого підприємці» незалежно від форми власності та підпорядкування, де знаходяться або можу!) знаходиться товари, що підлягають митному контролю.

Стаття 47. Спільний митний контроль на митному кордоні України

На підставі міжнародних договорів України, укладених в установленій» законом порядку, на митному кордоні України може здійснюватися спільні митний контроль разом з митними органами суміжних держав.

Глава 7. іони митного контролю

Стаття 48. Місця розташування зон митного контролю

З метою забезпечення здійснення митними органами митного контролю за іоїшрами та транспортними засобами, що переміщуються через митний кордон України, проведення заходів, пов'язаних з виявленням, попередженням та припиненням контрабанди та порушень митних правил, у пунктах пропуску на мінному кордоні України, в межах прикордонної смуги на державному кордоні країни, у морських і річкових портах, аеропортах, на залізничних станціях, на територіях підприємств, спеціальних митних зон, а також в інших місцях, нн іначених митними органами, створюються зони митного контролю.

Стаття 49. Порядок створення зон митного контролю

Порядок створення зон митного контролю, режим їх функціонування ііповідно до цього Кодексу визначаються Кабінетом Міністрів України.

іони митного контролю в межах пунктів пропуску через державний кордон України створюються спеціально уповноваженим центральним органом миконавчої влади в галузі митної справи за погодженням із спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у справах охорони и'ржавного кордону України та центральним органом виконавчої влади в галузі ірпнспорту.

Стаття 50. Розміщення споруд та об'єктів у зоні митного контролю

У зонах митного контролю, ст ворених у межах пунктів пропуску на митному кордоні України, споруди та об'єкти інфраструктури, що належать іншим органам, V ікшноваженим здійснювати види контролю, зазначені у статті 27 цього Кодексу, рп імітуються з дозволу спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи, спеціально уповноваженого ццч грального органу виконавчої влади у справах охорони державного кордону України та центрального органу виконавчої влади в галузі транспорту. Порядок нинішня таких дозволів визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 51. Режим зони митного контролю. Забезпечення законності і правопорядку у зоні митного контролю

Режим зони митного контролю - це встановлені законодавством України з іпіишь митної справи приписи, заборони та обмеження щодо перебування іпіііфів, транспортних засобів та громадян, умови розташування будівель та руд, а також проведення господарських робіт у зоні митного контролю.

Забезпечення безпеки громадян, а також схоронності товарів, що н« ргміщуються через митний кордон України, дотримання режиму, законності ні правопорядку у зоні митного контролю покладається на відповідні митні ПІЙПНИ.

Стаття 52. Проведення господарських робіт у зоні митного контролю, розміщення товарів, транспортних засобів і громадян через зону митного контролю

Проведення господарських робіт у зоні митного контролю, переміщення через мі і« і іони митного контролю і в межах цієї зони товарів, транспортних засобів і

громадян, у тому числі посадових осіб органів державної влади, які не перетинають митний кордон України, допускається тільки з дозволу керівника або заступника керівника відповідного митного органу за погодженням з Прикордонними військами України і під контролем посадових осіб цього органу, крім випадків, передбачених законами України.

Глава 8. Здійснення митного контролю

Стаття 53. Права митних органів щодо здійснення митного контролю;

Митні органи у межах своїх повноважень, визначених цим Кодексом, мають право застосовувати примусові заходи до порушників режиму зони митного контролю.

Митні органи мають право у примусовому порядку зупиняти і повертати! зони митного контролю транспортні засоби та громадян, які без дозволу митних органів увійшли із зони митного контролю на митну територію України, а також морські та річкові судна, які без дозволу митних органів вийшли з зони митного контролю за межі митної території України і не перебувають у територіальних водах інших держав.

Перелік примусових заходів, а також порядок їх застосування встановлюються цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 54. Подання документів та відомостей, необхідних для І здійснення митного контролю

Документи, необхідні для здійснення митного контролю, подаються митному органу при:

- 1) перетинанні товарами і транспортними засобами митного кордою України;
- 2) декларуванні товарів і транспортних засобів;
- 3) повідомленні митного органу про намір здійснити переміщення товарів транспортних засобів через митний кордон України;
- 4) здійсненні митними органами інших контрольних функцій відповідно до цього Кодексу.

Стаття 55. Огляд та переогляд товарів і транспортних засобів

З метою перевірки законності переміщення через митний кордон України товарів і транспортних засобів митний орган має право на проведення огляду цих товарів і транспортних засобів.

Переогляд товарів і транспортних засобів може бути здійснено за рішенням керівника митного органу або його заступника, якщо є підстави вважати, що зазначені товари і транспортні засоби переміщуються через митний кордон України з порушенням норм цього Кодексу та інших законів України з питань митної справи.

Огляд та переогляд товарів і транспортних засобів здійснюються тільки і присутності особи, яка їх переміщує через митний кордон України чи зберігає митним контролем

ш

Стани 56. Огляд та переогляд ручної поклажі та багажу

Якщо є підстави вважати, що у ручній поклажі або багажі громадянина переміщуються через митний кордон України, у тому числі транзитом, товари, які підлягають обліку і відповідним видам контролю органів державної влади, які кінченими у статті 27 цього Кодексу, чи товари, при митному оформленні яких кривляються податки і збори, а також товари, переміщення яких через митний кордон України заборонено або обмежено, митний орган має право провести і переогляд, а у разі необхідності і переогляд ручної поклажі та багажу з їх розпакуванням.

Огляд та переогляд ручної поклажі та багажу громадянина здійснюються в присутності цього громадянина чи уповноваженої ним особи.

(Огляд та переогляд ручної поклажі та багажу за відсутності громадянина чи уповноваженої ним особи здійснюються:

1) якщо є підстави вважати, що несупроводжуваний багаж містить товари, які становлять небезпеку для життя і здоров'я людей, тварин та рослин, а також шпигуля;

2) якщо громадянин чи уповноважена ним особа не з'явилися протягом місяця з дня надходження несупроводжуваного багажу;

3) якщо товари пересилаються у міжнародних поштових відправленнях або міжнародних експрес-відправленнях;

4) у разі залишення на території України ручної поклажі і багажу з порушенням зобов'язання про їх транзит через територію України.

Огляд та переогляд ручної поклажі і багажу у разі відсутності громадянина чи його уповноваженого представника здійснюються в присутності співробітників підприємства, що здійснює перевезення, пересилання ручної поклажі та багажу чи їх зберігання.

І Про здійснення огляду та переогляду у випадках, передбачених у пунктах 1 і а частини третьої цієї статті, складається акт, форму якого встановлює і іншій спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 57. Особистий огляд

Особистий огляд як виняткова форма митного контролю проводиться за наявності підстав постановою керівника митного органу або особи, яка його заміщує, якщо є достатні підстави вважати, що громадянин, який прямує через митний кордон України чи перебуває в зоні митного контролю або в транзитній зоні митного контролю (народного аеропорту, приховує предмети контрабанди чи товари, які є предметами порушення митних правил або заборонені для ввезення в Україну, вивезення з України чи транзитного проходження через територію України.

ІІ а митному посту особистий огляд може також проводитися за письмовою іншою постановою керівника поста або особи, яка його заміщує, з обов'язковим повідомленням протягом доби керівника відповідного митного органу про результати такого огляду.

ІІІ Перед початком огляду посадова особа митного органу повинна пред'явити громадянину письмову постанову керівника митного органу, керівника митного

поста чи особи, яка їх заміщує, ознайомити громадянина з його правами п обов'язками під час проведення такого огляду і запропонувати добровільне пред'явити приховувані товари.

Особистий огляд проводиться в ізольованому приміщенні, що відповідії встановленим санітарно-гігієнічним вимогам, посадовою особою митного органі однієї статі з громадянином, який проходить огляд, у присутності не менш її двох понятих тієї ж статі. Як поняті запрошуюються особи, не заінтересовані і результатах огляду. Понятими не можуть бути родичі особи, яка підлий особистому огляду, а також працівники митних органів. Доступ до приміщенні де проводиться огляд, громадян, які не беруть участі у ньому, і можливіші спостерігати за проведенням огляду з боку таких громадян мають бути виключені Обстеження органів тіла громадянина, який підлягає огляду, має проводити!» лише медичним працівником.

Під час проведення особистого огляду складається протокол за формою, УУ встановлюється спеціально уповноваженим центральним органом виконав¹!" влади в галузі митної справи.

Протокол підписується посадовою особою митного органу, що проводц і- огляд, громадянином, який проходив огляд, понятими, які були присутні під чий огляду, а у разі обстеження медичним працівником - також цим працівника Громадянин, який проходив огляд, має право зробити заяву в такому протоколі

Копія протоколу надається громадянинові.

Особистому огляду не підлягають Президент України, Голова Верховної Рад» України, народні депутати України, Прем'єр-міністр України, Перший віів прем'єр-міністр України, Голова та судді Верховного Суду України, Голова к судді Конституційного Суду України, Міністр закордонних справ України Генеральний прокурор України та члени їхніх сімей, які прямують разом з ними

Стаття 58. Облік товарів і транспортних засобів, що переміщують® через митний кордон України

Облік товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордо» України, - це реєстрація митним органом зазначених товарів і транспортніі засобів з метою здійснення їх митного контролю.

Облік товарів, що переміщуються через митний кордон Україм-трубопроводним транспортом та лініями електропередачі, здійснюєтши використанням відповідних приладів обліку.

Форми документів для здійснення обліку товарів і транспортних засобів, ні переміщуються через митний кордон України, встановлюються спеціальні уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної спр»

Стаття 59. Усне опитування громадян та посадових осіб підприєм* п>

Для забезпечення митного контролю посадовими особами митного орі м може проводитися усне опитування громадян та посадових осіб підприємств

Усне опитування громадян та посадових осіб підприємств при здійснені митного контролю - це отримання посадовою особою митного органу інформації що має значення для здійснення митного контролю, від осіб, які володіють там»

інформацією.

У ході усного опитування складається протокол, форма якого затверджується¹ спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 60. Перевірка системи звітності та обліку товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України
Перевірка системи звітності та обліку товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, - це проведення митними органами на підприємствах дій щодо встановлення відповідності документації про зазначені і опари і транспортні засоби вимогам, встановленим цим Кодексом та іншими іконами України.

Стаття 61. Огляд територій та приміщень складів тимчасового зберігання, митних ліцензійних складів, спеціальних митних зон, магазинів безмитної торгівлі та інших місць, де знаходяться або можуть знаходитися товари і транспортні засоби, що підлягають митному контролю, чи провадиться діяльність, контроль за якою законом покладено на митні органи

Огляд територій та приміщень складів тимчасового зберігання, митних ліцензійних складів, спеціальних митних зон, магазинів безмитної торгівлі та інших місць, де знаходяться або можуть знаходитися товари і транспортні засоби, що підлягають митному контролю, чи провадиться діяльність, контроль за якою покладено законом на митні органи, може здійснюватися посадовими особами митних органів з метою:

а) перевірки законності ввезення на митну територію України товарів і транспортних засобів, дотримання порядку їх ввезення, а також правильності та точності сплати податків і зборів;

б) перевірки відповідності фактичної кількості ввезених товарів і транспортних засобів відомостям, заявленим у митній декларації;

в) перевірки дотримання встановлених цим Кодексом та іншими законами України правил провадження діяльності, контроль за якою покладено на митні органи.

За результатами огляду територій та приміщень складається акт, форма якого ілюструється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи. Копія акта вручається відповідно власникові складу і тимчасового зберігання, митного ліцензійного складу, магазину безмитної торгівлі або керівникові чи заступникові керівника органу управління спеціальної митної зони.

Стаття 62. Використання технічних та спеціальних засобів для здійснення митного контролю

Для здійснення митного контролю в порядку, встановленому законодавством України, можуть використовуватися технічні та спеціальні засоби, безпечні для життя і здоров'я людини, тварин та рослин і такі, що не завдають шкоди товарам під час транспортування.

Стаття 63. Операції з товарами і транспортними засобами, митне оформлення яких не закінчено

З дозволу митного органу може здійснюватися навантаження, вивантаження[^] перевантаження, усунення пошкоджень упаковки, розпакування, упакування, перепакування товарів, митне оформлення яких не закінчено, зміна ідентифікаційних знаків чи маркування на цих товарах або їх упакувці, а також заміна транспортного засобу. Зазначені операції здійснюються за рахунок власників товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, або уповноважених ними осіб.

Митні органи з власної ініціативи або з ініціативи правоохоронних органів мають право вимагати від осіб, які переміщують товари і транспортні засоби через митний кордон України, проведення операцій, передбачених частиною першою цієї статті. У таких випадках витрати на проведення зазначених операцій відшкодовуються органом, з ініціативи якого вони проводилися. У разі якщо в результаті цих операцій будуть виявлені порушення законодавства України, витрати на проведення операцій відшкодовуються власниками товарів, транспортних засобів або уповноваженими ними особами.

Користування та розпорядження товарами і транспортними засобами, митне оформлення яких не закінчено, забороняються, крім випадків, передбачених цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 64. Ідентифікація товарів, транспортних засобів, приміщень та інших місць під час здійснення митного контролю

Товари, що перебувають під митним контролем, транспортні засоби приміщення, де знаходяться чи можуть знаходитися товари, які підлягають митному контролю, або провадиться чи може провадитися діяльність, контроль за якою покладено на митні органи, а також прилади обліку енергоносіїв, електричної, теплової та інших видів енергії можуть ідентифікуватися митними органами.¹

Ідентифікація здійснюється шляхом накладення митних забезпечені, одноразових номерних запірно-пломбувальних пристроїв, печаток, голографічний міток, нанесення цифрового, літерного чи іншого маркування, ідентифікаційних знаків, проставлення штампів, взяття проб і зразків, складання опису товарів і транспортних засобів, креслень, масштабних зображень, виготовлення фотографій, ілюстрацій, використання товаросупровідної документації тощо.

Засоби ідентифікації можуть змінюватися чи знищуватися тільки митними органами або за їх дозволом іншими органами, крім випадків, коли існує реальна загроза знищення, неповоротної втрати чи істотного псування товарів і транспортних засобів. У таких випадках митний орган терміново сповіщає про зміну, вилучення чи знищення засобів ідентифікації з поданням документальних доказів існування зазначеної загрози.

Стаття 65. Залучення спеціалістів та експертів для участі у здійсненні митного контролю

У разі потреби для участі у здійсненні митного контролю можуть залучати спеціалісти та експерти.

іалучення спеціалістів та експертів в здійснюється керівни ком митного органу ині його заступником за погодженням з керівником підприємства, установи, нрі ішізації, де працює спеціаліст чи експерт.

(ііспеціалісти та експерти, які беруть участь у здійсненні митного контролю, мають право на відшкодування витраті-, пов'язаних з їхньою участю у здійсненні ми і ного контролю. За спеціалістами та експертами зберігається середня заробітна ПНППІ за місцем роботи за час, що був затрачений у зв'язку з такою участю.

Виплати, пов'язані із залученням спеціалістів та експертів, включаючи иіпрати на їх проїзд, добові за час перебування у відрядженні для участі у •mill пенні митного контролю, та винагорода за виконану спеціалістами і ■ ніісртами роботу здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України » порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Глава 9. Особливі процедури митного контролю

Стаття 66. Звільнення від окремих форм митного контролю

Звільнення від окремих форм митного контролю встановлюється цим Ґищ-КСОМ, іншими законами України, а також міжнародними договорами, 11 а іденими в установленому законом порядку.

І Іезастосування митного контролю не означає звільнення від обов'язковогоримання порядку переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України.

Стаття 67. Звільнення від митного огляду

Митному огляду не підлягає ручна поклажа та супроводжуваний багаж 11|» иидента України, Голови Верховної Ради України, народних депутатів України, П|< м'ер-міністра України, Першого віце-прем'ер-міністра України, Голови та пі ин Верховного Суду України, Голови та суддів Конституційного Суду України, > Іпііс гра закордонних справ України, Генерального прокурора України та членів ішіх сімей, які прямують разом з ними.

Стаття 68. Спрощений митний контроль

Регіональні митниці, митниці, за погодженням зі спеціально уповноваженим іральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, можуть і и госовувати спрощений митний контроль.

Спрощений митний контроль застосовується у випадках переміщення іримадянами через митний кордон України товарів, що не підлягають • і ч «и п іковому декларуванню та оподаткуванню і не належать до категорії товарів, П« переміщення яких через митний кордон України встановлено заборони чи ипмеження.

Спрощений митний контроль застосовується митними органами, в яких ибїїиднано зони (коридори) спрощеного митного контролю.

І ромадяни, які проходять через зони (коридори) спрощеного митного • ні і ролю, звільняються від подання митної декларації.

Звільнення від подання митної декларації не означає звільнення громадян кін обов'язкового дотримання порядку переміщення товарів через митний кордон і криїни.

Стаття 69. Митний контроль після пропуску товарів і транспортних засобів

Незалежно від закінчення операцій митного контролю, оформлення пі пропуску товарів і транспортних засобів митний контроль за ними може здійснюватися, якщо є достатні підстави вважати, що мають місце порушення законодавства України чи міжнародного договору України, укладеного > установленому законом порядку, контроль за виконанням яких покладено законом на митні органи.

Такий контроль здійснюється на підставі письмового розпорядження керівника митного органу або особи, яка його заміщує.

Розділ III. МИТНЕ ОФОРМЛЕННЯ

Глава 10. Загальні положення

Стаття 70. Мета митного оформлення

Метою митного оформлення є засвідчення відомостей, одержаних під час митного контролю товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, та оформлення результатів такого контролю, а також статистичного обліку ввезення на митну територію України, вивезення за її межі і транзиту через її територію товарів і транспортних засобів. Митне оформлення здійснюється посадовими особами митного органу.

Операції митного оформлення, порядок їх здійснення, а також форми митних декларацій та інших документів, що застосовуються під час митного оформлення товарів і транспортних засобів, визначаються Кабінетом Міністрів України. ■

Стаття 71. Місце і час здійснення митного оформлення

Митне оформлення здійснюється в місцях розташування відповідної підрозділів митних органів протягом часу, що його встановлюють митні органи за погодженням з органами, уповноваженими здійснювати види контролю, зазначені у статті 27 цього Кодексу.

Відповідно до міжнародних договорів, укладених в установленому законом порядку, митне оформлення у пунктах пропуску через митний кордон України може здійснюватися цілодобово.

Митне оформлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України резидентами (крім громадян), крім випадків переміщення товарів і транспортних засобів через територію України у режимі транзиту здійснюється митними органами, у зонах діяльності яких розташовані нерезиденти. У випадках, визначених Кабінетом Міністрів України, митне оформлення в іншому митному органі може здійснюватися за письмовим погодженням між цим митним органом і митним органом, у зоні діяльності якої розташований відповідний резидент.

Місце здійснення митного оформлення товарів і транспортних засобів, які переміщуються через митний кордон України нерезидентами (крім громадян) визначається Кабінетом Міністрів України. ■

Митне оформлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через і Григорію України у режимі транзиту, здійснюється митним органом за місцем кін снення цих товарів і транспортних засобів на митну територію України.

Товари, які при ввезенні на митну територію України були оформлені у режим мінного складу, у подальшому можуть бути переоформлені у режим транзиту мінним органом за місцем розташування митного ліцензійного складу, на якому іні цігаються зазначені товари.

(ієціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі мінної справи можуть визначатися ділянки території з комплексом будівель, ів руд, інженерно-технічних засобів та комунікацій, необхідних для здійснення ш і його контролю та оформлення товарів і транспортних засобів, що іифСМІщуються через митний кордон України, - вантажні митні комплекси, іііноорти, автотермінали. Вантажний митний комплекс, автопорт, автотермінал і" путь входить до митної служби України як спеціалізована митна організація ній належати на праві власності юридичній особі - резиденту, зареєстрованій як і уй'ект підприємницької діяльності. Відкриття вантажних митних комплексів, тін і спортів, автогерміналів суб'ектами підприємницької діяльності здійснюється ні погодженням із спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої н піди в галузі митної справи. Вимоги, яким повинен відповідати вантажний ■ні гний комплекс, автопорт, автотермінал, визначаються Кабінетом Міністрів України.

Митне оформлення товарів і транспортних засобів, які вивозяться за межі мгної території України громадянами, може здійснюватися у будь-якому митному і іргині на всій митній території України.

Митне оформлення товарів (крім тих, що переміщуються у ніч упроводжуваному багажі, а також автомобілів), які ввозяться на митну і Гри горію України громадянами, здійснюється у пунктах пропуску через митний кордон України.

Митне оформлення товарів, які ввозяться на митну територію України іромадянами у несупроводжуваному багажі, здійснюється митними органами і, і місцем проживання або тимчасового перебування зазначених громадян.

Місця здійснення митного оформлення автомобілів, які ввозяться на митну і риторію України громадянами, визначаються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

На прохання осіб, що переміщують через митний кордон України товари і іранспортні засоби, митне оформлення може здійснюватися поза місцем розташування митних органів, а також поза робочим часом, встановленим для митних органів, на умовах, визначених цим Кодексом.

За митне оформлення товарів і транспортних засобів поза місцем розташування митних органів або поза робочим часом, встановленим для митних органів, митними органами із заінтересованих осіб справляється плата в порядку га у розмірах, установлених Кабінетом Міністрів України. Розмір такої плати не може перевищувати вартості фактичних витрат митних органів на вчинення 153

зазначених дій.

За рішенням спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи митне оформлення товарів окремих видів може здійснюватися у спеціально визначених для цього митних органах.

Стаття 72. Початок митного оформлення

Митне оформлення розпочинається після подання митному органу митної декларації, а також усіх необхідних для здійснення митного контролю ні оформлення документів, відомостей щодо товарів і транспортних засобів, ям підлягають митному оформленню.

Засвідчення митним органом прийняття товарів, транспортних засобів Т» документів на них до митного контролю та митного оформлення здійснює» шляхом проставлення відповідних відміток на митній декларації ш товаросупровідних документах.

Стаття 73. Присутність декларантів під час митного оформлення

Декларанти можуть бути присутніми під час митного оформлення товарі» і транспортних засобів, які пред'являються ними для такого оформлення.

У разі застосування заходів, передбачених статтями 55 і 56 цього Кодексу • також на вимогу митного органу присутність декларантів під час митного оформлення є обов'язковою.

Стаття 74. Митне оформлення військових транспортних засобів та військової техніки

Військова техніка, укомплектована повністю військовою командою, та бойоїі повітряні судна, атакож військові кораблі, судна забезпечення Військово-МорсьИв Сил, які перетинають митний кордон України, підлягають митному оформленню Порядок такого оформлення встановлюється Кабінетом Міністрів України. 1

Митне оформлення військової техніки, військових кораблів (суден), бойоніи та військово-транспортних Повітряних суден іноземних держав здійснюєЦ митним органом за участю представників центрального органу виконавчої влада з питань оборони.

Стаття 75. Взяття проб та зразків товарів

З метою здійснення митного контролю та митного оформлення товарі» митним органом за вмотивованим письмовим розпорядженням керівним відповідного митного органу або його заступника можуть братися проби та зраію зазначених товарів для дослідження (аналізу, експертизи). Оплата проведенні дослідження (аналізу, експертизи) товарів здійснюється за рахунок коштП Державного бюджету України.

Проби та зразки товарів, що перебувають під митним контролем, з дозв) митного органу можуть братися також декларантами та відповідними органа* державного контролю.

Проби та зразки товарів беруться у мінімальній кількості, що забезпеч!) можливість проведення їх дослідження (аналізу, експертизи) за нормативам» затвердженими спеціально уповноваженим центральним органом виконав) влади в галузі митної справи.

І про взяття проб та зразків товарів, що перебувають під митним контролем, ... подається акт за формою, встановленою спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Декларанти мають право бути присутніми під час взяття проб та зразків ітїрів посадовими особами митного органу та інших органів державного мін і ролю. Взяття проб та зразків товарів, що перебувають під митним контролем, Іншими органами державного контролю, а також декларантами здійснюється у Присутності посадових осіб митних органів. Декларанти зобов'язані сприяти цін кдовим особам митних органів під час взяття проб та зразків товарів і ііііік нювати за свій рахунок вантажні та інші необхідні операції.

(Окрема митна декларація на проби та зразки товарів не подається за умови, Нін відомості про них будуть наведені в митній декларації, яка подається щодо *(ПХ товарів, які переміщуються через митний кордон України.

Декларанти мають право ознайомлюватися з результатами проведеного Нін цїдження (аналізу, експертизи) взятих проб та зразків товарів та отримувати типі результатів досліджень (аналізів, експертиз).

Митні органи мають бути ознайомлені з результатами проведених досліджень і'іііііізу, експертизи) проб та зразків товарів, що перебувають під митним Юіпролем, взятих іншими органами державного контролю, а також н и варантами. Митним органам також повинні надаватися копії результатів таких цін піджень (аналізів, експертиз).

Митні органи не відшкодовують витраг, понесених декларантом в результаті піні я проб та зразків товарів, що перебувають під митним контролем. Витрати пі проведення дослідження (аналізу, експертизи) проб та зразків товарів, понесені мінними органами та митними лабораторіями, особою, яка має повноваження НішК) таких товарів, не відшкодовуються, крім випадків, коли таке дослідження Ііііііізі, експертиза) проводиться з ініціативи зазначеної особи.

І Юрядок взяття проб та зразків товарів, строк проведення їх дослідження (кїіііізу, експертизи), а також розпорядження ними встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 76. Подання митним органам актів, складених підприємствами

Підприємства,, що переміщують товари через митний кордон України, в нріцтності посадової особи митного органу складають акти про невідповідність ірів відомостям, зазначеним у необхідних для здійснення митного контролю йньюментах, про пошкодження товарів чи їх упаковки або маркування. Зазначені «кім подаються відповідним митним органам.

Форма акта встановлюється спеціально уповноваженим центральним цїн шюМ виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 77. Мова документів, які подаються для здійснення митного контролю та митного оформлення-

Документи, необхідні для здійснення митного контролю та митного ■>і|нірмлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний 155

кордон України при здійсненні зовнішньоекономічних операцій, подаються митному органу українською мовою, офіційною мовою митних союзів, членом яких є Україна, або іншою іноземною мовою, яка є поширеною у світі. Якщо оригінали таких документів складені іншою мовою, декларант має забезпечити їх переклад на українську мову за власний рахунок.

Стаття 78. Строки митного оформлення

Митне оформлення здійснюється митним органом, як правило, протягом однієї доби з часу пред'явлення товарів і транспортних засобів, що підлягають митному оформленню, подання митної декларації та всіх необхідних документів і відомостей.

Митне оформлення вважається завершеним після виконання митним органом митних процедур, визначених ним на підставі цього Кодексу відповідної до заявленого митного режиму.

Стаття 79. Спрощений порядок митного оформлення деяких видів товарів

У разі переміщення через митний кордон України товарів, необхідних Дії» подолання наслідків стихійного лиха, аварій, катастроф, епідемій, атак живих тварин, органів та інших анатомічних матеріалів людини для потреб трансплантації, товарів, що мають обмежений строк чи особливий режим зберігання, радіоактивних матеріалів, фото-, аудіо- і відеоматеріалів для засобів масової інформації, товарів міжнародної технічної та гуманітарної допомоги і товарів, що слідує за процедурою МДП, їх митне оформлення здійснюється першочергово у спрощеному порядку.

Умови застосування спрощеного порядку митного оформлення визначають Кабінетом Міністрів України.

Стаття 80. Обов'язки митного органу щодо роз'яснення вимог, виконання яких забезпечує можливість митного оформлення

У разі відмови у митному оформленні та пропуску через митний кордон України товарів і транспортних засобів митний орган зобов'язаний видавати заінтересованим особам письмове повідомлення із зазначенням причин відмови та вичерпним роз'ясненням вимог, виконання яких забезпечує можливість митного оформлення та пропуску цих товарів і транспортних засобів через митний кордон України.

Глава 11. Декларування

Стаття 81. Процедура декларування

Декларування здійснюється шляхом заявлення за встановленою формою (письмовою, усною, шляхом вчинення дій) точних відомостей про товари і транспортні засоби, мету їх переміщення через митний кордон України, а також відомостей, необхідних для здійснення їх митного контролю та митного оформлення.

Умови та порядок застосування форм декларування, перелік відомостей, необхідних для здійснення митного контролю та митного оформлення

ни шаचाються Кабінетом Міністрів України, а порядок заповнення митних піюіарацій та інших документів, що застосовуються під час митного оформлення іннрів і транспортних засобів, встановлюється спеціально уповноваженим пі (пральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

І Ісрелік товарів, що підлягають обов'язковому декларуванню, встановлюється ним Кодексом та актами Кабінету Міністрів України.

Стаття 82. Тимчасова та неповна декларація

Якщо декларант з поважних причин, перелік яких визначається спеціально і юішоважаєним центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, їй' може здійснити у повному обсязі декларування товарів і транспортних засобів, ■ і і, І нвозяться на митну територію України, безпосередньо під час переміщення їх 'іі'рс і митний кордон України (крім товарів, які переміщуються транзитом через Ціриторію України), такі товари можуть бути випущені у вільний обіг у ■ прошеному порядку після подання митному органу тимчасової чи неповної щікнарації та під зобов'язання про подання митної декларації, заповненої у нш'іайному порядку не пізніше ніж через 30 днів з дня випуску товарів у вільний Пбїі

Рішення про можливість випуску товарів у вільний обіг з наступним і оформленням митних документів у повному обсязі приймається митним органом иичодячи з обставин переміщення таких товарів через митний кордон України, < драк теристики підприємства, установи, організації та за умови сплати належних Податків і зборів у повному обсязі.

Стаття 83. Періодична митна декларація

У разі якщо товари регулярно переміщуються через митний кордон України " ініпо і тією ж особою на одних і тих же умовах та підставах, митний орган міняє дозволити такій особі подавати періодичну митну декларацію, яка нформляється на переміщення товарів за певний погоджений з митним органом ШФіод.

І Іорядок та умови подання періодичної митної декларації визначаються І іііппетом Міністрів України.

Стаття 84. Місце декларування

Товари і транспортні засоби, що переміщуються через митний кордон України, декларуються митному органу, який здійснює митне оформлення цих нтирів і транспортних засобів.

Транспортні засоби, що використовуються для переміщення товарів, ті'даруються одночасно з цими товарами, за винятком випадків, передбачених •пи і иною третьою цієї статті.

Морські, річкові та повітряні судна декларуються митному органу в порту чи ішропорту прибуття на митну територію України або в порту чи аеропорту Підправлення з митної території України.

І Порожні транспортні засоби та транспортні засоби, які перевозять пасажирів, Ці г даруються в місці перетину митного кордону України або в митному органі ія місцем розташування власника транспортного засобу.

Стаття 85. Строки декларування

Митна декларація подається митному органу, який здійснює митне оформлення, протягом 10 днів з дати доставлення товарів і транспортних засобів" у митний орган призначення.

Товари, що переміщуються через митний кордон України громадянами, декларуються митному органу одночасно з пред'явленням цих товарів.

Порожні транспортні засоби та з'явлені транспортні засоби, в яких перевозяться пасажирів, у разі в'їзду на митну територію України декларуються митному органі не пізніше ніж через три години з моменту прибуття у пункт пропуску на митній кордоні України, а у разі виїзду за межі митної території - не пізніше ніж за три години до перетинання митного кордону України.

Зазначені строки можуть продовжуватися у порядку та на умовах, визначенні Кабінетом Міністрів України.

Стаття 86. Прийняття митної декларації

Митна декларація приймається та реєструється митним органом у порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом, Подання митної декларації повинно супроводжуватися наданням митному органу комерційних супровідних та інших необхідних документів, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом.

Митна декларація приймається митним органом, якщо встановлено, що і ній містяться всі необхідні відомості і до неї додано всі необхідні документи. Дат і час прийняття митної декларації фіксуються посадовою особою митного органу що її прийняла, проставленням відміток на бланку митної декларації ги відповідним записом у документах митного органу.

З моменту прийняття митної декларації вона є документом, що засвідчує факти, які мають юридичне значення.

Митний орган не має права відмовити в прийнятті митної декларації, якщо декларантом виконано всі умови, встановлені цим Кодексом.

Відмова митного органу в прийнятті митної декларації повинна бути вмотивованою, а про причини відмови має бути письмово повідомлені декларанту.

Стаття 87. Декларанти

Декларантами можуть бути підприємства або громадяни, яким належать товари і транспортні засоби, що переміщуються через митний кордон України, або уповноважені ними митні брокери (посередники).

Декларантами товарів і транспортних засобів, що належать громадянам також можуть бути громадяни, уповноважені власниками зазначених товари і транспортних засобів на здійснення декларування нотаріальні" посвідченими дорученнями.

Стаття 88. Обов'язки декларанта

Декларант виконує всі обов'язки і несе у повному обсязі відповідальні!! передбачену цим Кодексом, незалежно від того, чи він є власником товарів» транспортних засобів, які переміщуються через митний кордон України, мигни»

брокером чи іншою уповноваженою особою.

Декларант зобов'язаний:

здійснити декларування товарів і транспортних засобів відповідно до порядку, встановленого цим Кодексом;

на вимогу митного органу пред'явити товари і транспортні засоби для митного контролю і митного оформлення;

надати митному органу передбачені законодавством документи і відомості, необхідні для виконання митних процедур;

сплатити податки і збори.

Стаття 89. Попередня митна декларація

До ввезення товарів на митну територію України декларантом може подаватися до відповідного митного органу попередня митна декларація.

Із подання попередньої митної декларації при ввезенні на митну територію України піддакцизних товарів є обов'язковим.

Порядок подання попередньої митної декларації, її форма та перелік ШДомостей, що зазначаються у ній, встановлюються спеціально уповноваженим підзвітним органом виконавчої влади в галузі митної справи відповідно до статті 110 цього Кодексу.

Стаття 90. Зміна, доповнення та відкликання митної декларації

З дозволу митного органу відомості, зазначені у митній декларації, можуть бути змінені чи доповнені, а подана митна декларація відкликана.

Зміна, доповнення чи відкликання можуть бути здійснені лише до моменту прийняття митним органом митної декларації до митного оформлення.

Зміна, доповнення та відкликання митної декларації після її прийняття митним органом до митного оформлення не допускаються. Внесення до митної декларації змін чи доповнень, які мають істотне значення для застосування процедур митного оформлення товарів і транспортних засобів або впливають на умови оподаткування і ієн чи застосування до них заходів нетарифного регулювання, здійснюється шляхом подання митному органу нової митної декларації, якщо це дозволяється відповідно до статті 110 цього Кодексу.

Інші особи митних органів не мають права заповнювати митну декларацію, імішувати чи доповнювати відомості, зазначені в митній декларації, за винятком ініційованих до неї відомостей, що належать до компетенції митних органів.

Розділ IV. ПЕРЕМІЩЕННЯ ТА ПРОПУСК ТОВАРІВ І ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ

Глава 12. Попередні операції

Стаття 91. Попередні операції

Із попередніми операціями вважаються дії, що виконуються до початку митного оформлення товарів і транспортних засобів.

Із попередніми операціями покликані сприяти прискоренню митного оформлення

товарів і транспортних засобів, а також здійсненню передбачених цим Кодексом митних процедур.

Умови та порядок застосування попередніх операцій, передбачених цим Кодексом, не залежать від країни походження товарів або країни їх направлення

Стаття 92. Подання документів митним органам у пунктах пропуску на митному кордоні України

Якщо митне оформлення товарів і транспортних засобів у повному' обсязі відповідно до їх митного режиму здійснюється не в місці перегинання митної' кордону, митному органу у пункті пропуску на митному кордоні України подаються транспортні, комерційні та інші супровідні документи, що містять відомості П)" товари і транспортні засоби, достатні для прийняття рішення про можливість і» пропуску через митний кордон України.

Стаття 93. Повідомлення митних органів про намір ввезти товари на митну територію України та про намір вивезти товари за межі митної території України

У разі ввезення товарів на митну територію України у випадках, передбачені цим Кодексом, декларант заздалегідь повідомляє відповідний митний орган про намір ввезти ці товари.

У разі вивезення товарів за межі митної території України декларант попередньо повідомляє відповідний митний орган про намір вивезти ці товари. Митний орган визначає час і місце доставки зазначених товарів для здійсненні митного контролю та митного оформлення.

Порядок повідомлення митного органу про намір ввезти товари на митну територію України або вивезти товари з цієї території встановлюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи

Положення цієї статті не застосовуються до морських, річкових та повітряних суден, які перетинають митну територію України без зупинки в порту ЧИ аеропорту, розташованому на митній території України.

Стаття 94. Доставка товарів та документів у місце, визначене митним органом

Після подання зазначеного у статті 93 цього Кодексу повідомлення декларант зобов'язаний доставити товари та документи на них без будь-якої зміни їх стану) у визначене митним органом місце і забезпечити перебування їх у цьому місці Д прибуття посадових осіб митного органу.

Доставка товарів та документів на них повинна буз і здійснена в строї визначений митним органом у межах звичайних строків доставки, виходячіі можливостей транспортного засобу встановленого маршруту та інших умо> перевезення.

Товари та транспортні засоби, якими вони перевозяться, після прибуття місце доставки розміщуються у зонах митного контролю.

У місці доставки товари і транспортні засоби пред'являються, а документи на них передаються митному органу. Заява про пред'явлення товарів» транспортних засобів для митного контролю та передання документів на них

м>»ийі. бути зроблені у мінімально можливий строк після їх прибуття, а у разі НрНГіу и я поза робочим часом, встановленим для митного органу, - у мінімально піший строк після початку роботи цього органу.

(міна місця стоянки транспортного засобу, вивантаження, перевантаження іпіїірін, розпакування, пакування чи перепкування товарів, зміна, вилучення засобів ідентифікації допускаються лише з дозволу митного н|Н пну.

Усі додаткові витрати, понесені декларантом внаслідок дій чи обставин, нн|нубачених цією статтею, митними органами не відшкодовуються.

Глава 13. Переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України

(гаття 95. Пункти пропуску на митному кордоні України, через які переміщуються товари і транспортні засоби

І Переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України ііііі іііється через пункти пропуску на митному кордоні України, перелік яких ції шіііається Кабінетом Міністрів України відповідно до міжнародних договорів іірпїні, укладених в установленому законом порядку.

Переміщення окремих видів товарів через митний кордон України може ініціюватися через спеціально визначені пункти пропуску на митному кордоні ч.р.ііііі Перелік таких пунктів пропуску затверджується Кабінетом Міністрів ТІрїіні.

< іаття 96. Заборона щодо переміщення окремих товарів через митний кордон України

Ввезення в Україну, вивезення з України та транзит через її територію товарів Н*|н'них видів можуть заборонятися законами України.

І Іс можуть бути пропущені через митний кордон України товари:

- 1) заборонені до ввезення в Україну;
- ' 2) заборонені до вивезення з України;
 - і) заборонені до транзиту через митну територію України;
 - >1) щодо яких не було здійснено митне оформлення;
 - 5) які переміщуються через митний кордон України з порушенням вимог цього йинексу та інших законів України.

До переміщення через митний кордон України у міжнародних поштових «Івправленнях забороняються культурні цінності.

Рішення митних органів щодо заборони або дозволу переміщення через ми і ний кордон України конкретних товарів може бути оскаржено до суду.

Стаття 97. Обмеження щодо переміщення окремих товарів через митний кордон України

У випадках, передбачених законом, на окремі товари можуть «проваджуватися обмеження у разі їх переміщення через митний кордон України. Припуск таких товарів через митний кордон України здійснюється на підставі ""йолів уповноважених органів державної влади, що виконують відповідні мін і рольні функції.

Переліки товарів, переміщення яких через митний кордон України здійснюється на підставі дозволів органів державної влади, а також порядок видачі таких дозволів затверджуються Кабінетом Міністрів України. Органи державної влади, уповноважені видавати такі дозволи, визначаються Кабінетом Міністрів України.

Порядок переміщення через митний кордон України валютних цінностей встановлюється Національним банком України.

Порядок здійснення митного контролю, оформлення та пропуску через митний кордон України товарів, щодо яких встановлено обмеження» встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 98. Компетенція митних органів щодо здійснення контролю і» переміщенням культурних цінностей через митний кордон України Митні органи здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України у взаємодії зі спеціально уповноваженим, державним органом по контролю за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України та спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері архівної справи і діловодства в порядку, встановленому законом.

Глава 14. Тимчасове зберігання

Стаття 99. Склади тимчасового зберігання

Товари і транспортні засоби з моменту пред'явлення митному органу і до випуску відповідно до обраного митного режиму можуть перебувати під тимчасовому зберіганні під митним контролем. Такі товари і транспортні засоби до завершення митного оформлення з дозволу відповідного митного органу розміщуються на складах тимчасового зберігання. Митний режим щодо зазначених товарів і транспортних засобів обирається під час передачі цих Товарів» і транспортних засобів на тимчасове зберігання і не може змінюватися і є власником або уповноваженою ним особою без погодження з відповідним, митним органом до закінчення строку тимчасового зберігання.

З метою створення сприятливих умов та скорочення часу проведення митного контролю та митного оформлення митним органом може приймати рішення про організацію складів тимчасового зберігання, що належан транспортно-експедиційним організаціям, які переміщують товари і транспорт, засоби через митний кордон України, чи іншим підприємствам, зі створення» зони митного контролю в межах таких складів.

Як склади тимчасового зберігання можуть використовуватися відповідним чином облаштовані складські приміщення, резервуари, криті чи відкриті майданчики, призначені для зберігання товарів і транспортних засобів. Дочин. на їх використання як складів тимчасового зберігання надається митним, органами, в зоні діяльності яких розташовані такі приміщення, резервуари майданчики, у порядку, встановленому спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Допускається розміщення товарів і транспортних засобів, що перебуванні

ім німчасовому зберіганні під митним контролем, на складах митних органів.

Стаття 100. Дозвіл на використання приміщення, резервуару, майданчика як складу тимчасового зберігання

І Приміщення, резервуар або майданчик можуть бути використані як склад іімчасового зберігання за наявності належним чином оформленого дозволу «/ііііінідного митного органу.

І Іорядок розгляду заяви і видачі дозволу на використання приміщення, |и ірвуару, майданчика як складу тимчасового зберігання визначається Кабінетом МІні грів України або уповноваженим ним органом.

- пеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі Мінної справи веде облік складів тимчасового зберігання та дозволів на їх Шик риття, що видаються митними органами.

Якщо власник складу тимчасового зберігання не виконує обов'язків, Ннціігкових вимог або обмежень, зазначених у статтях 104-106 цього Кодексу, чи шиі на використання приміщення, резервуару, майданчика як складу іімчасового зберігання може бути анульований митним органом, який його піщин.

І Іорядок оскарження анулювання дозволу власником складу тимчасового Ії ігігання визначається законом.

Стаття 101. Типи складів тимчасового зберігання

< клади тимчасового зберігання можуть бути закритого та відкритого типу.

<'клади тимчасового зберігання закритого типу призначаються виключно і пі зберігання власником складу товарів, що належать йому.

Склади тимчасового зберігання відкритого типу призначаються для Ішкористання будь-якими особами.

(об'язковою умовою для отримання дозволу на використання приміщення, |н« ірвуару, майданчика як складу тимчасового зберігання відкритого типу є нічпіншіть у підприємства ліцензії на право здійснення митної брокерської ціпи.пості або діяльності митного перевізника.

< гаття 102. Взаємовідносини власника складу тимчасового зберігання з особами, які розміщують товари і транспортні засоби на складі

Взаємовідносини власника складу тимчасового зберігання з особами, які |иімітують товари і транспортні засоби на складі, визначаються договором іін'рігання.

Взаємовідносини митних органів, що є власниками складів, у яких товари і |інінспортні засоби знаходяться на тимчасовому зберіганні під митним контролем, і особами, які розміщують такі товари і транспортні засоби на складі, здійснюються Шпповідно до цього Кодексу та цивільного законодавства України.

Стаття 103. Документи, необхідні для розміщення товарів і транспортних засобів на складі тимчасового зберігання

Для розміщення товарів і транспортних засобів на складі тимчасового іберігання митним органам подаються лише документи, що дають змогу і ігіітіфікувагги ці товари і транспортні засоби та підтверджують законні підстави

знаходження цих товарів і транспортних засобів у особи, яка бажає користуватися послугами складу.

Стаття 104. Обов'язки власника складу тимчасового зберігання

Власник складу тимчасового зберігання зобов'язаний;

- 1) облаштувати склад і створити всі необхідні умови для забезпечення митного контролю;
- 2) виключити можливість вилучення із складу поза митним контролем товарів і транспортних засобів, які зберігаються на складі;
- 3) не перешкоджати здійсненню митного контролю;
- 4) вести облік і подавати митному органу звітність щодо товарів і транспортних засобів, які зберігаються на складі, відповідно до порядку, встановлюється Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом
- 5) забезпечити неможливість проникнення сторонніх осіб на склад, де зберігаються товари і транспортні засоби;
- 6) обладнати склад не менше ніж двома засобами забезпечення (ідентифікації) один з яких має знаходитися у віданні митного органу;
- 7) виконувати умови дозволу на використання приміщення, резервуарі майданчика як складу тимчасового зберігання та вимоги митного органу, в тому числі забезпечувати доступ посадових осіб митного органу до товарів транспортних засобів, що зберігаються на складі, в будь-який час на їхню виміні надавати митним органам приміщення, обладнання і засоби зв'язку для здійсненні- і забезпечення митного контролю та митного оформлення.

Стаття 105. Додаткові права митних органів щодо складів тимчасового зберігання

Митні органи можуть встановлювати обов'язкові вимоги щодо конструкції облаштування і місця розташування складів тимчасового зберігання відповідно до положення про склади тимчасового зберігання, що затверджується спеціальним уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи,

Митний орган має право не дозволяти розміщення товарів і транспортних засобів на складі тимчасового зберігання, якщо власник складу не забезпечує належних умов для діяльності на його території посадових осіб митного органу з метою проведенні митного контролю за такими товарами і транспортними засобами.

Стаття 106. Обмеження щодо розміщення товарів на складі тимчасового зберігання¹

На складі тимчасового зберігання можуть розміщуватися будь-які товари і транспортні засоби. Товари, які можуть завдати шкоди іншим товарам, або ті, інше потребують особливих умов зберігання, повинні розміщуватися в спеціальні пристосованих приміщеннях складу тимчасового зберігання.

Не підлягають передачі на тимчасове зберігання підприємствам товари і транспортні засоби, що зберігаються виключно митним органом відповідної статті 166 цього Кодексу.

мінної справи може визначати також перелік окремих видів товарів і ірпнспортних засобів, які передаються на тимчасове зберігання під митним контролем лише на склади митних органів.

Стаття 107. Особа, відповідальна за схоронність товарів і ірпнспортних засобів, розміщених на складі тимчасового зберігання
Відповідальним перед мит ними органами за втрату чи пошкодження товарів І ірпнспортних засобів, розміщених на складі тимчасового зберігання, є власник і віаду тимчасового зберігання.

За видачу без дозволу митного органу або втрату товарів, транспортних нцюбів, розміщених на складі тимчасового зберігання, власник складу тимчасового Іюрігання несе відповідальність, передбачену цим Кодексом.

Стаття 108. Строк тимчасового зберігання товарів і транспортних засобів

Строк тимчасового зберігання товарів і транспортних засобів на складі ім'асового зберігання не може перевищувати трьох місяців.

Кабінет Міністрів України може встановлювати для товарів і транспортних ни оіів окремих категорій менші строки зберігання.

(трок тимчасового зберігання товарів і транспортних засобів, зазначений у чіп і пні першій цієї статті, за заявою декларанта може бути продовжений, але не ЛІні.іне ніж на один місяць, митним органом, якому підпорядкований митний П|Н ПН, за дозволом якого товари і транспортні засоби були розміщені на складі. Імііїї про продовження строку тимчасового зберігання товарів і транспортних Шкібів попередньо погоджується з власником складу та відповідним митним П|Н іном.

До закінчення строків зберігання, зазначених у частинах першій, другій та 11" тій цієї статті, товари і транспортні засоби, що тимчасово зберігаються під мн і ним контролем, повинні бути:

- 1) задекларовані власником або уповноваженою ним особою до обраного ми і ного режиму;
- 2) або передані власником або уповноваженою ним особою для зберігання кішовідному митному органу.

Стаття 109. Операції з товарами і транспортними засобами, що знаходяться на складі тимчасового зберігання

Крім операцій, зазначених у статті 63 цього Кодексу, товари і транспортні ім і ібі, що знаходяться на складі тимчасового зберігання, можуть бути з дозволу Мінного органу піддані:

- 1) оглядові та вимірюванню власником складу, іншою особою, яка розмістила НІ товари і транспортні засоби на складі, або її представником;
- 2) операціям, необхідним для забезпечення зберігання цих товарів і ||іііііспортних засобів у незмінному стані.

І дозволу митного органу можуть також братися проби та зразки товарів, Нін іберігаються на складі.

**Розділ V. МИТНІ ПРОЦЕДУРИ ПРИ ПЕРЕМІЩЕННІ ТОВАРІВ ЧЕРЕЗ
МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ РІЗНИМИ ВИДАМИ
ТРАНСПОРТУ**

Глава 15. Загальні положення

Стаття ПО. Засоби та способи переміщення товарів

Переміщення товарів через митний кордон України здійснюється засобами авіаційного, водного, автомобільного, залізничного, трубопровідного транспорт атакож лініями електропередачі.

Залежно від наявності перевізника, відправника, одержувача, а такої договору на перевезення товари переміщуються у:

- 1) вантажних відправленнях;
- 2) супроводжуваному багажі;
- 3) несучому вантажу вантажного багажі;
- 4) ручній поклажі;
- 5) міжнародних поштових відправленнях;
- 6) міжнародних експрес-відправленнях.

Стаття 111. Митні процедури на транспорті

Транспортні засоби, якими переміщуються громадяни та товари через митами кордон України, підлягають митному контролю та митному оформленню. 1

Митні процедури, що здійснюються під час митного контролю та митного оформлення транспортних засобів, якими переміщуються громадяни та товари через митний кордон України, мають уніфікований характер і не залежать ■ країни реєстрації або країни - власника транспортного засобу, країни, з якої Ірибуї цей транспортний засіб, або країни, куди він прямує, крім випадків, передбаченні міжнародними договорами України, укладеними в установленому законом порядку, та відповідними міжнародними актами, в частині застосування санкцій' та обмежень у торгівлі з окремими країнами.

Стаття 112. Взаємодія в оформленні міжнародних перевезень товарів

Митний контроль за міжнародними перевезеннями товарів здійснюєЛ митними органами у взаємодії з іншими відповідними контрольними служба® за спільними технологічними схемами з визначенням часу та послідовності виконання кожною службою своїх безпосередніх обов'язків.

Розклад руху транспортних засобів через митний кордон України затверджується центральним органом виконавчої влади в галузі транспорт за погодженням зі спеціально уповноваженим центральним органи» виконавчої влади в галузі митної справи та спеціально уповноваженні центральним органом виконавчої влади у справах охорони державної' кордону України.

Зазначені у частині першій цієї статті технологічні схеми затверджують»* керівниками митних органів за погодженням з керівниками відповідні органів охорони державного кордону України, центрального органу виконавчої влади в галузі транспорту та інших відповідних контрольних служб.

(таття 113. Сприяння посадовим особам митних органів у здійсненні митних процедур

З метою прискорення здійснення митних процедур під час переміщення Ірішспортних засобів через митний кордон України працівники водного, ноіітряного, автомобільного та залізничного транспорту сприяють посадовим

- « <>ам митних органів у виконанні ними своїх службових обов'язків.

Стаття 114. Службові приміщення митних органів у портах, міжнародних аеропортах і на прикордонних залізничних станціях Адміністрація морських і річкових портів, міжнародних аеропортів, прикордонних залізничних станцій на договірних засадах забезпечує митні органи рообхідними службовими приміщеннями, обладнанням, засобами зв'язку та і ніорює належні умови для здійснення ними митних процедур.

Перелік приміщень та вимоги до них визначаються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи І центральним органом виконавчої влади в галузі транспорту України відповідно ію обсягу та характеру міжнародних перевезень.

Стаття 115. Митні процедури щодо запасів для споживання

І Під запасами, призначеними для споживання, розуміються:

1) товари, призначені для споживання пасажирами та екіпажем на борту і уден, літаків, у поїздах, інших транспортних засобах, незалежно від того, продаються ці товари чи ні;

2) товари, включаючи паливно-мастильні матеріали, необхідні для ілуатації та технічного обслуговування суден, літаків, засобів залізничного та Іншого транспорту, у тому числі придбані за кордоном у зв'язку з ліквідацією иніірії або для здійснення необхідного поточного ремонту цих транспортних мшобів;

3) товари, призначені для матеріально-технічного постачання та упорядження, паливно-мастильні матеріали, сировина для промислової переробки, продовольство, інші товари, що вивозяться за межі митної території ' країни для забезпечення виробничої діяльності українських та орендованих

ІІ «фрахтованих) українськими підприємствами суден, які здійснюють морський промисел.

Запаси, призначені для споживання, що переміщуються на суднах, літаках, мі обох залізничного та іншого транспорту через митний кордон України в іІн ягах, що визначаються на підставі встановлених Кабінетом Міністрів України норм споживання та з урахуванням тривалості рейсу, підлягають митному оформленню в безліцензійному порядку без декларування та сплати податків і «Іорів (крім випадків, передбачених цим Кодексом), а понад зазначені норми - у «їі ильному порядку відповідно до заявленого митного режиму.

Стаття 116. Пропуск спеціального обладнання, що ввозиться (вивозиться) разом з транспортними засобами

Спеціальне обладнання, призначене для навантаження, вивантаження, «міету і зберігання вантажу, яке переміщується разом з транспортним засобом

через митний кордон України, підлягає пропуску у тому ж порядку, що | транспортний засіб, за умови використання такого обладнання за призначенням та зворотного вивезення (ввезення) разом з цим транспортним засобом.

Стаття 117. Пропуск запасних частин та обладнання для ремонту транспортних засобів

Запасні частини та обладнання, призначені для використання в процесі ремонту чи технічного обслуговування транспортних засобів, тимчасово ввезені на митну територію України або тимчасово вивезені з неї, можуть ввозитися (вивозитися) під зобов'язання про їх зворотне вивезення (ввезення) біч справляння податків і зборів. Митний орган, що здійснює пропуск таких запасних частин та обладнання, може застосовувати заходи гарантування, зазначені у статті 211 цього Кодексу.

Замінені запасні частини та обладнання можуть не вивозитися за межі митної території України (не ввозитися на неї), а з дозволу митного органу:

бути пред'явлені митному органу та оформлені для вільного обігу на митній території України (за її межами);

бути знищені під контролем митного органу.

Стаття 118. Обмеження щодо пропуску алкогольних напоїв та тютюнових виробів через митний кордон України на борту транспортної і. засобу

На борту транспортного засобу, що здійснює міжнародний рейс і прибули® на митну територію України, дозволяється ввозити та вивозити для споживати членами екіпажу та пасажирями алкогольні напої та тютюнові вироби (з розрахунку споживання однією особою на добу за нормами, що встановлюються Кабінетом) Міністрів України.

Стаття 119. Тимчасовий пропуск транспортних засобів на митну територію України

Транспортні засоби, що використовуються для переміщення товарів і пасажирів через митний кордон України, можуть тимчасово ввозитися на митну територію України без справляння податків і зборів та без застосування заходів нетарифного реулювання.

Тимчасово ввезені на митну територію України транспортні засоби підлягають вивезенню без внесення в їх конструкцію будь-яких змін (б)і урахування природного зношення, витрати пально-мастильних матеріалів і необхідного ремонту).

Тимчасове ввезення транспортних засобів на територію України допускає® за умови, що такі транспортні засоби не використовуватимуться для внутрішні' перевезень на митній території України.

Стаття 120. Товари, помилково ввезені на митну територію України

Товари можуть вважатися помилково ввезеними на митну територію України, якщо перевізником або одержувачем буде доведено, що ввезення цих товарів не є результатом навмисних дій чи грубої недбалості.

Помилково ввезеними на митну територію України не можуть вважатися!

іошіри, умови та підстави ввезення яких були змінені після перетинання ними митного кордону України.

Глава 16. Митні процедури на морському і річковому транспорті

Стаття 121. Місця здійснення митних процедур

Митні органи здійснюють митні процедури в зонах митного контролю на ітериторії морських та річкових портів, а також в акваторії портів, відкритих для міжнародних перевезень.

Стаття 122. Зони митного контролю в морських та річкових портах

Зони митного контролю в морських та річкових портах розташовуються в межах, відведених адміністрацією цих портів, територій та акваторій.

Іюрядок створення та функціонування зон митного контролю у морських та річкових портах визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 123. Тривалість митного контролю

Судно закордонного плавання протягом усього часу стоянки в порту перебуває під митним контролем. Митний орган має право в цей період ііііснювати огляд і переогляд судна, пломбування та опечатування його окремих іріюмів і приміщень, де знаходяться товари, підстави для ввезення на митну іериторію України, вивезення за межі митної території України чи транзит через іериторію України яких відсутні.

Стаття 124. Строк митного оформлення суден закордонного плавання

Залежно від водотоннажності і призначення суден закордонного плавання ІІ митне оформлення проводиться в строк, який визначається керівником митного органу за погодженням з керівником відповідного органу охорони державного кордону України та іншими контрольними службами.

Митне оформлення суден закордонного плавання здійснюється цілодобово і порядку їх прибуття.

Стаття 125. Розміщення об'єктів митного контролю у водному сполученні

Райони розвантаження та завантаження суден закордонного плавання, посадки та висадки пасажирів цих суден, а також місця стоянки суден для ііііснення митного контролю визначаються адміністрацією порту з урахуванням функціональної і технологічної діяльності порту та за поданням митного органу, погодженим з органом охорони державного кордону України.

Зміна місця стоянки суден визначається адміністрацією порту з поіідомленням відповідного митного органу та органу охорони державного кордону України.

Стаття 126. Митний контроль у разі виникнення особливих обставин

Якщо судно закордонного плавання внаслідок аварії, стихійного лиха або інших обставин, що мають характер непереборної сили, не в змозі досягти одного і місць здійснення митного контролю на митній території України, вивантаження і нього товарів допускається в місцях, де немає митних органів. У таких випадках кп и тан судна повинен вжити всіх необхідних заходів для забезпечення зберігання цих товарів та пред'явлення їх найближчому митному органу.

Стаття 127. Митний контроль за вантажними операціями у водному сполученні

Вивантаження товарів із суден закордонного плавання та завантаження товарів на зазначені судна здійснюються з дозволу митного органу та під його контролем згідно з товаросупровідними документами, передбаченими законодавством України. Пропуск через митний кордон України товарів, що перевозяться в міжнародному водному сполученні, здійснюється на підставі оформлених митних декларацій.

Стаття 128. Митний контроль суден закордонного плавання, що перетинають державний кордон України на нетривалий час

Судно закордонного плавання, яке заходить у відкритий для міжнародних водних перевезень порт для поповнення запасів води, палива, продовольства, проведення термінових ремонтних робіт на строк до двох діб, митному оформленню не підлягає, але перебуває під митним контролем до його відправлення.

Товари, які завантажуються на це судно, підлягають митному оформленню на загальних підставах.

Стаття 129. Митний контроль каботажних суден

Судна каботажного плавання, що плавають під Державним Прапором України, а також судна каботажного плавання, що плавають під іноземним прапором, за умови одержання на це дозволу центрального органу виконавчої влади в галузі транспорту, перебувають під митним контролем протягом усього часу каботажу. Митне оформлення таких суден здійснюється документально після повернення з рейсу на підставі письмового повідомлення капітана судна про т[®], що судно під час рейсу не заходило в порти інших держав і не причалювало до суден закордонного плавання, а при виході в рейс - що цим рейсом не передбачається захід до портів інших держав та причалювання до суден закордонного плавання.

Митне оформлення рибної продукції, виробленої українськими суднами в межах Азово-Чорноморського басейну, здійснюється без оформлення вантажної митної декларації. Оподаткування зазначеної продукції здійснюється відповідно до законів України.

Якщо судно під час рейсу з будь-якої причини заходило в порти інших держав або причалювало до суден закордонного плавання, воно підлягає митному контролю на загальних підставах.

Стаття 130. Митне оформлення українських суден, побудованих чи придбаних за кордоном або проданих за кордон

Митне оформлення придбаного або побудованого резидентом за межами митної території України судна здійснюється після набуття резидентом прам власності на таке судно в режимі імпорту під час його першого заходу в один із українських портів.

Митне оформлення придбаного нерезидентом на митній території України

судна здійснюється в режимі експорту, якщо таке судно вивозиться за межі митної території України, або в режимі тимчасового ввезення, якщо таке судно використовується на митній території України.

Стаття 131. Дозвіл митного органу на відправлення судна закордонного плавання

Органи управління портом не дозволяють капітанові судна закордонного плавання виходити з акваторії порту без відмітки митного органу на відповідному судновому документі.

Для тимчасового відходу судна із порту у зв'язку з дією непереборної сили, стихійним лихом, а також з метою рятування людей дозвіл митного органу не обов'язковий.

Стаття 132. Митний контроль за переміщенням товарів через борти іноземних військових кораблів

Товари, що переміщуються через борти іноземних військових кораблів на мигну територію України або у зворотному напрямку, підлягають митному контролю та митному оформленню.

Глава 17. Митні процедури на авіатранспорті

Стаття 133. Міжнародні аеропорти

Переміщення товарів через митний кордон України повітряним шляхом ідійснюється через міжнародні аеропорти, в яких розташовані митні органи.

Переміщення товарів через митний кордон України через інші аеропорти та поза місцем розташування митних органів допускається у виняткових випадках ні дозволом Кабінету Міністрів України або у разі вимушеної посадки повітряного судна.

Стаття 134. Документи для контролю за повітряним судном

Командир повітряного судна зобов'язаний подати для здійснення митного контролю такі документи:

- 1) генеральну декларацію;
- 2) документи про поштові відправлення, товари та товаросупровідні документи;
- 3) інші документи, передбачені цим Кодексом, іншими законами України, а і іікож міжнародними договорами України, укладеними в установленому законом порядку.

Дозвіл митного органу на вивантаження товарів з повітряного судна або івивантаження товарів на нього надається після перевірки поданих документів та «становлення їх відповідності вимогам цього Кодексу.

Стаття 135. Вимушена посадка

Командир повітряного судна, який здійснив вимушену посадку за межами міжнародного аеропорту, зобов'язаний вжити необхідних заходів для забезпечення збереження товарів, які під лягають митному контролю, та протягом доби повідомити найближчий міжнародний аеропорт про місце посадки судна.

Адміністрація міжнародного аеропорту після одержання такого повідомлення іібов'язана забезпечити перевезення посадових осіб митного органу до місця **171**

посадки судна або доставити пасажирів, екіпаж, а також товари, що підлягають митному контролю, до митного органу.

Стаття 136. Пропуск товарів, що перевозяться транзитними авіапасажирами

Товари, що перевозяться транзитними авіапасажирами (за винятком товарів, заборонених до транзиту), не підлягають обкладенню податками і зборами м безперешкодно переміщуються в межах зони митного контролю міжнародної" аеропорту.

Стаття 137. Взаємодія в оформленні авіаперевезень

Митний контроль за міжнародними авіаперевезеннями здійснюється митним органом міжнародного аеропорту у взаємодії з контрольними та іншими службами що беруть участь в оформленні міжнародних повітряних суден та їх екіпажів, вантажів, пасажирів та багажу.

Спільні технологічні схеми оформлення міжнародних авіаперевезень ті розподіл обов'язків під час їх здійснення затверджуються керівниками авіапідприємства, митного органу та органу охорони державного кордону України

У спільних технологічних схемах визначаються місце, строк та послідовність оформлення кожною службою міжнародних авіаперевезень.

Стаття 138. Пільговий режим митного контролю повітряного судна

Митний контроль та митне оформлення повітряного судна, яке перевозил офіційні державні делегації, здійснюються без митного огляду.

Підставою для застосування пільгового режиму митного контролю є подання митному органу офіційного повідомлення Міністерства закордонних справ України

Глава 18. Митні процедури на залізничному транспорті

Стаття 139. Митні процедури в пунктах пропуску залізничного рухомого складу через державний кордон України

У зонах митного контролю пунктів пропуску залізничного транспорту и» державному кордоні України здійснюються перевірка документів, огляд залізничної рухомого складу, а також інші митні процедури, передбачені цим Кодексом.

Розвантажувальні, навантажувальні, перевантажувальні та інші операції, необхідні для здійснення митного контролю та митного оформлення товарів, проводяться підприємствами залізниці за свій рахунок.

Стаття 140. Проведення митного контролю на залізничному Ч транспорті

Порядок та строки проведення митного контролю на залізничному транспорті визначаються спільними технологічними схемами, які затверджують начальниками залізничних станцій, керівниками митних органів та органами охорони державного кордону України.

Стаття 141. Документи для митного контролю товарів, що перевозяться залізничним транспортом

При надходженні до митного контролю товарів, що перевозяться залізничним транспортом, працівники залізничної станції подають до митного органу: 1

- 1) передатну відомість (багажний список);

- 2) залізничні накладні;
- 3) інші документи, передбачені цим Кодексом, міжнародними договорами України, укладеними в установленому законом порядку, та іншими законами України.

Стаття 142. Відповідальність за доставку товарів до митного органу призначення

Залізниця несе відповідальність за втрату чи неналежну доставку товарів, що перебувають під митним контролем, до митного органу призначення.

Стаття 143. Місце здійснення митних процедур у міжнародному залізничному сполученні

Митний контроль товарів і транспортних засобів у міжнародному залізничному сполученні здійснюється в зонах митного контролю. Пасажири поїздів міжнародного сполучення можуть проходити митний контроль також в інших місцях, визначених уздовж маршруту руху поїзда за погодженням між і спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у справах охорони державного кордону України та центральним органом виконавчої влади в галузі транспорту.

З метою запобігання порушенню розкладу руху поїздів митний контроль може здійснюватися поза пунктами пропуску на державному кордоні або в місцях, визначених керівником митного органу за погодженням з керівниками залізничної і пішій та органу охорони державного кордону України.

У виняткових випадках, перелік яких визначається спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, за вимогою митного органу окремі вагони, локомотиви, інші елементи рухомого складу для здійснення митного контролю можуть бути виключені зі складу поїзда, якщо проведення такого контролю у складі поїзда неможливе.

Відправлення залізничних транспортних засобів з місць стоянки здійснюється і за дозволу митного органу та органу охорони державного кордону України.

Стаття 144. Пропуск товарів, що перевозяться у вагонах-ресторанах поїздів міжнародного сполучення

Продукти харчування та безалкогольні напої, вино, лікерні, коньячні, горілчані вироби, що переміщуються через митний кордон України у вагонах-ресторанах поїздів міжнародного сполучення, підлягають обов'язковому декларуванню митним органам.

Продукти харчування та безалкогольні напої пропускаються через митний кордон України без справляння податків і зборів за умови, що:

- а) вони призначені для реалізації виключно з метою споживання іношлясередньо у поїзді;
- б) їх обсяг не перевищує встановленої законодавством України кількості, мінімально необхідної для забезпечення нормальних послуг вагона-ресторану протягом повного рейсу.

Алкогольні напої та тютюнові вироби, що переміщуються у вагонах-

ресторанах, пропускаються через митний кордон України за умови сплати усіх належних податків і зборів.

Глава 19. Митні процедури на автомобільному транспорті

Стаття 145. Документи, необхідні для митного контролю автотранспортних засобів

Особи, які здійснюють перевезення пасажирів і товарів через митний кордон України автомобільним транспортом, повинні мати відповідні документи, передбачені цим Кодексом, іншими законами України та міжнародними договорами, укладеними в установленому законом порядку.

Стаття 146. Обов'язки осіб, що переміщують товари під митним контролем автомобільним транспортом

Особи, що переміщують товари під митним контролем автомобільним транспортом, зобов'язані:

- 1) доставити товари за місцем призначення із збереженням митної забезпечення;
- 2) не розпочинати вивантаження чи перевантаження товарів без дозволу митного органу;
- 3) пред'явити митному органу необхідні для здійснення митного контролю і митного оформлення документи;
- 4) у невідкладних випадках за свій рахунок здійснювати вивантаження і навантаження, розпакування та упакування товарів і пред'являти їх до митної контролю.

Стаття 147. Порядок митного оформлення автотранспортних засобів які перевозять товари через митний кордон України

Автотранспортний засіб, що використовується для переміщення товарів через митний кордон України, не потребує окремої митної декларації, якщо під час такни переміщення декларуються товари, які перевозяться цим автотранспортним засобом

Відомості про автотранспортний засіб, що перевозить товари, вносяться до митної декларації, якою оформлено ці вантажі, книжки МДП, передбаченої Митною конвенцією про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП 1975 року (Конвенцією МДП 1975 року), товарно-транспортних накладних дорожнього листа, провізних та інших супровідних документів, передбаче..... законодавством.

Глава 20. Митні процедури на трубопровідному транспорті та лінії» електропередачі

Стаття 148. Порядок здійснення митного контролю товарів, що переміщуються трубопровідним транспортом та лініями електропередачі

Митний контроль товарів, що переміщуються через митний кордон України трубопровідним транспортом та лініями електропередачі, у тому числі з митною транзиту через митну територію України, здійснюється в місцях митної контролю, які визначаються Кабінетом Міністрів України.

Порядок та строки митного контролю та митного оформлення товарів, які переміщуються трубопровідним транспортом та лініями електропередач **174**

101 іпачаються Кабінетом Міністрів України виходячи з особливостей їх переміщення через митний кордон України.

Стаття 149. Документи, необхідні для митного оформлення товарів, що переміщуються трубопровідним транспортом

Для митного оформлення товарів, що переміщуються трубопровідним ірпнепортом, декларант подає митному органу такі документи:

- 1) зовнішньоекономічний договір (контракт);
- 2) акт (акти) приймання-передачі товару;
- 1) сертифікат якості;
- 4) рахунок-фактуру (інвойс);
- 5) маршрутну телетайпограму;
- ⊃) дозволи (ліцензії) відповідних органів державної влади;
- 7) інші документи, передбачені цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 150. Документи, необхідні для митного оформлення електроенергії

Для митного оформлення електроенергії декларант подає митному органу німі документи:

- 1) зовнішньоекономічний договір (кон тракт);
- 2) довідку-підтвердження відповідного підприємства про кількість > и к гроенергії, що переміщується через митний кордон України;
- 3) інші документи, передбачені цим Кодексом та іншими законами України.

Глава 21. Переміщення товарів через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях

Стаття 151. Переміщення міжнародних поштових відправлень через митний кордон України

Міжнародні поштові відправлення переміщуються через митний кордон 'ьрїїни, в тому числі транзитом через територію України, після здійснення ми і пою контролю і митного оформлення товарів, що знаходяться в цих поштових Відправленнях.

Підприємства поштового зв'язку України зобов'язані за свій рахунок ши д 'являти митним органам для здійснення митного оформлення міжнародні іїїїгіві відправлення, що переміщуються через митний кордон України.

Митний контроль і митне оформлення товарів, що переміщуються в міжнародних поштових відправленнях через митний кордон України, «ініціюються в місцях міжнародного поштового обміну, які визначаються та шинуються центральним органом виконавчої влади в галузі зв'язку та інформатизації України за погодженням із спеціально уповноваженим шшш гральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Доставка міжнародних поштових відправлень до місць митного оформлення, її розпакування і пред'явлення для огляду, перепкування та зберігання ІІІІі іпоються підприємствами поштового зв'язку України за свій рахунок за і ш< по і під контролем митних органів.

Стаття 152. Переміщення міжнародних експрес-відправлень через

митний кордон України

Міжнародні експрес-відправлення переміщуються через митний кордон України, в тому числі транзитом через територію України, після здійснення митної і контролю і митного оформлення товарів, що знаходяться у цих відправленнях

Митний контроль і митне оформлення товарів, що переміщуються і міжнародних експрес-відправленнях через митний кордон України, здійснюютьні в місцях, які визначаються та обладнуються відповідним експрес-перевізником » погодженням із спеціально уповноваженим центральним органом виконан і влади в галузі митної справи.

Доставка міжнародних експрес-відправлень до місць митного оформлення і розпакування і пред'явлення для огляду, перепакунання та зберігання здійснюютьні відповідним експрес-перевізником за свій рахунок за участю і під кон тролем митні" органів.

Стаття 153. Порядок та умови здійснення митного контролю товари та інших предметів, що пересилаються в міжнародних поштових та експрес-відправленнях

Порядок та умови здійснення митного контролю товарів та інших предмси що переміщуються (пересилаються) через митний кордон України в м і ж народиш поштових та експрес-відправленнях, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Розділ VI. РОЗПОРЯДЖЕННЯ ТОВАРАМИ, ЩО ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІД МИТНИМ КОНТРОЛЕМ

Глава 22. Переміщення товарів і транспортних засобів між митним органами. Транзитні перевезення

Стаття 154. Права та обов'язки перевізника

Перевізники мають право не приймати для перевезення між митні" органами товари у разі:

- 1) оформлення митних і транспортних документів з порушенням пори II встановленого законодавством України з питань митної справи;
- 2) якщо митне забезпечення, накладене на транспортний засіб і упам» товарів, не виключає можливості доступу до товарів без порушень тада забезпечення.

Перевізники зобов'язані доставити товари у митний орган призначені" також подати передбачені законодавством документи на них.

Витрати на такі перевезення відшкодовуються у порядку, передбачі н ■ законом.

Стаття 155. Види транзитних перевезень

Транзитні перевезення здійснюються як прохідний та внутрішній мни транзит.

Прохідний митний транзит - це переміщення товарів під митним контролем від одного пункту пропуску, розташованого на митному кордоні

• країни, - пункту ввезення на митну територію України - до іншого пункту Пропуску, розташованого на митному кордоні України, - пункту вивезення за межі митної території України.

Внутрішнім митним транзитом вважається переміщення товарів під митним І'0111 ролям:

1) від пункту пропуску, розташованого на митному кордоні України, - пункту і'ііічення на митну територію України - до митного органу, розташованого на ми і ній території України;

2) від митного органу, розташованого на митній території України, до пункту пропуску, розташованого на митному кордоні України, - пункту вивезення за межі митної території України;

3) від одного митного органу, розташованого на митній території України, по іншого митного органу, розташованого на митній території України.

Стаття 156. Умови здійснення транзиту товарів

Товари, що переміщуються транзитом, повинні:

1) залишатися у незмінному стані, крім природних втрат, і не використовуватися з іншою метою, крім транзиту;

2) бути доставленими до митного органу призначення у строк, визначений митним органом відправлення.

Під час транзиту товарів на митній території України з дозволу та під контролем митного органу можуть здійснюватися окремі операції І перевантаження, вивантаження, навантаження, перепакування) з такими іюшрами без зміни їхніх властивостей та товарного вигляду.

Стаття 157. Маршрути транзитних перевезень

Митний транзит товарів через територію України здійснюється за маршрутами, які визначаються перевізниками на власний розсуд, виходячи з міркувань економічної доцільності за умови додержання вимог, що визначаються нілповідно до цього Кодексу.

Кабінетом Міністрів України можуть встановлюватися обмеження щодо ішкористання окремих шляхів та напрямків транзиту на території України, ті іпачатися шляхи чи напрямки руху для певних видів транспорту чи товарів, то переміщуються транзитом через територію України, пункти пропуску для іінчення та вивезення окремих видів товарів.

Стаття 158. Тривалість митного транзиту

Граничні строки прохідного митного транзиту залежно від виду транспорту »«т пновлюються Кабінетом Міністрів України.

(л рок доставки товарів до митного органу призначення визначається митним органом відправлення відповідно до чинних в Україні нормативів на перевезення пан гажів виходячи з виду транспорту, маршруту, відстані до кінцевого пункту та інших умов перевезення. До цього строку не включається час зберігання товарів на складах у разі перевантаження з одного виду транспорту на інший, а також 'ніг необхідний для здійснення інших операцій з товарами, дозволених митними органами.

Стаття 159. Заходи, що вживаються у разі аварії чи дії непереборної сили при здійсненні транзитного перевезення

Якщо транспортний засіб при здійсненні транзитного перевезення внаслідок аварії або дії непереборної сили не зміг прибути до митного органу призначенні допускається вивантаження товарів в іншому місці. При цьому перевізник зобов'язаний:

- 1) вжити всіх необхідних заходів для забезпечення збереження товарів і недопущення будь-якого їх використання;
 - 2) терміново повідомити найближчий митний орган про обставини події місцезнаходження товарів та транспортних засобів;
 - 3) забезпечити перевезення товарів до найближчого митного органу і доставку посадових осіб митного органу до місцезнаходження зазначених товарів.
- Митні органи не відшкодовують перевізнику витрати, понесені у зв'язку з вжиттям заходів, передбачених цією статтею.

Стаття 160. Відповідальність за порушення встановленого порядку переміщення товарів транзитом

За порушення встановленого порядку переміщення товарів транзитом перевізник притягується до відповідальності в порядку, встановленому законом

Глава 23. Заходи гарантування доставки товарів, що перебувають під митним контролем

Стаття 161. Заходи гарантування доставки

До товарів, що перебувають під митним контролем і переміщують транзитом, може застосовуватися один із таких заходів гарантування доставки, цих товарів до митного органу призначення:

- 1) надання власником товарів (уповноваженою ним особою) гарантії митним органам;
- 2) охорона та супроводження товарів митними органами;
- 3) перевезення товарів митним перевізником;
- 4) перевезення на умовах Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП 1975 року (Конвенції МДП 1975 ро»)

Стаття 162. Гарантії доставки товарів до митного органу призначення

Власники товарів (уповноважені ними особи) можуть надавати митним органам гарантії щодо обов'язкової доставки товарів до митного органу призначення.

Види, умови та порядок застосування гарантії визначаються законом.

Стаття 163. Охорона і супроводження товарів митними органами

Охорона і супроводження товарів митними органами здійснюються як по внутрішньому, так і при прохідному митному транзиті.

Форми та методи охорони і супроводження товарів до митного органу призначення, а також умови і порядок їх застосування визначаються спеціалізованим уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи

За охорону і супроводження товарів митними органами справляє відповідна

Стаття 164. Перевезення товарів митним перевізником

І Перевезення товарів митним перевізником як захід гарантування їх доставки но митного органу призначення здійснюється відповідно до статей 182-184 цього Кодексу.

Стаття 165. Умови застосування заходів гарантування доставки товарів

Рішення про застосування заходів гарантування доставки товарів до митних прищів призначення приймається у кожному конкретному випадку митними п/н пнами, розташованими у місцях, де розпочинається транзит таких товарів, за іііііності підстав для застосування зазначених заходів.

Заходи гарантування доставки застосовуються в обов'язковому порядку до щікцизних товарів.

Вид заходу гарантування доставки товарів, що перебувають під митним тпїролем, до митного органу призначення обирається власником товарів чи уповноваженою ним особою, якщо інше не передбачено законом.

Заходи гарантування доставки товарів, що перебувають під митним тппролем і перевозяться між митними органами, застосовуються за рахунок ІНШІ пика цих товарів або уповноваженої ним особи. Витрати на їх застосування мігшими та іншими органами державної влади України не відшкодовуються.

Умови та порядок застосування заходів гарантування доставки товарів до мінного органу призначення визначаються цим Кодексом та іншими законами України.

І лава 24. Зберігання товарів і транспортних засобів на складах митних органів

Стаття 166. Товари, що зберігаються виключно митним органом

Обов'язковій передачі митному органу для зберігання підлягають товари:

1) не пропущені під час ввезення на митну територію України внаслідок » ■ і ановлених законом заборон чи обмежень на їх ввезення в Україну або транзит чпрез територію України і не вивезені з території України в день їх ввезення;

2) що ввозяться громадянами на митну територію України і підлягають ніікііаденню податками і зборами, якщо вони не сплачені;

3) які до закінчення строків тимчасового зберігання підприємствами, 11 гішовлених частинами першою-третьою статті 108 цього Кодексу, не були ні декларовані власником або уповноваженою ним особою до відповідного митного режиму;

4) які заявлені у режим відмови на користь держави відповідно до статті 246 ш.іоіо Кодексу.

Товари, які підлягають обов'язковій передачі для зберігання митному органу і крім валютних цінностей), зберігаються на складах митних органів.

Валютні цінності, передані митному органу на зберігання, депонуються в уповноважених банках України.

Стаття 167. Склади митних органів

Під складами митних органів розуміються приміщення, резервуари, криті ті відкриті майданчики, які належать митним органам або використовуються ними і спеціально обладнані для зберігання товарів.

Стаття 168. Товари і транспортні засоби, що зберігаються на складах митних органів*

Крім товарів, зазначених у статті 166 цього Кодексу, на складах митних органів можуть зберігатися:

1) товари, що знаходяться на тимчасовому зберіганні під митним контролі» відповідно до статті 99 цього Кодексу;

2) товари, що вивозяться за межі митної території України та після закінченні» митного оформлення зберігаються під митним контролем до фактичного I> вивезення;

3) товари і транспортні засоби, які перебувають у режимі транзиту відповіді до статті 200 цього Кодексу;

4) товари, які перебувають у режимі митного складу відповідно до статті 21' цього Кодексу;

5) зразки товарів та техніко-технологічна документація, взяті митними органами для проведення класифікації товарів відповідно до статті 314 цього Кодексу;

6) зразки товарів та документація, одержані митними органами під чи здійснення верифікації сертифікатів відповідно до статті 316 цього Кодексу; я

7) проби та зразки товарів, необхідні для проведення експертизи у справі! про порушення митних правил, взяті відповідно до статті 382 цього Кодексу; ж

8) товари і транспортні засоби, вилучені відповідно до статті 377 цього Кодексу.

Товари, заявлені у різні митні режими, повинні зберігатися на складах митних органів окремо з дотриманням порядку, встановленого законодавством для відповідних митних режимів.

Товари, що потребують спеціальних умов зберігання чи спеціальної» обладнання, не можуть зберігатися на складах митних органів, на яких не можун бути створені відповідні умови чи відсутнє відповідне обладнання.

Порядок роботи складу митного органу визначається спеціальніи уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи

Митні органи, на складах яких зберігаються товари і транспортні засоби несуть відповідальність за їх втрату або пошкодження в порядку, встановлені їм і законом.

Стаття 169. Строк зберігання товарів і транспортних засобів на складах митних органів

Товари, зазначені у пунктах 1-3 частини першої статті 166 та у пунктах Л частини першої статті 168 цього Кодексу, можуть зберігатися на складах митних органів протягом трьох місяців.

Товари, зазначені у пункті 4 частини першої статті 168, можуть зберігатися

іні і складах митних органів протягом строків, установлених статтею 214 цього Кодексу.

І овари, зазначені у пункті 4 частини першої статті 166, товари та документація, ні іначені у пунктах 5-7 частини першої статті 168, а також товари і транспортні ' н оби, зазначені у пункті 8 частини першої статті 168 цього Кодексу, зберігаються и.» і складах митних органів протягом строків, що визначаються законодавством.

Стаття 170. Операції з товарами, що зберігаються на складах митних органів підприємствами

І Підприємства, які зберігають товари на складах митних органів під митним контролем, можуть з дозволу та під контролем цих органів здійснювати із иішаченими товарами операції, передбачені статтею 63 цього Кодексу, а також:

- 1) підготовку товарів до продажу та транспортування (роздрібнення партії, формування відправлень, сортування, упакування та перепакування);
- 2) змішування товарів (компонентів) без надання одержаній продукції •• іриктеристик і властивостей, що істотно відрізняють її від вихідних складових;
- 3) прості складські операції.

Стаття 171. Видача товарів із складів митних органів

Товари, що зберігаються підприємствами на складах митних органів під мін ним контролем, можуть бути видані їм лише після їх митного оформлення.

Товари, зазначені у частині першій цієї статті, можуть бути видані також особі, но якої протягом строку зберігання перейшло право власності на ці товари або іріІНО володіння ними.

Глава 25. Розпорядження товарами, транспортними засобами та коштами

Стаття 172. Розпорядження товарами і транспортними засобами

Товари, що зберігаються під митним контролем (крім зазначених у пункті 1 і п тини першої статті 166 цього Кодексу), за якими власник або уповноважена ним особа не звернулися до закінчення строків зберігання, зазначених у частинах першій та другій статті 169 цього Кодексу, підлягають реалізації, про що ні пі ювідний митний орган повідомляє власника зазначених товарів не пізніш як ні дна тижні до закінчення строків зберігання.

Товари - предмети порушення митних правил, а також товари із спеціально лиготовленими сховищами (тайниками) та транспортні засоби, які нпкористовувалися для переміщення цих товарів через митний кордон України з приховуванням від митного контролю, конфісковані за рішенням суду, підлягають реалізації, ау випадках, передбачених законом, - безоплатній передачі у володіння і користування або знищенню у строки, встановлені законом для виконання і удових рішень.

Товари, які швидко псуються або мають обмежений строк зберігання, утому числі товари - предмети порушення митних правил, вилучені відповідно до цього 1.1 ідексу, підлягають реалізації з урахуванням терміну їх придатності.

Товари, від яких власник відмовився на користь держави, підлягають ініпізації, ау випадках, передбачених законом, - безоплатній передачі у володіння **181**

і користування або знищенню у строки, встановлені законом.

Товари і транспортні засоби, зазначені у частинах першої-четвертій цієї статті, реалізуються на митних аукціонах, товарних біржах або через підприємств торгівлі в порядку, встановленому законодавством.

Реалізація здійснюється з нарахуванням усіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначених товарів, транспортних засобів через митний кордон України, за ставками, чинними на день реалізації, якщо такі податки і збори не були попередньо сплачені.

Порядок розпорядження окремими видами товарів, які не підлягають реалізації, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 173. Організація митних аукціонів

Митні аукціони організуються у порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 174. Розпорядження коштами, одержаними від реалізації товарів і транспортних засобів

-I

Кошти, одержані від реалізації товарів, за якими власник або уповноважений ним особа не звернулися до закінчення строків зберігання, зазначених у частині першій та другій статті 169 цього Кодексу, після вирахування сум належних податків і зборів, виплати комісійної винагороди підприємству торгівлі, ям реалізувало зазначені товари, а також відшкодування витрат на зберігання ця» товарів, їх оцінку, сертифікацію, транспортування, проведення, у разі необхідності аналізів та експертиз, надсилання їх власникам відповідних повідомленні зберігаються на депозитному рахунку відповідного митного органу.

У разі, якщо товари - предмети порушення митних правил, які швидко псуються або мають обмежений строк зберігання, реалізуються до винесення» судом рішення по справі про порушення митних правил, усі кошти, одержані IIII їх реалізації, вилучаються для забезпечення відповідно до цього Кодексу стягненні» вартості цих товарів у разі їх конфіскації.

Якщо за рішенням суду по справі до особи, яка вчинила порушення митні* правил, не буде застосовано стягнення у вигляді конфіскації товарів, зазначені- у частині другій цієї статті, або справу про порушення митних правил буж припинено, кошти, одержані від реалізації зазначених товарів, зберігаються II« депозитному рахунку відповідного митного органу після вирахування сум належних податків і зборів. Витрати, зазначені у частині першій цієї статті, при цьому не відшкодовуються і комісійна винагорода підприємству торгівлі M виплачується.

Якщо за рішенням суду по справі до особи, яка вчинила порушення митних правил, буде застосовано тільки стягнення у вигляді штрафу, частина коштів I» одержаних від реалізації товарів, зазначених у частині другій цієї статті, можи вилучатися для забезпечення цього стягнення.

Кошти, одержані від реалізації товарів і транспортних засобів, конфісковані» за

ушляк відшкодування витрат, зазначених у частині першій цієї статті, та виплати емісійної винагороди підприємству торгівлі перераховуються до Державного бюджету України.

Власник товарів, зазначених у частині першій, а у відповідних випадках - і у частині другій цієї статті, або уповноважена ним особа може отримати з нііюозигного рахунку митного органу залишок коштів, одержаних від їх реалізації, протягом загального строку позовної давності, встановленого законом. У випадку, ні шаленому в частині першій цієї статті, строк позовної давності обчислюється з мт передачі товарів на зберігання, а у випадках, зазначених у частинах третій та четвертій цієї статті, - з дня набрання законної сили рішенням суду по справі. Кошти, не отримані протягом цього строку, перераховуються до Державного бюджету України.

Стаття 175. Розпорядження конфіскованою валютою

Валюта України, іноземна валюта, конфісковані за рішеннями судів, перераховуються до Державного бюджету України.

Розділ VII. ПІДПРИЄМНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ІЗ НАДАННЯ ПОСЛУГ З ДЕКЛАРУВАННЯ ТОВАРІВ І ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ ТА ПЕРЕВЕЗЕННЯ ТОВАРІВ, ЩО ПЕРЕМІЩУЮТЬСЯ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ АБО ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІД МИТНИМ КОНТРОЛЕМ

Глава 26. Митний брокер

Стаття 176. Митний брокер

Митний брокер (посередник) - це підприємство, що здійснює декларування іюарів і транспортних засобів, які переміщуються через митний кордон України, І мас ліцензію на право здійснення митної брокерської діяльності, видану спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи. Митним брокером може бути тільки підприємство-резидент. Від Імені цього підприємства декларування товарів і транспортних засобів, іщо переміщуються через митний кордон України, може здійснювати його шдокремлений структурний підрозділ (філія, представництво тощо).

Стаття 177. Здійснення діяльності митного брокера

Митний брокер здійснює брокерську діяльність відповідно до норм цього Кодексу та ліцензійних умов, що затверджуються спеціально уповноваженим органом з питань ліцензування та органом ліцензування.

Взаємовідносини митного брокера з особою, яку він представляє, іігшчаються договором доручення.

Стаття 178. Ліцензування діяльності митного брокера

Ліцензування діяльності митного брокера здійснюється відповідно до Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Стаття 179. Права та обов'язки митного брокера

Митний брокер виконує повноваження в обсязі, встановленому за порученням особи, яку він представляє, здійснювати будь-які операції, пов'язані і пред'явленням митному органу товарів, транспортних засобів та документів

на них до митного оформлення.

Митний брокер має право здійснювати свої функції з декларування товарів і транспортних засобів у будь-якому митному органі України.

Вчиняючи дії, передбачені частиною першою цієї статті, митний брокер виконує всі обов'язки і несе відповідальність, встановлену законом.

Стаття 180. Реєстр митних брокерів

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи веде реєстр митних брокерів і забезпечує його періодичні публікацію.

Стаття 181. Інформація, отримана митним брокером та його працівниками від особи, яку вони представляють

Інформація, отримана митним брокером та його працівниками від особи яку вони представляють у процесі здійснення митних процедур, може використовуватися виключно для цілей цих процедур.

За розголошення інформації, що становить комерційну таємницю або і конфіденційною, митний брокер несе відповідальність відповідно до закону

Глава 27. Митний перевізник

Стаття 182. Митний перевізник

Митний перевізник - це підприємство, яке здійснює перевезення між митними органами товарів, що перебувають під митним контролем, з застосуванням при цьому заходів гарантування доставки товарів до митного органу призначення, передбачених пунктами 1, 2 та 4 частини першої статті 161 цього Кодексу, і має ліцензію на право здійснення діяльності митного перевізника, видану спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Митним перевізником може бути тільки підприємці во-резидент.

Відносини митного перевізника з власником товарів визначаються відповідним договором.

Стаття 183. Ліцензування діяльності митного перевізника

Ліцензування діяльності митного перевізника здійснюється відповідно до Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Стаття 184. Реєстр митних перевізників

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи веде реєстр митних перевізників і забезпечує його періодичні публікацію.

Розділ VIII. МИТНИЙ РЕЖИМ ЩОДО ТОВАРІВ І ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ, ЯКІ ПЕРЕМІЩУЮТЬСЯ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ

Глава 28. Загальні положення

Стаття 185. Види митного режиму

Відповідно до мети переміщення товарів через митний кордон України запроваджуються такі види митного режиму:

- 1) і мпорт;
- 2) реімпорт;
- і) експорт;
- 4) реекспорт;
- 5) транзит;
- 6) тимчасове ввезення (вивезення);
- 7) митний склад;
- 8) спеціальна митна зона;
- 9) магазин безмитної торгівлі;
- 10) переробка на митній території України;
- 11) переробка за межами митної території України;
- 12) знищення або руйнування;
- 13) відмова на користь держави.

Митний режим, не передбачений частиною першою цієї статті, може Ці тановлюватися тільки шляхом внесення відповідних змін до цього Кодексу.

Стаття 186. Вибір та зміна митного режиму

Декларант самостійно визначає митний режим товарів і транспортних>бів, які переміщуються через митний кордон України, відповідно до мети їх (Приміщення та на підставі документів, що подаються митному органу для і іШнення митного контролю та митного оформлення.

(міна митного режиму допускається за умови виконання всіх належних процедур щодо заявленого режиму, дотримання вимог законодавства щодо тарифних і нетарифних заходів регулювання та подання митному органу для іііШнення митного контролю та митного оформлення відповідних документів, •ідтверджують заявлений режим.

Стаття 187. Регулювання питань, пов'язаних із застосуванням митних режимів

Питання, пов'язані із здійсненням митного контролю відповідно до бтаялсного митного режиму, регулюються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, який визначає Порядок здійснення такого контролю та надає роз'яснення щодо застосування Віщповідних митних процедур.

Глава 29. Імпорт

Стаття 188. Поняття митного режиму імпорту

Імпорт - митний режим, відповідно до якого товари ввозяться на митну міри торію України для вільного обігу без обмеження строку їх перебування на ПНН ієриторії та можуть використовуватися без будь-яких митних обмежень.

Стаття 189. Умови переміщення товарів у режимі імпорту

І ввезення товарів на митну територію України в режимі імпорту передбачає:

- 1) подання митному органу документів, що засвідчують підстави та умови ній ііішня товарів на митну територію України;
- 2) сплату податків і зборів, якими обкладаються товари під час ввезення на ми і ну територію України відповідно до законів України;

3) дотримання вимог, передбачених законом, щодо заходів нетарифна регулювання та інших обмежень.

Глава 30. Реімпорт

Стаття 190. Поняття митного режиму реімпорту

Реімпорт - митний режим, відповідно до якого товари, що походять з Укряї» та вивезені за межі митної території України згідно з митним режимом експорту не пізніше ніж у встановлений законодавством строк ввозяться на мит територію України для вільного обігу на цій території.

Стаття 191. Умови переміщення товарів у режимі реімпорту

Товари можуть переміщуватися через митний кордон України у митний режим реімпорту, якщо вони:

- 1) походять з митної території України;
- 2) ввозяться на митну територію України не пізніше ніж через один рік після їх вивезення (експорту) за межі митної території України;
- 3) не використовувалися за межами України з метою одержання прибутку;
- 4) ввозяться у тому ж стані, в якому вони перебували на момент вивезення (експорту), крім змін внаслідок природного зношення або втрат за нормами умов транспортування та зберігання, а також інших випадків, що визначені Кабінетом Міністрів України.

Стаття 192. Оформлення товарів у режимі реімпорту

Оформлення митним органом товарів у режимі реімпорту можливе лише за умови, що товари, заявлені у режим реімпорту, можуть бути ідентифіковані такі, що були раніше експортованими товарами.

Стаття 193. Повернення сум вивізного (експортного) мита та інші кошти при реімпорті товарів

У разі реімпорту товарів протягом одного року з дати їх експорту суш вивізного (експортного) мита, сплачені при їх експорті, повертаються власним цих товарів або уповноваженим ними особам на підставі їх заяв. Поверненні* зазначених сум здійснюється за рахунок Державного бюджету України орган і" Державного казначейства України за поданням відповідних митних органів

Особа, що переміщує товари в режимі реімпорту, сплачує суми, одержані експортером як виплати або за рахунок інших пільг, наданих під час вивезення (експорту) цих товарів, а також проценти з цих сум, нараховані за обліком» ставкою Національного банку України.

Глава 31. Експорт

Стаття 194. Поняття митного режиму експорту

Експорт - митний режим, відповідно до якого товари вивозяться за межі митної території України для вільного обігу без зобов'язання про їх поверненні на цю територію та без встановлення умов їх використання за межами митної території України.

Стаття 195. Умови переміщення товарів у режимі експорту

Вивезення товарів за межі митної території України в режимі експорту Передбачає:

- 1) подання митному органу документів, що засвідчують підстави та умови вивезення товарів за межі митної території України;
- 2) сплату податків і зборів, встановлених на експорт товарів;
- 3) дотримання експортером вимог, передбачених законом.

Глава 32. Реекспорт

Стаття 196. Приняття митного режиму реекспорту

Реекспорт - митний режим, відповідно до якого товари, що походять з інших країн, не пізніше ніж у встановлений законодавством строк з моменту їх ввезення " і митну територію України вивозяться з цієї території в режимі експорту.

Стаття 197. Умови переміщення товарів у режимі реекспорту

Товари, що походять з інших країн, можуть вивозитися за межі митної території України у режимі реекспорту, якщо:

- 1) митному органу подано дозвіл уповноваженого Кабінетом Міністрів країни органу чи органу, визначеного міжнародним договором України, ратифікованим в установленому законом порядку, на реекспорт товарів;
- 2) товари, що реекспортуються, перебувають у тому ж стані, в якому вони перебували на момент ввезення на митну територію України, крім змін внаслідок природного зношення або втрат за нормальних умов транспортування та Юсрігання;
- 3) товари, що реекспортуються, не використовувалися на території України і митою одержання прибутку;
- 4) товари, що реекспортуються, вивозяться не пізніше ніж через один рік з тій їх ввезення на митну територію України.

Стаття 198. Звільнення від оподаткування товарів, що реекспортуються

Звільнення від оподаткування товарів, що реекспортуються, регулюється не так точно податковими законами України.

Стаття 199. Незастосування заходів нетарифного регулювання до товарів, що реекспортуються

До товарів, що реекспортуються, не застосовуються заходи нетарифного регулювання, крім випадків, визначених законом.

Глава 33. Транзит

Стаття 200. Поняття митного режиму транзиту

Транзит - митний режим, відповідно до якого товари і транспортні засоби переміщуються під митним контролем між двома митними органами або в межах " пін діяльності одного митного органу без будь-якого використання таких товарів і і транспортних засобів на митній території України.

Стаття 201. Умови переміщення товарів у режимі транзиту

Товари, що переміщуються транзитом, повинні:

- 1) перебувати у незмінному стані, крім змін внаслідок природного зношення

або втрат за нормальних умов транспортування та зберігання;

2) не використовуватися на території України ні з якою іншою метою, крім транзиту;

3) у випадках, визначених законодавством України, переміщуватися і» наявності дозволу на транзит через територію України, який видасть» відповідними уповноваженими органами;

4) у випадках, визначених Кабінетом Міністрів України, переміщувати, • встановленими маршрутами та шляхами;

5) бути доставленими до митного органу призначення у строк, іш визначається відповідно до чинних в Україні нормативів на перевезення вантажі) виходячи з виду транспорту, маршруту, відстані до кінцевого пункту та умов перевезення.

Стаття 202. Заходи гарантування під час транзиту товарів

У випадках, передбачених законодавством України, митний орган дозволю переміщення товарів у режимі транзиту лише за умов належного обладнiш" транспортного засобу та застосування заходів гарантування доставки товарів і митного органу призначення, передбачених статтями 161-164 цього Кодексу

Стаття 203. Допущення товарів до переміщення в режимі і транзиту

Рішення про допущення товарів до переміщення в режимі транзит приймається митним органом на підставі наявних документів і за уми виконання перевізником положень цього Кодексу та інших законів України,

Глава 34. Тимчасове ввезення (вивезення)

Стаття 204. Поняття митного режиму тимчасового ввезення (вивезення)

Тимчасове ввезення (вивезення) - митний режим, відповідно до якого топ-м можуть ввозитися на митну територію України чи вивозитися за межі митні території України з обов'язковим наступним поверненням цих товарів без булі яких змін, крім природного зношення чи втрат за нормальних умін транспортування.

Стаття 205. Умови переміщення товарів у режимі тимчасового ввезення (вивезення)

Переміщення товарів у режимі тимчасового ввезення (вивезення) передбач*

1) подання митному органу документів на такі товари з обґрунтуванні!» підстав їх тимчасового ввезення на митну територію України (вивезення за мг» м итної території України);

2) надання митному органу, що здійснює митне оформлення товарів, »> тимчасово ввозяться (вивозяться), зобов'язання про їх зворотне вивезеніі (вивезення) у строки, що обумовлені метою тимчасового ввезення (вивезеніі) але не перевищують строків, встановлених цим Кодексом;

3) подання митному органу, що здійснює митне оформлення товарів, « тимчасово ввозяться (вивозяться), дозволу відповідного компетентного орни на тимчасове ввезення (вивезення) товарів, якщо отримання такого дозволі

Стаття 206. Товари, щодо яких може надаватися дозвіл на тимчасове ввезення (вивезення) з умовним повним звільненням від оподаткування

Дозвіл на тимчасове ввезення на митну територію України (тимчасове вивезення за межі митної території України) під зобов'язання про зворотнє вивезення допускається щодо:

товарів, призначених для демонстрації або використання на виставках, ярмарках, конференціях або інших подібних заходах;

професійного обладнання, необхідного особам, які прибувають в Україну (їїїжджають з України), для підготовки репортажів, здійснення записів або передачі для засобів масової інформації або зйомки фільмів;

контейнерів, піддонів, упаковки, а також будь-яких інших товарів, що ввозяться (вивозяться) у зв'язку з якою-небудь комерційною операцією, але ввезення яких < іїме по собі не є комерційною операцією;

зразків товарів і предметів та рекламних фільмів за умови, що вони ^пишаються власністю особи, яка перебуває або проживає за межами території і імчасового ввезення, і їх використання на території України не має комерційного характеру;

товарів, що ввозяться з освітніми, науковими чи культурними цілями, тобто наукового та навчального обладнання, обладнання для поліпшення дозвілля моряків, а також будь-яких інших товарів, що ввозяться в рамках навчальної, наукової або культурної діяльності;

особистих речей пасажирів та товарів, що ввозяться для спортивних цілей; матеріалів для реклами та туризму; транспортних засобів, що використовуються виключно для перевезення пасажирів і товарів через митний кордон України.

Стаття 207. Допущення товарів до переміщення в режимі тимчасового ввезення (вивезення)

Рішення про допущення товарів до переміщення через митний кордон України І режимі тимчасового ввезення (вивезення) приймається митним органом у порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Митні органи не допускають товари до переміщення в режимі тимчасового ініезення (вивезення), якщо немає можливості встановити надійність їх іпентифікації, а також у разі відсутності гарантій їх повернення.

Стаття 208. Строки тимчасового ввезення (вивезення) товарів

Загальний строк тимчасового ввезення (вивезення) товарів становить один рік з дня ввезення на митну територію України (вивезення з митної території України).

З урахуванням мети ввезення (вивезення) товарів та інших обставин строк, ппначений у частині першій цієї статті, може бути продовжений відповідним митним органом.

Стаття 209. Звільнення від сплати податків під час переміщення товарів у режимі тимчасового ввезення (вивезення)

Звільнення від сплати податків під час переміщення товарів у режимі

тимчасового ввезення (вивезення) регулюється виключно податковими законами І України.

Стаття 210. Розпорядження товарами, щодо яких закінчилися строки тимчасового ввезення (вивезення)

До закінчення строків тимчасового ввезення (вивезення) особа, яка надані зобов'язання про зворотнє вивезення (ввезення) товарів, що перебувають у режимі тимчасового ввезення (вивезення), повинна:

- 1) вивезти (ввезти) ці товари згідно із зобов'язанням, наданим митному органу;
- 2) або заявити про зміну митного режиму, що допускається щодо таких товарів з додержанням вимог цього Кодексу та інших законодавчих актів України.

Стаття 211. Гарантування перебування товарів у режимі тимчасової ввезення (вивезення)

У разі тимчасового ввезення (вивезення) окремих видів товарів, які визначаються Кабінетом Міністрів України, митне оформлення товарів у режимі тимчасового ввезення (вивезення) здійснюється митними органами за умови гарантування відповідно до закону додержання режиму тимчасового ввезення і (вивезення).

Глава 35. Митний склад

Стаття 212. Поняття режиму митного складу

Митний склад - митний режим, відповідно до якого ввезені з-за меж митної території України товари зберігаються під митним контролем без справляння податків і зборів і без застосування до них заходів нетарифного регулювання і інших обмежень у період зберігання, а товари, що вивозяться за межі митної території України, зберігаються під митним контролем після митного оформлення митними органами до фактичного їх вивезення за межі митної території України

Стаття 213. Умови поміщення товарів у режим митного складу

У режим митного складу можуть поміщатися будь-які товари, за винятком товарів, заборонених до ввезення в Україну, вивезення з України та транзити через територію України, а також товарів, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України.

Товари, що можуть завдати шкоди іншим товарам або вимагають особливих умов зберігання, повинні зберігатися у спеціально обладнаних приміщеннях,

Стаття 214. Строк зберігання товарів у режимі митного складу

Строк зберігання товарів, ввезених із-за меж митної території України, і режимі митного складу не може перевищувати трьох років з дати поміщення цих товарів у зазначений режим.

Строк зберігання в режимі митного складу підакцизних товарів, ввезених із-за меж митної території України, не може перевищувати трьох місяців з дати поміщення їх у цей режим.

Товари, ввезені із-за меж митної території України, що зберігаються у режимі митного складу, до закінчення строків зберігання, установлених частиною першою та другою цієї статті, повинні бути задекларовані власником і її>

уповноваженою ним особою до іншого митного режиму.

Товари, що вивозяться за межі митної території України, можуть зберігатися і режимі митного складу протягом трьох місяців з дати поміщення їх у цей режим. Д<' закінчення зазначеного строку такі товари мають бути вивезені за межі митної і риторії України.

Стаття 215. Операції, що можуть проводитися з товарами, які перебувають у режимі митного складу

З товарами, які перебувають у режимі митного складу, можуть проводитися піні операції:

- 1) операції, необхідні для забезпечення збереження цих товарів;
- 2) підготовка товарів за дозволом митного органу до продажу (відчуження) ні транспортування: подрібнення партій, формування відправлень, сортування, Шікування, перепакування, маркування, навантаження, вивантаження, перевантаження та інші подібні операції.

Конкретний перелік та порядок здійснення таких операцій встановлюються Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом.

Стаття 216. Митні ліцензійні склади

Для зберігання товарів у режимі митного складу використовуються < спеціально обладнані приміщення, резервуари, майданчики - митні ліцензійні і к пади.

Ліцензування діяльності, пов'язаної з відкриттям та експлуатацією митних ліцензійних складів, здійснюється відповідно до Закону України «Про тцензування певних видів господарської діяльності» та ліцензійних умов.

Глава 36. Спеціальна митна зона

Стаття 217. Поняття митного режиму спеціальної митної зони

Спеціальна митна зона - це митний режим, відповідно до якого до товарів, ■пч ввозяться на території відповідних типів спеціальних (вільних) економічних іон із-за меж митної території України, а також до товарів, які вивозяться з Григорій зазначених зон за межі митної території України, не застосовуються ніходи тарифного і нетарифного регулювання, якщо інше не передбачено законом.

Стаття 218. Спеціальні митні зони

Спеціальними митними зонами є частини території України, на яких «проваджено митний режим спеціальної митної зони. Для цілей оподаткування товари, ввезені на території спеціальних митних зон, розглядаються як такі, що ііпходяться за межами митної території України.

Спеціальні митні зони створюються відповідно до законодавства України при спеціальні (вільні) економічні зони шляхом прийняття окремого закону для кожної спеціальної митної зони з визначенням її статусу, території, строку; на ІИНІ вона створюється, та особливостей застосування законодавства України ••а її території. Законом встановлюються вимоги щодо створення спеціальної мінної зони, види товарів, дозволених до ввезення у таку зону, та характер 'міграцій, що здійснюються з товарами у межах зони. У законі також визначаються інмоги щодо організації роботи спеціальної митної зони та обов'язки органів

управління зони по виконанню вимог митного законодавства під час здійсненні митного контролю.

Стаття 219. Вимоги до спеціальних митних зон

Митний орган, у зоні діяльності якого знаходиться спеціальна митна зони, І метою належної організації митного контролю може вимагати від органі» управління цієї зони вжиття таких заходів.

- 1) спорудження огорожі по периметру зони;
- 2) встановлення обмежень щодо порядку доступу в зону у певні години роботи;
- 3) застосування інших заходів, що не перешкоджають нормальном» функціонуванню зони відповідно до закону про таку зону.

Забороняється будь-яке будівництво в межах спеціальних митних зон ПЦ попереднього погодження з митним органом, у зоні діяльності якого знаходите І спеціальна митна зона.

Стаття 220. Заходи, що вживаються митними органами для забезпечення митного контролю у спеціальних митних зонах

З метою забезпечення належного митного контролю у спеціальних митних зонах митні органи мають право:

- 1) здійснювати постійний контроль та нагляд за кордонами спеціальній митних зон, а також за доступом у них;
- 2) вимагат и від осіб, які переміщують товари через кордон спеціальної митної зони, ведення обліку руху таких товарів з метою їх контролю;
- 3) проводити перевірку товарів, що переміщуються через кордон спеціальної митної зони, з метою забезпечення здійснення передбачених цим Кодекси* операцій та недопущення переміщення заборонених товарів;
- 4) здійснювати перевірки товарів, що знаходяться у спеціальних митних зоні»;
- 5) здійснювати інші передбачені законом заходи, спрямовані на забезпечення надійності митного контролю.

Стаття 221. Операції, що можуть здійснюватися з товарами у спеціальних митних зонах

У спеціальних митних зонах допускається здійснення виробничих та інших комерційних операцій з товарами за умови додержання положень цього Кодекси) Перелік видів товарів та операцій, що з ними здійснюються, визначається у зам * про конкретну спеціальну митну зону.

З метою забезпечення виконання законів та з урахуванням характеру топ. і можуть запроваджуватися окремі заборони та обмеження щодо здійсненні' операцій з товарами у спеціальних митних зонах. Такі заборони та обмеженні стосовно спеціальних митних зон встановлюються законами.

Кабінет Міністрів України може обмежувати або забороняти ввезенн' окремих товарів у спеціальні митні зони.

Стаття 222. Строки перебування товарів у спеціальних митних зон "

Товари можуть перебувати у спеціальних митних зонах протягом усього чин

< іаття 223. Облік товарів, що знаходяться у спеціальних митних зонах

Особи, які здійснюють операції з товарами у спеціальних митних зонах, мнуть облік товарів, що ввозяться, вивозяться, зберігаються, виробляються, переробляються, закупаються та реалізуються, і подають митним органам цінність про такі операції у порядку, що встановлюється спеціально Ніпііноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи. Іоні, які зміни, що відбуваються з товарами в межах спеціальних митних зон, мнють відобразитися в облікових документах.

Стаття 224. Розпорядження товарами, що знаходяться в спеціальній митній зоні, у разі ліквідації зони

У разі ліквідації спеціальної митної зони власники товарів, що перебувають у нїї юні, або уповноважені ними особи зобов'язані розпорядитися зазначеними і< шарами до моменту остаточного вирішення усіх питань, пов'язаних з ліквідацією і інціальної митної зони.

У разі якщо до моменту остаточного вирішення усіх питань, пов'язаних*з 'ііііідацією спеціальної митної зони, власник товарів, що перебувають у цій зоні, шії уповноважена ним особа не розпорядиться зазначеними товарами, такі пш.ірі підлягають декларуванню до іншого митного режиму.

Глава 37. Магазин безмитної торгівлі

Стаття 225. Поняття митного режиму магазину безмитної торгівлі

Магазин безмитної торгівлі - митний режим, відповідно до якого товари, а і іі.ож супутні товарам роботи, не призначені для споживання на митній території \ країни, знаходяться та реалізуються під митним контролем у пунктах пропуску Н* митному кордоні України, відкритих для міжнародного сполучення, інших цілах митного контролю, визначених митними органами України, без справляння міна, податків, установлених на експорт та імпорт таких товарів, та без ни і осування заходів нетарифного регулювання.

Стаття 226. Умови реалізації товарів у режимі магазину безмитної торгівлі

Товари, атакож супутні товарам роботи, в режимі магазину безмитної торгівлі І» пні чуються лише у спеціальних торговельних закладах (магазинах безмитної Іііргівлі).

Розташування магазинів безмитноїторгівлі та умови реалізації в них товарів ншіинні виключати можливість безпосереднього ввезення цих товарів для і іішківання на митній території України.

І Приміщення магазину безмитної торгівлі може включати в себе:

- 1) торговельний зал (зали), у тому числі бари та пункти громадського •цілування;
- 2) допоміжні приміщення;
- 3) склад магазину.

(трок перебування товарів у режимі магазину безмитної торгівлі не може нирспищунати трьох років з дня їх поміщення у цей режим. Після закінчення або «продовж зазначеного строку товари можуть бути заявлені митному органу:

- 1) для вільного обігу на митній території України;
- 2) для вільного обігу за межами митної території України;
- 3) для розміщення в режим митного складу;
- 4) для знищення під митним контролем.

Власники магазинів безмитної торгівлі можуть мати митні склади для зберігання та наступного постачання в магазини всіх видів товарів, у тому числі підакцизних.

Магазини безмитної торгівлі здійснюють торгівлю всіма видами продовольчих і непродовольчих товарів вітчизняного (на умовах експорту) та іноземного походження, крім товарів, які заборонені відповідно до законодавства до ввезення, вивезення та транзиту через територію України.

Порядок відкриття, ліквідації магазинів безмитної торгівлі, а також правил продажу ними товарів встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 227. Вимоги до власників магазинів безмитної торгівлі

Власником магазину безмитної торгівлі може бути лише підприємство резидент.

Власник магазину безмитної торгівлі зобов'язаний:

- 1) своєчасно декларувати митному органу товари, що надходять до магазинів чи вибувають з магазину, та подавати всі документи, необхідні для здійснення митного контролю та митного оформлення;
- 2) виключити можливість надходження до магазину та вилучення з магазину товарів поза митним контролем;
- 3) дотримуватися положень цього Кодексу та інших законодавчих актів України щодо умов діяльності магазинів безмитної торгівлі;
- 4) вести облік товарів, що надходять до магазину безмитної торгівлі і реалізуються ним, і подавати митним органам, в зоні діяльності яких знаходиться магазин безмитної торгівлі, звіт про рух товарів у магазині за формою, встановленою спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 228. Розпорядження товарами, що знаходяться в магазині безмитної торгівлі, у разі його ліквідації

У разі набрання чинності рішенням про ліквідацію магазину безмитної торгівлі і припинення нових партій товарів, а також реалізація товарів у магазині їм дозволяються. Товари, що знаходяться в магазині безмитної торгівлі, підлягають негайному переміщенню на склад магазину та декларуванню власником магазину до іншого митного режиму.

Глава 38. Переробка на митній території України

Стаття 229. Поняття митного режиму переробки на митній території України

Переробка на митній території України - митний режим, відповідно до якого ввезені на митну територію України товари, що походять з інших країн, піддаються встановленому законодавством порядку переробці без застосування до них

* «ходів нетарифного регулювання, за умови вивезення за межі митної території країни продуктів переробки відповідно до митного режиму експорту.

Стаття 230. Дозвіл на переробку товарів на митній території України

Везення та переробка на митній території України товарів, що походять з Інших країн, здійснюються з дозволу митного органу відповідно до положень нього Кодексу та інших законів України.

Дозвіл на переробку товарів на митній території України може бути скасовано мінним органом, якщо його видано на підставі недостовірних даних, що мали і іотне значення для прийняття рішення, або у разі коли підприємство-резидент, «міму видано такий дозвіл, не дотримується положень цього Кодексу та інших нічінг законодавства України.

Стаття 231. Операції щодо переробки товарів

Кількість операцій щодо переробки товарів у митному режимі переробки на мінній території України не обмежується.

Операції щодо переробки товарів можуть включати:

- 1) власне переробку товарів;
- 2) обробку товарів - монтаж, збирання, монтування та налагодження, ііііслідокчого одержуються інші товари;
- 3) ремонт товарів, у тому числі відновлення та регулювання;
- 4) використання окремих товарів, що не є продуктами переробки, але які і приймають чи полегшують процес виготовлення продуктів переробки, якщо самі кони при цьому повністю витрачаються.

Обмеження на окремі операції щодо переробки товарів, порядок виконання пінрацій щодо переробки товарів, включаючи можливість та умови використання > і (мінських товарів у процесі переробки, визначаються цим Кодексом та іншими мхнними України.

(окремі операції з переробки товарів за дорученням підприємства-резидента, •іііму видано дозвіл на переробку товарів на митній території України, та з митного органу можуть здійснюватися іншим підприємством. При цьому " овідальність перед митними органами за дотримання визначеного порядку Переробки товарів несе підприємство, якому видано дозвіл на проведення ти рацій щодо переробки товарів на митній території України.

У разі якщо за умовами переробки товарів на митній території України нарсдбачається виконання кількох операцій щодо їх переробки кількома нішірїємствами, кожне з підприємств, яке бере участь у процесі переробки, Нішінне одержати дозвіл митного органу на переробку товарів на митній " ГИ горії України. Переміщення товарів між підприємствами, що беруть участь у h переробці, здійснюється з дозволу і під контролем митних органів.

< гаття 232. Строки переробки товарів на митній території України

< трок переробки товарів на митній території України обчислюється шІІишшочи з дня завершення митного оформлення митним органом товарів, що *»і і "і і бся для переробки.

< ірок переробки товарів на митній території України встановлюється

митним органом під час надання дозволу підприємству-резиденту виходячи і тривалості процесу переробки товарів та розпорядження продукцією їх переробні але, як правило, не може бути більшим ніж 90 днів.

Виходячи з технологічних особливостей переробки Кабінет Міністрів України за поданням відповідного міністерства або іншого центрального органу виконавчої влади може встановлювати інші строки переробки товарів, ніж ті, що зазначені в частині другій цієї статті.

Стаття 233. Перевірка митними органами дотримання режиму переробки на митній території України

Митні органи можуть проводити перевірку товарів, ввезених для переробки на митній території України, а також продуктів їх переробки у будь-якої особи яка здійснює операції щодо переробки таких товарів.

Стаття 234. Обсяг виходу продуктів переробки

Митні органи здійснюють контроль за обов'язковим обсягом виходу продукції переробки, що утворюються в результаті переробки товарів на митній території України. Дані про обов'язковий обсяг виходу продуктів переробки зазначаються в договорі (контракті) на переробку товарів на митній території України.

Стаття 235. Порядок митного оформлення продуктів переробки І

У разі вивезення за межі митної території України товарів, ввезених для переробки на митній території України, чи продуктів їх переробки такі товари підлягають декларуванню митним органам з поданням окремого документу митної декларації, в якій зазначаються кількість та вартість українських товарів) витрачених на здійснення операцій щодо переробки товарів, що ввозилися для переробки.

Митне оформлення українських товарів, використаних під час переробки товарів, що походять з інших країн, здійснюється у порядку, встановленому ЦИМ Кодексом та іншими законами України для митного оформлення експорту товари українського походження.

Стаття 236. Умови реалізації продуктів переробки на митній території України

Якщо умовами переробки на митній території України товарів, що походять з інших країн, передбачено проведення розрахунків частиною продуктів І» переробки, такі продукти мають бути оформлені як ввезені на митну територію України в режимі імпорту зі справлянням усіх належних податків і зборів за застосуванням відповідних заходів нетарифного регулювання відповідно до законодавства.

Глава 39. Переробка за межами митної території України

Стаття 237. Поняття митного режиму переробки за межами митної території України

Переробка за межами митної території України - митний режим, відповідний до якого товари, що перебувають у вільному обігу на митній території України вивозяться без застосування заходів тарифного та нетарифного регулювання

МГЮКІ їх переробки за межами митної території України та наступного повернення «
Україну.

Стаття 238. Операції щодо переробки товарів за межами митної території України

Під час переробки товарів за межами митної території України можуть здійснюватися операції, зазначені у частині другій статті 231 цього Кодексу.

Законами України можуть бути встановлені обмеження щодо окремих іміграцій з переробки товарів за межами митної території України.

Стаття 239. Дозвіл на вивезення товарів для переробки за межами митної території України

Вивезення товарів для переробки за межами митної території України здійснюється з дозволу митного органу на основі положень цього Кодексу та інших законів України.

Дозвіл на вивезення товарів для переробки за межами митної території України може бути скасовано митним органом у разі, якщо його видано на підставі недостовірних даних, що мали істотне значення для прийняття рішення, якщо підприємець-резидент, якому видано такий дозвіл, не дотримується Положень цього Кодексу та інших законів України.

Стаття 240. Строки переробки товарів за межами митної території України

Трок переробки товарів за межами митної території України обчислюється починаючи з дня завершення митного оформлення митним органом товарів, що імпортується для переробки.

Трок переробки товарів за межами митної території України встановлюється митним органом під час видачі дозволу підприємству-резиденту виходячи з тривалості процесу переробки товарів, але, як правило, не може бути більшим п'яти днів.

Виходячи з технологічних особливостей переробки Кабінет Міністрів України на вимогу відповідного міністерства або іншого центрального органу виконавчої влади може встановлювати інші строки переробки товарів, ніж ті, що зазначені у цій статті.

Стаття 241. Обсяг виходу продуктів переробки

Митні органи здійснюють контроль за обов'язковим обсягом виходу продуктів переробки, що утворюються в результаті переробки товарів за межами митної території України. Дані про обов'язковий обсяг виходу продуктів переробки вносяться в договір (контракт) на переробку продукції за межами митної території України.

Стаття 242. Порядок митного оформлення та оподаткування продуктів переробки

У разі ввезення на митну територію України товарів, вивезених за її межі для переробки, чи продуктів переробки вони підлягають декларуванню з поданням митного документа - декларації на товари іноземного походження, які були використані в процесі переробки українських товарів.

Продукти переробки, що ввозяться на митну територію України, оподатковуються відповідно до закону.

І лава 40. Знищення або руйнування

Стаття 243. Поняття режиму знищення або руйнування

Знищення або руйнування - митний режим, відповідно до якого товари, ввезені [ш митну територію України, знищуються під митним контролем чи приводяться у стан який виключає їх використання, без справляння податків, установлених на імпорт, й також без застосування заходів нетарифного регулювання до товарів, що знищують» або руйнуються.

Знищення або руйнування товарів допускається з письмового дозволу митної і органу, який надається за умови наявності дозволів інших органів державної влада, що здійснюють відповідно до їхньої компетенції контроль і ід час переміщення товарів черв І митний кордон України. Такий дозвіл митним органом не видається, якщо знищені» товарів може завдати істотної шкоди навколишньому природному середовищу, атакож и інших випадках, що визначаються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влада в галузі митної справи спільно з іншими органами державної влади що здійснюють контроль під час переміщення товарів через митний кордон України.

Стаття 244. Витрати на знищення товарів

Знищення або руйнування товарів здійснюється за рахунок їх власника чи інші її заінтересованої особи.

Стаття 245. Відходи (залишки), що утворилися в результаті знищення або руйнування товарів

Відходи (залишки), що утворилися в результаті знищення або руйнування товарні, мають бути поміщені у відповідний митний режим як товари, що ввезені на миту територію України і перебувають під митним контролем.

Глава 41. Відмова на користь держави

Стаття 246. Поняття митного режиму відмови на користь держави І

Відмова на користь держави - митний режим, відповідно до якого власник відмовляється від товарів, що перебувають під митним контролем, без будь-яких умов ій свою користь. У режимі відмови на користь держави на товари не нараховуються і М справляються податки і збори, а також не застосовуються заходи нетарифного регулювання.

Відмова від товарів на користь держави допускається з дозволу митного органу)!, який видається у порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Кабінет Міністрів України визначає перелік товарів, що не можуть бути поміщені і митний режим відмови на користь держави.

Розділ ІХ. ОСОБЛИВОСТІ ПРОПУСКУ ТА ОПОДАТКУВАННЯ ТОВАРІВ, ЩО ПЕРЕМІЩУЮТЬСЯ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ ГРОМАДЯНАМИ

Глава 42. Загальні положення

Стаття 247. Порядок переміщення громадянами товарів через митний кордон України

Громадяни за умови дотримання вимог цього Кодексу та інших законів ' країни можуть переміщувати через митний кордон України будь-які товари, крім іпх, що заборонені до ввезення в Україну та вивезення з України, а також тих, щодо яких законом України встановлено обмеження в галузі іоннішньоекономічної діяльності.

Стаття 248. Умови пересилання громадянами товарів у міжнародних поштових та експрес-відправленнях

Громадяни мають право пересилати товари у міжнародних поштових та ¹ н прес-відправленнях у порядку, встановленому статтями 151-153 цього Кодексу, крім товарів, заборонених до такого пересилання.

Обмеження щодо вартості та обсягів товарів, а також перелік товарів, ■іборонених до пересилання у міжнародних поштових та експрес-відправленнях, ін іановлюються цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 249. Визначення вартості товарів, які переміщуються і ромадянами через митний кордон України, для цілей нарахування податків і зборів

Митна вартість товарів, які переміщуються громадянами через митний кордон 'країни, для цілей нарахування податків і зборів визначається на підставі заяви «ішсника цих товарів чи уповноваженої ним особи за умови надання Підтверджувальних документів (товарних чеків, ярликів тощо), які можна ііснтифікувати з наявними товарами. При визначенні митної вартості товарів, •ім переміщуються у несупроводжуваному багажі та вантажному відправленні, крім вартості самих товарів враховується вартість їх страхування та перевезення і Фрахту) до моменту перетинання ними митного кордону України.

За відсутності таких підтверджень або у разі наявності обґрунтованих сумнівів ніодо достовірності відомостей стосовно заявленої вартості митні органи ии іначають митну вартість самостійно, на підставі ціни на ідентичні або подібні (аналогічні) товари та відповідно до вимог цього Кодексу.

Глава 43. Пропуск та оподаткування товарів, що вивозяться громадянами за межі митної території України

Стаття 250. Умови вивезення громадянами товарів за межі митної території України

Вивезення громадянами товарів за межі митної території України іційснюється у порядку та на умовах, встановлених законодавством України для підприємств, якщо іінше не передбачено законом.

Дія частини першої цієї статті не поширюється на:

- 1) товари, сукупна вартість яких не перевищує суму, еквівалентну 200 євро;
- 2) предмети, які вивозяться (пересилаються) у зв'язку з виїздом за межі країни на постійне місце проживання;
- 3) предмети, які входять до складу спадщини, оформленої в Україні на користь і ромадянина-нерезидента, за умови підтвердження складу спадщини органами, що вчиняють нотаріальні дії;
- 4) товари, які тимчасово вивозяться (пересилаються) за межі митної території

України під письмове зобов'язання про їх зворотне ввезення;

5) товари, які були тимчасово ввезені на митну територію України під зобов'язання про їх зворотне вивезення, що підтверджується відповідними документами;

6) предмети, одержані громадянами-нерезидентами у вигляді призів і нагорни за участь у змаганнях, конкурсах, фестивалях тощо, які проводяться на території України, що підтверджується відповідними документами;

7) предмети (майно) особистого користування, у тому числі предмети початкового облаштування, придбані в Україні громадянами-нерезидентами, які користуються пільгами згідно з міжнародними договорами України, укладеними в установленому законом порядку, що вивозяться (пересилаються) цими громадянами у зв'язку з їх остаточним виїздом за межі України;

8) товари, придбані громадянами-нерезидентами на території України загальною вартістю яких не перевищує суми іноземної валюти, ввезеної цими громадянами під час в'їзду в Україну, за умови подання відповідних документів.....

9) предмети, призначені для особистого користування, що вивозяться (пересилаються) громадянами-нерезидентами у зв'язку з остаточним виїздом з межі України;

10) товари, що вивозяться громадянами-нерезидентами у зв'язку з остаточним виїздом за межі України, на суму, що не перевищує 80 відсотків доходу одержаного за час роботи чи навчання в Україні, за умови подання відповідних документів.

Стаття 251. Обмеження щодо вивезення громадянами за межі митної території України окремих товарів

Не допускається вивезення громадянами за межі митної території України незалежно від загальної вартості:

1) товарів, щодо яких відповідно до законодавства України застосовують заходи тарифного та нетарифного регулювання експорту;

2) товарів, на які встановлено державні дотації, крім предметів особистого користування;

3) товарів промислового призначення (обладнання, комплектуючих виробів і матеріалів тощо) згідно з переліком, що визначається Кабінетом Міністрів України

Вивезення дорогоцінних металів, дорогоцінного каміння та виробів з ним також культурних цінностей з метою їх відчуження дозволяється у порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Глава 44. Пропуск та оподаткування товарів, які ввозяться і вивозяться громадянами на митну територію України

Стаття 252. Умови ввезення громадянами товарів на митну територію України

Товари, які ввозяться громадянами на митну територію України, підлягають оподаткуванню в порядку та на умовах, визначених законами України.

Дія частини першої цієї статті не поширюється на:

1) товари, сукупна вартість яких не перевищує суму, еквівалентну 200 єври

.) предмети особистого користування, що тимчасово ввозяться
Ні річ тіпаються) громадянами-нерезидентами на митну територію України під
Нін і.мове зобов'язання про їх зворотне вивезення;

І) предмети, що ввозяться (пересилаються) у разі переселення громадян на " "
гШне місце проживання в Україні;

■1) товари, що ввозяться (пересилаються) громадянами, які користуються
ні"ї.і.іми згідно з міжнародними договорами України, укладеними в
6 і шпиленому законом порядку;

5) предмети, які ввозяться (пересилаються) громадянами і входять до складу
н"Шіцини, відкритої за межами митної території України на користь резидента, т |Ш
її підтвердження складу спадщини органами, що вчиняють нотаріальні дії у «1"ШШ її
відкриття. Зазначене підтвердження підлягає легалізації у консульських |п і ,топах
України, що діють у відповідній країні;

б) предмети, одержані громадянами-резидентами у вигляді нагород і призів їм
іміганнях, конкурсах, фестивалях за межами митної території України, за умови
ііііументального підтвердження факту нагородження;

/(товари, що були попередньо вивезені (переслані) громадянами за митний
■|*/он України під письмове зобов'язання про їх зворотне вивезення і ввозяться ції
ррсилаються) назад на митну територію України, за наявності відповідної іШШ тої
митної декларації.

**(таття 253. Звільнення від оподаткування алкогольних напоїв та
тютюнових виробів, які ввозяться на митну територію України
громадянами**

І ромадяни можуть ввозити алкогольні напої та тютюнові вироби на митну п і м
і торію України без сплаги податків, установлених на імпорт, у таких кількостях 11"
«рахунку на одну особу:

її) 2 літри вина та 1 літр міцних алкогольних напоїв;

б) 200 цигарок або 50 сигар, або 250 грамів тютюну, або набір таких виробів •пі
чи.пою вагою не більше 250 грамів.

А икогольні напої та тютюнові вироби, зазначені у частині першій цієї статті,
міііі.пяються від оподаткування за умови, що вони:

"возяться на митну територію України громадянами, які досягли 18-річного "|\.
переміщуються через митний кордон України у супроводжуваному багажі нГіі
ручній поклажі громадян.

Алкогольні напої та тютюнові вироби незалежно від їх кількості не
пШНі.няються від оподаткування, якщо особа, яка ввозить їх на митну територію '
(.рііііі, була відсутня в Україні менш ніж 24 години.

**(таття 254. Умови тимчасового ввезення громадянами товарів на мигну
територію України під зобов'язання про зворотне вивезення, у тому числі з
метою транзиту**

Товари, що підлягають оподаткуванню, які тимчасово ввозяться • in I
іссилаються) громадянами на митну територію України під зобов'язання про 201

зворотне вивезення, а також з метою транзиту, пропускаються на митну територію України за умови надання митному органу гарантій. Види гарантій, умови і порядок їх надання та повернення визначаються законом.

У разі порушення зобов'язання про зворотне вивезення за межі митної території України або транзиту через митну територію України товарів, зазначених у частині першій цієї статті, за винятком випадків, коли там порушення сталося внаслідок аварії або дії непереборної сили, що підтверджує і відповідними документами, надані гарантії застосовуються для забезпечення» стягнення.

Розділ X. КОНТРОЛЬ ЗА ПЕРЕМІЩЕННЯМ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ ТОВАРІВ, ЩО МІСТЯТЬ ОБ'ЄКТИ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Глава 45. Особливості переміщення через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності Стаття 255. Порядок митного контролю та митного оформлення товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності

Митний контроль та митне оформлення товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, здійснюються у порядку, встановленому цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 256. Заходи митних органів щодо контролю за переміщенням через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності

Власник прав на об'єкт права інтелектуальної власності, який має підстави вважати, що при переміщенні товарів через митний кордон України порушують[®] чи можуть бути порушені його права на об'єкт права інтелектуальної власності, має право подати заяву до спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи про реєстрацію товару, що містить об'єкти права інтелектуальної власності.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи веде реєстр товарів, зазначених у частині першій цієї статті. .

Порядок реєстрації товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, включаючи форму заяви власника прав на об'єкт права інтелектуальної власності, перелік інформації та документів, які додаються до заяви, порядок полич та розгляду заяви, порядок ведення реєстру визначаються Кабінетом Міністрів України.

Після реєстрації відповідного товару у реєстрі спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи митні органи ІН України вживають заходів щодо попередження переміщення через митний кордон України контрафактних товарів.

Для забезпечення митного контролю при переміщенні через митний кордон України товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, щодня

про зареєстровані товари надсилається всім митним органам України.

Стаття 257. Призупинення митного оформлення товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності

Якщо митний орган на основі даних реєстру товарів, що містять об'єкти Права інтелектуальної власності, який ведеться спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи, виявляє ознаки ЮЮо, що товари, пред'явлені для митного контролю та митного оформлення, є ті рафактними, їх митне оформлення призупиняється. Такі товари підлягають ріміщенню на складах тимчасового зберігання або на складах митних органів.

Рішення про призупинення-митного оформлення строком на 15 календарних шив із можливістю наступного продовження не більше ніж на 15 календарних Ііпін, приймає керівник митного органу або особа, що його заміщує.

Не пізніше наступного робочого дня після дати прийняття рішення про рри іупинення митного оформлення товарів, зазначених у частині першій цієї і ннгі, митний орган повідомляє відповідного власника прав на об'єкт права Інтелектуальної власності про факт переміщення через митний кордон України них товарів, а декларанта - про причини призупинення їх митного оформлення, 11 икож повідомляє декларантові найменування та адресу власника прав на об'єкт іцшиа інтелектуальної власності. У повідомленні власникові прав на об'єкт права Інтелектуальної власності зазначається: митне оформлення яких саме товарів призупинено, заявлена декларантом митна вартість цих товарів, найменування і и адреса власника зазначених товарів, а також інша необхідна інформація.

І Іласник прав на об'єкт права інтелектуальної власності та декларант з дозволу ми і ного органу можуть брати проби і зразки товарів, щодо яких прийнято рішення иро призупинення митного оформлення, і направляти їх на експертизу. Копії иіііііовідних експертних висновків подаються митному органу.

Якщо протягом строків, зазначених у частині другій цієї статті, контрафакгність Ктирів, щодо яких прийнято рішення про призупинення митного оформлення, Пупс підтверджена, митний орган в установленому цим Кодексом порядку Порущує справу про порушення митних правил, атовари - безпосередні предмети ні"іііі>порушення - вилучаються в порядку, встановленому цим Кодексом.

Якщо протягом строків, зазначених у частині другій цієї статті, контрафакгність і оііііірів, щодо яких приймалося рішення про призупинення митного оформлення, нт буде підтверджена, ці товари підлягають митному оформленню в > І І .1 мовленому порядку.

(гаття 258. Взаємодія митних органів з іншими органами державної влади у сфері захисту права інтелектуальної власності

І Рри здійсненні контролю за переміщенням через митний кордон Українипрів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, митні органи « ІН модіють з іншими органами державної влади, уповноваженими у сфері "і«нету права інтелектуальної власності, в порядку, що визначається інііііііодавством України.

Розділ XI. МИТНА ВАРТІСТЬ ТОВАРІВ. МЕТОДИ ВИЗНАЧЕННЯ МИТНОЇ ВАРТОСТІ ТОВАРІВ

Глава 46. Загальні положення

Стаття 259. Митна вартість товарів

Митна вартість товарів - це заявлена декларантом або визначена митним органом вартість товарів, що переміщуються через митний кордон України, які обчислюється на момент перетинання товарами митного кордону України відповідно до положень цього Кодексу.

Стаття 260. Визначення митної вартості та митна оцінка товарів, ЩО переміщуються через митний кордон України

Порядок визначення митної вартості та митної оцінки товарів поширюється на товари, які переміщуються через митний кордон України.

Методи визначення митної вартості товарів, які переміщуються мери і митний кордон України, та умови їх застосування встановлюються і Кодексом.

Стаття 261. Використання відомостей про митну вартість товарів

Відомості про митну вартість товарів, заявлені декларантом під час переміщення товарів через митний кордон України і прийняті митним орга використовуються для нарахування податків і зборів, ведення митної статистики, а також у відповідних випадках для розрахунків у разі застосування штрафів, інших санкцій та стягнень, встановлених законами України.

Стаття 262. Декларування митної вартості товарів

Митна вартість товарів і метод її визначення заявляються (декларують) митному органу декларантом під час переміщення товарів через митний кордон України шляхом подання декларації митної вартості.

Порядок та умови декларування митної вартості товарів, що переміщують і через митний кордон України, встановлюються Кабінетом Міністрів України а порядок заповнення декларацій митної вартості - спеціально уповноважений центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Митна вартість товарів визначається декларантом відповідно до положень встановлених цим Кодексом.

Контроль правильності визначення митної вартості товарів проводить митним органом, що здійснює митне оформлення товарів.

Стаття 263. Дотримання конфіденційності інформації

Інформація, надана декларантом і визнана такою, що становить комерційну таємницю чи є конфіденційною, може використовуватися митним органом виконавчої влади виключно для митних цілей і не може розголошуватися, передаватися третім особам, включаючи інші органи державної влади, без спеціального дозвілу декларанта, за винятком випадків, передбачених законом.

За розголошення інформації, що становить комерційну таємницю або конфіденційною, посадові особи митних органів несуть відповідальність згідно з законом.

Стаття 264. Права та обов'язки декларанта, який декларує митну вартість товарів

Заявлена декларантом митна вартість товарів і подані ним відомості про її встановлення мають базуватися на достовірній, документально підтвердженій Інформації, що подається у кількісному виразі.

У разі потреби у підтвердженні заявленої декларантом митної вартості товарів в іранг зобов'язаний на вимогу митного органу надати йому необхідні для цього ні помості.

Митний орган має право прийняти рішення про неможливість використання ііораного декларантом методу митної оцінки.

У разі виникнення потреби в уточненні заявленої декларантом митної вартості н тирів або у разі незгоди декларанта з митною вартістю, визначеною митним органом, їй ж паранг має право звернутися до митного органу з проханням надати йому товари, що декларуються, у вільний обіг під гарантію уповноваженого банку або сплатити і и кішки і збори згідно з митною оцінкою цих товарів, здійсненою митним органом. І ірангією також може виступати простий вексель, виданий декларантом митному прііну та авальований уповноваженим банком, або депозит у банку.

При наданні декларантом гарантії уповноваженого банку митний орган її 'Пов'язаний випустити товари у вільний обіг. У випадку сплати декларантом податків 11(и >рів згідно з митною оцінкою, зробленою митним органом, і прийняття остаточного рішення митним органом вищого рівня або судом щодо застосування митної оцінки, ірійіленої декларантом, митний орган зобов'язаний відшкодувати декларанту суму надміру сплачених податків і зборів.

Термін дії гарантійних зобов'язань, визначених цією статтею, не може перевищувати 30 календарних днів з моменту випуску товарів у вільний обіг.

Додаткові витрати, що виникли у декларанта у зв'язку з уточненням заявленої ним митної вартості або поданням митному органу додаткової інформації, несе ікікларант. При цьому збільшення строку митного оформлення товару, зумовлене проведенням митної оцінки, не може бути використане декларантом для одержання фі ні гичної відстрочки у сплаті мита та інших податків і зборів.

Стаття 265. Права та обов'язки митного органу під час здійснення контролю митної оцінки товарів

Митний орган, що здійснює контроль за правильністю митної оцінки товарів і урахуванням положень цього Кодексу, має право приймати рішення про іірпильність заявленої декларантом митної вартості товарів.

У разі відсутності даних, що підтверджують правильність визначення пішіленої декларантом митної вартості товарів, або за наявності обгрунтованих і умнівів у достовірності поданих декларантом відомостей митний орган може і імостійно визначити митну вартість товарів, що декларуються, послідовно іпстосовуючи методи визначення митної вартості, встановлені цим Кодексом, на підставі наявних у нього відомостей, у тому числі цінової інформації щодо і пептичних чи подібних (аналогічних) товарів з коригуванням, що здійснюється її ідно з цим Кодексом.

Митний орган на письмовий запит декларанта зобов'язаний у термін, ЩО не перевищує 30 календарних днів, надати декларанту письмове роз'яснення причин, за якими заявлена декларантом митна вартість товарів не може бути прийнята митним органом як основа для нарахування податків і зборів.

Рішення митного органу стосовно визначення митної вартості товарів може бути оскаржене в порядку, встановленому законом.

Глава 47. Методи визначення митної вартості товарів, які імпортуються в Україну, та порядок їх застосування

Стаття 266. Методи визначення митної вартості товарів, які імпортуються в Україну

Визначення митної вартості товарів, які ввозяться на митну територію України, здійснюється шляхом застосування таких методів:

- за ціною угоди щодо товарів, які імпортуються (метод 1);
- за ціною угоди щодо ідентичних товарів (метод 2);
- за ціною угоди щодо подібних (аналогічних) товарів (метод 3);
- на основі віднімання вартості (метод 4);
- на основі додавання вартості (метод 5);
- резервного (метод 6).

Основним методом визначення митної вартості товарів є метод за ціною угоди щодо товарів, які імпортуються.

Якщо основний метод не може бути використаний, застосовується послідовно кожний із перелічених у частині першій цієї статті методів. При цьому кожний наступний метод застосовується, якщо митна вартість товарів не моїм бути визначена шляхом застосування попереднього методу.

Методи віднімання та додавання вартості можуть застосовуватися у будь якій послідовності за розсудом декларанта.

Стаття 267. Метод оцінки за ціною угоди щодо товарів, які імпортуються

Митною вартістю за методом оцінки за ціною угоди щодо товарів, які імпортуються, є ціна угоди, фактично сплачена, чи ціна, яка підлягає сплаті і» товари, які імпортуються за призначенням в Україну, на момент перетинання» ними митного кордону України.

Для визначення митної вартості товарів до ціни угоди при цьому додають і, якщо вони не були раніше до неї включені, такі витрати:

1) витрати на доставку товарів до аеропорту, порту чи іншого місця ввезення товарів на митну територію України:

- а) вартість транспортування;
- б) витрати на навантаження, вивантаження, перевантаження і перевал[^]

товарів;

- в) страхові суми;

2) витрати, понесені покупцем:

- а) комісійні та брокерські винагороди, за винятком комісійних за закупляння

б) вартість контейнерів та іншої багатооборотної тари, якщо відповідно до товарної номенклатури вони розглядаються як одне ціле з товарами, що іціціюються;

н) вартість пакування, включаючи вартість пакувальних матеріалів та робіт, ноіязаних з пакуванням;

1) відповідна частина вартості таких товарів та послуг, які прямо чи побічно шіішоться покупцю безоплатно або за зниженою ціною для використання у ии п іку з виробництвом або продажем (відчуженням) на вивезення товарів, що оцінюються, якщо відповідна частина не була включена до заявленої ціни:

ї) сировини, матеріалів, деталей, напівфабрикатів та інших комплектуючих виробів, які є складовою частиною товарів, що оцінюються;

б) інструментів, штампів, форм та інших подібних предметів, використаних іш виробництво товарів, що оцінюються;

в) матеріалів, витрачених на виробництво товарів, що оцінюються (чистильних матеріалів, палива тощо);

і) інженерної проробки, дослідно-конструкторських робіт, дизайну, • * ш іжнього оформлення, ескізів та креслень, виконаних за межами митної території країни і безпосередньо необхідних для виробництва товарів, що оцінюються;

4) ліцензійні та інші платежі за використання об'єктів права інтелектуальної н ісіїості, які покупець (імпортер) прямо чи побічно повинен сплатити як умову продажу (відчуження) товарів, що оцінюються;

5) відповідна частина прибутку від будь-якого подальшого перепродажу, передачі чи використання товарів, що оцінюються, на митній території України, ■шчі прямо чи побічно йде на користь продавця.

Зазначений метод використовується для визначення митної вартості товарів,

1) немає обмежень щодо прав покупця (імпортера) на використання товарів, Ніо оцінюються, за винятком тих, які:

а) вводяться або вимагаються законом;

б) обмежують географічний регіон, в якому товари можуть бути перепродані (мідчужені повторно);

в) неістотно виливають на ціну товару;

2) продаж (відчуження) та ціна угоди не залежить від дотримання умов, вплив ііоііх неможливо врахувати;

3) використані декларантом відомості підтвержені документально та є ииі.кісно вираженими та достовірними;

4) жодна частина прибутку від будь-якого наступного перепродажу, реалізації ні використання, товарів покупцем не буде надходити прямо чи побічно на користь продавця;

5) учасники угоди (експортер та імпортер) не є взаємозалежними особами, пі винятком випадків, передбачених пунктом 7 цієї частини. При цьому особи иітжаються взаємозалежними, якщо:

а) один з учасників угоди - фізична особа чи посадова особа одного і підприємств - учасників угоди є одночасно посадовою особою іншого підприємства - учасника угоди;

б) учасники угоди є співвласниками підприємства;

в) учасники угоди пов'язані трудовими відносинами;

г) один з учасників угоди володіє вкладом (паєм) чи акціями з правом голосу в статутному капіталі іншого учасника угоди, які становлять не менше п'яти відсотків статутного капіталу;

л) обидва учасники угоди перебувають під прямим чи непрямим контролем третьої особи;]

д) учасники угоди спільно, прямо чи непрямом контролюють третю особу;

е) один з учасників угоди прямо чи непрямом контролює іншого учасника угоди;

є) учасники угоди - фізичні особи чи посадові особи підприємств - учасники' угоди є родичами;

б) особи, асоційовані у бізнесі одна з одною, з яких одна є виключним агентом, дистриб'ютором або єдиним концесіонером, вважаються взаємозалежними особами лише у разі, якщо підпадають під дію критеріїв, зазначених у пункті 5 цієї частини;

7) при торговельній угоді між взаємозалежними особами ціна угоди повніш' прийматися для цілей митної оцінки, якщо митний орган вважає таку ЦІЙ) прийнятною. Якщо митний орган вважає ціну угоди між взаємозалежними особами неприйнятною для цілей митної оцінки, він має повідомити декларантові причини, через які вважає таку ціну неприйнятною для цілей митної оцінки. Ціна угоди між взаємозалежними особами повинна прийматися митним органом для цілей митної оцінки, якщо декларант доведе, що така ціна досип, наближена до однієї з таких вартостей:

а) до митної вартості ідентичних чи подібних товарів, яка визначена відповідні до статей 268, 269 цього Кодексу;

б) до митної вартості ідентичних чи подібних товарів, яка визначені відповідно до статті 271 цього Кодексу;

в) до митної вартості ідентичних чи подібних товарів, яка визначені відповідно до статті 272 цього Кодексу.

При застосуванні порівнянь, передбачених пунктом 7 частини третьої пій статті, необхідно враховувати відмінності у складових елементах, зазначених І пунктах 1-5 частини другої цієї статті, а також витрат, які несе продавець при продажу покупцю, що не є взаємозалежним, та не несе їх при продаж) взаємозалежному покупцю. Ці порівняння здійснюються за заявою імпортера і < є підставою тільки для порівнянь. При визначенні митної вартості забороняєіМі приймати за основу альтернативні контрактні вартості, зазначені у підпункті «а»-»в) пункту 7 частини третьої цієї статті.

Стаття 268. Метод оцінки за ціною угоди щодо ідентичних товарів

Для визначення митної вартості за методом оцінки за ціною угоди щодо ідентичних товарів за основу береться ціна угоди щодо ідентичних товарів з урахуванням умов, зазначених у цій статті. При цьому під ідентичними розуміються товари, однакові за всіма ознаками з товарами, що оцінюються, у 11 «му числі за такими, як:

- ї) фізичні характеристики;
- б) якість та репутація на ринку;
- н) країна походження;
- г) виробник.

Ісзначні зовнішні відмінності не можуть бути підставою для відмови у розгляді 11 тирів як ідентичних, якщо в цілому такі товари відповідають вимогам частини ії'рпюї цієї статті.

І (іна угоди щодо ідентичних товарів береться за основу для визначення митної ітрі ості товарів, якщо ці товари:

- а) продані (відчужені) для ввезення на територію України;

(>) ввезені одночасно з товарами, що оцінюються, або не раніше ніж за 90 пшп до ввезення товарів, що оцінюються;

п) ввезені приблизно в тій же кількості та на тих же комерційних умовах. Якщо ідентичні товари ввозилися в іншій кількості або на інших комерційних «монах, декларант повинен провести відповідне коригування їх ціни з урахуванням цих розбіжностей та документально підтвердити митному органу іїбі рунтованість ціни.

Митна вартість товарів, що визначається за ціною угоди щодо ідентичних тирів, повинна бути скоригована з урахуванням витрат, зазначених у статті •її? цього Кодексу.

Коригування повинно здійснюватися декларантом на підставі достовірних і н документально підтверджених відомостей.

У разі якщо для цілей застосування цього методу виявляється більше однієї нши угоди щодо ідентичних товарів, для визначення митної вартості товарів, що імпортуються, застосовується найнижча з них.

Стаття 269. Метод оцінки за ціною угоди щодо подібних (аналогічних) товарів

Для визначення митної вартості за методом оцінки за ціною угоди щодо інцібних (аналогічних) товарів за основу береться ціна угоди щодо подібних і'інплогічних) товарів, які ввозяться (імпортуються), з дотриманням умов, ні іначених у цій статті. При цьому під подібними (аналогічними) розуміються іїіпіри, які хоч і не є однаковими за всіма ознаками, але мають схожі > іїіііктеристики і складаються із схожих компонентів, завдяки чому вони « «кують однакові функції порівняно з товарами, що оцінюються, та вважаються комерційно взаємозамінними.

Для визначення, чи є товари подібними (аналогічними), враховуються такі н пінки:

- 1) якість, наявність торговельної марки і репутація на ринку;
- 2) країна походження;
- 3) виробник.

Для цілей застосування методу визначення митної вартості за ціною угоди щодо подібних (аналогічних) товарів використовуються положення частин третьої -остої статті 268 цього Кодексу.

Стаття 270. Застереження щодо умов застосування методів оцінки товарів за ціною угоди щодо ідентичних товарів та за ціною угоди щодо подібних (аналогічних) товарів

Товари не вважаються ідентичними чи подібними (аналогічними) оцінюваним, якщо вони не були вироблені в тій же країні, що і товари, які оцінюються.

Товари, виготовлені не виробником оцінюваних товарів, а іншою особою, беруться до уваги лише у разі, якщо немає ні ідентичних, ні подібних (аналогічних) товарів, виготовлених особою - виробником товарів, які оцінюються.

Товари не вважаються ідентичними чи подібними (аналогічними), якщо і< проектування, дослідно-конструкторські роботи, художнє оформлення, дизайп ескізи, креслення, атакж інші аналогічні роботи виконані в Україні.

Стаття 271. Метод оцінки на основі віднімання вартості

Визначення митної вартості товарів за методом оцінки на основі віднімали і вартості здійснюється у тому разі, якщо оцінювані, ідентичні чи подібні (аналогічні) товари продаватимуться (відчужуватимуться) на митній території України х незмінному стані.

Для визначення митної вартості товарів за основу береться ціна одиниці товару, за якою оцінювані, ідентичні чи подібні (аналогічні) товари продають и найбільшою партією на території України у час, максимально наблизений до часу ввезення, але не пізніше ніж через 90 днів з дати ввезення товарів, піп оцінюються, покупцю, що не є взаємозалежною з продавцем особою.

Від ціни одиниці товару віднімаються, якщо вони можуть бути виділені, тині компоненти:

1) витрати на виплату комісійних винагород, звичайні надбавки на прибуток та загальні витрати у зв'язку з продажем на митній території України товарні того ж класу та виду;

2) суми ввізного (імпортного) мита, податків, зборів та інших платежів,..... підлягають сплаті в Україні у зв'язку з ввезенням (імпортом) чи продажем (відчуженням) товарів;

3) звичайні витрати, понесені в Україні на навантаження, вивантаженні" транспортування, страхування.

У разі відсутності випадків продажу (відчуження) оцінюваних, ідентичні» чи подібних (аналогічних) товарів у такому ж стані, в якому вони перебували пі момент ввезення (імпорту), на прохання декларанта може використовували» ціна одиниці товару, що пройшов переробку, з поправкою на додану вартість 11 дотриманням положень частин другої та третьої цієї статті.

Стаття 272. Метод оцінки на основі додавання вартості

Для визначення митної вартості товарів за методом оцінки на основі нпшівання вартості за основу береться ціна товарів, розрахована шляхом новішання:

1) вартості матеріалів та витрат, понесених виробником у зв'язку з нпироіництвом оцінюваних товарів;

) загальних витрат, характерних для продажу (відчуження) в Україну з країни нпійснення товарів того ж виду, у тому числі витрат на навантаження, МПпнтаження, транспортування, страхування до місця перетинання митного кордону України, та інших витрат;

і) прибутку, що його звичайно одержує експортер у результаті поставки в
• вріїну таких товарів.

Для визначення митної вартості за методом оцінки на основі додавання тарі ості до ціни товарів зараховуються всі витрати, що включаються у ціну товарів «іііювідно до частини другої статті 267 цього Кодексу.

Стаття 273. Резервний метод

Якщо митна вартість не може бути визначена шляхом послідовного використання методів, зазначених у статтях 267-272 цього Кодексу, або митний прі ні аргументовано вважає, що ці методи визначення митної вартості не можуть ну і н використані, митна вартість оцінюваних товарів визначається з урахуванням

• цітової практики.

Визначення митної вартості оцінюваних товарів з використанням резервного методу здійснюється на основі законів України і має відповідати принципам та ініноженням статті VII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі (ГАТТ)та Угоди про им госування статті VII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі (ГАТТ) 1994 року.

Для визначення митної вартості за резервним методом митний орган надає «і і іаранту цінову інформацію, що є у його розпорядженні.

Для визначення митної вартості товарів за резервним методом не може кії.ористовуватися:

- 1) ціна товарів на внутрішньому ринку країни-експортера;
- 2) ціна товарів, що поставляються з країни-експортера до третіх країн;
-) ціна товарів українського походження на внутрішньому ринку України;
- 4) довільно встановлена чи достовірно не підтверджена ціна товарів;
- 5) витрати на виробництво, що відрізняються від тих, які були визначені для Г"і (рахунків ціни ідентичних або подібних (аналогічних) товарів відповідно до ііііюження статті 272 цього Кодексу;

(>) мінімальна митна вартість;

7) більша з двох альтернативних вартостей.

1 лава 48. Митна вартість товарів, що вивозяться (експортуються) з України

Стаття 274. Визначення митної вартості товарів, що вивозяться (експортуються) з України

Митна вартість товарів, що вивозяться (експортуються) з України на підставі

договору купівлі-продажу або міни, визначається на основі ціни, яку було фактично сплачено або яка підлягає сплаті за ці товари на момент перетинанні митного кордону України.

До митної вартості товарів, що вивозяться (експортуються), такі* включаються фактичні витрати, якщо вони не були раніше до неї включені:

- а) на навантаження, вивантаження, перевантаження, транспортування їм страхування до пункту перетинання митного кордону України;
- б) комісійні та брокерські винагороди;
- в) ліцензійні та інші платежі за використання об'єктів права інтелектуальної власності, які покупець повинен прямо чи побічно здійснити як умову продажу (експорту) товарів, які оцінюються.

Митна вартість товарів, що вивозяться (експортуються) з України на підставі договору, відмінного від договорів купівлі-продажу чи міни, визначається на основі ціни, підтвердженої комерційними, транспортними, банківськими бухгалтерськими та іншими документами, що містять відомості про вартість товарів, які оцінюються, з урахуванням витрат на транспортування та страхування товарів до пункту перетинання митного кордону України.

У разі встановлення цінових обмежень під час вивезення (експорту) окремих товарів (індикативні ціни, граничні рівні цін, ціни, встановлені в результаті антидемпінгових розслідувань тощо) митна вартість таких товарів у разі вивезення (експорту) їх з України визначається з урахуванням положень, що визначенні порядок застосування зазначених обмежень.

Стаття 275. Декларування митної вартості

У разі вивезення (експорту) товарів, на які встановлено вивізні антидемпінгове, компенсаційне чи спеціальні види мита, митна вартість декларується шляхом подання декларації митної вартості.

Основою для визначення митної вартості товарів є ціна угоди, яку фактично сплачено чи яка підлягає сплаті за ці товари, якщо на неї не вплинули такі фактори*

1) обмеження щодо прав продавця (експортера) на товари, що оцінюються за винятком:

- а) обмежень, встановлених законами;
- б) обмежень, що істотно не впливають на ціну товарів;
- 2) залежність продажу (відчуження) та ціни угоди від дотримання умов, в яких неможливо врахувати;

3) відомості, використані декларантом для визначення митної вартості товарів не підтверджені документально або не є кількісно вираженими та достовірними

4) учасники угоди (експортер та імпортер) є взаємозалежними особами, > винятком випадків, коли їх взаємозалежність не вплинула на ціну угоди, що повинно бути доведено декларантом. При цьому особи вважаються* взаємозалежними, якщо має місце хоча б одна з таких умов:

а) один з учасників угоди - фізична особа чи посадова особа однієї з підприємств - учасників угоди є одночасно посадовою особою іншої

- г) учасники угоди є співвласниками підприємства;
- и) учасники угоди пов'язані трудовими відносинами;
- і) один з учасників угоди володіє вкладом (паєм) чи акціями з правом голосу не менше п'яти відсотків статутного капіталу;
- л) обидва учасники угоди перебувають під прямим чи непрямим контролем цієї особи;
- м) учасники угоди спільно, прямо чи непрямом контролюють третю особу;
- н) один з учасників угоди прямо чи непрямом контролює іншого учасника ППДІ;
- о) учасники угоди - фізичні особи чи посадові особи підприємств - учасників угоди є родичами.

Розділ XII. КРАЇНА ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРУ

І лава 49. Країна походження товару та критерії визначення країни походження товару. Сертифікати про походження товару

Стаття 276. Мета визначення країни походження товару

Країна походження товару визначається з метою застосування тарифних та інтарифних заходів регулювання ввезення товару на митну територію України і іивезення товару з цієї території, а також забезпечення обліку товарів у VI і іис гици зовнішньої торгівлі.

Стаття 277. Визначення країни походження товару

Визначення країни походження товару здійснюється на основі принципів міжнародної практики. Порядок визначення країни походження товару «і ішовлюється Кабінетом Міністрів України на підставі положень цього Кодексу.

Країною походження товару вважається країна, в якій товар був повністю Имроблений або підданий достатній переробці відповідно до критеріїв, *1 іііновлених цим Кодексом.

Іри цьому під країною походження товару можуть розумітися група країн, мигні союзи країн, регіон чи частина країни, якщо є необхідність їх виділення з метою визначення походження товару.

Стаття 278. Товари, повністю вироблені у країні

Товарами, повністю виробленими у країні, вважаються:

- 1) корисні копалини, видобуті на її території або в її територіальних водах, Ніні на її континентальному шельфі і в морських надрах, якщо країна має виключне іііно на розробку цих надр;
- 2) рослинна продукція, вирощена та зібрана на її території;
- 3) живі тварини, що народилися і вирощені в цій країні;
- 4) продукція, одержана від тварин, вирощених у цій країні;
- 5) продукція мисливського, рибальського та морського промислів;
- 6) продукція морського промислу, видобута та (або) вироблена у Світовому им.ті суднами цієї країни, а також суднами, орендованими (зафрахтованими) нею,
- 7) вторинна сировина та відходи, які є результатом виробничих та інших

операцій, здійснених у країні;

8) продукція високих технологій, одержана у відкритому космосі на космічних кораблях, що належать цій країні чи орендуються нею;

9) товари, вироблені у цій країні виключно з продукції, зазначеної у пунктах 1-8 цієї статті.

Стаття 279. Критерій достатньої переробки товару

Якщо у виробництві товару беруть участь дві або більше країн, походження товару визначається згідно з критерієм достатньої переробки.

Критерій достатньої переробки визначається:

1) правилом, яке потребує в результаті переробки товару зміни класифікаційного коду товару за Гармонізованою системою опису та кодування товарів на рівні будь-якого з перших чотирьох знаків;

2) або правилом адвалерної частки, яке полягає в зміні вартості товару п результаті його переробки, якщо при цьому додана вартість становить не менш як 50 відсотків від вартості товару, одержаного в результаті переробки, або частка використаних матеріалів з іншої країни чи невідомого походження становить менш як 50 відсотків від вартості товару, одержаного в результаті переробки;

3) або переліком виробничих та технологічних операцій, які хоч і не ведуть у результаті переробки товару до зміни його коду чи його вартості відповідно до правила адвалерної частки, але з дотриманням певних умов визнають!» достатніми.

Перелік таких виробничих та технологічних операцій встановлюється Кабінетом Міністрів України.

У разі застосування правила адвалерної частки вартість товару, одержаного в результаті переробки в цій країні, визначається на базі ціни франко-зашні виробника товару. Вартість складових цього товару, що походять з інших країн, визначається за їх митною вартістю, а тих складових, походження яких н» визначено, - за встановленою ціною першого їх продажу в цій країні.

Якщо стосовно конкретного товару або конкретної країни (країн) критерій достатньої переробки окремо не обумовлено, то застосовується правило, згідне з яким товар вважається підданим достатній переробці, якщо в результаті ЙОІВ переробки змінено класифікаційний код товару за Гармонізованою системою опису та кодування товарів на рівні будь-якого з перших чотирьох знаків.

Критерій достатньої переробки для конкретних товарів і країн встановлюють® та застосовуються з дотриманням вимог цього Кодексу в порядку, що визначає! м • Кабінетом Міністрів України.

Стаття 280. Додаткові положення щодо визначення критерію достатньої переробки товару

Не визнаються такими, що відповідають критерію достатньої переробки:

1) операції, пов'язані із забезпеченням збереження товарів під час зберігати чи транспортування;

2) операції щодо підготовки товарів до продажу та транспортувань (роздібнення партії, формування відправлень, сортування, перепакування); і

- 1) прості складальні операції;
- 4) змішування товарів (компонентів) без надання одержаної продукції
- ірик іеристик, що істотно відрізняють її від вихідних складових;
- 5) комбінація двох чи більшої кількості зазначених вище операцій;
- ◇) забій тварин.

Стаття 281. Визначення країни походження товарів, якщо товари поставляються партіями

Товари у розібраному чи незібраному вигляді, що поставляються кількома І Іїрїями, якщо за виробничими чи транспортними умовами неможливе їх І ніпїчїн і аження однією партією, атакож у випадках, коли партія товару роздрїбнена І н>ї іолька партїї в результатї помилки, повинні розглядатися за бажанням І «икиїїранта як єдиний товар для цілей визначення країни походження товару.

Умовою застосування цього правила є:

1) попереднє повідомлення митного органу про роздрїбнення партїї і |ш иїїраного чи незібраного товару на кілька партїї із зазначенням причин такого І і" дрїбнення, докладної специфікації кожної партїї із зазначенням кодів товарів І И Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності, вартості і країни походження товарів, що входять до кожної партїї;

2) документальне підтвердження помилковості роздрїбнення товару на кілька іїрїїї;

1) поставка всіх партїї товарів з однієї країни одним постачальником;

4) ввезення всіх партїї товарів через один і той же митний орган (митний вїн і);

5) поставка всіх партїї товарів у строк, що не перевищує шести місяців від І мїн прийняття митної декларації чи закінчення строку її подання стосовно першої ікЦНїї.

Стаття 282. Підтвердження походження товару

Дня підтвердження походження товару митний орган у передбачених законом ■ кїїїні іках має право вимагати подання сертифіката про походження такого товару.

У разі вивезення товарів з митної території України сертифікат про ■Ццидження товару, в тих випадках, коли він необхідний і це відображено у Іїїніїональних правилах країни ввезення чи передбачено міжнародними І і норами України, укладеними в установленому законом порядку, видається

•їи ино, уповноваженим на це Кабінетом Міністрів України.

У разі ввезення товару на митну територію України сертифікат про І ■їїїдження товару подається обов'язково:

І) і іа товари, що походять з країн, яким Україна надає преференції за Митним тарифом України;

.) на товари, ввезення яких з відповідної країни регулюється кількісними І Цїмг/кеннями (квотами) чи іншими заходами регулювання зовнішньоекономічної ІШШїїюсті;

1) якщо це передбачено міжнародними договорами України, укладеними в І н і топлєному законом порядку, атакож законодавством України в галузі охорони **215**

довкілля, здоров'я населення, захисту прав споживачів, громадського порядку, державної безпеки та інших життєво важливих інтересів України;

4) у випадках, коли у документах, які подаються для митного оформлення, немає відомостей про походження товарів або у митного органу є достатні підстави вважати, що декларуються недостовірні відомості про походження товарів.

Стаття 283. Сертифікат про походження товару

Сертифікат про походження товару повинен однозначно свідчити про те, що зазначений товар походить з відповідної країни, і має містити:

- 1) письмову заяву експортера про країну походження товару;
- 2) письмове посвідчення компетентного органу країни вивезення, ікни видав сертифікат, про те, що наведені у сертифікаті відомості відповідають дійсності.

Сертифікат про походження товару подається разом з митної декларациєю, декларацією митної вартості та іншими документами, що подаються для митного оформлення.

У разі втрати сертифіката приймається його офіційно завіреним дублікат.

У разі виникнення сумнівів з приводу достовірності сертифіката ми відомостей, що в ньому містяться, включаючи відомості про країну походження товару, митний орган може звернутися до органу, що видав сертифікат, або до компетентних організацій країни, зазначеної як країна походження товару, з проханням про надання додаткових відомостей

Товар не вважається таким, що походить з відповідної країни, доки до митні органи у випадках, встановлених цим Кодексом, не одержан належним чином оформлений сертифікат про походження товару пЛ" затребувані ними додаткові відомості.

Стаття 284. Підстави для відмови у випуску товару

Митний орган може відмовити у випуску товару з метою його переміщення через митний кордон України лише за наявності достатніх підстав для висновку, що товар походить з країни, товари якої не підлягають випуску згідно із законами України та міжнародними договорами укладеними в установленому законом порядку.

Неподання належним чином оформленого сертифіката чи відомої їй про походження товару не є підставою для відмови у митному оформленні та випуску товару з метою його переміщення через митний кордон України.

Товари, походження яких достовірно не встановлено, випусканні митним органом за умови сплати мита за повними ставками.

До товарів може застосовуватися (відновлюватися) режим найбільш сприятливий або преференційний режим за умови одержання належним чином оформленого посвідчення про їх походження не пізніше ніж чотири роки з дати здійснення митного оформлення.

Стаття 285. Додаткові положення щодо визначення країни походження товару

У визначенні країни походження товару не береться до уваги походження енергії, машин, обладнання та інструментів, що використовуються для його виробництва.

Особливості визначення країни походження товару, що ввозиться з територій < іїціальних (вільних) економічних зон, розташованих на території України, ш оновлюються законом.

Розділ XIII. МИТНІ ПІЛЬГИ

Глава 50. Митні пільги, що надаються представництвам іноземних держав, міжнародних організацій, представництвам іноземних фірм та офіційним особам на території України, а також дипломатичним представництвам України, що знаходяться за кордоном

Стаття 286. Митні пільги для дипломатичних представництв іноземних держав

Дипломатичні представництва іноземних держав на території України за 'мови дотримання встановленого цим Кодексом порядку переміщення товарів ■є рез митний кордон України можуть ввозити на митну територію України та ишюіити з її митної території товари, призначені для офіційного (службового) ьристування представництв із звільненням від митного огляду та сплати податків і іборів, за винятком плати за митне оформлення таких товарів, якщо воно * ПІСНЮЄТЬСЯ поза місцями розташування митних органів або поза робочим чїі ом, встановленим для митних органів.

Стаття 287. Митні пільги для глави дипломатичного представництва ПКІ темної держави та членів дипломатичного персоналу представництва

І лава дипломатичного представництва іноземної держави та члени іїііюматичного персоналу представництва, а також члени їхніх сімей, які проживають разом з ними, за умови, що вони не є громадянами України та не Проживають в Україні постійно, можуть ввозити в Україну товари, призначені цїні особистого користування, включаючи предмети початкового облаштування, ні ішвозити з України товари, призначені для особистого користування, •о пн ічаючи придбані на митній території України, з дотриманням встановленого ним Кодексом порядку їх переміщення через митний кордон України та із ті п.ненням від сплати податків і зборів, за винятком плати за їх митне |>»н ірмлення, якщо воно здійснюється поза місцями розташування митних органів •ти поза робочим часом, встановленим для митних органів.

Особистий багаж глави дипломатичного представництва іноземної і і і і . Іни, членів дипломатичного персоналу представництва, членів їхніх сімей, ІкІ проживають разом з ними, звільняється від митного огляду, якщо немає Цїні і ш ніх підстав вважати, що він містить товари, не призначені для особистого ►"Пні іування, або товари, ввезення (вивезення) яких заборонене законом або |>»і уїюється карантинними та іншими спеціальними правилами. Такий огляд 217

повинен здійснюватися тільки в присутності названих у цій статті осіб або і, уповноважених представників та за письмовим розпорядженням керівника чи заступника керівника відповідного митного органу. На митному поси» допускається також проведення огляду за письмовим розпорядженням керівним поста або його заступника.

Стаття 288. Митні пільги для співробітників адміністративно-технічного персоналу дипломатичного представництва іноземної держави

Співробітники адміністративно-технічного персоналу дипломатичного представництва іноземної держави та члени їхніх сімей, які проживаю п, разом з ними, якщо ці співробітники та члени їхніх сімей не є громадянами України та не проживають в Україні постійно, можуть ввозити в Україю товари, призначені для початкового облаштування, із звільненням від сплати податків і зборів, за винятком плати за їх митне оформлення, якщо воші здійснюється поза місцями розташування митних органів або поза робочим часом, встановленим для митних органів.

Особи, зазначені у частині першій цієї статті, ввозять в Україну і» вивозять з України товари в порядку, встановленому статтею 287 цього Кодексу.

Стаття 289. Поширення митних пільг, що надаються членам дипломатичного персоналу представництва іноземної держави, ни співробітників адміністративно-технічного та обслуговуючого персоналу

На основі спеціальної угоди з іноземною державою митні пільги, ін надаються Згідно з цим Кодексом членам дипломатичного персоналі представництва іноземної держави, можуть поширюватися на співробітницї» адміністративно-технічного та обслуговуючого персоналу (цьом) представництва, атакож на членів їхніх сімей, які не є громадянами України та не проживають в Україні постійно, виходячи з принципу взаємної її стосовно кожної окремої держави.

Стаття 290. Надання митних пільг консульським установам іноземних держав та членам їх персоналу

Консульським установам іноземних держав, консульським посадоііііц особам, включаючи главу консульської установи та консульських службовці», а також членів їхніх сімей, надаються митні пільги, передбачені ним Кодексом для дипломатичних представництв іноземних держав аМ відповідного персоналу дипломатичного представництва.

На основі спеціальної угоди з іноземною державою на працівницї) обслуговуючого персоналу консульської установи, атакож на членів їхніх сімей) які не є громадянами України та не проживають в Україні постійно, виходячи з принципу взаємності стосовно кожної окремої держави, можуц поширюватися митні пільги, що надаються згідно з цим Кодекси!»! відповідному персоналу дипломатичного представництва іноземної державні

Стаття 295. Надання митних пільг посадовим особам представництв іноземних держав та міжнародних організацій в Україні

Кожна посадова особа, яка має пільги згідно із статтями 287-290, 292-291 цього Кодексу, користується ними у разі прямування в Україну для зайняти відповідної посади з моменту перетину митного кордону України, а у разі знаходження на території України - з того часу, коли ця посадова особа офіційно приступила до виконання своїх обов'язків.

Члени сімей посадових осіб, зазначених у частині першій цієї статті, яким вони не є громадянами України та не проживають в Україні постійно, мають ті ж самі пільги, що й ці посадові особи.

Стаття 296. Припинення надання митних пільг посадовим особам і представництв іноземних держав та міжнародних організацій в Україні

Після залишення посадовими особами представництв іноземних держав та міжнародних організацій митної території України надання їм митних пільг і передбачених статтями 287-290, 292-294 цього Кодексу, припиняється.

Стаття 297. Декларування товарів представництв іноземних держав та міжнародних організацій в Україні

Товари, що не підлягають відчуженню на території України і призначені для офіційного (службового) користування представництв іноземних держав та міжнародних організацій, підлягають декларуванню митним органам і пропускаються в Україну на весь строк акредитації представництва.

Стаття 298. Декларування товарів представництв іноземних фірм в Україні

Товари, що не підлягають відчуженню на території України та призначені для службового користування представництв іноземних фірм, декларують митним органам на строк до трьох років з моменту акредитації цих представництв і зобов'язання про зворотне вивезення.

Питання щодо продовження строку тимчасового ввезення товарів зазначених у частині першій цієї статті, вирішується митним органом, в регіоні діяльності якого розташоване відповідне представництво іноземної фірми.

Стаття 299. Декларування товарів, що належать посадовим особам представництв іноземних держав та представництв іноземних фірм в Україні

Товари, що не підлягають відчуженню на території України та призначені для особистого користування осіб, які мають митні пільги, декларуються митним органам за місцем акредитації чи тимчасового перебування цих осіб і пропускаються під зобов'язання про зворотне вивезення за кордон по закінченні всього періоду перебування зазначених осіб на території України.

Стаття 300. Порядок переміщення через митний кордон України товарів дипломатичних представництв України, що знаходяться за кордоном

Дипломатичні представництва України, що знаходяться за кордоном, за умов дотримання ними встановленого порядку переміщення товарів через мити» |

кордон України можуть вивозити з України товари, призначені для офіційного (необов'язкового) користування представництва, із звільненням від сплати податків і зборів, за винятком плати за їх митне оформлення, якщо воно здійснюється ікни місцями розташування митних органів або поза робочим часом, ні шповленим для митних органів.

Стаття 30ї. Декларування товарів дипломатичних представництв України, що знаходяться за кордоном

Товари, призначені для офіційного (службового) користування дипломатичних представництв України, що знаходяться за кордоном, підлягають ш'п паруванню митним органам та пропускаються за межі України на весь строк акредитації представництва за кордоном.

Глава 51. Тарифні пільги (тарифні преференції)

Стаття 302. Поняття тарифних пільг (тарифних преференцій)

Тарифні пільги (тарифні преференції) - це пільги, що надаються Україною у процесі реалізації її зовнішньоекономічної політики на умовах взаємності чи в *■ чі її «сторонньому порядку щодо товарів, які переміщуються через митний кордон 'країни, як звільнення від справляння мита, зниження ставок мита або їм ґиновлення тарифних квот на ввезення товарів.

Тарифні пільги (тарифні преференції) застосовуються виключно на основі ііпдаткового законодавства України, цього Кодексу, законів України, а також міжнародних договорів України, укладених в установленому законом порядку.

Розділ XIV. МИТНА СТАТИСТИКА

Глава 52. Митна статистика

Стаття 303. Завдання митної статистики

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі мінної справи забезпечує:

1) об'єктивний та достовірний облік даних про переміщення товарів через мінний кордон України; збирання, формування, опрацювання, узагальнення, іітбічний аналіз та зберігання статистичної інформації з питань митної справи і ч іовнішньої торгівлі товарами;

2) подання статистичної, довідкової, аналітичної інформації з питань митної і прити та зовнішньої торгівлі товарами органам державної влади в порядку, И< ишовленому законом;

1) захист статистичної інформації, яка відповідно до законодавства України н» підлягає розголошенню.

Стаття 304. Система митної статистики

Митна статистика є складовою частиною загальнодержавної системи іі і ястичного обліку і звітності.

Статистична інформація, яка формується, узагальнюється і аналізується ми і ними органами, використовується в інтересах зміцнення зовнішньоекономічних « шків, поліпшення тарифного та нетарифного регулювання, подальшої інтеграції України у загальносвітову систему економічних відносин.

Забороняється вимагати від митних органів статистичну інформацію, не передбачену державною статистичною звітністю, цим Кодексом та іншими законами України.

Митна статистика складається з митної статистики зовнішньої торгівлі і спеціальної митної статистики.

Стаття 305. Митна статистика зовнішньої торгівлі

Митна статистика зовнішньої торгівлі являє собою узагальнену ти відповідним чином систематизовану інформацію про переміщення товарів через митний кордон України.

Митна статистика зовнішньої торгівлі формується, узагальнюється пі аналізується спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи на основі даних, які містяться у вантажних митних деклараціях.

Дані митної статистици зовнішньої торгівлі в ус тановленому законодавством порядку використовуються відповідними органами державної влади дл» здійснення контролю за надходженням податків, зборів та інших обов'язкових платежів до Державного бюджету України, валютного контролю, аналізу стаю зовнішньої торгівлі України, її торговельного і платіжного балансів та економіки в цілому.

Ведення митної статистици здійснюється за методологією, яка забезпечу! порівнянність даних митної статистици зовнішньої торгівлі України з даними державної статистици інших держав.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в гануй митної справи забезпечує регулярне публікування даних митної статистици зовнішньоїторгівлі.

Стаття 306. Спеціальна митна статистика

Для забезпечення завдань, покладених на митні органи Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, митними органами формується, узагальнюється та аналізується спеціальна митна статистика. Порядок ведення спеціальної митної статистици визначається законодавством.

Стаття 307. Документи та відомості, що використовуються для формування митної статистици

Для формування митної статистици використовуються документи Ш відомості, що подаються до митних органів юридичними та фізичними особам) згідно з нормами цього Кодексу, якими визначається порядок здійснення митні ні контролю та митного оформлення.

Стаття 308. Використання інформації, що надається митним органам

Статистична та інша інформація, надана митним органам відповідно до цмин Кодексу, інших законів України, а також міжнародних договорів України, укладені* в установленому законом порядку, використовується виключно для митних пі >ісй

Інформація щодо обсягів експорту та імпорту конкретних видів товарів мол» надаватися лише органам, які ведуть державну статистику, а інформація тоді експортно-імпортних операцій конкретних суб'єктів зовнішньоекономічна

діндності - тільки органам досудового слідства у зв'язку з розслідуванням кримінальних справ.

Інформація, яка становить державну, комерційну, банківську або іншу і н мницю, що охороняється законом, а також конфіденційна інформація не піддає розголошенню або використанню посадовими особами митних органів дпи особистих цілей, не може надаватися органам державної влади та органам місцевого самоврядування, їх посадовим та службовим особам, установам, "рі днізціям, підприємствам та громадянам, за винятком випадків, передбачених ним том.

Стаття 309. Використання митної статистики з питань зовнішньої торгівлі

• гатистична інформація з питань зовнішньої торгівлі використовується для:

1) визначення стратегії, тактики та основних напрямів розвитку її чи і і і її ньоекономічної діяльності;

2) аналізу та прогнозування зовнішньоекономічної політики і ситуації, що *1, далася чи складатиметься на світовому ринку;

3) проведення переговорів з торговельно-економічних питань;

4) застосування методів тарифного і нетарифного регулювання;

5) складання торговельного та платіжного балансів України, планування і їїюісдення валютно-фінансової політики;

6) визначення ринків збуту товарів;

7) формування статистики зовнішньоекономічних зв'язків України.

Стаття 310. Відомчі класифікатори

< ієціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної і н| мни здійснює розроблення, впровадження та ведення відомчих класифікаторів з питань Мі статистики, які використовуються у процесі оформлення митних декларацій.

І Порядок ведення класифікаторів, зазначених у частині першій цієї статті, ® і дід інлюється Кабінетом Міністрів України або уповноваженим ним органом.

І пік ифікагори, зазначені у частині першій цієї статті, використовуються виключно д ід мінних цілей.

і ієціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної ■умни інформує органи державної влади та суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності

ім і і її і доповнення, внесені до класифікаторів, зазначених у частині першій цієї Пн'П,

РОЗДІЛ XV. УКРАЇНЬСКА КЛАСИФІКАЦІЯ ТОВАРІВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Глава 53. Ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності

< і аття 311. Структура та застосування Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності

Українська класифікація товарів зовнішньоекономічної діяльності (далі - V I ПД) складається на основі Гармонізованої системи опису та кодування ііііPrII

В УКТЗЕД товари систематизовано за розділами, групами, товарними позиціями, товарними підпозиціями, найменування і цифрові коди ЯКІІ уніфіковано з Гармонізованою системою опису та кодування товарів.

Для докладнішої товарної класифікації використовується сьомий, восьмий дев'ятий та десятий знаки цифрового коду.

Структура десятизнакового цифрового кодового позначення товарів у УКТЗЕД включає код групи (перші два знаки), товарної позиції (перші чотири знаки), товарної підпозиції (перші шість знаків), товарної категорії (перші вісім знаків), товарної підкатегорії (десять знаків).

Стаття 312. Порядок ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності

Ведення УКТЗЕД передбачає:

відстежування змін та доповнень до міжнародної основи УКТЗЕД, пояснень та інших рішень по тлумаченню цієї основи, що приймаються Всесвітньою митною організацією;

деталізацію УКТЗЕД на національному рівні та введення додаткових одиниць виміру;

розроблення пояснень та рекомендацій з метою забезпечення однакового тлумачення і застосування УКТЗЕД;

прийняття рішень щодо класифікації та кодування товарів в УКТЗЕД;

поширення інформації про застосування УКТЗЕД;

ведення та зберігання еталонного примірника УКТЗЕД (у паперовому та електронному вигляді);

організацію роботи з видання і поширення УКТЗЕД та пояснень до УКТЗЕД і здійснення інших функцій, необхідних для ведення УКТЗЕД.

Ведення УКТЗЕД здійснює спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 313. Класифікація товарів

Митні органи класифікують товари, тобто відносять товари до класифікаційних груп, зазначених в УКТЗЕД.

Рішення митних органів щодо класифікації товарів для митних цілей обов'язковими для підприємств і громадян.

Стаття 314. Надання зразків товарів під час здійснення класифікації товарів

З метою встановлення достовірних відомостей про товари та їх відповідні описи класифікаційних груп УКТЗЕД митні органи можуть вимагати і суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності та громадян зразки товарів та технічної документації на такі товари для проведення експертизи.

Порядок надання зразків товарів та техніко-технологічної документації і строки і порядок проведення експертизи, а також порядок розпорядження зразками та

Розділ XVI. ВЕРИФІКАЦІЯ СЕРТИФІКАТІВ ПРО ПОХОДЖЕННЯ ТОВАРІВ З УКРАЇНИ

Г л а в а 54. Верифікація сертифікатів про походження товарів з України

Стаття 315. Верифікація сертифікатів про походження товарів з України

Верифікація сертифікатів про походження товарів з України здійснюється митними органами у порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Органи, уповноважені видавати сертифікати про походження товарів з України, зобов'язані за запитом митних органів надавати їм необхідну інформацію, зобов'язану з видачею таких сертифікатів і необхідну для здійснення верифікації сертифікатів про походження товарів з України.

(стаття 316. Надання зразків товарів та документації при здійсненні верифікації сертифікатів про походження товарів з України

З метою встановлення достовірності даних, зазначених у сертифікаті про походження товарів з України, митні органи можуть затребувати у підприємств і виробників товарів документацію, необхідну для перевірки даних, зазначених у сертифікаті, а також здійснювати безпосередньо на підприємствах і виробництвах товарів та первинної документації, пов'язаної з таким виробництвом.

Порядок надання зразків товарів та документації, строки і порядок проведення перетрибування, а також порядок розпорядження зразками товарів визначаються Кабінетом Міністрів України.

Розділ XVII. ЗАПОБІГАННЯ КОНТРАБАНДІ

Глава 55. Заходи щодо запобігання контрабанді

Стаття 317. Контрольовані поставки наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів

Відповідно до законів України митні органи з метою виявлення джерел і впливів незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, осіб, які беруть участь у цьому, разом з іншими державними органами і підрозділами, що мають право здійснювати оперативно-розшукову діяльність, можуть використовувати метод контрольованої поставки зазначених засобів, (ІНЧОНІН і прекурсорів).

Порядок проведення контрольованої поставки визначається цим Кодексом і іншими нормативно-правовим актом спеціально уповноваженого Центрального органу виконавчої влади у галузі митної справи, Міністерства МНУ і рішних справ України, Служби безпеки України, спеціально уповноваженого митного органу виконавчої влади у справах охорони державного кордону країни, погодженим із Генеральною прокуратурою України та Міністерством внутрішніх справ України.

Стаття 318. Переміщення товарів під негласним контролем

З метою виявлення та притягнення до відповідальності осіб, причетних до ініціювання контрабандних операцій, а також з метою вилучення товарів, що незаконно 225

переміщуються через митний кордон України, таке переміщення товарів може здійснюватися під контролем і оперативним наглядом правоохоронних органів

Порядок проведення переміщення товарів під негласним контролем визначається п.ч.м Кодексом і відповідним нормативно-правовим актом спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у галузі митної справи, Міністерства внутрішніх справ України, Державної податкової адміністрації України, Служби безпеки України, спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в справах охорони державного кордону України, погодженим з Генеральною прокуратурою України та Міністерством юстиції України.

Розділ XVIII. ПОРУШЕННЯ МИТНИХ ПРАВИЛ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НИХ. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСІБ, ЯКІ БЕРУТЬ УЧАСТЬ У ПРОВАДЖЕННІ В СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ МИТНИХ ПРАВИЛ

.iij

Глава 56. Загальні положення

Стаття 319. Поняття порушення митних правил

Порушення митних правил є адміністративним правопорушенням, яке являє собою протиправні, винні (умисні або з необережності) дії чи бездіяльність, що посягають на встановлений законодавством України порядок переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України і за які цим Кодексом передбачена адміністративна відповідальність.

Адміністративна відповідальність за правопорушення, передбачені цим Кодексом, настає у разі, якщо ці правопорушення не тягнуть за собою кримінальну відповідальність.

Стаття 320. Відповідальність за порушення митних правил

Відповідальність за порушення митних правил встановлюється ним Кодексом.

Суб'єктами відповідальності за порушення митних правил можуть бути громадяни, які на момент вчинення такого правопорушення досягли 16-річної віку, а також посадові особи підприємств.

Притягнення до відповідальності за порушення митних правил не звільняє зазначених осіб від обов'язку сплати мита та інших податків і зборів.

Стаття 321. Особливості відповідальності за деякі види порушень митних правил

Вчинення правопорушень, передбачених статтями 331, 332, 348-350 ц.о.ш Кодексу, внаслідок аварії або дії непереборної сили, що підтверджуєш! відповідними документами, не тягне за собою відповідальність, передбачену ЦИМ Кодексом.

Стаття 322. Види стягнень за порушення митних правил

За порушення митних правил можуть бути накладені такі стягнення:

- 1) попередження;
- 2) штраф:

Г) конфіскація товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил, і піпів із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що <■ і ристовувалися для приховування безпосередніх предметів порушення митних припил від митного контролю, транспортних засобів, що використовувалися для переміщення безпосередніх предметів порушення митних правил через митний і ір/іон України.

Стаття 323. Основні і додаткові види стягнення

Г Попередження або штраф можуть застосовуватися тільки як основний вид иення за вчинене правопорушення.

Конфіскація товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил, ірив із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що ншорнстовувалися для приховування безпосередніх предметів порушення митних і іршії від митного контролю, транспортних засобів, що використовувалися для Переміщення безпосередніх предметів порушення митних правил через митний Брііон України, може застосовуватися як основний і як додатковий вид стягнення.

Ги одне і те саме порушення митних правил може накладатися тільки основне |Піі основне і додаткове стягнення. Якщо статтею, якою встановлюється ні іноііальність за порушення митних правил, передбачається основне і ю пікове стягнення, застосування лише додаткового стягнення без основного і" і онускається, за винятком випадків, передбачених частиною другою статті ІМ цього Кодексу.

Стаття 324. Попередження

Г Попередження як стягнення за порушення митних правил є офіційним Попередженням правопорушника стосовно недопустимості таких діянь у міїІугньому. Рішення про попередження приймається керівником митного нріііну або його заступником у формі постанови про накладення Щініністративного стягнення відповідно до статті 391 цього Кодексу. Постанова правопорушникові.

Стаття 325. Штраф

Г Штраф є грошовим стягненням, що накладається на осіб за порушення митних Іфііініл у випадках і межах, встановлених цим Кодексом.

Стаття 326. Конфіскація

Конфіскація як стягнення за порушення митних правил полягає у примусовому вилученні товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 ■ "о 11 322 цього Кодексу, і безоплатній передачі їх у власність держави.

Конфіскація товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 322 Ш"іо Кодексу, застосовується незалежно від того, чи є ці товари, транспортні М> оОи власністю особи, яка вчинила правопорушення.

Конфіскація може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, ■і' * (Г та порядку, що визначаються цим Кодексом та іншими законами України.

(іяття 327. Забезпечення законності у разі застосування стягнень до порушників митних правил

< гягнення за порушення митних правил не може бути застосовано інакше, 227

як на підставі та в порядку, встановленому цим Кодексом та іншими законами України.

Додержання вимог законодавства у разі застосування стягнень за порушені» митних правил забезпечується здійсненням систематичного контролю з бої' митних органів вищого рівня та їх посадових осіб, права оскарження та інші- встановлених законодавством України заходів.

Стаття 328. Строки накладення стягнень у справах про порушення митних правил

Адміністративні стягнення у вигляді попередження, штрафу можуть бути накладені не пізніш як через два місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючого правопорушенні - два місяці з дня його виявлення.

У разі відмови в порушенні кримінальної справи або закриття кримінальноїспраїні. але за наявності в діях правопорушника ознак порушення митних правил, стягненні у вигляді попередження, штрафу може бути накладено не пізніш як через місяць з дні прийняття рішення про відмову в порушенні кримінальної справи або про її закрити Предмети, зазначені у пункті 3 етапі 322 цього Кодексу, підлягають конфіскації незалежно від часу вчинення або виявлення порушення митних правил.

Глава 57. Види порушень митних правил і відповідальність за такі правопорушення

Стаття 329. Порушення режиму зони митного контролю Д Переміщення через межі зони митного контролю і в межах цієї зони товарі» транспортних засобів, громадян, у тому числі посадових осіб органів державної влц* (крім митних органів), які не перетинають митний кордон України, атакож проведенні в зоні митного контролю господарських робіт без дозволу митного органу або вчиненні інших дій, якими порушується встановлений законодавством режим зони МИПОЦ контролю, -

тягне за собою за відсутності товарів, транспортних засобів - безпосередній предметів порушення митних правил накладення штрафу в розмірі до двадцятімі-неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Ті самі дії за наявності товарів, транспортних засобів - безпосередніх предмет порушення митних правил тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Я

Стаття 330. Неподання митному органу документів, необхідних для здійснення митного контролю

Неподання митному органу в установленій законодавством строк докумеіп| передбачених відповідно до цього Кодексу для здійснення митного контролю тои®| транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, незалсі® І від подання письмової декларації, -

тягне за собою попередження або накладення штрафу на громадян у розмірі ♦ п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб н ідприї мй - до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 331. Видача товарів, транспортних засобів без дозволу митні» органу або їх втрата

Видача без дозволу митного органу або втрата товарів, транспортних засобів, то знаходяться під митним контролем, - тягне за собою накладення штрафу в розмірі від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 332. Недоставлення до митного органу товарів, транспортних засобів, документів

Недоставлення до митного органу товарів, транспортних засобів, що перебувають під митним контролем і перевозяться з одного митного органу до Іншого, а так само прийнятих для передачі митному органу митних або інших ці ікumentів на ці товари, транспортні засоби- тягне за собою накладення штрафу її розмірі від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 333. Незупинення транспортного засобу

Незупинення в зоні митного контролю транспортного засобу, що переміщується через митний кордон України, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі до п'яти неоподагковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 334. Відправлення транспортного засобу без дозволу митного органу

Відправлення без дозволу митного органу транспортного засобу, що перебуває під митним контролем, -

тягне за собою накладення штрафу у розмірі до п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб підприємств - до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 335. Причалування до суден, що перебувають під митним контролем

І причалування до судна, що перебуває під митним контролем, інших суден пі інших плавучих засобів без дозволу митного органу -

гягне за собою попередження або накладення штрафу на громадян у розмірі но двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб підприємств - до тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 336. Неправомірні операції з товарами, транспортними іасобами, що перебувають під митним контролем, зміна їх стану, користування та розпорядження ними

Здійснення операцій з товарами, транспортними засобами, що перебувають нш митним контролем, а саме зміна їх стану, користування та розпорядження Ними без дозволу митного органу, за винятком операцій, зазначених у статтях НІ, 337 цього Кодексу, -

і ягне за собою накладення штрафу на громадян у розмірі від п'ятдесяти до 11 і ісоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих товарів, ірінсіюртних засобів, а на посадових осіб підприємств - у розмірі від ста до і іисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих ірив, транспортних засобів.

< ' гаття 337. Вантажні та інші операції, що проводяться без дозволу митного органу

Навантаження, вивантаження, перевантаження, усунення пошкоджень

упаковки, розпакування, переупакування товарів, що перебувають під митним контролем, або зміна ідентифікаційних знаків чи маркування на цих товарах чи їх упакувці без дозволу митного органу - тягнуть за собою накладення штрафу ні» громадян у розмірі до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб підприємств - до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 338. Пошкодження або втрата митного забезпечення

Пошкодження або втрата пломб, печаток чи інших засобів митного забезпечення, зазначених у товаросупровідних документах, - тягне за собою накладення штрафу на громадян у розмірі до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а НВ посадових осіб підприємств - до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 339. Порушення порядку проходження митного контролю в зонах (коридорах) спрощеного митного контролю

Порушення встановленого відповідно до цього Кодексу порядку проходження митного контролю в зонах (коридорах) спрощеного митного контролю, тобпі наявність під час проведення митного контролю в особи, яка формою проходженні митного контролю обрала проходження через таку зону (коридор), товарні, заборонених або обмежених до переміщення через митний кордон України, або товарів у кількостях, що перевищують неоподатковувану норму переміщення череї митний кордон України, - тягне за собою накладення штрафу в розмірі від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих товарів

Стаття 340. Недекларування товарів, транспортних засобів

Недекларування товарів, транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, тобто незаявлення за встановленою формою точних відомостей (наявність, найменування або назва, кількість тощо) про товари, транспортні засоби, які підлягають обов'язковому декларуванню у разі переміщення через митний кордон України, - тягне за собою накладення штрафу на громадян у розмірі від ста до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих товарів, транспортних засобів, а на посадових осіб підприємств - від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих товарів, транспортних засобів.

Стаття 341. Пересилання через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес-відправленнях товарів, заборонених до закого І пересилання

Пересилання через митний кордон України у міжнародних поштових та експрес» відправленнях товарів, заборонених до такого пересилання, - тягне за собою конфіскацію цих товарів.

Стаття 342. Перешкоджання посадовій особі митного органу в доступі ЯІ товарів, транспортних засобів і документів

Перешкоджання посадовій особі митного органу під час здійснення нею митно® контролю або провадження в справах про контрабанду та порушення митних правий в доступі до товарів, транспортних засобів і документів, а також неперед'явлений **230**

і іновлений законодавством строк без поважних причин таких товарів, ірні імпорнтних засобів і документів посадовій особі митного органу чи призначеному ниці експерту або спеціалісту - тягнуть за собою накладення штрафу у розмірі до ■ І>нщити неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 343. Неподання митному органу звітності щодо товарів, які їх перебувають під митним контролем або на територіях спеціальних митних зон

І Ісподання митному органу особами, зазначеними в статті 320 цього Кодексу, ііі'рідбаченої законодавством звітності щодо товарів, які перебувають під митним ШНіролем або на територіях спеціальних митних зон і ввозяться, вивозяться, ■"і і шлються, переробляються, виготовляються, купуються та реалізуються без № и ігреднього дозволу митного органу, а також порушення порядку ведення звітності

ні" к і таких товарів - тягнуть за собою накладення штрафу на громадян у розмірі від Ірі.ох до тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових [М И' підприємств - до п'ягдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

(гаття 344. Неподання митному органу документів та зразків товарів для проведення дослідження (аналізу, експертизи)

І Ісподання у випадках, передбачених законодавством, на вимогу митного органу "ті й іонідних документів та зразків товарів, необхідних для проведення дослідження іНШП іу, експертизи), - тягне за собою попередження або накладення штрафу в розмірі ди іридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 345. Переміщення товарів через митний кордон України з порушенням прав інтелектуальної власності

Ввезення на митну територію України або вивезення за межі цієї території з комерційною метою товарів з порушенням охоронюваних законом прав іп І1 пскіуальної власності - тягне за собою накладення штрафу на громадян у розмірі кіч десяти до ега неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією доінрафактних товарів, а на посадових осіб підприємств - від тридцяти до ста и »і десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією юні і кіфактних товарів.

Стаття 346. Порушення порядку зберігання товарів на митних ліцензійних складах та здійснення операцій із цими товарами

Порушення встановленого законодавством порядку розміщення товарів на мінних ліцензійних складах для зберігання, недотримання встановлених цим !■" іексом строків, умов і порядку' зберігання зазі іачеї їх товарів, а так самоічі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

(гаття 347. Порушення встановленого порядку знищення (руйнування) товарів

І Іорушення встановленого законодавством порядку знищення (руйнування) шийїрів, що перебувають під митним контролем, тобто порушення встановлених ним Кодексом та іншими законами України умов, заборон та обмежень щодо

знищення (руйнування) таких товарів, - тягне за собою накладення штрафу її розмірі від п'ятдесяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян

Стаття 348. Порушення зобов'язання про зворотне вивезення чи зворотне ввезення товарів

Невивезення за митний кордон України товарів, які були тимчасово ввезені на митну територію України під зобов'язання про зворотне вивезення, або невивезення на митну територію України товарів, які були тимчасово вивезені ш митний кордон України під зобов'язання про зворотне ввезення, у строк, зазначений у зобов'язанні про зворотне вивезення (зворотне ввезення) таки» товарів, - тягне за собою накладення штрафу у розмірі від п'ятисот до тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію таких товарів, І

Стаття 349. Порушення зобов'язання про транзит

Невивезення за митний кордон України товарів, транспортних засоби' ввезених з метою транзиту через територію України, в строки, встановлені митним органом, - тягне за собою накладення штрафу в розмірі від п'ятисот М тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих товари та транспортних засобів.

Стаття 350. Порушення встановленого маршруту переміщення товарів

Ухилення від встановленого Кабінетом Міністрів України маршрут переміщення товарів територією України - тягне за собою накладення штрафу » розмірі від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян яЛ конфіскацію цих товарів.

Стаття 351. Дії, спрямовані на переміщення товарів, транспортних засобів через митний кордон України поза митним контролем

Дії, спрямовані на переміщення товарів, транспортних засобів через митний кордон України поза митним контролем, тобто їх переміщення через мигни» кордон України поза місцем розташування митного органу або поза часі» здійснення митного оформлення, або з використанням незаконного звільненні від митного контролю внаслідок зловживання службовим становиш" посадовими особами митного органу, - тягнуть за собою накладення штрафу І розмірі від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян іЛ конфіскацію цих товарів, а також конфіскацію транспортних засобів, пі' використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предмет* порушення митних правил через митний кордон України.

Стаття 352. Дії, спрямовані на переміщення товарів через митнілі кордон України з приховуванням від митного контролю

Дії, спрямовані на переміщення товарів через митний кордон України приховуванням від митного контролю, тобто з використанням спеціаль»» виготовлених сховищ (тайників) та інших засобів або способів, що утруднюй виявлення таких товарів, або шляхом надання одним товарам вигляду іншої або з поданням митному органу як підстави для переміщення товарів підроблене

шікументів чи одержаних незаконним шляхом, або таких, що містять неправдиві піні, - тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від п'ятисот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію цих товарів, а і пм>ж конфіскацію товарів із спеціально виготовленими сховищами (тайниками) пі транспортних засобів, що використовувалися для переміщення товарів через митний кордон України.

Стаття 353. Зберігання, перевезення чи придбання товарів, іріпипортних засобів, ввезених на митну територію України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю

Зберігання, перевезення, придбання чи використання товарів, транспортних шсобів, ввезених на митну територію України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю, - тягнуть за собою накладення штрафу в рн імірі від двохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян «По конфіскацію цих товарів та транспортних засобів.

< гаття 354. Використання товарів, стосовно яких надано пільги щодо сплати податків і зборів, в інших цілях

Використання товарів, стосовно яких надано пільги щодо сплати податків і іОі ірів, в інших цілях, ніж ті, у зв'язку з якими було надано такі пільги, - тягне за і иПою накладення штрафу в розмірі від двохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

(лаття 355. Дії, спрямовані на неправомірне звільнення від сплати податків і зборів або зменшення їх розміру

Заявлення в митній декларації неправдивих відомостей та надання митному Н|« цну документів з такими відомостями як підстави для звільнення від сплати •«"ні і ків і зборів або зменшення їх розміру або несплата податків і зборів у строк, «і ниювлений законодавством, а також інші протиправні дії, що спричинили ні'побори податків і зборів, за відсутності ознак злочину, - тягнуть за собою Піц. чадення штрафу на громадян у розмірі від ста до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб підприємств - від п'ятисот до і їм ичі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Розділ XIX. ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ МИТНИХ ПРАВИЛ

І лава 58. Порядок провадження у справах про порушення митних правил

< гаття 356. Поняття провадження у справі про порушення митних правил

Провадження у справі про порушення митних правил включає в себе процесуальних дій, зазначених у статті 378 цього Кодексу, розгляд ИРипи га винесення постанови.

Стаття 357. Правове забезпечення провадження у справах про порушення митних правил

Провадження у справах про порушення митних правил здійснюється 233

відповідно до цього Кодексу, а в частині, що не регулюється ним, - відповідно до законодавства України про адміністративні правопорушення.

Стаття 358. Порушення справи про порушення митних правил

Справа про порушення митних правил вважається розпочатою з моменту складення протоколу про порушення митних правил.

Стаття 359. Посадові особи, уповноважені складати протоколи про порушення митних правил

Протокол про порушення митних правил мають право складати:

1) посадові особи, які згідно із штатним розписом митного органу уповноважені здійснювати митний контроль, митне оформлення і пропуск черг і митний кордон України товарів і транспортних засобів і які безпосереді..... виявили порушення митних правил;

2) посадові особи підрозділу по організації боротьби з контрабандою, м порушеннями митних правил спеціально уповноваженого центрального органу» виконавчої влади в галузі митної справи, підрозділів по боротьбі з контрабандою та порушеннями митних правил регіональних митниць і митниць, які згідно І посадовими обов'язками мають таке право;

3) інші посадові особи, уповноважені керівником спеціально уповноваженої" центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи або керівний їм регіональної митниці.

Стаття 360. Приводи і підстави для порушення справи про порушений митних правил

Приводами і підставами для порушення справи про порушення митної» правил є:

1) безпосереднє виявлення посадовими особами митного органу порушені* митних правил;

2) повідомлення про вчинення особою порушення митних правил, стрим##* від інших органів (у тому числі митних);

3) повідомлення про вчинення порушення митних правил, отримані оїл митних та правоохоронних органів іноземних держав, а також від міжнародні* організацій.

Стаття 361. Мова, якою здійснюється провадження у справі про порушення митних правил

Провадження у справі про порушення митних правил здійснює українською мовою або мовою більшості населення даної місцевості.

Особи, які беруть участь у провадженні у справі про порушення митних правил і не володіють мовою, якою здійснюється провадження, мають При» робити заяви, давати пояснення, подавати клопотання рідною мовою, а і дай» користуватися послугами перекладача.

Стаття 362. Посадові особи митних органів, які здійснюють провадження у справі про порушення митних правил

Провадження у справі про порушення митних правил здійснюють посаде особи підрозділу по боротьбі з контрабандою та порушеннями митних прим

мінного органу, в зоні діяльності якого було вчинено або виявлено таке порушення.

І Посадові особи підрозділу по боротьбі з контрабандою і порушеннями митних припил регіональної митниці можуть здійснювати провадження у будь-якій справі про порушення митних правил, порушеній підпорядкованими регіональній митниці митними органами.

Посадові особи підрозділу по організації боротьби з контрабандою і порушеннями митних правил спеціально уповноваженого центрального органу ипконавчої влади в галузі митної справи можуть здійснювати провадження у Пупь-якій справі про порушення митних правил, порушеній будь-яким митним нрі ином України.

Стаття 363. Протокол про порушення митних правил

І Про кожний випадок виявлення порушення митних правил уповноважена їм" вдова особа митного органу, яка виявила таке порушення, складає протокол.

І Протокол про порушення митних правил повинен містити такі дані:

- 1) дату і місце його складення;
- 2) посаду, прізвище, ім'я, по батькові посадової особи, яка склала протокол;
- Д) необхідні для розгляду справи відомості про особу, яка притягується до и і ні и їв (дальності за порушення митних правил, якщо її встановлено;
 - І) місце, час вчинення та суть порушення митних правил;
- 5) посилання на статтю цього Кодексу, що передбачає відловідальфсть за іто порушення;

б) прізвища та адреси свідків, якщо вони є;

Г) відомості щодо товарів, транспортних засобів, документів, вилучених-згідно 11 * і іігсю 377 цього Кодексу;

К) інші необхідні для вирішення справи відомості.

Протокол підписується посадовою особою, яка його склала. Якщо при ■ *пишпнні протоколу була присутня особа, яка притягується до відповідальності * порушення митних правил, протокол підписується і цією особою, а за наявності иі>иі<ип - і свідками.

Якщо особа, яка притягується до відповідальності за порушення митних ...ті, відмовляється підписати протокол, до протоколу вноситься відповідний Міні* Особа, яка притягується до відповідальності за порушення митних правил, мчі право дати пояснення та висловити зауваження щодо змісту протоколу, а

• ■о и в письмово викласти мотиви своєї відмови від підписання протоколу, н Мі норучно викладені цією особою пояснення додаються до протоколу, про іп і протоколу вноситься відповідний запис із зазначенням кількості аркушів, и* «міх подано такі пояснення.

У разі складення протоколу особі, яка притягується до відповідальності за ікччшгппя митних правил, роз'яснюються її права, передбачені статтею 366 цього ► найм у. про що до протоколу вноситься відмітка, яка підписується цією особою.

■ разі потреби в протоколі зазначаються також місце та час розгляду справи порушення митних правил. д

Протокол складається у двох примірниках, один з яких вручається під розписку особі, яка притягується до відповідальності за порушення митних правил.

У разі відмови особи, яка притягується до відповідальності за порушення митних правил, одержати примірник протоколу до протоколу вноситься відповідний запис, який підписується особою, що склала протокол, та свідками якщо вони є, після чого зазначений примірник надсилається цій особі Ц повідомленою нею або наявною в митному органі адресою (місце проживання або фактичного перебування). Протокол вважається врученим, навіть якщо особи, яка вчинила порушення митних правил і притягується до відповідальності, Н) перебувала за повідомленою нею адресою або місце проживання чи фактичного перебування було названо нею неправильно.

Протокол, а також вилучені товари, транспортні засоби та документи, зазначені в протоколі, передаються до митного органу, в зоні якого виявлене порушення митних правил.

Стаття 364. Проведення у справі про порушення митних правил її матеріалами, одержаними від інших правоохоронних органів

У разі закриття кримінальної справи про контрабанду щодо конкретної особи за наявності в її діях складу порушення митних правил матеріали про та»» порушення передаються до митного органу або до суду для притягнення пкі особи до адміністративної відповідальності.

Постанова по такій справі вноситься у строки, передбачені частиною д іоні статті 328 цього Кодексу.

Стаття 365. Особи, які беруть участь у провадженні у справах про порушення митних правил

Участь у провадженні у справах про порушення митних правил беруть: особи, які притягуються до відповідальності за порушення митних правил і представники осіб, які притягуються до відповідальності за порушення митних правил (законні представники, представники, що діють на підставі довіреності доручення);

захисники;

свідки;

експерти;

перекладачі;

поняті.

Стаття 366. Права осіб, які притягуються до відповідальності і» порушення митних правил

Особи, які притягуються до відповідальності за порушення митних правил під час розгляду справи про порушення митних правил у митному органі а* І суді мають право знайомитися з матеріалами справи, робити з них вини» , одержувати копії рішень, постанов та інших документів, що є у справі, МЦ присутніми під час розгляду справи у митному органі та брати участь у судових засіданнях, подавати докази, брати участь в їх дослідженні, заявляти клопотання і та відводи, давати усні і письмові пояснення, подавати свої доводи, міркування»

11 іїііісречення, оскаржувати постанови митного органу, суду (судді), а також ►М|ши іуватись іншими правами, наданими їм законом. Зазначені в цій статті особи ііОон'язані добросовісно користуватися належними їм процесуальними правами.

< і аття 367. Представники осіб, які притягуються до відповідальності за порушення митних правил

І Представниками осіб, які притягуються до відповідальності за порушення МИПних правил, можуть бути:

- 1) законні представники: батьки, усиновителі, опікуни або піклувальники на Щік гаві документами, що посвідчують їх повноваження, - у справах осіб, які є ПНІвнінолітніми або особами, що через свої фізичні або психічні вади не можуть Ммі дійснювати свої права у справах про порушення митних правил. Законні ціі не гавники можуть доручити участь у справі іншій особі, обраній ними як ІМдсгавник;
- 2) інші особи - на підставі нотаріально посвідченої довіреності. Громадяни у і, також посвідчити довіреність на участь у справі на підприємстві, де вони нряїїііюють, або у управлінні будинками, де вони проживають; військовослужбовці І відповідній військовій частині; особи, які проживають у населених пунктах, * немає нотаріальних контор, - у виконавчому комітеті сільської, селищної, міської Ік|шш особи, які перебувають на лікуванні,- у відповідному лікувальному закладі.

• Ісобига участь у справі громадянина не позбавляє його права мати по цій Ніріїїі представника.

Законні представники користуються під час участі у справі усіма правами, ічіїїїііічєими у статті 366 цього Кодексу. Повноваження інших представників на >Бі< її. у справі дають їм право на вчинення від імені осіб, яких вони Н|н ці І являють, усіх дій, зазначених у статті 366 цього Кодексу, крім передачі ^іііііонажень іншій особі (передоручення), оскарження постанови митного органу Пш суду (судді), одержання товарів або грошових сум у разі їх повернення. Цііііііііоваження представника на вчинення кожної із зазначених дій повинні бути ми шильно обумовлені у виданій йому довіреності.

І Іс можуть бути представниками осіб, які притягуються до відповідальності: (І) особи, які не досягли повноліття;

І особи, над якими встановлено опіку, піклування;

І) адвокати, які прийняли доручення про подання юридичної допомоги з ■іііііііііінням правил, встановлених законодавством України про адвокатуру, а "і. особи, виключені з колегії адвокатів.

І Іосадові особи митної служби України, а також судді, слідчі і прокурори не Кіжуть бути представниками осіб, які притягуються до відповідальності, крім ■тинків, коли вони діють як батьки, усиновителі, опікуни, піклувальники цих

Стаття 368. Захисник

У розгляді справи про порушення митних правил може брати участь ів пик, якого самостійно визначає особа, що притягується до відповідальності, Мії< ни осіб, які є фахівцями в галузі права і за законом мають право на надання

правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи.

Захисник має право:

- 1) знайомитися з матеріалами справи;
- 2) заявляти клопотання;
- 3) подавати скарги;
- 4) здійснювати інші права, передбачені законом.

Стаття 369. Експерт

Експертом може бути особа, яка має необхідні знання для надання відповідної її висновку.

Експерт призначається посадовою особою органу, в провадженні якої перебуває справа про порушення митних правил, у разі потреби в спеціальних знаннях. ,

Експерт зобов'язаний надати об'єктивні висновки з поставлених перед ним питань.

Експерт має право:

- знайомитися з матеріалами справи, що стосуються предмета експертизи;
- заявляти клопотання про надання йому додаткових матеріалів, необхідних для надання висновків.

Стаття 370. Перекладач

Перекладачем може бути особа, що володіє мовою, знання якої необхідне для здійснення перекладу під час провадження у справі про порушення митних правил.

Перекладач зобов'язаний точно і у повному обсязі здійснювати доручений йому переклад, у необхідних випадках брати участь у проведенні процесуальних дій у справі про порушення митних правил.

Як перекладач може виступати посадова особа митного органу.

Стаття 371. Свідок у справі про порушення митних правил

Свідком може бути будь-яка особа, якщо є підстави вважати, що їй відомі обставини, що підлягають встановленню у справі про порушення митних правил.

За викликом органу, у провадженні якого перебуває справа про порушення митних правил, свідок зобов'язаний з'явитися у призначений час до цього органу і дати детальні та правдиві пояснення, повідомити все відоме йому у справі і відповіді на поставлені запитання.

Стаття 372. Поняті у справі про порушення митних правил

Понятими є особи, які залучаються до участі у проведенні процесуальних дій у справі про порушення митних правил.

Як поняті запрошуються особи, не зацікавлені у справі. Понятим не можуть бути родич особи, яка притягується до відповідальності за порушення митних правил її представника, а також працівники митних органів.

Поняті, присутні при проведенні процесуальних дій, засвідчують своїми підписами відповідність записів у протоколі виконаним діям.

Стаття 373. Обставини, що виключають можливість здійснення Л посадовою особою митного органу провадження у справі про порушення митних правил

Посадова особа митного органу не може здійснювати провадження у справі

амікі нона є родичем особи, яка притягується до відповідальності за порушення чи і них правил, її представника, інших осіб, які беруть участь у провадженні у справі, ■ і пшож коли існують інші обставини, які дають підстави вважати, що ця посадова ні і(>; і може бути особисто заінтересована у вирішенні справи.

ІІ иання про передачу такої справи іншій посадовій особі органу вирішується цінником підрозділу по боротьбі з контрабандою і порушеннями митних правил ні "і ч органу або його заступником.

Якщо керівник підрозділу по боротьбі з контрабандою та порушеннями митних Нїїінші митного органу, в якому здійснюється провадження у справі про порушення Мінних правил, є родичем особи, яка притягується до відповідальності, Ті Н" цс і авника, інших осіб, які беруть участь у провадженні у справі, а також коли ішої ь інші обставини, які дають підстави вважати, що керівник зазначеного іігірп іділу може бути особисто заінтересованим у розгляді справи, справа підлягає іІЦнщпчі до іншого митного органу.

Глава 59. Адміністративне затримання

Стаття 374. Мета і порядок застосування адміністративного затримання

І метою припинення порушення митних правил, встановлення особи, яка іііпта порушення митних правил, а також для складення протоколу про ■рушення митних правил, якщо його неможливо скласти на місці вчинення ііршііпорушення, допускається адміністративне затримання громадянина, який •чинив таке порушення, на строк до трьох годин.

А дміністративне затримання громадянина, який вчинив порушення митних здійснюється посадовою особою митного органу за рішенням керівника Ціні < > органу або його заступника, керівника підрозділу по боротьбі з Й " і рнбандою і порушеннями митних правил, керівника митного поста або його ■ ■' і упника, а в разі їх відсутності (в нічний час, у вихідні та святкові дні тощо) - > і її.пика чергового відділу або старшого чергової зміни.

Нійськовослужбовці та працівники органів внутрішніх справ повинні Ці пііі.іі и допомогу посадовим особам митного органу, які здійснюють МЯШС гративне затримання, в разі вчинення опору або спроби втечі з місця події.

і і рок адміністративного затримання обчислюється з моменту доставлення Вшмидянина до службового приміщення митного органу або до іншого гнмііщення, де проведення необхідних дій з метою, визначеною в частині першій і' і іпті, є можливим, а якщо громадянин перебуває в стані сп'яніння - з часу ці пн гверезення.

Щодо громадянина, який знаходиться у службовому приміщенні митного або в іншому приміщенні у зв'язку з проведенням митного контролю або пні о оформлення, строк адміністративного затримання обчислюється з >Мі пгу закінчення митного контролю або оформлення.

Про адміністративне затримання складається протокол, форма якого *ін і рджується спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої ЦМИН •> галузі митної справи. В протоколі робиться відмітка про застосування

фізичної сили або спеціальних засобів, якщо таке мало місце. Копія протокол вручається громадянину, якого було затримано. Про затриманні неповнолітнього обов'язково повідомляються його батьки або особи, які її замінюють.

Глава 60. Процесуальні дії у справі про порушення митних правил і її порядок їх проведення

Стаття 375. Мета проведення процесуальних дій

У справі про порушення митних правил процесуальні дії проводяться з метою отримання доказів, необхідних для правильного вирішення цієї справи.

До процесуальних дій належать:

- 1) складання протоколу про порушення митних правил;
- 2) витребування документів, необхідних для провадження у справі про порушення митних правил;
- 3) вилучення товарів, транспортних засобів і документів;
- 4) митне обстеження;
- 5) пред'явлення товарів, транспортних засобів та документів для впізнання®
- 6) призначення експертизи;
- 7) взяття проб та зразків для проведення дослідження (аналізу, експертинії

При проведенні процесуальних дій, зазначених у пунктах 3-5, 7 частині другої цієї статті, складаються протоколи, форми яких встановлюються спеціалі.н уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи

Стаття 376, Витребування документів, необхідних для провадження її справі про порушення митних правил

Посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, може витребувати документи, необхідні для розглії справи.

Особа, якій адресовано вимогу про подання документів, зобов'язана не пі ШШ як у п'ятиденний строк надіслати їх посадовій особі митного органу, яка вимлі подати документи.

Стаття 377. Вилучення товарів, транспортних засобів і документі

Товари, що є безпосередніми предметами порушення митних правил, том із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовували для приховування безпосередніх предметів порушення митних правил і митного контролю, транспортні засоби, що використовувалися для переміщеї| безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон Укр.П* а також документи, необхідні для розгліду справи про порушення митних пріМ| вилучаються.

У разі вчинення порушення митних правил особою, яка не має в Уц постійного місця проживання або адреси, допускається вилучення тов»|* транспортних засобів у розмірах, необхідних для забезпечення стягнення пп рл або вартості товарів, транспортних засобів, зазначеної у частині третій етап і # цього Кодексу.

Вилучені товари, транспортні засоби та документи повинні бути переліЧЙ

і протоколів, що складається в передбачених цим Кодексом випадках, або в штакому до нього описі з точним зазначенням кількості, міри, ваги та особливих "іііпк цих товарів, транспортних засобів та документів, а також вартості товарів, • і ні і імпортних засобів.

Стаття 378. Проведення митних обстежень

І Посадові особи митних органів, які мають достатні підстави вважати, що на ірриторії або в приміщеннях підприємств, або у транспортних засобах, що їм Належать, знаходяться товари, що є безпосередніми предметами порушення ми і них правил, або товари із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), ній використовувалися для приховування безпосередніх предметів порушення мін них правил від митного контролю, транспортні засоби, що використовувалися і їм переміщення безпосередніх предметів порушення митних правил через мінний кордон України, а також документи, необхідні для розгляду справи про Порушення митних правил, можуть проводити митне обстеження таких н риторій, приміщень або транспортних засобів.

Митне обстеження проводиться у присутності посадових осіб підприємств, М шпчених у частині першій цієї статті.

І Посадові особи митних органів мають право запросити до участі у митному ні" іеженні спеціалістів.

П ро проведення митного обстеження складається протокол за формою, що •" і ііновлюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої Н іцци в галузі митної справи.

< таття 379. Пред'явлення товарів, транспортних засобів, документів для впізнання

За рішенням посадової особи митного органу, в провадженні якої знаходиться

■ нрііна про порушення митних правил, особі, яка вчинила це порушення, а також шімку можуть бути пред'явлені товари, транспортні засоби та документи для ції шання.

Особу, яка бере участь у впізнанні, спочатку опитують про обставини, за Них вона бачила товари, транспортні засоби та документи, зазначені у частині Врїїїї цієї статті, ознаки, за якими вона може провести впізнання.

Товари, транспортні засоби та документи пред'являються в групі однорідних •ініірів, транспортних засобів і документів.

Пред'явлення для впізнання проводиться в присутності понятих.

І Про пред'явлення товарів, транспортних засобів та документів для впізнання '■ іццається протокол за формою, що встановлюється спеціально уповноваженим шч пральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 380. Експертиза та висновок експерта

Експертиза призначається, якщо для з'ясування питань, що виникають у

■ нр.ііііі про порушення митних правил, виникла потреба у спеціальних знаннях з Нкромих галузей науки, техніки, мистецтва, релігїітощо.

Експертиза проводиться експертами митних лабораторій та інших установ »нп окремими спеціалістами, які призначаються посадовою особою митного

органу, в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил. Постановлені перед експертом питання та його висновок не повинні виходити за межі спеціальних знань експерта. Експерт надає висновок у письмовій формі від свого імені. У висновку викладаються суть проведеного ним дослідження і обґрунтування відповіді на поставлені запитання.

Якщо експерт під час проведення експертизи встановить обставини, які мають значення для справи, з приводу яких йому не було поставлено запитань, він має право викласти ці обставини у своєму висновку.

Висновок експерта не є обов'язковим для посадової особи митного органу в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил. У разі незгоди цієї особи з висновком експерта у постанові, яка виноситься у справі, повинно міститися обґрунтування незгоди.

У разі неналежної якості або повноти висновку експерта може бути призначена повторна експертиза, проведення якої доручається іншому експерту (експертам).

Стаття 381. Порядок призначення експертизи

Визнавши за необхідне проведення експертизи, посадова особа митного органу, в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил і виносить постанову, в якій визначаються підстави для призначення експерта і його прізвище експерта або найменування митної лабораторії чи іншої відповідної установи, в якій має проводитися експертиза. У цій же постанові ставляться конкретні питання, які мають бути вирішені під час проведення експертної, і також визначаються матеріали, що передаються у розпорядження експерта.

До призначення експерта з'ясовуються необхідні відомості про його професіоналізм та компетентність.

Рішення про призначення експертизи є обов'язковим для експерта, а також для посадових осіб підприємства, де працює експерт.

Стаття 382. Одержання проб та зразків для проведення експертизи

Посадова особа митного органу, в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, має право відбирати в осіб, які притягуються до відповідальності за порушення митних правил, зразки підпису, печатки, а також брати проби та зразки товарів, необхідні для проведення експертизи.

У разі потреби взяття проб та зразків може проводитися також в осіб, зазначених у частині першій цієї статті, свідчення та участь яких у вивченні обставин порушення митних правил можуть мати істотне значення для розгляду справи.

Посадова особа митного органу, в провадженні або на розгляді якої знаходиться справа про порушення митних правил, виносить постанову про взяття проб та зразків.

До взяття проб та зразків у разі потреби може залучатися експерт.

Про взяття проб та зразків складається протокол.

Стаття 383. Доручення на проведення окремих процесуальних дій

Посадова особа митного органу, в провадженні якої перебуває справа про порушення митних правил, має право доручити проведення конкретних процесуальних дій посадовій особі іншого митного органу.

Доручення повинно бути виконано не більш як у п'ятиденний строк з дня її одержання.

Стаття 384. Витрати у справі про порушення митних правил

Витрати у справі про порушення митних правил складаються з витрат на інспірацію, зберігання, перевезення (пересилання) товарів, зазначених у пункті 3 статті 322 цього Кодексу, а також з інших понесених митним органом витрат на провадження або розгляд справи.

До таких витрат належать також кошти, що виплачуються експерту за виконання його обов'язків та за роботу, виконану за дорученням митного органу, «штати добових, а також компенсації на проїзд до митного органу і назад та на проживання приміщення.

За робітниками та службовцями, які викликаються до митного органу як і інспекти, експерти, перекладачі, зберігається середній місячний заробіток за місцем ні постійної роботи. Особи, які не є робітниками та службовцями, отримують у місяць піку з таким викликом грошову компенсацію, яку виплачує митний орган.

І Порядок витрат та розмір сум, що підлягають виплаті, встановлюються законодавством України.

Стаття 385. Відшкодування витрат у справі про порушення митних правил

І витрати у справі про порушення митних правил відшкодовуються особою, щодо якої митною постановою про накладення стягнення. Витрат на оплату послуг перекладача і інших витрат у пов'язанні з рахунок Державного бюджету України.

І Посадова особа митного органу, в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, атакож посадова особа, яка здійснює розгляд цієї справи, зобов'язані зібрати і надати до справи документ про понесені на провадження справи витрати.

І Умови витрат, що підлягають відшкодуванню, зазначаються у постанові митного органу щодо витрат по справі про порушення митних правил.

Стаття 386. Органи, уповноважені розглядати справи про порушення митних правил

І Органи про порушення митних правил, передбачені статтями 329-335, 337, 338, 342- 344, 346, 347, 354, 355 цього Кодексу, розглядаються митними органами.

І Органи про порушення митних правил, передбачені статтями 336, 339-341, 345, 348- 353 цього Кодексу, а також усі справи про порушення митних правил, вчинені особами і інші справи до шістнадцяти до вісімнадцяти років, розглядаються місцевими судами (суддями) за місцем їх виникнення митних органів, посадові особи яких здійснювали провадження у справах.

Стаття 387. Повноваження посадових осіб митних органів щодо розгляду справ про порушення митних правил

Під іменем регіональних митниць та митниць справи про порушення митних

правил розглядаються керівниками цих митних органів або їх заступниками, и від імені спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади и галузі митної справи - посадовими особами підрозділу по організації боротьби і контрабандою та порушеннями митних правил, уповноваженими на |и керівником спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи або його заступниками.

Стаття 388. Місце розгляду справи про порушення митних правил

Справа про порушення митних правил розглядається за місцезнаходженням митного органу, в зоні якого вчинено правопорушення.

Стаття 389. Строк розгляду справи про порушення митних правил

Справа про порушення митних правил розглядається у п'ятнадцятиденний строк з дня отримання посадовою особою митного органу або судом (суддею) матеріалів, необхідних для вирішення справи.

Стаття 390. Присутність під час розгляду справи особи, яка притягується до відповідальності за порушення митних правил, або її представника

Справа про порушення митних правил розглядається в присутності особи, яка притягується до відповідальності, або її представника.

Митний орган інформує особу, яка притягується до відповідальності и порушення митних правил, про час та місце розгляду справи в митному органі як правило, відповідним письмовим повідомленням, якщо це не було зроблені' під час вручення зазначеній особі копії протоколу про порушення митних правил

У разі розгляду справи в суді про час та місце розгляду справи суд (судді) повідомляє особу, яка притягується до відповідальності, а також відповідний митний орган.

Справа про порушення митних правил може бути розглянута під <Щ відсутності особи, яка притягується до відповідальності, лише у випадках, няні' дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї н> надійшло клопотання про відкладення розгляду справи.

Стаття 391. Види постанов у справі про порушення митних правіі і

У справі про порушення митних правил митний орган або суд (судця), і№ розглядає справу, виносить одну з таких постанов:

- 1) про проведення додаткової перевірки;
- 2) про накладення адміністративного стягнення;
- 3) про закриття провадження у справі;
- 4) про порушення кримінальної справи про контрабанду.

У постанові про проведення додаткової перевірки зазначаються конкретні суб'єкти, завдання та строки перевірки. Ці дії не повинні порушувати права осій* шкодити господарській діяльності юридичної особи.

Стаття 392. Особливості розгляду судом справ про порушення митній-правил

Справа про порушення митних правил розглядається суддею одноособо* У справі про порушення митних правил суд (суддя) виносить одну з постам*

передбачених частиною першою статті 391 цього Кодексу.

У разі, якщо за результатами перевірки законності та обґрунтованості лінт ганови суду у справі про порушення митних правил ця постанова буде і "псована, а справа закрита, або стягнення за порушення митних правил буде •мінено, конфісковані товари, транспортні засоби, сума штрафу або її відповідна пі іина повертаються особі, яка притягалася до відповідальності, або її ірі цставникові. Якщо конфісковані товари, транспортні засоби неможливо тернути в натурі, повертається їхня вартість за вирахуванням сум належних и ні.і'ків і зборів заставками, що діяли надень конфіскації. Повернення грошових ів, зазначених у цій частині, здійснюється органами Державного казначейства ' країни з Державного бюджету України.

Глава 61. Оскарження постанов у справах про порушення митних правил. Внесення на постанови подання прокурора

Стаття 393. Оскарження постанов у справах про порушення митних правил

І Постанова у справі про порушення митних правил може бути оскаржена іиМібою, стосовно якої вона винесена, або представником такої особи.

(карга на постанову митниці регіонального підпорядкування може бути шіініна до відповідної регіональної митниці або до місцевого суду за ми це чнаходженням митниці, яка винесла постанову.

І Постанова регіональної митниці по скарзі на постанову підпорядкованої їй ми і ниці може бути оскаржена до спеціально уповноваженого центрального •і|К«ну виконавчої влади в галузі митної справи або до місцевого суду за Мб ш-шаходженням цієї регіональної митниці.

І Постанова регіональної митниці, митниці центрального підпорядкування • <• бути оскаржена до спеціально уповноваженого центрального органу іні оііавчої влади в галузі митної справи або до місцевого суду за ми це (находженням відповідної регіональної митниці, митниці.

Якщо у випадках, зазначених у частинах другій, третій та четвертій цієї статті, ...цінова митного органу одночасно оскаржується до митного органу вищого І и та до суду і суд приймає скаргу до розгляду, розгляд аналогічної скарги ми і ним органом вищого рівня припиняється.

І Постанова спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої " І і в галузі митної справи у справі про порушення митних правил, атакож •ні о постанова по скарзі на постанову іншого митного органу у такій справі м пуїь бути оскаржені до місцевого суду за місцезнаходженням спеціально Ці (важеного центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

< карга на постанову митного органу подається протягом десяти днів з дати іцу'ення заінтересованій особі копії постанови у справі або повідомлення про "тпИпяте рішення. У разі пропуску цього строку з поважних причин він за заявою ц«іисресованій особи може бути поновлений відповідно регіональною Мін кицею, спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади к і ііпуї митної справи або судом.

Порядок оскарження постанови суду (судді) у справі про порушення митних правил та внесення подання прокурором на постанову визначається Кодексом України про адміністративні правопорушення та іншими законами.

Стаття 394. Перевірка законності та обґрунтованості постанови митного органу

Законність та обґрунтованість постанови митного органу у справі при порушення митних правил можуть бути перевірені судом або митним органом вищого рівня у зв'язку з поданням скарги, поданням прокурора.

За результатами перевірки суд або митний орган приймає одне з таких рішень.

- 1) про залишення постанови без змін, а скарги або подання без задоволенні,
- 2) про скасування постанови і надіслання справи на новий розгляд;
- 3) про скасування постанови та закриття справи;
- 4) про зміну заходу стягнення в межах передбаченої відповідальності і відповідне порушення митних правил, з тим, однак, щоб стягнення не було посилено.

Рішення, зазначені у частині другій цієї статті, приймаються митним" органами шляхом винесення постанов.

Копія рішення по скарзі або поданню прокурора на постанову у справі пр" порушення митних правил протягом трьох днів надсилається особі, стосовній якої її винесено. Про результати розгляду подання повідомляється прокуророві

У разі скасування постанови митного органу по справі про порушенні митних правил суми штрафів повертаються особам, які притягалися дії відповідальності, або уповноваженим ними особам з Державного бюджету України органами Державного казначейства України за поданням митних органи

Стаття 395. Підстави для скасування або зміни постанови про накладення стягнення за порушення митних правил

Підставами для скасування постанови про накладення стягнення або п|м< припинення провадження у справі про порушення митних правил є:

- 1) відсутність у діях особи, яка притягується до відповідальності, Ьзін» порушення митних правил;
- 2) необ'єктивність або неповнота провадження у справі або необ'єктивні н її розгляду;
- 3) невідповідність викладених у постанові висновків фактичним обставим® справи;
- 4) винесення постанови неправомочною особою, безпідставне недопущенні до участі в розгляді справи особи, притягнутої до відповідальності, або * представника, а також інше обмеження прав учасників провадження у сири» про порушення митних правил та її розгляду, якщо таке обмеження зашкодиш всебічному розгляду справи та вплинуло або могло вплинути на винесенні обґрунтованої постанови за результатами її розгляду;
- 5) неправильна або неповна кваліфікація вчиненого правопорушення; *
- 6) накладення стягнення, не передбаченого цим Кодексом.

Підставами для скасування чи зміни постанови про накладення стягнення цію про припинення провадження у справі про порушення митних правил можуть бути визнані й інші визначені законами обставини.

Стаття 396. Строки розгляду митним органом вищого рівня скарги або подання прокурора на постанову митного органу

Скарга і подання прокурора у справі про порушення митних правил роілядаються правомочними посадовими особами у десятиденний строк з дня І* надходження, якщо інше не встановлено законом.

Стаття 397. Наслідки подання скарги або внесення подання

Подання скарги або внесення подання зупиняє виконання постанови митного органу по справі про порушення митних правил до закінчення розгляду і ішрги (подання).

Глава 62. Виконання постанов митних органів про накладення стягнення за порушення митних правил

Стаття 398. Обов'язковість постанов митних органів про накладення стягнення по справах про порушення митних правил

Постанови митних органів про накладення стягнення по справі про Порушення митних правил є обов'язковими для виконання.

Стаття 399. Загальні положення щодо порядку виконання постанови мінного органу про накладення стягнення за порушення митних правил

І Юстанова митного органу про накладення стягнення за порушення митних іірпнил підлягає виконанню після закінчення строку оскарження, встановленого і іиггею 393 цього Кодексу.

Митний орган, який виніс постанову про накладення стягнення за порушення •ні і них правил, виконує її самостійно у передбачених цим Кодексом випадках, а н інших випадках - через державного виконавця.

У разі винесення митним органом кількох постанов про накладення стягнень М порушення митних правил щодо однієї особи кожна постанова виконується ■рвмо.

Стаття 400. Давність виконання постанови митного органу про накладення стягнення за порушення митних правил

І Іе підлягає виконанню постанова митного органу про накладення стягнення н порушення митних правил, якщо її не було звернуто до виконання протягом І|І ОХ місяців з дня винесення.

(гаття 401. Контроль за виконанням постанови митного органу про накладення стягнення за порушення митних правил

Контроль за правильним і своєчасним виконанням постанови митного "ічііііу про накладення стягнення за порушення митних правил здійснюється ііін ним органом, який виніс постанову.

Стаття 402. Порядок виконання постанови митного органу про винесення попередження

І Юстанова митного органу про накладення стягнення за порушення митних Припил у вигляді попередження виконується митним органом, який виніс **247**

постанову, шляхом оголошення постанови порушнику з врученням копії такої постанови.

Якщо постанова митного органу про накладення стягнення у вигляді попередження виноситься за відсутності порушника, копія постанови видається» або висипається йому протягом трьох днів з дня винесення постанови.

Стаття 403. Порядок виконання постанови митного органу про накладення штрафу

Штраф повинен бути сплачений особою, яка вчинила порушення митної» правил, не пізніше п'ятнадцяти днів з дня вручення або надіслання їй копи постанови митного органу про накладення штрафу, а в разі оскарження постанови» або внесення на неї подання прокурором - не пізніше п'ятнадцяти днів з дні залишення скарги без задоволення або відхилення подання.

Сума штрафу вноситься особою, яка вчинила порушення митних правил, дії Державного бюджету України у порядку, встановленому законодавством України

Стаття 404. Примусове виконання постанови митного органу України або суду щодо накладання штрафу

У разі коли штраф не буде сплачено у строки, встановлені статтею 403 цього Кодексу, постанова митного органу та суду (судді) надсилається для примусовіші виконання районному, міському (міста обласного значення), районному у мії П відділу державної виконавчої служби.

Постанова митного органу або суду (судді), по якій стягнення штрафу» проведено повністю, з відміткою про виконання повертається до митного орган) або до суду, що виніс постанову.

Штраф вноситься до державного бюджету.

Особа, яка вчинила порушення митних правил, повинна, незважаючи (| стягнення штрафу, сплатити податки і збори, встановлені законами України

Стаття 405. Виконання постанови суду (судді) про конфіскацію

Постанова суду (судді) про накладення адміністративного стягнення і порушення митних правил у частині конфіскації виконується державній виконавцем у порядку, встановленому законом.

Товари, транспортні засоби, вилучені митним органом, щодо яких винесМ і постанову суду (судді) про конфіскацію, передаються державному виконавцеві І

У разі коли неможливо конфіскувати товари, що є безпосереднім) предметами порушення митних правил, або товари із спеціально виготовленим) сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування безпосередня' предметів порушення митних правил від митного контролю, транспортні заео® І що використовувалися для переміщення безпосередніх предметів порушенні | митних правил через митний кордон України, з осіб, які вчинили поруш*® митних правил, стягується вартість зазначених товарів, транспортних засобі) ІІ порядку, встановленому законодавством України.

Витрати митного органу, пов'язані із зберіганням товарів, транспорт®! засобів, щодо яких прийнято постанову про конфіскацію, повинні (!) відшкодовані особою, яка вчинила порушення митних правил, у поря* І

ні пшовленому законом.

Стаття 406. Виконання постанови митного органу про накладення стягнення за порушення митних правил на осіб, які проживають або перебувають за межами України

Постанова митного органу про накладення стягнення за порушення митних правил припиняється на осіб, які проживають або перебувають за межами України, виконується і їх рахунок майна цих осіб, що знаходиться на території України.

У разі відсутності в Україні майна, що належить зазначеним у частині першій цієї статті особам, порядок виконання постанови митного органу про накладення на них стягнень визначається законодавством України та міжнародними її основами з державами, на території яких проживають або перебувають особи, притягнуті до відповідальності за порушення митних правил.

Розділ XX. ПРАЦІВНИКИ МИТНИХ ОРГАНІВ, СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ МИТНИХ УСТАНОВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ

Глава 63. Посадові особи митної служби України

Стаття 407. Посадові особи митної служби України

Посадовими особами митної служби України є працівники митних органів, їх спеціалізованих митних установ та організацій, на яких цим Кодексом та іншими законами України покладено здійснення митної справи, організаційно-упорядкованих та консультативно-дорадчих функцій і яким присвоєно спеціальні звання.

Стаття 408. Правовий статус посадових осіб митної служби України

Правовий статус посадових осіб митної служби України, їх права та обов'язки визначаються Конституцією України, цим Кодексом, а в частині, що не врегульовано цим, - Законом України «Про державну службу».

Стаття 409. Обов'язковість законних розпоряджень та вимог посадових осіб митної служби України

Законні розпорядження та вимоги посадових осіб митної служби України є обов'язковими для виконання.

Стаття 410. Проходження служби і спеціальні звання посадових осіб митної служби України

Порядок і умови прийняття на службу до митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій, порядок та умови проходження служби, призначення посадових осіб по службі, оплати та стимулювання праці в митних органах, спеціалізованих митних установах та організаціях визначаються законодавством України.

У митній службі України діє Дисциплінарний статут, який затверджується Кабінетом Міністрів України.

Посадові особи митної служби України проходять атестацію. Порядок проведення атестації визначається Кабінетом Міністрів України.

Спеціальні звання присвоюються посадовим особам митної служби України відповідно до займаних посад і стажу роботи:

дійсний державний радник митної служби;
державний радник митної служби 1 рангу;
державний радник митної служби 2 рангу;
державний радник митної служби 3 рангу;
радник митної служби 1 рангу;
радник митної служби 2 рангу;
радник митної служби 3 рангу;
інспектор митної служби 1 рангу;
інспектор митної служби 2 рангу;
інспектор митної служби 3 рангу;
інспектор митної служби 4 рангу;
інспектор митної служби;
молодший інспектор митної служби;
курсант.

Спеціальне звання дійсного державного радника митної служби присвоюється Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України

Спеціальні звання державного радника митної служби 1, 2, 3 рангі присвоюються Президентом України за поданням керівника спеціальні уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи

Спеціальні звання радника митної служби 1, 2, 3 рангі, інспекторів митної служби 1, 2, 3, 4 рангі, інспекторів митної служби та молодших інспекторів митної служби присвоюються керівником спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Спеціальне звання курсанта присвоюється керівниками відповідних закладів освіти, що віднесені до сфери управління спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Порядок присвоєння спеціальних звань визначається Положенням про спеціальні звання посадових осіб митної служби України, що затверджує Кабінетом Міністрів України.

Посадові особи митної служби України мають єдиний формений одяг відповідними знаками розрізнення. Зразки форменого одягу, норми забезпечення ним та строки його експлуатації затверджуються Кабінетом Міністрів України, а правила носіння - спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи. Формений одяг видається безплатно.

Стаття 411. Робочий час посадових осіб митної служби України

Тривалість робочого часу посадових осіб митної служби України встановлюється відповідно до законодавства України про працю.

Для виконання невідкладних заходів з митного контролю, митної оформлення, боротьби з контрабандою і порушеннями митних правил та інші службових завдань посадові особи митних органів України за розпорядженням керівника митного органу або його заступника можуть залучатися до роботи * надурочний, а також у нічний час, у святкові і неробочі дні. Оплата праці посадових осіб митних органів України у надурочний, нічний час, а також у святкові і неробочі дні

ніл провадиться відповідно до чинного законодавства.

(гаття 412. Прийняття на службу до митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій

І іа службу до митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій приймаються громадяни України, які досягли 18-річного віку і здатні за своїми ііішівими і моральними якостями, освітнім рівнем і станом здоров'я виконувати мидиння, покладені на митну службу України. З прийняттям на службу може ■"ї встановлено випробування строком до шести місяців.

І Іс можуть бути прийняті на службу до митних органів, спеціалізованих •ні і них установ та організацій особи, які мають судимість за вчинення умисного ІІючину.

І Іосадові особи митної служби України, визнані за вироком суду, що набрав «МІННОЇ сили, винними у вчиненні злочину, звільняються із служби в митних нрі пнях, спеціалізованих митних установах та організаціях.

І Іосадові особи митних органів зобов'язані діяти лише на підставі, в межах ііиноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України, цим Кодексом та «іконами України.

(та гтя 413. Присяга та урочисте зобов'язання посадових осіб митної служби України

Особи, які вперше зараховуються на посади державної служби у митних І<і ішах, спеціалізованих митних установах та організаціях, приймають Присяг)' «ржаиного службовця.

І Ірацівники, яким вперше присвоюється спеціальне звання митної служби ► » інший, приймають урочисте зобов'язання такого змісту:

«Вступаючи на митну службу, урочисто зобов'язуюсь бути відданим Брпінському народу, справі української державності, неухильно додержуватися *нм<» Конституції України, Митного кодексу України та законодавства України. Іпі«пі язуюсь активно захищати інтереси Української держави, її економічний ті« рснitet і безпеку, суворо додержуватися дисципліни, сумлінно, на високому Професійному рівні виконувати свої службові обов'язки, зберігати державну мімішщу, охороняти права, свободи і законні інтереси громадян».

Процедура прийняття урочистого зобов'язання визначається спеціально нитноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної справи.

(гаття 414. Неприпустимість участі посадових осіб митної служби України у політичних партіях

І Іосадові особи митної служби України не можуть бути членами політичних н4і"ій

І Іосадові особи митної служби України не мають права організувати ірнііки і брати участь у них, вчиняти інші дії, що перешкоджають нормальному фіні тонуванню митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій.

Стаття 415. Обмеження в роботі за сумісництвом та занятті підприємницькою діяльністю

І Іосадові особи митної служби України не мають права:

1) займаєся будь-якою підприємницькою діяльністю безпосередньо чи черг і посередників або підставних осіб, а також виконувати роботу на умовах сумісництва (крім наукової, викладацької, творчої діяльності та медичної практики);

2) входить самостійно, через представника або підставних осіб до складу правління чи інших виконавчих органів підприємств, фінансових установ, господарських товариств тощо, організацій, спілок, об'єднань, кооперативів, ідо займаються підприємницькою діяльністю;

3) бути повіреним третіх осіб у митних справах,

4) використовувала своє службове становище для будь-якого не передбаченої <і законодавством України сприяння юридичним і фізичним особам у здійсненні ними зовнішньоекономічноїта іншої підприємницької діяльності.

Стаття 416. Обмеження в роботі, яка пов'язана із здійсненням І контролю за роботою близьких родичів

Посадові особи митних органів не можуть обіймати посади, перебування н* яких передбачає прийняття рішень з питань діяльності підприємств - митні» брокерів, митних перевізників, власників митних ліцензійних складів та складні тимчасового зберігання, а також службові зносини з такими підприємствами якщо у штаті цих підприємств перебувають близькі родичі (зазначених посадові) осіб.

Глава 64. Підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації працівників митної служби України

Стаття 417. Система підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників митної служби України

Система підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівниці» митної служби України забезпечує:

1) підготовку наукових та науково-педагогічних кадрів;

2) підготовку фахівців митної справи з вищою освітою; ІН

3) перепідготовку працівників митних органів, спеціалізованих митні' установ та організацій;

4) підвищення кваліфікації працівників митних органів, спеціалізова митних установ та організацій;

5) стажування молодих спеціалістів, новоприйнятих працівників, кадровоїІН резерву;

6) самостійне навчання посадових осіб митної служби України.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі митної справи здійснює підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації працівників митної служби України за окремими напрямками діяльності також) вищих закладах освіти за державним 'замовленням. Обсяги підготовки перепідготовки та підвищення кваліфікації визначаються спеціальні' уповноваженим центральним органом виконавчої влади в галузі митної сприм виходячи з потреб митних органів, спеціалізованих митних установ та організації вимог до освітньо-кваліфікаційного рівня працівників і встановлюю і ьМ

ні/іювідно до закону.

Стаття 418. Митний заклад освіти

Митний заклад освіти є спеціалізованою митною установою, що відноситься її і сфери управління спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої иннди в галузі митної справи і здійснює підготовку, перепідготовку та підвищення міііпіфікації працівників митної служби України відповідно до цього Кодексу та Інших законів України.

Стаття 419. Науково-педагогічні працівники, керівники та спеціалісти митних закладів освіти

Науково-педагогічні працівники, керівники та спеціалісти митних закладів "і ПТИ приймаються на роботу на умовах та в порядку, що встановлюються цим кодексом та іншими законами України. Прийняття на роботу науково- інчіагогічних працівників має здійснюватися на основі конкурсного відбору.

На науково-педагогічних працівників, керівників та спеціалістів митних ¹ т надів освіти поширюються обов'язки, права та пільги, встановлені для посадових осіб митної служби України.

Науково-педагогічні працівники підлягають атестації у порядку, ні і оновленому спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої швідди в галузі митної справи за погодженням із спеціально уповноваженим ні'їі гральним органом виконавчої влади в галузі освіти та науки.

До викладацької роботи в митних закладах освіти можуть залучатися фахівці 'інших органів, спеціалізованих митних установ та організацій.

Стаття 420. Курсанти (студенти) і слухачі митних закладів освіти та Інших вищих закладів освіти, в яких здійснюється підготовка фахівців для митної служби України

Курсантами (студентами), слухачами митних закладів освіти та інших вищих шкнадів освіти, в яких здійснюється підготовка фахівців для митної служби ' М'ішні, можуть бути громадяни України, зараховані на навчання відповідно до вимог законодавства, та громадяни інших країн, зараховані на навчання на підставі <і і народних договорів України, укладених в установленому законом порядку.

Курсантам (студентам), слухачам, аспірантам вищих закладів освіти, які Н|н і кодять підготовку, перепідготовку та підвищують кваліфікацію для подальшої квоти в митній службі України, може надаватися додаткове соціально- місріальне забезпечення за рахунок коштів спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи. Курсантам (*і \ центам) денної форми навчання відповідно до закону надається відстрочка у при іові до Збройних Сил України на весь період навчання.

Випускники митних закладів освіти та інших вищих закладів освіти, в яких * ініснюється підготовка фахівців для митної служби України, нрііцевлаштовуються у порядку, встановленому законодавством України.

< гаття 421. Фінансування підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників митної служби України

Фінансування підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації

працівників митної служби України здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України.

Глава 65. Правовий захист працівників митної служби України

Стаття 422. Гарантування захисту життя, здоров'я і майна посадових осіб митної служби України

Посадові особи митної служби України перебувають під захистом закону. Захист життя, здоров'я, честі, гідності, майна цих посадових осіб та членів їхніх сімей від злочинних посягань, інших протиправних дій здійснюється відповідно до Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» та забезпечується мірами відповідальності, передбаченими Кримінальним кодексом України та Кодексом України про адміністративні правопорушення.

Глава 66. Застосування фізичної сили, спеціальних засобів та зброї посадовими особами митної служби України

Стаття 423. Загальні положення щодо застосування фізичної сили, спеціальних засобів та зброї посадовими особами митної служби України

Недоторканність особи, її захист від будь-якого насильства, іншого жорстокого поводження гарантується державою.

Фізична сила, спеціальні засоби та зброя застосовуються посадовими особами митної служби України лише у випадках, передбачених цим Кодексом.

Для забезпечення правильного та ефективного застосування фізичної сили спеціальних засобів і зброї з посадовими особами митної служби України проводяться навчання із спеціальної підготовки та періодичні перевірки придатності до таких дій відповідно до цього Кодексу, а також до наказів спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади в галузі митної справи.

Стаття 424. Застосування фізичної сили

Посадові особи митної служби України мають право застосовувати фізичну силу під час виконання службових обов'язків для:

- 1) припинення порушень митних правил, затримання осіб, які їх вчинили, подолання опору законним розпорядженням або вимогам посадових осіб митної служби України;
- 2) забезпечення доступу в приміщення або на територію, де знаходяться® товари і транспортні засоби, що перебувають під митним контролем;
- 3) припинення інших дій, що перешкоджають виконанню обов'язків, покладених законом на посадових осіб митної служби України, якщо ненасильницькі засоби впливу не забезпечують виконання цих обов'язків.

Стаття 425. Застосування спеціальних засобів

Посадові особи митної служби України мають право застосовувати наручники гумові кийки, сльозоточиві речовини, обладнання для відкриття приміщень, засоби для примусової зупинки транспортних засобів та інші спеціальні засоби під час виконання службових обов'язків для:

- 1) відбиття нападу на посадових осіб митної служби України або на інших осіб,

2) відбиття нападу на будинки, будівлі, споруди та транспортні засоби, що манежать митним органам, спеціалізованим митним установам та організаціям •По використовуються ними, на товари та транспортні засоби, що перебувають від митним контролем, а також для звільнення зазначених об'єктів у разі їх іимілення;

3) затримання правопорушників, їх доставлення в службове приміщення вві ного органу, спеціалізованої митної установи чи організації, якщо ці особи чинять опір та іншу протидію або можуть завдати шкоди оточуючим чи собі;

4) припинення фізичного опору, що чиниться посадовій особі митної служби України;

5) проникнення у приміщення, де можуть знаходитися предмети контрабанди ні безпосередні об'єкти порушення митних правил;

6) зупинення транспортного засобу, водій якого не виконав вимогу посадової ІНЮби митної служби України про зупинення.

Забороняється застосовувати спеціальні засоби до жінок з явними ознаками ■■ впності, осіб з явними ознаками інвалідності та малолітніх, крім випадків «•чинення ними збройного опору, скоєння групового нападу, який загрожує життю і и іцоров' ю людей, збереженню товарів і транспортних засобів, що перебувають Ніл митним контролем.

Повний перелік спеціальних засобів, що використовуються посадовими мообами митної служби України, та порядок їх застосування визначаються і іійнетом Міністрів України.

Стаття 426. Зберігання, носіння та застосування вогнепальної зброї посадовими особами митної служби України

Під час виконання службових обов'язків окремим категоріям посадових осіб •івшої служби України, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України, надається право зберігати, носити вогнепальну зброю.

Порядок застосування вогнепальної зброї посадовими особами митної • іужби України регулюється положенням, яке затверджується Кабінетом Міністрів України.

Перелік видів вогнепальної зброї та набоїв до неї, що надаються для »ві вристання посадовими особами митної служби України, визначається »чійнетом Міністрів України.

Глава 67. Соціальний захист працівників митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій

Стаття 427. Соціальні гарантії посадовим особам митної служби України

Держава гарантує посадовим особам митної служби України соціальний «НИСТ і матеріально-побутове забезпечення.

У разі загибелі, каліцтва або інвалідності внаслідок нещасного випадку, який ніися з посадовою особою митної служби України під час виконання нею ■ч кбових обов'язків, ій або її спадкоємцям здійснюється компенсаційна виплата І порядку, на умовах та у розмірах, визначених законодавством.

Стаття 428. Гарантія оплати праці „осадових осіб митної служби України

Держава гарантує оплату праці посадових осіб митної служби України і метою створення достатніх матеріальних умов для незалежного і сумлінного виконання ними службових обов'язків.

Грошове забезпечення посадових осіб митної служби України складається* грошового утримання, яке включає в себе посадовий оклад і щомісячні надбавки за спеціальне звання та вислугу років, та доплат і надбавок до грошової утримання, а також інших видів додаткових виплат.

Стаття 429. Житлове забезпечення „осадових осіб митної служби України

Посадові особи митної служби України, які потребують поліпшення житлових умов, мають право на першочергове одержання житла. Таке право зберігається за посадовими особами митної служби України після виходу на пенсію і наявності у них стажу служби в митній службі України 20 і більше років.

Митні органи, спеціалізовані митні установи та організації можуть ма® відомчий житловий фонд, що формується в порядку, визначеному Кабінети Міністрів України.

У разі загибелі посадової особи митної служби України у зв'язку з виконанні» нею службових обов'язків за сім'єю загиблого зберігається право на одерж!..... житлової площі на тих самих умовах і підставах, які мали місце на момент заги (> н цієї посадової особи.

Посадові особи митної служби України мають право на одержання за місій проживання або роботи безпроцентної позики на індивідуальне або кооперації" житлове будівництво та обзаведення домашнім господарством на строк до № років з погашенням 50 відсотків одержаної позики за рахунок бюджетних кош І І»

Стаття 430. Пенсійне забезпечення працівників митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій

Пенсійне забезпечення посадових осіб митної служби України здійснює гм| відповідно до умов і порядку, встановлених Законом України «Про держііМ| службу».

Пенсійне забезпечення працівників митних органів, спеціалізованих митним установ та організацій, які не є посадовими особами, здійснюється на загадки* підставах відповідно до законодавства України про пенсійне забезпечення, і

Стаття 431. Гарантії у разі каліцтва і захворювання, відшкодуванні збитків

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в пі® митної справи відповідно до законодавства України компенсує працівник митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій шкоду, заполі* їм каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, пов'язаним із виконанні»

і службових обов'язків.

Стаття 432. Гарантії у разі загибелі працівника митного органу, спеціалізованої митної установи, організації

У разі загибелі працівника митного органу, спеціалізованої митної установи, підрозділу під час виконання ним службових обов'язків непрацездатним членам і їм і загиблого, які перебували на його утриманні, органами соціального захисту ... місячно виплачується компенсація в розмірі різниці між частиною грошового «» членства загиблого, що припадала на їх частку, і призначеною пенсією у Ш > і яку з втратою годувальника без урахування одноразової допомоги.

Президент України
м. Київ, 1

Л.КУЧМА
1 липня 2002 року

ПОДАТОК З ПРИБУТКУ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про оподаткування прибутку підприємств

(витяг)

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

І І. Матеріальний актив - основні фонди та оборотні активи у будь-якому •упі, що відрізняється від коштів, цінних паперів, деривативів та нематеріальних Мпнпін.

І Нематеріальний актив - об'єкти інтелектуальної, в тому числі промислової |*Мі пості, а також інші аналогічні права, визнані у порядку, встановленому іїїкнідним законодавством, об'єктом права власності платника податку.

І Г Кошти - гривня або іноземна валюта.

І 4 Цінний папір - документ, що засвідчує право володіння або відносини ШП'П та відповідає вимогам, установленим законодавством про цінні папери.

І І 5. Дериватив - стандартний документ, що засвідчує право та/або ці "її я зання придбати або продати цінні папери, матеріальні або нематеріальні Їніїї, а також кошти на визначених ним умовах у майбутньому. Стандартна 0ПШПН) форма деривативів та порядок їх випуску та обігу встановлюються ркініюдавством.

Ці і деривативів належать:

І ії. Форвардний контракт - стандартний документ, який засвідчує ячання особи придбати (продати) цінні папери, товари або кошти у ■НімчСНИЙ час та на визначених умовах у майбутньому, з фіксацією цін такого Вишиту під час укладення такого форвардного контракту.

При цьому будь-яка сторона форвардного контракту має право відмовитися* від його виконання виключно за наявності згоди іншої сторони контракту ніш■ випадках, визначених цивільним законодавством.

Претензії щодо невиконання або неналежного виконання форвард.....» контракту можуть пред'являтися виключно емітенту такого форвард.....» контракту.

Продавець форвардного контракту не може передати (продати) зобов'язання за цим контрактом іншим особам без згоди покупця форвардного контракт

Покупець форвардного контракту має право без погодження з ініціатором* стороною контракту в будь-який момент до закінчення строку дії (ліквідній форвардного контракту продати такий контракт будь-якій іншій особі, включив*! продавця такого форвардного контракту.

1.5.2. Ф'ючерсний контракт - стандартний документ, який засвідчує зобов'язання придбати (продати) цінні папери, товари або кошти у визначеній часті на визначених умовах у майбутньому, з фіксацією цін на момент виконання зобов'язань сторонами контракту.

При цьому будь-яка сторона ф'ючерсного контракту має право відмовитися від його виконання виключно за наявності згоди іншої сторони контракту пі випадках, визначених цивільним законодавством.

Покупець ф'ючерсного контракту має право продати такий контракт пррп« строку його дії іншим особам без погодження умов такого продажу з продавцем контракту.

1.5.3. Опціон - стандартний документ, який засвідчує право придбати (продати) цінні папери (товари, кошти) на визначених умовах у майбутньому фіксацією ціни на час укладення такого опціону або на час такого придбання рішенням сторін контракту.

Перший продавець опціону (емітент) несе безумовне та безвідклично зобов'язання щодо продажу цінних паперів (товарів, коштів) на умовах укладення опціонного контракту.

Будь-який покупець опціону має право відмовитися у будь-який момент придбання таких цінних паперів (товарів, коштів).

Претензії стосовно неналежного виконання або невиконання зобов'язань* опціонного контракту можуть пред'являтися виключно емітенту опціону.

Опціон може бути проданий без обмежень іншим особам протягом строку його дії.

М

1.5.4. Відповідно до виду цінностей деривативи розподіляються на:

а) фондовий дериватив - стандартний документ, який засвідчує право продати або купити цінний папір на обумовлених умовах у майбутньому. Правила випуску обігу фондових деривативів встановлюються державним органом, на покладаються функції регулювання ринку цінних паперів;

Я

б) валютний дериватив - стандартний документ, який засвідчує право продати або купити валютну цінність на обумовлених умовах у майбутньому. Правила випуску та обігу валютних деривативів встановлюються Національним банком України;

и) товарний дериватив - стандартний документ, який засвідчує право продати і/або купити біржовий товар (крім цінних паперів) на обумовлених стандартних «монах у майбутньому. Правила випуску та обігу товарних деривативів > ' і іновлюються органом, на який покладаються функції регулювання товарного біржового ринку.

І 6. Товари - матеріальні та нематеріальні активи, а також цінні папери та иоривативи, що використовуються у будь-яких операціях, крім операцій з їх випуску о міся) та погашення.

І.7. Гудвіл - нематеріальний актив, вартість якого визначається як різниця між* балансовою вартістю активів підприємства та його звичайною вартістю, як иінісіого майнового комплексу, що виникає внаслідок використання кращих уїіринлінських якостей, домінуючої позиції на ринку товарів (робіт, послуг), нових І«шпологій тощо. Вартість гудвілу не підлягає амортизації і не враховується у «її піііченні валових витрат платника податку.

І Х. Корпоративні права - право власності на статутний фонд (капітал) Юридичної особи або його частку (пай), включаючи права на управління, к і рнмання відповідної частки прибутку такої юридичної особи, а також активів у рпії її ліквідації відповідно до чинного законодавства, незалежно від того, чи ІІ «ірена така юридична особау формі господарського товариства, підприємства, мі копаного на власності однієї юридичної або фізичної особи, або в інших Цїї ішгіаційно-правових формах.

І.9. Дивіденди - платіж, який провадиться юридичною особою на користь йііін ників (довірених осіб власника) корпоративних прав чи інвестиційних • «н ифікатів, емітованих такою юридичною особою, у зв'язку з розподілом ЧНІ ІІІІІ і її прибутку.

До дивідендів не включаються виплати юридичної особи, пов'язані зі ■иіротним викупом акцій, часток (паїв), раніше емітованих такою юридичною Мм«бою.

І 10. Проценти - доход, який сплачується (нараховується) позичальником на ві<І<іі< і і. кредитора у вигляді плати за використання залучених на визначений ■ірій* коштів або майна. До процентів включаються:

ппіііж за використання коштів або товарів (робіт, послуг), отриманих у кредит;

пчатіж за використання коштів, залучених у депозит;

пшїїгж за придбання товарів у розстрочку,

І Проценти нараховуються у вигляді відсотків на основну суму заборгованості [кн фіксованих сум. У разі коли залучення коштів здійснюється шляхом продажу нїпшпцій, казначейських зобов'язань або ощадних (деPOSITних) сертифікатів, ІМїііііаних позичальником, сума процентів визначається шляхом нарахування Мі* пі і. ів на номінал такого цінного паперу, виплати фіксованої премії чи виграшу . #іп шшяхом визначення різниці між ціною розміщення та ціною погашення такого Вншою паперу (сума дисконту).

ІІ ни і ежі за іншими цивільно-правовими договорами, незалежно від того, чи Втіонлені вони в абсолютних (фіксованих) цінах або у відсотках до суми

договору або до іншої вартісної бази, не є процентами.

1.11. Кредит- кошти та матеріальні цінності, які надаються резидентами аоп нерезидентами у користування юридичним або фізичним особам на визначенні! строк та під процент. Кредит розподіляється на фінансовий кредит, товарний кредит, інвестиційний податковий кредит та кредит під цінні папери, піп засвідчують відносини позики:

1.11.1. Фінансовий кредит - кошти, які надаються банком-резидентом аіш нерезидентом, кваліфікованим як банківська установа згідно із законодавством країни перебування нерезидента, або резидентами і нерезидентами, які макпі статус небанківських фінансових установ, згідно з відповідним законодавств"" у позику юридичній або фізичній особі на визначений строк, для цільової" використання та під процент. Правила надання фінансових кредит встановлюються Національним банком України (стосовно банківських кредитній а також Кабінетом Міністрів України (стосовно небанківських фінансоп"- організацій) відповідно до законодавства.

1.11.2. Товарний кредит - товари, які передаються резидентом нерезидентом у власність юридичним чи фізичним особам на умовах угоди, що передбачає відстрочення кінцевого розрахунку на визначений строк та піч процент.

Товарний кредит передбачає передання права власності на товари (результу . і і її робіт, послуг) покупцю (замовнику) у момент підписання договору або в мом< ні фізичного отримання товарів (робіт, послуг) таким покупцем (замовником)) незалежно від часу погашення заборгованості. лВ

1.11.3. Кредит під цінні папери, що засвідчують відносини позики - коніін які залучаються юридичною особою-боржником (дебітором) від інших юридичні» або фізичних осіб як компенсація вартості випущених (емітованих) таким Дебітором облігацій або депозитних сертифікатів. Правила емісії (випуску) продажу та погашення (викупу) зазначених цінних паперів, а також вимоги до | емітентів встановлюються відповідним законодавством. Л

1.11.4. Інвестиційний податковий кредит - це відстрочка плати податку і» прибуток, що надається суб'єкту підприємницької діяльності на визначений стрі» з метою збільшення його фінансових ресурсів для здійснення інноваційніт програм, з наступною компенсацією відстрочених сум у вигляді додаткоши надходжень податку через загальне зростання прибутку, що буде отримі) внаслідок реалізації інноваційних програм. і

1.12. Торгівля у розстрочку - господарська операція, яка передбачає проди резидентом або нерезидентом товарів фізичним чи юридичним особам наумик-розстрочення кінцевого розрахунку, на визначений строк та під процент. Л

Торгівля у розстрочку передбачає передачу товарів у розпорядження покуїи> в момент здійснення першого внеску (завдатку) з передачею права власності * такі товари після кінцевого розрахунку. >■ І

Правила торгівлі у розстрочку фізичним особам, які не є платниками ш ■ податку, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

1.13. Депозит (вклад) - кошти, які надаються фізичними чи юридичними особами в управління резиденту, визначеному фінансовою організацією згідно із законодавством України, або нерезиденту на строк та під процент. Залучення депозитів може здійснюватися у формі випуску (емісії) ощадних (депозитних) сертифікатів. Правила здійснення депозитних операцій встановлюються: для Ініківських депозитів - Національним банком України відповідно до іконодавства; для депозитів (внесків) до інших фінансових установ - державним органом, визначеним законом.

До депозитів не належать суми завдатку, внесеного як забезпечення договірних зобов'язань однієї сторони договору перед іншою.

1.14. Ломбардна операція - операція фізичних чи юридичних осіб з отримання коштів від юридичної особи, кваліфікованої як фінансова установа згідно із іконодавством України, під заставу товарів або валютних цінностей. Ломбардні операції є різновидом кредиту під заставу.

1.15. Резиденти - юридичні особи та суб'єкти господарської діяльності України, що не мають статусу юридичної особи (філії, представництва тощо), які * гворені та здійснюють свою діяльність відповідно до законодавства України з місцезнаходженням на її території.

Дипломатичні представництва, консульські установи та інші офіційні представництва України за кордоном, які мають дипломатичні привілеї та імунітет, а також філії і представництва підприємств та організацій України за кордоном, що не здійснюють господарської діяльності.

1.16. Нерезиденти - юридичні особи та суб'єкти господарської діяльності, що |п мають статусу юридичної особи (філії, представництва тощо) з місцезнаходженням за межами України, які створені та здійснюють свою ній льність відповідно до законодавства іншої держави.

Розташовані на території України дипломатичні представництва, консульські установи та інші офіційні представництва іноземних держав, міжнародні і ірі анізації та їх представництва, що мають дипломатичні привілеї та імунітет, а і йкож представництва інших іноземних організацій і фірм, які не здійснюють нн ледарської діяльності відповідно до законодавства України.

1.17. Постійне представництво нерезидента в Україні (далі - постійне представництво) - постійне місце діяльності, через яке повністю або частково щійсноється господарська діяльність нерезидента на території України. До інн тійних представництв, зокрема, відносяться: місце управління, філіал, офіс, іпіюд, фабрика, майстерня, шахта, нафтова чи газова свердловина, кар'єр або інше місце розвідки чи видобутку корисних копалин. З метою оподаткування до інн тійних представництв прирівнюються резиденти, які мають повноваження Ніни від імені нерезидента, що тягне за собою виникнення у нерезидента ііііііііііі і прав та обов'язків (укладати договори (контракти) від імені нерезидента; утримувати (зберігати) запаси товарів, що належать нерезиденту, і і и паду яких здійснюється поставка товару від імені нерезидента, крім резидентів, що мають статус складу митниці). Резиденти, що з метою оподаткування

привірюються до постійних представництв, не підлягають додатковій реєс гриїП в податкових органах як платники податку.

1.18. Лізингова (орендна) операція - господарська операція фізичної чи юридичної особи (орендодавця), що передбачає надання основних фондів нон землі у користування іншим фізичним чи юридичним особам (орендарям) орендну плату та на визначений строк. Операції з лізингу (оренди) цілісні* майнових комплексів державних підприємств регулюються відповідний законодавством.

Лізингові (орендні) операції здійснюються у вигляді оперативного лізині) (оренди), фінансового лізингу (оренди), зворотного лізингу (оренди), оренди зем® та оренди жилих приміщень.

1.18.1. Оперативний лізинг (оренда) - господарська операція фізичної чи юридичної особи, що передбачає передачу орендарю права користуванні основними фондами на строк, що не перевищує строку їх повної амортизації, і обов'язковим поверненням таких основних фондів їх власнику після закінченні строку дії лізингової (орендної) угоди.

Основні фонди, передані в оперативний лізинг, залишаються у склиш основних фондів орендодавця.

1.18.2. Фінансовий лізинг (оренда) - господарська операція фізичної чи юридичної особи, що передбачає придбання орендодавцем за замовленню орендаря основних фондів з подальшим їх переданням у користування орендарю на строк, що не перевищує строку повної амортизації таких основних фондів" і обов'язковою подальшою передачею права власності на такі основні фонди орендарю.

Витрати орендодавця на купівлю об'єктів фінансового лізингу П> включаються до складу валових витрат або до складу основних фондів твоєї орендодавця.

Основні фонди, передані у фінансовий лізинг, включаються до скл.ні, основних фондів орендаря.

1.18.3. Зворотний лізинг (оренда) - господарська операція фізичної чи юридичної особи, що передбачає продаж основних фондів фінансовій органі за® з одночасним зворотним отриманням таких основних фондів такою фізично* чи юридичною особою в оперативний або фінансовий лізинг.

1.18.4. Оренда землі - господарська операція, яка передбачає надання орендодавцем землі у користування іншій юридичній або фізичній особі ні визначений строк, за цільовим призначенням та за орендну плату. Порядні здійснення оренди землі встановлюється відповідним законодавством.

1.18.5. Оренда жилих приміщень - господарська операція, яка передбач» надання жилого будинку або квартири її власником у користування іншій фізичній» чи юридичній особі на визначений строк або безстрокового, для цільовий використання та за орендну плату.

Максимальний розмір орендної плати, що сплачується фізичними особам) за оренду жилого приміщення для його використання як місця постійно"

проживання, підлягає регулюванню у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Величина орендної плати, що сплачується фізичними особами за оренду > илого приміщення для його використання в інших цілях, ніж як місце постійного проживання, а також величина орендної плати, яка сплачується юридичними особами, регулюванню не підлягають.

Порядок здійснення операцій з оренди жилих приміщень встановлюється Г пбінетом Міністрів України відповідно до положень Житлового кодексу України.

Лізинг(оренда) інших споруд і будівель здійснюється на умовах, що визначені поговорами лізингу (оренди).

1.19. Бартер (товарний обмін) - господарська операція, яка передбачає проведення розрахунків за товари (роботи, послуги) у будь-якій формі, іншій, ніж і ротова, включаючи будь-які види заліку та погашення взаємної заборгованості, н результаті яких не передбачається зарахування коштів на рахунки продавця для компенсації вартості таких товарів (робіт, послуг).

1.20. Звичайна ціна - ціна продажу товарів (робіт, послуг) продавцем, нкніючаючи суму нарахованих (сплачених) процентів, вартість іноземної валюти, •и'і може бути отримана у разі їх продажу особам, які не пов'язані з продавцем при звичайних умовах ведення господарської діяльності.

У разі коли ціни підлягають державному регулюванню згідно із иіконодавством, звичайною вважається ціна, встановлена згідно з принципами і ікого регулювання.

У разі коли продаж (відчуження) товарів (валютних цінностей) здійснюється \ примусовому порядку згідно із законодавством, звичайною вважається ціна, фактично отримана при такому продажі.

Звичайна процентна ставка за депозит - процентна ставка, що встановлюється и иілежності від строків та розміру депозиту за рішенням платника податку, яке мик бути оприлюдненим та встановлювати однакові правила щодо укладення нпозитного договору з будь-якими категоріями осіб з урахуванням обмежень, \ 11 ановлених законом. Порядок оприлюднення інформації щодо умов укладення иігюзитного договору визначається для банківських установ Національним чіпком України, для небанківських фінансових установ - державним органом, »п іпаченим законом.

Якщо податкові органи за результатами документальних перевірок мають підстави для висновків щодо правомірності визначення рівня звичайних цін іпвітником податку, ці органи мають право звернутися із запитом, а платник пищику зобов'язаний за таким запитом надати обґрунтування рівня таких цін.

1.21. Доходи з джерелом їх походження з України - будь-які доходи, отримані Гг інденнтами або нерезидентами від будь-яких видів їх діяльності на території України, включаючи проценти, дивіденди, роялті та будь-які інші види пасивних доходів, сплачених резидентами України, доходи від надання резидентам або нерезидентам в оренду (користування) майна, розташованого в Україні, КНіючаючи рухомий склад транспорту, приписаного до портів, розташованих в

Україні, доходи від продажу нерухомого майна, розташованого в Україні, доходи, отримані у вигляді внесків та премій на страхування і перестраховування ризику, на території України, а також доходи страховиків-резидентів від страхування, ризиків страхувальників-резидентів за межами України, інші доходи він господарської діяльності на митній території України або на територіях, що перебувають під контролем митних служб України (у зонах митного контролю на спеціалізованих ліцензійних митних складах тощо).

1.22. Безповоротна фінансова допомога - це:

сума коштів, передана платнику податку згідно з договорами дарування, іншими подібними договорами, які не передбачають відповідної компенсації чи повернення таких коштів (за винятком бюджетних дотацій і субсидій), або бг і укладання таких угод;

сума безнадійної заборгованості, відшкодована кредиту позичальником після списання такої безнадійної заборгованості;

сума заборгованості платника податку перед іншою юридичною чи фізичною особою, що залишилася нестягнутою після закінчення строку позовної давності,

кредит або депозит, наданий платнику податку без встановлення строків повернення його основної суми, за винятком кредитів, наданих під безстрокові облігації, та депозитів до запитання у банківських установах.

1.23. Безоплатно надані товари (роботи, послуги) - це:

товари, що надаються платником податку згідно з договорами дарування іншими договорами, які не передбачають грошової або іншої компенсації вартості таких матеріальних цінностей і нематеріальних активів чи їх повернення, або без укладання таких угод;

роботи та послуги, які надаються платником податку без вимоги грі* компенсацію їх вартості;

товари, передані юридичній чи фізичній особі на відповідальне зберігання» використані нею в її виробничому або господарському обороті.

1.24. Відповідальне зберігання - господарська операція платника податку, Ц* передбачає передавання згідно з договорами схову матеріальних цінностей їй зберігання іншій особі без права їх використання у господарському обороті г.іми фізичної чи юридичної особи, з подальшим поверненням цих матеріальних активів платнику податку без зміни їх якісних або кількісних характеристик. І

1.25. Безнадійна заборгованість - заборгованість, яка відповідає будь-якій і наведених нижче ознак:

заборгованість по зобов'язаннях, за якою минув строк позовної давності, заборгованість, яка виявилася непогашеною внаслідок недостатності майна фізичної чи юридичної особи, оголошеної банкрутом у встановленій І законодавством порядку, або юридичної особи, що ліквідується;

заборгованість, яка виявилася непогашеною внаслідок недостатності копій І одержаних від продажу на відкритих аукціонах (публічних торгах) мпій позичальника, переданого у заставу як забезпечення зазначеної заборгованістю умови, що інші юридичні дії кредитора щодо примусового стягнення інші"

майна позичальника не призвели до повного покриття заборгованості;

заборгованість, стягнення якої стало неможливим у зв'язку з дією обставин непереборної сили, стихійного лиха (форс-мажору), підтверджених у порядку, передбаченому законодавством;

прострочена заборгованість померлих фізичних осіб, а також визнаних у і судовому порядку безвісно відсутніми, померлими або недієздатними, а також прострочена заборгованість фізичних осіб, засуджених до позбавлення волі.

1.26. Пов'язана особа - особа, що відповідає будь-якій з наведених нижче ігніак:

юридична особа, яка здійснює контроль над платником податку, або контролюється таким платником податку, або перебуває під спільним контролем і ніким платником податку;

фізична особа або члени сім'ї фізичної особи, які здійснюють контроль над ннігником податку. Членами сім'ї фізичної особи вважаються її чоловік або іружина, прямі родичі (діти або батьки) як фізичної особи, так і її чоловіка або (ружини, а також чоловік або дружина будь-якого прямого родича фізичної особи •Гіо її чоловіка (дружини);

посадова особа платника податку, уповноважена здійснювати від імені нші пінка податку юридичні дії, спрямовані на встановлення, зміну або зупинення ііріінових відносин, а також члени її сім'ї.

І і здійсненням контролю слід розуміти володіння безпосередньо або через піи.ііу кількість пов'язаних фізичних чи юридичних осіб найбільшою часткою і н и м, пакетом акцій) статутного фонду платника податку або управління нніііольшою кількістю голосів у керівному органі такого платника податку або Ііііпдіння часткою (паєм, пакетом акцій), не меншою 20 відсотків від статутного фонду платника податку.

Для фізичної особи загальна сума володіння часткою статутного фонду і пика податку (голосів у керівному органі) визначається як загальна сума м<|ііііоративних прав, що належить такій фізичній особі, членам сім'ї такої фізичної би та юридичним особам, які контролюються такою фізичною особою або Інаїтмі її сім'ї.

1.27. Емісійний дохід - сума перевищення надходжень, отриманих емітентом ні і продажу власних акцій або інших корпоративних прав та інвестиційних »|п нфікатів, над номінальною вартістю таких акцій або інших корпоративних іі|>!іh га інвестиційних сертифікатів (при їх первинному розміщенні), або над ціною «прогноного викупу при повторному розміщенні інвестиційних сертифікатів та ДОНІЙ інвестиційних фондів.

І 28. Інвестиція-господарська операція, яка передбачає придбання основних фі' к іін нематеріальних активів, корпоративних прав та цінних паперів в обмін *« кошти або майно. Інвестиції поділяються на капітальні, фінансові та Мнісстиції.

І 28.1. Під капітальною інвестицією слід розуміти господарську операцію, ІДО і м'рсдбачає придбання будинків, споруд, інших об'єктів нерухомої власності,

інших основних фондів та нематеріальних активів, які підлягають амортизації згідно з цим Законом.

1.28.2. Під фінансовою інвестицією слід розуміти господарську операцію, яка передбачає придбання корпоративних прав, цінних паперів, деривативів та інших фінансових інструментів. Фінансові інвестиції поділяються на прями та портфельні

Пряма інвестиція - господарська операція, яка передбачає внесення коштів або майна до статутного фонду юридичної особи в обмін на корпоративні праці емітовані такою юридичною особою.

Портфельна інвестиція - господарська операція, яка передбачає придбання цінних паперів, деривативів та інших фінансових активів за кошти на фондовому ринку (за винятком операцій із скупівлі акцій як безпосередньо платником податку, так і пов'язаними з ним особами, в обсягах, що перевищують 50 відсотків загальнішої суми акцій, емітованих іншою юридичною особою, які належать до прямих інвестицій).

1.28.3. Під реінвестицією слід розуміти господарську операцію, яка передбач.* здійснення капітальних або фінансових інвестицій за рахунок доходу (прибутку), отриманого від інвестиційних операцій.

1.29. Податок, оподаткування, платник податку - відповідно податок н» прибуток підприємств, оподаткування прибутку підприємств, платник податку на прибуток підприємств. Визначені у цьому Законі: податок на дивіденди репатріацію доходів, виплату виграшів, доходи від страхової діяльності, інші податки, які утримуються при виплаті доходів (прибутків), є видами податку НІ прибуток і не вважаються нововведеними податками.

1.30. Роялті - платежі будь-якого виду, одержані як винагорода за користування або за надання права на користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки, включаючи комп'ютерні програми, інші записи на носіях інформації, відео-або аудіокассін кінематографічні фільми або плівки для радіо чи телевізійного мовлення; за придбання будь-якого патенту, зареєстрованого знака на товари і послуги чи торгової марки, дизайну, секретного креслення, моделі, формули, процесу, і права на інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досип (ноу-хау).

Не вважаються роялті платежі за отримання об'єктів власності, визначені» • частині першій цього пункту, у володіння або розпорядження чи власність осіб або якщо умови користування такими об'єктами власності надають П|>* користувачу продати або відчужити іншим способом такий об'єкт власності ■ оприлюднити (розголосити) секретні креслення, моделі, формули, процеси, пр® на інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досвіду Он) хау), за винятком випадків, коли таке оприлюднення (розголошуванні| І обов'язковим згідно із законодавством України.

ЯІ

1.31. Продаж товарів - будь-які операції, що здійснюються згідно з договором купівлі-продажу, міни, поставки та іншими цивільно-правовими договорами, П| передбачають передачу прав власності на такі товари за плату або компенсації І

підлежно від строків її надання, а також операції з безоплатного надання товарів.

І (є вважаються продажем операції з надання товарів у межах договорів комісії, іюву (відповідального зберігання), доручення, інших цивільно-правових шчоворів, які не передбачають передачу прав власності на такі товари.

Продаж результатів робіт (послуг) - будь-які операції цивільно-правового ірактеру з надання результатів робіт (послуг), з надання права на користування іЮО на розпоряджання товарами, у тому числі нематеріальними активами та іншими ніж товари, об'єктами власності за компенсацію, а також операції з і * сплатного надання результатів робіт (послуг). Продаж результатів робіт (послуг) импочас, зокрема, надання права на користування товарами у межах договорів и іншу (оренди), продаж, передачу права на підставі авторських або ліцензійних ■ииворів, а також інші способи передачі об'єктів авторського права, патентів, пітів для товарів і послуг, інших об'єктів права інтелектуальної, в тому числі промислової, власності.

1.32. Господарська діяльність - будь-яка діяльність особи, направлена на ■ ірпмання доходу в грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, у разі и ти безпосередня участь такої особи в організації такої діяльності є регулярною, нт нійною та суттєвою. Під безпосередньою участю слід розуміти зазначену шшш.НІСТЬ особи через свої постійні представництва, філіали, відділення, інші кі и ікремлені підрозділи, а також через довірену особу, агента або будь-яку іншу бу, яка діє від імені та на користь першої особи.

І 33. Лотерея - господарська операція, яка передбачає продаж гравцю права н і участь у розіграванні призу за випадковою вірогідністю за кошти або в обмін ін Інші цінності, а також безоплатне отримання такого призу у власність, у разі Ні шпиня такого гравця переможцем.

І Призовий фонд - сукупність призів, які підлягають виплаті переможцям лотереї иншшндно до оприлюднених умов її проведення.

І 14 Інститути спільного інвестування (ІСІ) - інвестиційні фонди та взаємні шин інвестиційних компаній, корпоративні інвестиційні фонди та пайові пн гиційні фонди, що створені відповідно до законодавства.

Стаття 2. Платники податку

І. Платниками податку є:

' 1.1. З числа резидентів - суб'єкти господарської діяльності, бюджетні, ім її дські та інші підприємства, установи та організації, які здійснюють діяльність, чмнвану на отримання прибутку як на території України, так і за її межами.

' 1.2. З числа нерезидентів - фізичні чи юридичні особи, створені у будь-якій «ні іаційно-правовій формі, які отримують доходи з джерелом їх походження ірпїни, за винятком установ та організацій, що мають дипломатичний статус імунітет згідно з міжнародними договорами України або законом.

'І Філії, відділення та інші відокремлені підрозділи платників податку (далі і), чвначениху підпункті 2.1.1 цього пункту, що не мають статусу юридичної іі, розташовані на території іншої, ніж такий платник податку, територіальної Ииди.

Платник податку, який має такі філії, може прийняти рішення щодо спліни консолідованого податку та сплачувати податок до бюджетів територіальних громад за місцезнаходженням філій, а також до бюджету територіальної громади їм за своїм місцезнаходженням, визначений згідно з нормами цього Закону ні зменшений на суму податку, сплаченого до бюджетів територіальних громад іп місцезнаходженням філій.

Сума податку на прибуток філій за відповідний звітний (податковий) період визначається розрахунково виходячи із загальної суми податку, нарахованої платником податку, розподіленого пропорційно питомій вазі суми валових витрат філій та амортизаційних відрахувань, нарахованих по основних фондах* такого платника податку, які розташовані за місцезнаходженням філій, у загальній сумі валових витрат та амортизаційних відрахувань цього платника податку.

Вибір порядку сплати податку на прибуток, визначеного цим підпунктом здійснюється платником податку самостійно до 1 липня року, що передують звітному, про що повідомляються податкові органи за місцезнаходженням такого платника податку та його філій (відокремлених підрозділів). Зміна порядку сплати податку протягом звітної року не дозволяється. При цьому філії (відокремлені підрозділи) подають податковому органу за своїм місцезнаходженням розрахунок податковим зобов'язань щодо сплати консолідованого податку, форма якого встановлюється центральним органом державної податкової служби України, виходячи з положень цього підпункту.

Відповідальність за своєчасне та повне внесення сум податку до бюджету територіальної громади за місцезнаходженням філій несе платник податку, у складі якого знаходиться така філія.

2.1.4. Постійні представництва нерезидентів, які отримують доходи з джерел їх походження з України або виконують агентські (представницькі) функції стосовно таких нерезидентів або їх засновників.

2.2. Платниками податку на прибуток, одержаний від господарської діяльності залізничного транспорту, є управління залізниці. Перелік робіт та послуг, їда належать до господарської діяльності залізничного транспорту, затверджує Кабінетом Міністрів України.

2.2.1. Доходи залізниць, одержані від господарської діяльності залізничного транспорту, визначаються у межах доходних надходжень, перерозподілених між залізницями у порядку, затверджуваному Кабінетом Міністрів України.

2.2.2. Платниками податку на прибуток, що одержаний від господарської діяльності залізничного транспорту, є підприємства залізничного транспорту* їх структурні підрозділи.

2.3. Національний банк України та його установи (крім господарського оподатковуються у загальному порядку) сплачують до Державного бюджету України суму перевищення валових доходів консолідованого балансу її* валовими витратами та частиною валових витрат років, що передують звітному (у разі коли вони не відшкодовані валовими доходами таких років) під час закінчення фінансового року. У разі перевищення за підсумками року*

- ні нерджених видатків Національного банку України над отриманими доходами ннфіцит покривається за рахунок Державного бюджету України.

4. Установи пенітенціарної системи та їх підприємства, які використовують ірпто спецконтингенту, спрямовують доходи, отримані від діяльності, визначеної Державним департаментом України з питань виконання покарань, на фінансування господарської діяльності таких установ та підприємств, з ииноченням сум таких доходів до відповідних кошторисів їх фінансування, і п нерджених Державним департаментом України з питань виконання покарань.

2.5. Постійне представництво до початку своєї господарської діяльності стає іні облік в податковому органі за своїм місцезнаходженням у порядку, ■підновленому центральним податковим органом України. Постійне представництво, яке розпочало свою господарську діяльність до реєстрації у Ні щитковому органі, вважається таким, що ухляється від оподаткування, а " н ржані ним прибутки вважаються прихованими від оподаткування.

Стаття 3. Об'єкт оподаткування

1.1. Об'єктом оподаткування є прибуток, який визначається шляхом імічення суми скоригованого валового доходу звітного періоду, визначеного н Інію з пунктом 4.3 цього Закону на:

гуму валових витрат платника податку, визначених статтею 5 цього Закону;
і уму амортизаційних відрахувань, нарахованих згідно із статтями 8 і 9 цього Ніііну.

Стаття 4. Валовий дохід

4 І. Валовий дохід - загальна сума доходу платника подагку від усіх видів •«І» її.пості, отриманого (нарахованого) протягом звітного періоду в грошовій, миеріальній або нематеріальній формах як на території України, її ініііинентальному шельфі, виключній (морській) економічній зоні, так і за їх Митими.

Валовий дохід включає:

І 1.1. Загальні доходи від продажу товарів (робіт, послуг), у тому числі •нііпміжних та обслуговуючих виробництв, що не мають статусу юридичної і ні, а також доходи від продажу цінних паперів (крім операцій з їх первинного Щц ску (розміщення) та операцій з їх кінцевого погашення (ліквідації).

■І 1.2. Доходи від здійснення банківських, страхових та інших операцій з № фінансових послуг, торгівлі валютними цінностями, цінними паперами, Виритими зобов'язаннями та вимогами.

4 1.3. Доходи від операцій, передбачених статтею 7 цього Закону.

■І 1.4. Доходи від спільної діяльності та у вигляді дивідендів, отриманих від н> ііидентів, процентів, роялті, володіння борговими вимогами, атакож доходів •ї і тійснення операцій лізингу (оренди).

І 1.5. Доходи, не враховані в обчисленні валового доходу періодів, що іі>и мують звітному, та виявлені у звітному періоді.

І 1.6. Доходи з інших джерел та від позареалізаційних операцій, у тому числі . піп ляді:

сум безповоротної фінансової допомоги, отриманої платником податку и звітному періоді, вартості товарів (робіт, послуг), безоплатно наданих платнику податку в звітному періоді, за винятком випадків, коли така безповоротної фінансова допомога та безоплатні товари (роботи, послуги) отримуються неприбутковими організаціями у порядку, визначеному пунктом 7.11 цього Закону, або такі операції здійснюються між платником податку та його відокремленими підрозділами, що не мають статусу юридичної особи;

сум невикористаної частини коштів, що повертаються із страхових резервів у порядку, передбаченому пунктом 12.2 цього Закону;

сум заборгованості, що підлягає включенню до валових доходів згідно і пунктами 12.3 та 12.4 цього Закону;

сум коштів страхового резерву, використаних не за призначенням;

вартості матеріальних цінностей, переданих платнику податку згідно і договорами схову та використаних ним у власному виробничому чи господарському обороті;

сум штрафів та/або неустойки чи пені, одержаних за рішенням сторін договору або за рішенням відповідних державних органів, суду, арбітражного чи третейського суду;

сум державного мита, попередньо сплаченого позивачем, що повертається | на його користь за рішенням суду (арбітражного суду).

4.2. Не включаються до складу валового доходу:

4.2.1. Суми акцизного збору, податку на додану вартість, отримані (нараховані і підприємством у складі ціни продажу продукції (робіт, послуг), за винятком випадків, коли таке підприємство-отримувач не є платником податку на додану вартість.

4.2.2. Суми коштів або вартість майна, отримані платником податку як компенсація (відшкодування) за примусове відчуження державою іншого майни платника податку у випадках, передбачених законодавством.

4.2.3. Суми коштів або вартість майна, отримані платником податку | рішенням суду (арбітражного суду) або внаслідок задоволення претензій у порядку встановленому законодавством як компенсація прямих витрат або збитків понесених таким платником податку в результаті порушення його прав ти інтересів, що охороняються законом, у разі якщо вони не були віднесені таким платником податку до складу валових витрат, або відшкодовані за рахунок кошів Ів страхових резервів.

4.2.4. Суми коштів у частині надмірно сплачених податків, зборів (обов'язковий платежів), що повертаються або мають бути повернені платнику податку і бюджетів, якщо такі суми не були включені до складу валових витрат.

4.2.5. Суми коштів або вартість майна, що надходять платнику податку у вигляді прямих інвестицій або реінвестицій у корпоративні права, емітовані таким платником податку, в тому числі грошові або майнові внески, згідно з договорами про спільну діяльність на території України без створення юридичної особи. |

4.2.6. Суми доходів органів виконавчої влади та органів місцевого

імовряджування від надання державних послуг (видачі дозволів (ліцензій), > ■ рифікатів, посвідчень, реєстрації, інших послуг, обов'язковість придбання яких передбачена законодавством), у разі зарахування таких доходів до відповідних бюджетів.

4.2.7. Суми доходів, накопичуваних на пенсійних рахунках у межах механізму * . щиткового пенсійного забезпечення, створених згідно з нормами пункту 5.8 іго Закону, а також суми надходжень до інших неприбуткових установ і організацій, що відповідають вимогам пункту 7.11 цього Закону.

4.2.8. Кошти спільного інвестування інститутів спільного інвестування (ІСІ) * кошти, залучені від інвесторів ІСІ, доходи від здійснення операцій з активами К І та доходи, нараховані за активами ІСІ.

4.2.9. Суми одержаного платником податку емісійного доходу.

4.2.10. Номінальну вартість взятих на облік, але неоплачених (непогашених) цінних паперів, які засвідчують відносини позики, а також платіжних документів, ■ мітованих (виданих) боржником на користь (на ім'я) платника податку як убезпечення або підтвердження заборгованості такого боржника перед таким її мі шиком податку (облігацій, ощадних сертифікатів, казначейських зобов'язань, * пікселів, боргових розписок, акредитивів, чеків, гарантій, банківських наказів та інших подібних платіжних документів).

4.2.11. Доходи від спільної діяльності на території України без створення юридичної особи, дивіденди, отримані платником податку від інших платників і іціттку, що оподатковані у порядку, встановленому пунктами 7.7 та 7.8 цього Інкону.

4.2.12. Кошти або майно, які повертаються власнику корпоративних прав, і мі ованих юридичною особою, після повної і кінцевої ліквідації такої юридичної |" і Іш-емітента, або після закінчення договору про спільну діяльність, але не вище номінальної вартості акцій (часток, паїв).

4.2.13. Кошти або майно, що надходять у вигляді міжнародної технічної •іюпомогі, яка надається іншими державами відповідно до міжнародних угод, о о і набрали чинності у встановленому законодавством порядку.

4.2.14. Кошти, що надаються платнику податку з Державного інноваційного фонду на зворотній основі при здійсненні інноваційних проектів у порядку, «н іначеному Кабінетом Міністрів України.

4.2.15. Вартість основних фондів, безоплатно отриманих платником податку і мстою здійснення їх експлуатації у випадках, передбачених законодавством:

икщо такі основні фонди отримані за рішенням органів центральної виконавчої іншої;

у разі отримання спеціалізованими експлуатуючими підприємствами об'єктів * іп рюпостачання, газо-і теплоснабження, водопостачання, каналізаційних мереж відповідно до рішень місцевих органів виконавчої влади та виконавчих нїї пнів рад, прийнятих у межах їх повноважень;

у разі отримання підприємствами комунальної власності об'єктів соціальної інфраструктури, зазначених у підпункті 5.4.9 пункту 5.4 статті 5 цього Закону, що

перебували на балансі інших підприємств та утримувалися за їх рахунок.

Основні фонди, що отримуються у випадках, передбачених цим підпунктом, приймаються на баланс за балансовою вартістю.

Порядок безоплатної передачі таких основних фондів встановлюється Кабінетом Міністрів України.

4.2.16. Кошти або майно, що надаються у вигляді безповоротної допомоги громадським організаціям інвалідів та підприємствам і організаціям, що визначені пунктом 7.12 статті 7 цього Закону.

4.2.17. Інші надходження, прямо визначені нормами цього Закону.

4.2.18. До 1 січня 2003 року кошти, що надходять з окремого спеціального рахунку Державного казначейства України підприємствам гірничо-металургійного комплексу на реалізацію інвестиційних проектів, у тому числі для проєкту реструктуризації, виведення надлишкових та неефективних потужностей (відповідно до статті 3 Закону України «Про подальший розвиток гірничо-металургійного комплексу».

4.3. Скоригований валовий доход - валовий доход, визначений згідно з пунктом 4.1 цієї статті без врахування доходів, зазначених у пункті 4.2 цієї статті.

Стаття 5. Валові витрати

5.1. Валові витрати виробництва та обігу (далі - валові витрати) - суми Л* яких витрат платника податку у грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, здійснюваних як компенсація вартості товарів (робіт, послуг), (придбаються (виготовляються) таким платником податку для їх подальшого використання у власній господарській діяльності.

5.2. До складу валових витрат включаються:

5.2.1. Суми будь-яких витрат, сплачених (нарахованих) протягом звітного періоду у зв'язку з підготовкою, організацією, веденням виробництва, виробництва (робіт; послуг) і охороною праці, з урахуванням обмежень, установлених пунктами 5.3 - 5.8 цієї статті.

5.2.2. Суми коштів або вартість майна, добровільно перераховані (переміщені) до Державного бюджету України або бюджетів територіальних громад, неприбуткових організацій, у випадках, визначених у пункті 7.11 цього Закону, але не більше ніж чотири відсотки оподаткованого прибутку попереднього звітного періоду, за винятком відрахувань, запроваджених пунктом 5.8 цієї статті.

5.2.3. Сума коштів, перерахованих підприємствами всеукраїнських об'єднань осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, на яких припинено основним місцем роботи не менше 75 відсотків таких осіб, цим об'єднаннями проведення їх благодійної діяльності, але не більше 10 відсотків оподаткованого прибутку попереднього звітного періоду.

5.2.4. Суми коштів, внесені до страхових резервів у порядку, передбаченому статтею 12 цього Закону.

5.2.5. Суми внесених (нарахованих) податків, зборів (обов'язкових платежів) установлених Законом України «Про систему оподаткування», за вищими податків, зборів (обов'язкових платежів), передбачених підпунктами **5.3, 3**

платника податку - покупця об'єкта незавершеного будівництва протягом строї будівництва, визначеного умовами приватизації. При цьому такі витрати амортизації не підлягають.

Рішення про включення зазначених витрат до валових витрат під ***» розрахунку податку на прибуток приймається платником податку самостійно

5.2.15. Суми витрат, пов'язаних з підтвердженням відповідності продукції систем якості, систем управління якістю, систем управління довкіллям, перепини встановленим вимогам відповідно до Закону України «Про підтвердженні відповідності».

5.2.16. Суми витрат, пов'язаних з розвідкою (дорозвідкою) та облаштуванні нафтових та газових родовищ (за винятком витрат на спорудження будь-н» свердловин, що використовуються для розробки нафтових та газових родовищ

5.3. Не включаються до складу валових витрат витрати на:

5.3.1. Потреби, не пов'язані з веденням господарської діяльності, а саме організацію та проведення прийомів, презентацій, свят, розваг та відпочиЦ придбання та розповсюдження подарунків (крім благодійних внески пожертвувань неприбутковим організаціям, визначеним пунктом 7.11 іш Закону, та витрат, пов'язаних з проведенням рекламної діяльності, які регулююііі нормами підпункту 5.4.4 цієї статті). Обмеження частини другої цього підпунН не стосуються платників податку, основною діяльністю яких є органи" прийомів, презентацій і свят за замовленням та за рахунок інших осіб; •«

придбання лотерей, участь в азартних іграх;

фінансування особистих потреб фізичних осіб за винятком вин передбачених пунктами 5.6 і 5.7 цієї статті, та в інших випадках, передбач** нормами цього Закону.

5.3.2. Придбання, будівництво, реконструкцію, модернізацію, ремонт та І» поліпшення основних фондів та витрати, пов'язані з видобутком корінні копалин, а також з придбанням нематеріальних активів, які підлягають аморти и згідно із статтями 8 і 9 та підпунктом 7.9.4 цього Закону.

5.3.3. Сплату податку на прибуток підприємств, податку на нерухомий також податків, установлених пунктами 7.8,10.2 і статтею 13 цього Закону; і П* податку на додану вартість, включеного до ціни товарів (робіт, послуг),¹ придбаються платником податку для виробничого або невиробничіі використання, сплату податків на доходи фізичних осіб, які відраховую) то рахунок сум виплат таких доходів згідно із законом України про оподаткуй доходів фізичних осіб.

Для платників подагку на прибуток підприємств, які не зареєстроиЦіі платники податку на додану вартість, до складу валових витрат виробив» І (обігу) входять суми податків на додану вартість, сплачених у складі * придбання товарів (робіт, послуг), вартість яких належить до валових »»■ такого платника податку.

У разі якщо платник податку на прибуток, зареєстрований як платник ішЦ на додану вартість, одночасно здійснює операції з продажу товарів (робіт, інн*

що оподатковуються податком на додану вартість та звільнені від оподаткування, або не є об'єктом оподаткування таким податком, податок на додану вартість, і плачений у складі витрат на придбання товарів (робіт, послуг), які відносяться до складу валових витрат, та основних фондів і нематеріальних активів, що підлягають амортизації, включається відповідно до валових витрат або балансова вартість відповідної групи основних фондів збільшується на суму, що не включена по складу податкового кредиту такого платника податку згідно із Законом України «Про податок на додану вартість».

5.3.4. Сплату вартості торгових патентів, яка враховується у зменшення податкових зобов'язань платника податку в порядку, передбаченому пунктом 16.3 цього Закону.

5.3.5. Сплату штрафів та/або неустойки чи пені за рішенням сторін договору «по за рішенням відповідних державних органів, суду, арбітражного або і ретейського суду».

5.3.6. Утримання органів управління об'єднань платників податку, включаючи утримання холдінгових компаній, які є окремими юридичними особами.

Під терміном «холдінгові компанії» слід розуміти юридичних осіб, які є іспісниками інших юридичних осіб або здійснюють контроль над такими і ридичними особами як пов'язані особи, відповідно до пункту 1.26 цього Закону.

5.3.7. Виплату емісійного доходу на користь емітента корпоративних прав.

5.3.8. Виплату дивідендів.

5.3.9. Виплату винагород або інших видів заохочень пов'язаним з таким піциником податку фізичним чи юридичним особам у разі, якщо немає монументальних доказів, що таку виплату або заохочення було проведено як компенсацію за фактично надану послугу (відпрацьований час). За наявності ціначених документальних доказів віднесенню до складу валових витрат підлягають фактичні суми виплат (заохочень), але не більші ніж суми, розраховані ш звичайними цінами.

І те підлягають віднесенню до складу валових витрат суми збитків платника ш щитку, понесених у зв'язку з продажем товарів (робіт, послуг) або їх обміном за ишшими, що нижчі за звичайні, пов'язаним з таким платником податку особам.

У разі коли сума виплат (заохочень) або її частина пов'язаним фізичним особам іп низнаються валовими витратами, така сума (або її частина) є базою для нарахування внесків на соціальні заходи, передбачені пунктом 5.7 цієї статті.

Не належать до складу валових витрат будь-які витрати, не підтверджені кішовідними розрахунковими, платіжними та іншими документами, іібов'язковість ведення і зберігання яких передбачена правилами ведення іпшцпкового обліку.

У разі втрати, знищення або зіпсуття зазначених документів, платник податку мш право письмово заявити про це податковому органу та здійснити заходи, необхідні для поновлення таких документів. Письмова заява має бути надіслана ііп/іібо разом з поданням розрахунку податкових зобов'язань звітного періоду. І* що платник податку не подасть у такий строк письмову заяву та не поновить

зазначених документів до закінчення податкового періоду, що настає за звітним не підтверджені відповідними документами витрати не визнаються валовими витратами і на суму недосплатеного податку нараховується пеня у розмірі облік ини ставки Національного банку України, збільшеної в 1,2 раза.

Якщо платник податку поновить зазначені документи у наступних період» підтверджені витрати (з урахуванням сплаченої пені) включаються до валоніі витрат податкового періоду, на який припадає таке поновлення.

5.4. Особливості віднесення витрат подвійного призначення до склії» валових витрат платника податку

До валових витрат включаються:

5.4.1. Витрати платника податку на забезпечення найманих працівниці» спеціальним одягом, взуттям, обмундируванням, що необхідні для виконаній професійних обов'язків, а також продуктами спеціального харчуванні » переліком, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

5.4.2. Витрати, крім тих, що підлягають амортизації, пов'язані з науко»# технічним забезпеченням господарської діяльності, на винахідниціни | раціоналізаціо господарських процесів, проведення дослідно-експериментальні* та конструкторських робіт, виготовлення та дослідження моделей і зразків пов'язаних з основною діяльністю платника податку, виплатою роял і і ■ придбанням нематеріальних активів (крім тих, що підлягають амортизації) дліі використання в господарській діяльності платника податку. Норми ці.пи підпункту стосуються витрат на зазначені заходи незалежно від того, чи при їй» * такі заходи до збільшення доходів платника податку.

Витрати на придбання літератури для інформаційного забезпеченні господарської діяльності платника податку, у тому числі з питань законодаїк їй і передплату спеціалізованих періодичних видань, а також на проведення аули її згідно з чинним законодавством, включаючи проведення добровільного аудитіі за рішенням платника податку.

Витрати платника податку, пов'язані з професійною підготовкою й перепідготовкою за профілем такого платника податку фізичних осіб, * перебувають у трудових відносинах з таким платником подагку, в українсии закладах освіти, за винятком фізичних осіб, пов'язаних з таким платником подВ Порядок професійної підготовки і перепідготовки та розміри витрат на такі п встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Обов'язки з доведення зв'язку витрат на цілі, обумовлені цим підпункте» основною діяльністю платника подагку, покладаються на такого платника ПО^И

У разі виникнення розбіжностей між податковим органом та платним подагку стосовно зв'язку витрат на цілі, обумовлені цим підпунктом, з основі» діяльністю платника подагку, такі податкові органи зобов'язані звернули» Міністерства України у справах науки і технологій, Чий експертний висіюни підставою для прийняття рішення податковим органом.

Оскарження рішень податкових органів, прийнятих на підставі експерт» висновків Міністерства України у справах науки і технологій, провали!»

платниками податку в загальному порядку.

5.4.3. Будь-які витрати на гарантійний ремонт (обслуговування) або гарантійні іаміни товарів, проданих платником податку, вартість яких не компенсується за рахунок покупців таких товарів, але не більше від суми, яка відповідає рівню і арантійних замін, прийнятих (оприлюднених) платником податку, але не вище 10 відсотків від сукупної вартості таких товарів, що були продані, та по яких не іакінчився строк гарантійного обслуговування.

У разі здійснення гарантійних замін товарів платник податку зобов'язаний нести окремих облік бракованих товарів, повернутих покупцями, а також облік покупців, що отримали таку заміну або послуги з ремонту (обслуговування), у порядку, встановленому центральним податковим органом.

Здійснення заміни товару без зворотного отримання бракованого товару або Оез належного ведення зазначеного обліку не дає права на збільшення валових витрат продавця такого товару на вартість замін.

Порядок гарантійного ремонту (обслуговування) або гарантійних замін, а також перелік товарів, на які встановлюється гарантійне обслуговування, ііпначаються Кабінетом Міністрів України на підставі норм законодавства з Питань захисту прав споживачів.

Під терміном «оприлюднення» слід розуміти розповсюджене в змісті реклами, ісхнічної докумензації, договору або іншого документа зобов'язання продавця щодо умов та строків гарантійного обслуговування.

5.4.4. Витрати платника податку на проведення передпродажних та рекламних заходів стосовно товарів (робіт, послуг), що продаються (надаються) ідкими платниками податку.

Витрати на організацію прийомів, презентацій і свят, придбання і розповсюдження подарунків, включаючи безоплатну роздачу зразків товарів або 11*зоплатне надання послуг (виконання робіт) з рекламними цілями, але не більше оіох відсотків від оподаткованого прибутку платника податку за попередній ініійний (податковий) квартал.

5.4.5. Будь-які витрати платника податку, пов'язані з утриманням та * і" плуатацією фондів природоохоронного призначення (крім витрат, що підлягають амортизації або відшкодуванню згідно із нормами статей 8 і 9 цього Ііііетну), які перебувають у його власності, витрати із самостійного зберігання, переробки, захоронення або оплати послуг із зберігання, переробки, захоронення ні піквідації відходів від виробничої діяльності платника податку сторонніми і ірі анізаціями, з очищення стічних вод, інші витрати на збереження екологічних і ш гем, які перебувають під негативним впливом господарської діяльності пипгника податку.

У разі виникнення розбіжностей між податковим органом та платником податку стосовно зв'язку проведених витрат на природоохоронні заходи з діяльністю платника податку податкові органи зобов'язані звернутися до 5 Іішістерства охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки ' країни, чий експертний висновок є підставою для прийняття рішення

податковим органом.

5.4.6. Будь-які витрати зі страхування ризиків загибелі врожаю транспортування продукції платника податку; цивільної відповідальності пов'язаної з експлуатацією транспортних засобів, що перебувають у складі основних фондів платника податку; екологічної та ядерної шкоди, що може бути завдана платником податку іншим особам; майна платника податку; кредитній та інших комерційних ризиків платника податку, за винятком страхування життя здоров'я або інших ризиків, пов'язаних з діяльністю фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах з платником податку, обов'язковість якого не передбачена законодавством, або будь-які витрати зі страхування сторонніх фізичних чи юридичних осіб.

Якщо умови страхування передбачають виплату страхового відшкодування.....» на користь платника податку - страхувальника, застраховані збитки, понесені ним таким платником податку, відносяться до його валових витрат у податковому періоді їх понесення, а суми страхового відшкодування таких збитків включаються до валових доходів такого платника податку у податковий період їх отримати

5.4.7. Будь-які витрати на придбання ліцензій та інших спеціальних дозволів, виданих державними органами для ведення господарської діяльності, включеної до плати за реєстрацію підприємства в органах державної реєстрації, зокрема і органах місцевого самоврядування, їх виконавчих органах, крім витрат на придбання торгових патентів, установлених Законом України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності». Витрати на придбання ліцензій та інших спеціальних дозволів на право здійснення за межами України вилучення та морепродуктів, а також надання транспортних послуг.

5.4.8. Витрати на відрядження фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах з таким платником податку або є членами керівних органів підприємства* податку, у межах фактичних витрат особи, яка відряджена, на проїзд (включеної до витрат на харчування чи побутові послуги (прання, чистка, лагодження та прасування одягу, взуття чи білизни), найм інших жилих приміщень, телефонних рахунків, оформлення закордонних паспортів, дозволів на в'їзд) (включеного до витрат на усний та письмовий переклади, шпигування документально оформлених витрат, пов'язаних з правилами в'їзду та перебування у місці відрядження, включаючи будь-які збори і податки, що підлягають зв'язку зі здійсненням таких витрат.

Зазначені витрати можуть бути включені до складу валових витрат платника податку лише за наявності підтверджуючих документів, що засвідчують витрати; цих витрат у вигляді транспортних квитків або транспортних рахунків (бухгалтерських квитанцій), рахунків з готелів (мотелів) або від інших осіб, що надають їм розміщення та проживання фізичної особи, страхових полісів включеного до складу витрат платника податку готівка, витрачена на * визначені підпунктами 5.3.1 та 5.4.4 цієї статті, а також на цілі, не пов'язані з

відшкодуванням особистих витрат фізичної особи, яка перебуває у відрядженні.

Не дозволяється відносити до складу витрат на харчування вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, суми «чайових», за винятком випадків, коли суми таких «чайових» включаються до рахунку згідно із законами країни перебування, а також плагі за видовищні заходи.

Додатково до витрат, визначених першим абзацом цього підпункту, відносяться не підтверджені документально витрати на харчування та фінансування інших власних потреб фізичної особи (добових витрат), понесених V зв'язку з її відрядженням, у межах граничних норм, встановлюваних Кабінетом Міністрів України за кожний повний день відрядження, включаючи день від'їзду пі приїзду.

Зазначені граничні норми встановлюються в гривнях:

в єдиній сумі для відряджень за кордон незалежно від країни відрядження та і пігусу населених пунктів;

в єдиній сумі для відряджень у межах України незалежно від статусу населених пунктів.

Кабінетом Міністрів України окремо визначаються граничні норми добових пня підряджених членів екіпажів суден (інших транспортних засобів) або суми, шо направляються на харчування таких членів екіпажів замість добових, у разі, «піцо такі судна (інші транспортні засоби):

ідійснюють комерційну, промислову, науково-пошукову чи риболовецьку пімпьність за межами територіального моря (вод) України;

виконують міжнародні рейси для здійснення навігаційної діяльності чи (перевезення пасажирів або вантажів за плату за межами повітряного або митного кордонів України;

використовуються для аварійно-рятувальних та пошуково-рятувальних робіт «і межами митного кордону або територіального моря (вод) України.

(ума добових визначається:

у разі відрядження у межах України та країн, з якими не встановлено або і прощено прикордонний контроль, - згідно з відмітками відряджуючої та приймаючої сторони на посвідченні про відрядження, форма якого іііпісрджється центральним податковим органом;

у разі відрядження до країн, з якими встановлено повний прикордонний мінний контроль, - згідно з відмітками органів прикордонного контролю у пні порті або документі, що його замінює.

Іа відсутності зазначених відміток сума добових не включається до валових «іі і раї платника податку.

і Іудь-які витрати на відрядження можуть буги включені до складу валових ІЩ і раї платника податку за наявності підтверджуючих документів щодо зв'язку І«кпі о відрядження з господарською діяльністю такого платника податку - •ііІЩ" ішень приймаючої сторони, діяльність якої збігається з діяльністю платника ЦіііІ І ку; укладеного договору (контракту); інших документів, які встановлюють «йін іаі відчують бажання встановити цивільно-правові відносини; документів,

що засвідчують участь особи, яка відряджена стороною, у переговори», конференціях або симпозіумах, які проводяться за тематикою, що збігається • господарською діяльністю платника податку.

За запитом представника податкового органу платник податку мм забезпечити за власний рахунок переклад звітних та підтверджуючих документи і ж виданих іноземною мовою.

Суми та склад витрат на відрядження державних службовців, а також ІНПН» осіб, які направляються у відрядження підприємствами, установами і» організаціями, які повністю або частково утримуються (фінансуються) зарахунок бюджетних коштів, визначаються Кабінетом Міністрів України. Сума добоиНІ для таких категорій фізичних осіб не може перевищувати суму, встановлену друї ні абзацом цього підпункту для інших відряджених осіб. Власник або уповноваж. щ ним особа може встановлювати додаткові обмеження щодо сум та ніш-» використання коштів, наданих на відрядження. І

5.4.9. До валових витрат відносяться витрати платника податку на утриминий» та експлуатацію таких об'єктів соціальної інфраструктури, що перебуваші • балансі та утримувалися за рахунок такого платника податку на момент набрии.а чинності цим Законом (крім капітальних затрат, які підлягають амортизації)

дитячих ясел або садків;

закладів середньої та середньої професійно-технічної освіти та зак пи підвищення кваліфікації працівників такого платника податку;

дитячих, музичних та художніх шкіл, шкіл мистецтв, у разі якщо вони їй надають платних послуг та не займаються іншою комерційною діяльністю,

закладів охорони здоров'я, пунктів безоплатного медичного обстеж- іии профілактики та допомоги працівникам;

спортивних залів і площадок, що використовуються безоплатно для фізімн* оздоровлення та психологічного відтворення працівників, клубів і були)))* культури, в разі якщо вони не використовуються для надання платних поспи < іншої комерційної діяльності (крім будинків відпочинку, туристичних баз та пін* подібних закладів);

приміщень, що використовуються платником податку для органик) харчування працівників такого платника податку;

багатоквартирного житлового фонду, включаючи гуртожин- одноквартирного житлового фонду в сільській місцевості та об'єктів жігііи» комунального господарства, які перебувають на балансі юридичних осіб, ЦЦЦ яких платником податку прийнято документально оформлене рішення * передачу на баланс місцевих рад;

дитячих таборів відпочинку за умови, що вони не здаються в орен/і» використовуються для надання платних послуг або іншої комерційної діял і.іда

5.4.10. До валових витрат платника податку відносяться витраї» утримання та експлуатацію (крім тих, що підлягають амортизації):

приміщень житлового фонду, які належать юридичним особам, осни* діяльністю яких є надання платних послуг з туристичного обслугову

сторонніх громадян чи здавання таких приміщень в оренду (найм) стороннім громадянам або організаціям у порядку, визначеному цим Законом;

легкових автомобілів, побутових літальних апаратів, моторних човнів, катерів і яхт, призначених для відпочинку, що належать платникам податку, основною діяльністю яких є надання платних послуг з транспортного чи туристичного обслуговування сторонніх громадян або організацій, а також якщо ці засоби належать спортивним організаціям і використовуються як спортивне знаряддя.

Не включаються до складу валових витрат витрати платника податку (крім нн грат на оплату праці) на утримання і експлуатацію приміщень житлового фонду (крім житлового фонду, визначеного у підпункті 5.4.9 цієї статті), побутових пі цільних апаратів, моторних човнів, катерів і яхт, призначених для відпочинку, що використовуються з іншими цілями, ніж зазначені у цьому підпункті, або Іншими платниками податку, ніж зазначені у цьому підпункті; витрати на пально- мистильні матеріали, витрати, пов'язані з стоянкою та паркуванням легкових нн гомобілів.

Обмеження, встановлені цим підпунктом, не стосуються платників податку, ікі ювною діяльністю яких є надання послуг з утримання та експлуатації приміщень ♦ итлового фонду, побутових літальних апаратів, моторних човнів, катерів і яхт, іііііпначених для відпочинку, які належать іншим особам, за замовленням та за рахунок таких інших осіб.

5.5. Особливості визначення складу витрат платника податку у разі сплати процентів за борговими зобов'язаннями.

5.5.1. До складу валових витрат відносяться будь-які витрати, пов'язані з иіііііаю або нарахуванням процентів за борговими зобов'язаннями (у тому Ці* ні за будь-якими кредитами, депозитами) протягом звітного періоду, якщо такі •ііііати або нарахування здійснюються у зв'язку з веденням господарської ній ні.пості платника податку.

*і 5.2. Для платників податку, зазначених у підпункті 5.5.3 цього пункту, Нанесення до складу валових витрат витрат на виплату або нарахування Ир< центів за борговими зобов'язаннями на користь осіб, визначених у підпункті I ' I цього пункту у будь-якому податковому періоді дозволяється у сумі, що не н*ренищує суми доходів такого платника податку протягом звітного періоду, триманих у вигляді процентів, збільшеної на суму, що дорівнює 50 відсоткам чіінішіковуваного прибутку звітного періоду, без урахування суми отриманих Процентів.

г 5 5.3. Вимоги підпункту 5.5.2 поширюються на платників податку, 50 або «'п.пІІ відсотків статутного фонду яких перебуває у власності або управлінні іій* (посередньо чи побічно) осіб, що є нерезидентами, а також юридичних осіб, ИЦііііієних від сплати податку на прибуток підприємств згідно з положеннями N1 н* і у 7.11 статті 7 цього Закону.

і 5.4. Для цілей підпункту 5.5.2 оподатковуваний прибуток без врахування ■іііііігііів визначається як скоригований валовий дохід звітного періоду без і| •») ініння доходу звітного періоду, отриманого у вигляді процентів, зменшений

на суму валових витрат звітного періоду, за винятком валових витрат звітного періоду, пов'язаних із виплатою процентів.

5.5.5. Витрати на сплату процентів, які відповідають вимогам підпункту 5.5 І але не віднесені до складу витрат виробництва (обігу) згідно з положеннями підпункту 5.5.2 протягом звітного періоду, підлягають перенесенню на результаті її майбутніх податкових періодів із збереженням обмежень, передбачених пунктом 5.5.2.

5.6. Особливості визначення складу витрат на оплату праці

5.6.1. З урахуванням норм пункту 5.3 цієї статті до складу валових витрат платника податку відносяться витрати на оплату праці фізичних осіб, пін перебувають у трудових відносинах з таким платником податку (далі працівники), які включають витрати на виплату основної і додаткової заробітної плати та інших видів заохочень і виплат, виходячи з тарифних ставок, у вигляді премій, заохочень, відшкодувань вартості товарів (робіт, послуг), витрати на виплату авторських винагород та виплат за виконання робіт (послуг), згідно і договорами цивільно-правового характеру, будь-які інші виплати в грошовій п(л) натуральній формі, встановлені за домовленістю сторін.

5.6.2. Додатково до виплат, передбачених підпунктом 5.6.1 цієї статті, до складу валових витрат платника податку включаються обов'язкові виплати також компенсація вартості послуг, які надаються працівникам у випадки* передбачених законодавством, а також внески платника податку на обов'язком страхування життя або здоров'я працівників у випадках, передбачені законодавством.

5.7. Особливості віднесення до складу витрат сум внесків на соціальні захода

5.7.1. До складу валових витрат платника податку відносяться суми зборів на обов'язкове державне пенсійне страхування та інші нид» загальнообов'язкового (в тому числі державного) соціального сграхуваи® фізичних осіб, які перебувають у трудових відносинах з платником податі нараховані на виплати, зазначені у підпункті 5.6.1 цієї статті, за ставками г) порядку, встановленому законом.

5.7.2. Добровільні внески до пенсійного рахунку працівника, що відкриті" межах пенсійних планів, передбачених пунктом 5.8 цієї статті, відраховуш* платником податку - наймодавцем за рахунок сум виплат доходу таї працівника та не включаються до складу валових витрат такого платника поли* І - наймодавця.

5.8. Додаткове пенсійне забезпечення (пенсійний план)

5.8.1. Під пенсійним планом слід розуміти порядок управління та розмінн ії» накопичених пенсійних внесків, який відповідає таким вимогам:

а) пенсійні рахунки відкриваються платником податку у банні уповноважених Кабінетом Міністрів України за погодженням з Націонали" банком України;

б) вкладниками пенсійного рахунку можуть бути працівники, які перебув#*» у трудових відносинах з платником податку;

в) зняття коштів з рахунків вкладника не може провадитися раніше ніж при шнягненні ним віку, встановленого Кабінетом Міністрів України, за винятком Ишадків, коли такий вкладник:

віжджає за кордон на постійне місце проживання;
оголошений судом безвісно відсутнім або померлим;
помер;

і) у разі смерті власника пенсійного рахунку кошти, а також проценти, н «раховані на такі кошти, передаються спадкоємцям власника такого рахунку та подпюються до їх пенсійних рахунків у порядку, визначеному законодавством;

д) уповноважений банк зобов'язаний тримати кошти, внесені вкладниками, у ліквідній формі згідно з правилами, встановленими законодавством з пенсійного страхування;

с) підприємство, що відкриває пенсійний план на користь своїх працівників, ... шино бути зареєстровано у порядку, передбаченому законодавством про ШПШІСІНІ

5.8.2. Кошти пенсійних рахунків, сформовані згідно з підпунктом 5.8.1 цієї ШИІті, можуть використовуватися для забезпечення ризиків вкладників у іпінііібно-правових відносинах, включаючи забезпечення кредитів, розстрочок при купівлі товарів або нерухомості тощо.

Виплати з пенсійних рахунків на покриття ризиків, зазначених у цьому ШШіункті, можуть здійснюватися після відкриття пенсійного рахунку у строки, Передбачені законодавством.

5.8.3. Суми, внесені протягом звітного періоду від імені працівника його Працедавцем до додаткового пенсійного плану, не підлягають обкладенню

і.ігком з доходів громадян у разі їх відрахування до такого пенсійного плану, н її включаються (з урахуванням нарахованих процентів) до доходів такого працівника (його спадкоємців) у разі їх виплати. Зазначені у цьому підпункті внески ні' включаються в базу нарахувань соціальних внесків, передбачених підпунктом ' > І цієїстатті.

5.8.4. До складу валових витрат платника податку відносяться суми валових «ні їжі в працівника до додаткових пенсійних планів, які вносяться від його імені Ішим платником податку, але не більше як 15 відсотків сукупного доходу, триманого таким працівником від такого платника податку протягом іі"іаі кового періоду, коли відбулося таке внесення.

5.8.5. Якщо законодавством про пенсійне забезпечення встановлюються інші Правила, ніж ті, що зазначені у цьому пункті, застосовуються правила такого •ні"іііодавства про пенсійне забезпечення.

5 9. Платник податку веде облік приросту (убутку) балансової вартості ■ікуіііних товарів (крім активів, що підлягають амортизації, цінних паперів та »рїіііативів), матеріалів, сировини, комплектуючих виробів та напівфабрикатів і юіадах, у незавершеному виробництві та залишках готової продукції. У разі «"ні балансова вартість таких запасів на кінець звітного кварталу перевищує їх ■ішшову вартість на початок того ж звітного кварталу, різниця вираховується з ®ми валових витрат платника податку у такому звітному кварталі.

У разі коли вартість таких запасів на початок звітнього кварталу перевищує вартість на кінець того ж звітнього кварталу, різниця додається до складу валових витрат платника податку у такому звітньому періоді.

Дія цього пункту не поширюється на виробників сільськогосподарської продукції.

Облік приросту (убутку) балансової вартості покупних товарів (крім акцій та цінних паперів та деривативів), матеріалів, сировини, комплектуючих виробів та напівфабрикатів на складах, у незавершеному виробництві та залишках готової продукції енергогенеруючих підприємств та підприємств по виробництву бромзаліза та брому, а також підприємств первинної переробки продукції рослинництва ведеться за наслідками звіту за (податкового) року в порядку та за переліком зазначених товарів, матеріалів та сировини, комплектуючих виробів та напівфабрикатів, що встановлюються Кабінетом Міністрів України.

5.10. Установлення додаткових обмежень щодо віднесення витрат до складу валових витрат платника податку, крім тих, що зазначені у цьому Законі, дозволяється.

Стаття 6. Порядок перенесення балансових збитків на наступні податкові періоди

6.1. Якщо об'єкт оподаткування платника податку з числа резидентів» результатами звітнього (податкового) кварталу має від'ємне значення (ураховання суми амортизаційних відрахувань), дозволяється відповісти зменшення об'єкта оподаткування наступного звітнього (податкового) кварталу, а також кожного з наступних двадцяти звітніх (податкових) кварталів до повного погашення такого від'ємного значення об'єкта оподаткування.

6.2. У разі коли від'ємне значення об'єкта оподаткування не погашено платником податку за рахунок отриманих ним валових доходів у період визначеному у пункті 6.1 цієї статті, об'єкт оподаткування наступних звітніх (податкових) кварталів не зменшується на непогашену суму від'ємного значення об'єкта оподаткування.

6.3. У разі якщо за результатами наступного звітнього кварталу балансові збитки попереднього кварталу не відшкодовані валовими доходами, різниця підлягає індексації згідно з офіційним індексом інфляції такого звітнього кварталу.

Стаття 7. Оподаткування операцій особливого виду

7.1. Оподаткування товарообмінних (бартерних) операцій

7.1.1. Доходи та витрати від здійснення товарообмінних (бартерних) операцій визначаються платником податку виходячи з договірної ціни такої операції, крім випадків, коли ціна нижча за звичайні ціни.

7.1.2. Платник податку щоквартально подає розрахунок фінансових результатів товарообмінних (бартерних) операцій разом із податковою декларацією і прибутком до податкового органу за місцезнаходженням такого платника податку.

7.2. Оподаткування страхової діяльності

7.2.1. Валові доходи від страхової діяльності (крім страхування ризиків і

< граховиків-резидентів оподатковуються за ставкою три відсотки від суми видового доходу, отриманого від страхової діяльності, та не підлягають оподаткуванню податком, встановленим статтею 10 цього Закону. Для цілей оподаткування страхової діяльності під валовим доходом від страхової діяльності

* іід розуміти суму страхових внесків, страхових платежів або страхових премій (пилі - сума валових внесків), за винятком суми валових внесків, переданих в перестраховання, отриманих (нарахованих) страховиками протягом звітного періоду по договорах страхування і перестраховання ризиків на території України або за її межами.

7.2.2. Облік операцій зі страхування життя фізичних осіб ведеться і і раховиками окремо.

Доходи, отримані страховиками-резидентами у вигляді сум страхових внесків, 11 рахових платежів чи страхових премій, накопичених протягом звітного періоду пі договорами страхування і перестраховання життя на території України або за 11 межами, не належать до складу валових доходів, встановлених підпунктом 7.2.1 нІІ і статті.

(Грахові резерви (резервні фонди) на покриття ризиків (збитків) із страхування * іі і і я, формуються окремо від страхових резервів (резервних фондів) на покриття ри піків (збитків) з інших видів страхування та використовуються виключно на пі жриття ризиків із страхування життя. Методика формування страхових резервів 11¹ ісрвних фондів) страховиків установлюється Комітетом у справах нагляду за «і риховою діяльністю.

Доходи, отримані страховиками від страхування і перестраховання життя, не пішіягають оподаткуванню податками, встановленими підпунктом 7.2.1 цієї І нігіті, статтею 10 цього Закону, та підлягають оподаткуванню податком, «іі оновленим пунктом 13.3 цього Закону у випадках, передбачених таким Пунктом.

7.2.3. У разі коли страховик одержує доходи з джерел інших, ніж ті, що визначені у іншіпункті 7.2.1 та 7.2.2, такі доходи оподатковуються у загальному порядку. При ні "му до категорії валових витрат, пов'язаних з отриманням таких доходів, не і* і тіпаються витрати, понесені страховиком при здійсненні операцій із П рахування (перестраховання).

7.2.4. Для цілей оподаткування операції із страхування життя фізичної особи «нажнеться операція, яка передбачає страхову виплату при таких страхових «Шііщках:

і смерть застрахованої особи;
рішення суду про оголошення застрахованої особи померлою;
іп іжиття застрахованої особи до закінчення строку дії договору страхування •І¹¹ досягнення нею віку, визначеного договором страхування. У цьому випадку

* ціні* дії договору не може бути меншим як 120 календарних місяців та не може ■*>)>< ііОачати часткових виплат до закінчення строку такого договору або настання іЦримівого випадку. На перехідний період до 2003 року строк дії договору із

• радування життя громадян віком після 50 років встановлюється від 60 2 85

календарних місяців.

У разі дострокового розірвання договору зі страхування життя, непов'язаного зі смертю застрахованої особи, доходи, отримані страховиком, підлягають оподаткуванню в порядку, встановленому підпунктом 7.2.1 цієї статті ні наслідками податкового періоду, протягом якого відбулося таке розірвання **I** використанням ставки податку в шість відсотків.

Доходи від страхування фізичних осіб на інших умовах оподатковуються у порядку, встановленому підпунктом 7.2.1 цієї статті.

7.3. Оподаткування операцій із розрахунками в іноземній валюті

7.3.1. Доходи, отримані (нараховані) платником податку в іноземній валюті у зв'язку з продажем товарів (робіт, послуг) протягом звітного періоду, перераховуються в гривні за офіційним валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на дату отримання (нарахування) такни доходів, і не підлягають перерахуванню у зв'язку зі зміною обмінного курсу гривні протягом такого звітного періоду.

Балансова вартість іноземної валюти, отриманої платником податку у зв'язку з таким продажем (виручка в іноземній валюті), визначається за курсом, зазначеним у першому абзаці цього підпункту.

7.3.2. Витрати, понесені (нараховані) платником податку в іноземній валюті протягом звітного періоду у зв'язку з придбанням товарів (робіт, послуг), вартіі 11, яких відноситься до валових витрат такого платника податку, визначаються ■ сумі, що має дорівнювати балансовій вартості такої іноземної валюти, визначенні згідно із положеннями підпунктів 7.3.1, 7.3.4, 7.3.6 цієї статті, і не підлягають перерахуванню у зв'язку із зміною обмінного курсу гривні протягом такого звітної! періоду.

7.3.3. Будь-яка заборгованість платника податку або перед платником подій **и>**, основна сума якої (без процентів та комісійних винагород) виражена в іноземній* валюті, відображається в податковому обліку дебітора або кредитора шляхом перерахунку суми такої заборгованості в гривні за офіційним валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на дату її **виникненні** (далі - балансова вартість заборгованості), і не підлягає перерахуванню у зв'язі зі зміною обмінного курсу гривні протягом звітного періоду.

У разі коли така заборгованість продається (погашається) протягом звіт ікн* періоду, вартість такої заборгованості визначається шляхом перерахунку її суми < гривні за офіційним валютним (обмінним) курсом Національного банку Укріпні що діяв на дату такого продажу (погашення).

7.3.4. У разі купівлі іноземної валюти за гривні валові витрати або ваш» доходи платника податку не змінюються. Сума гривень, сплачена платним! податку у зв'язку з такою купівлею (без урахування комісійних або вартості інші послуг осіб, що здійснюють конверсійні (обмінні) операції за дорученням плаї ш» подагку), вважається балансовою вартістю такої іноземної валюти.

У разі купівлі однієї іноземної валюти за іншу іноземну валюту **батанові** вартість придбаної іноземної валюти визначається на рівні балансової варпі* I

Іноземної валюти, що була продана.

7.3.5. У разі продажу іноземної валюти за гривні валові доходи платника податку збільшуються на суму гривень, отриманих від покупця у зв'язку з таким продажем, а валові витрати такого платника податку збільшуються на суму ансової вартості такої іноземної валюти.

7.3.6.3 метою оподаткування будь-яка іноземна валюта або заборгованість в іноземній валюті, що перебували на обліку платника податку на кінець звітного Періоду, перераховуються в гривні за офіційним валютним (обмінним) курсом Національного банку України, що діяв на останній робочий день звітного періоду. І При цьому позитивна або від'ємна різниця між результатом такого перерахунку і а їїансовою вартістю іноземної валюти або заборгованості включається ішіповідно до валових доходів або валових витрат платника податку - кредитора иОо до валових витрат чи валових доходів платника податку - дебітора за Нін іідками звітного періоду. Для наступного податкового періоду балансова ішргість іноземної валюти або заборгованості в іноземній валюті прирівнюється нп їх вартості, визначеної на кінець попереднього звітного періоду.

7.3.7. До валових витрат платників податку - суб'єктів валютного ринку «іішосяться також будь-які витрати, пов'язані з оплатою послуг інших осіб, що «НПі нюють конверсійні (обмінні) операції за дорученням таких платників податку.

/ і.8. Банки здійснюють відмінний від інших платників податку податковий ніііік результатів операцій з іноземною валютою.

< іблік операцій з продажу або купівлі іноземної валюти, які здійснюються за оирученням та за рахунок клієнтів таких банків, ведеться окремо від обліку операцій < продажу або купівлі іноземної валюти, здійснюваних за рішенням банку за фікунок інших (власних) джерел.

І При здійсненні операцій з продажу або купівлі іноземної валюти за дорученням ні і рахунок клієнтів до валових доходів банку відносяться суми комісійних ((Пріжсрських) та інших подібних видів винагород, одержаних (нарахованих) Цінним у зв'язку із здійсненням таких операцій протягом звітного періоду, а до ■іінших витрат - витрати банку, понесені (нараховані) у зв'язку із здійсненням іш іх операцій протягом звітного періоду.

І При здійсненні операцій з купівлі або продажу іноземної валюти за рішенням Виш V до складу валових доходів або валових витрат банку відноситься кінцевий фінансовий результат обмінних (конверсійних) операцій за результатами звітного Н»Поду.

' кінцевий фінансовий результат обмінних (конверсійних) операцій за MIV штатами звітного періоду вираховується як сума фінансових результатів ■іішших (конверсійних) операцій за результатами кожного банківського дня. і фінансовим результатом обмінних (конверсійних) операцій за результатами Інш і нського дня є різниця між валовими доходами, отриманими (нарахованими)

внаслідок продажу іноземної валюти протягом такого банківського дня, ін (ціновими витратами, понесеними (нарахованими) у зв'язку із придбанням и мпої валюти протягом такого банківського дня.

У розрахунки фінансового результату обмінних (конверсійних) операцій іп беруться суми комісійних (брокерських) або інших подібних винагород, сплачені або отриманих (нарахованих) банком у зв'язку із здійсненням таких обмішп (конверсійних) операцій, які відносяться до складу валових доходів або валовиит витрат банку у загальному порядку.

На іноземну валюту, що входила до складу власних коштів банку за станом ні останній день звітного періоду, поширюється порядок, передбачений підпункт н) 7.3.6 цієї статті.

7.4. Оподаткування операцій з пов'язаними особами

З метою оподаткування:

7.4.1. Доход, отриманий платником податку від продажу товарів (робіт, пошип пов'язаним особам, визначається виходячи із договірних цін, але не меншій» ■■ звичайні ціни на такі товари (роботи, послуги), що діяли на дату такого пролий»

7.4.2. Витрати, понесені платником податку у зв'язку з придбанням тоі«и|«Й (робіт, послуг) у пов'язаної особи визначаються виходячи із договірних цін, ппн не більших за звичайні ціни, що діяли на дату такого придбання.

7.4.3. Положення підпунктів 7.4.1, 7.4.2 поширюються також на оперініп - юридичними особами, які не є платниками податку, встановленого статтею І» цього Закону, або сплачують податок на прибуток за іншими, ніж платник подиіЦ ставками.

7.4.4. Витрати платника податку, понесені по сплаті процентів по депо шіЦ орендних платежах, цивільно-правових договорах пов'язаним з платним * податку особам, визначаються виходячи із договірних цін (процентних стада ► « депозит), але не вищих за звичайні ціни (звичайні процентні ставки за деш дам ■

7.5. До валового доходу платника податку включається прибуток від про>іщ», (обміну, інших видів відчуження) основних фондів або нематеріальних ак і u«и що підлягають амортизації, визначений згідно із статтею 8 цього Закону.

7.6. Оподаткування операцій з торгівлі цінними паперами та дериватиМ#

7.6.1.3 метою оподаткування платник податку веде окремий облік фінансів результатів операцій з торгівлі цінними паперами та деривативами.

У разі коли протягом звітного періоду витрати, понесені (нарахо»®) платником податку у зв'язку із придбанням цінних паперів і деривадаїін перевищують доходи, отримані від продажу (відчуження) цінних паш рН деривативів протягом такого звітного періоду, балансів збитки перенося і да І» зменшення доходів майбутніх періодів від таких операцій протягом і іrow визначених статтею 6 цього Закону.

У разі коли протягом звітного періоду доходи, отримані (нарахоіЦ платником податку в зв'язку із продажем (відчуженням) цінних пап»|ф деривативів, перевищують витрати, понесені (нараховані) платником поші* зв'язку із придбанням цінних паперів і деривагивів протягом такого пііі®| періоду, збільшені на суму некомпенсованих балансів збитків від таких <in|M» минулих періодів, прибуток включається до складу валових доходів» • результатами такого звітного періоду.

7.6.2. Під терміном «торгівля цінними паперами і деривативами» слід розуміти будь-які операції з придбання або продажу цінних паперів чи фондових інструментів торговцями цінними паперами, чий статус встановлюється відповідним законодавством про цінні папери і фондовий ринок;

будь-які операції з придбання або продажу товарних деривативів членами товарних бірж, чий статус встановлюється законодавством про товарні біржі;

будь-які операції з купівлі та продажу цінних паперів особами, які не мають ніякого відношення до торговців цінними паперами.

7.6.3. Під терміном «витрати» слід розуміти суму коштів або вартість майна, нараховану (нараховану) платником податку продавцю цінних паперів та інструментів як компенсація їх вартості.

До складу витрат включається також сума будь-якої заборгованості покупця, виниклої у зв'язку з таким придбанням.

7.6.4. Під терміном «доходи» слід розуміти суму коштів або вартість майна, отриману платником податку від продажу, обміну або інших способів відчуження цінних паперів та деривативів, збільшену на вартість будь-яких матеріальних цінностей чи нематеріальних активів, які передаються платнику податку в зв'язку з будь-яким продажем, обміном або відчуженням.

До складу доходів включається також сума будь-якої заборгованості платника податку, яку він погашає у зв'язку з таким продажем, обміном або відчуженням.

7.6.5. Норми цього пункту поширюються також на визначення балансових зобов'язань або прибутків, отриманих платником податку від операцій з інструментами правами, що виражені в інших, ніж цінні папери, формах.

7.6.6. Норми цього пункту не відносяться до операцій з придбання міжбанківських цінностей на строкових умовах.

7.7. Оподаткування спільної діяльності на території України без створення «фізичної особи»

7.7.1. Спільна діяльність без створення юридичної особи провадиться на підставі угоди про спільну діяльність, що передбачає об'єднання коштів або внесків учасників для досягнення спільної господарської мети.

7.7.2. Облік результатів спільної діяльності ведеться платником податку, відповідальним на це іншими сторонами згідно з умовами угоди, окремо від результатів такого платника податку.

7.7.3. Виплати частини доходу, отриманого учасниками від спільної діяльності, порівнюються до виплат дивідендів в порядку, передбаченому статтями 7.8.2, 7.8.6 - 7.8.8 цієї статті.

7.7.4. У разі коли доходи від спільної діяльності не розподіляються протягом певного періоду з метою оподаткування, вони вважаються розподіленими між учасниками згідно з умовами угоди про спільну діяльність на кінець такого певного періоду і підлягають оподаткуванню згідно з підпунктом 7.7.3 цієї статті.

7.7.5. У разі коли протягом звітного періоду витрати, понесені платником податку у зв'язку із проведенням спільної діяльності, перевищують доходи,

отримані від таких операцій, балансові збитки переносяться на зменшення доходів! майбутніх податкових періодів від такої спільної діяльності протягом строку», визначених статтею 6 цього Закону.

7.7.6. Для цілей оподаткування господарські відносини між учасникам» спільної діяльності прирівнюються до відносин на основі окремих цивільних правових договорів.

7.7.7. Порядок податкового обліку та звітності результатів спільної діяльності її встановлюється центральним податковим органом.

7.8. Оподаткування дивідендів

7.8.1. У разі прийняття рішення щодо виплати дивідендів емітенту корпоративних прав, на які нараховуються дивіденди, провадить зазначити виплати власнику таких корпоративних прав пропорційно частці його статутному фонду підприємства-емітента таких корпоративних прав незалежно* від того, чи була діяльність такого підприємства-емітента прибутковою протягом звітного періоду при наявності інших власних джерел для виплати дивідендів»

7.8.2. За винятком випадків, передбачених підпунктом 7.8.5 цієї статті, плати ній податку, який виплачує дивіденди своїм акціонерам (власникам), нараховує ■ утримує податок на дивіденди в розмірі 30 відсотків нарахованої суми вигини н рахунок таких виплат незалежно від того, чи є емітент платником податку її прибуток. Зазначений податок вноситься до бюджету до/або одночасно І» виплатою дивідендів.

Платіжний документ, який надається платником податку банківській установі його обслуговує, повинен відображати суму дивідендів, що підлягання виплаті, а також утриману суму податку на дивіденди. Банківська установа ■ має права приймати до виконання платіжний документ, що не відповідає*)

зазначеним вимогам.

7.8.3. Платник податку - емітент корпоративних прав зменшує <у>і нарахованого податку на прибуток на суму внесеного до бюджету подану й дивіденди, запровадженого підпунктом 7.8.2 цієї статті. Не дозволяі проведення зазначеного заліку з податком, передбаченим пунктом 7.2 цієї статті

7.8.4. У разі коли сума сплаченого податку на дивіденди перевищує ® податкових зобов'язань підприємства-емітента за податком на прибуток знищ» періоду, різниця переноситься на зменшення зобов'язань за податком на прибуток такого підприємства у майбутніх податкових періодах у порядку, передбаченому статтею 6 цього Закону.

7.8.5. Податок на дивіденди, передбачений підпунктом 7.8.2 цієї статті » застосовується у разі виплати дивідендів у вигляді акцій (часток, паїв), емітованих підприємством, яке нараховує дивіденди, за умови, що така виплата ніяким чином не змінює пропорцій (часток) участі всіх акціонерів (власників) у статутному фонді підприємства-емітента та у разі виплати дивідендів на користь інвесторів спільного інвестування, а також при виплаті дивідендів на користь нерезидентів, які оподатковуються в порядку, визначеному пунктом 13.7 статті 13 цього Закону

7.8.6. Юридичні особи, що отримують дивіденди, з яких утримано податок

рахунків, у тому числі шляхом погашення (викупу) облігацій, векселів, а такш розміщенням платником податку коштів або майна в довірче управління, коїш ні у депозит (вклад), у тому числі шляхом придбання ощадних (депозитні*! сертифікатів, або на інші строкові та довірчі рахунки, відкриті на користь такти платника податку, у тому числі шляхом придбання облігацій, векселів;

наданням платником податку майна на підставі договорів лізингу (орендні концесії, комісії, консигнації, довірчого управління, схову (відповідальної" зберігання) або згідно з іншими цивільно-правовими договорами, що іп> передбачають передачі права власності на таке майно іншій особі.

Під терміном «основна сума» слід розуміти суму наданого кредиту абі депозиту (строкових, довірчих рахунків) без урахування процентів (фіксованії' виплат, премій, вигравів).

7.9.3. За процентними цінними паперами, емітованими платником подано суми процентів включаються до складу його валових витрату податковий перині протягом якого була здійснена або мала бути здійснена виплата таких процен і ш За дисконтними цінними паперами, емітованими платником податку, балансні збитки від їх розміщення відносяться до складу його валових витрату податкоїшИ період, протягом якого відбулося погашення (вкуп) таких цінних паперів.

Платник податку, який здійснює довірчі операції з коштами або майнм довірителя, відносить до складу своїх валових доходів кінцевий фінансоїшй результат такої довірчої операції, який визначається за наслідками податковіїї' періоду, протягом якого здійснюється повернення довірителю частини дохо® фактично отриманого довіреною особою від операцій з розміщення коштів ні» майна такого довірителя, та дорівнює винагороді за здійснення таких довірчих» операцій, яка утримується на користь довіреної особи за рахунок виплати тамш доходу.

7.9.4. Оподаткування операцій з безстроковими цінними паперими здійснюється у порядку, передбаченому для оподаткування дивідендів.

Дія цього підпункту не поширюється на цінні папери, що засвідчую® корпоративні права.

Безстрокові цінні папери - це цінні папери, які не мають встановленого стріч погашення чи мають строк погашення більш як 10 років з моменту їх емі® (випуску) або згідно з умовами емісії передбачають право емітента прийм.и* одноособове рішення про продовження строку погашення (ліквідації) таких ці паперів, незалежно від загального строку дії таких цінних паперів.

Витрати, понесені платником податку у зв'язку з придбанням безстрокішф цінних паперів до валових витрат не включаються і підлягають амортизації ■ нематеріальні активи згідно із статтею 8 цього Закону. Дія цього підпункту 0 поширюється на цінні папери, що засвідчують корпоративні права.

7.9.5. При відчуженні майна, заставленого з метою забезпечення повної сум» боргової вимоги, валові витрати та валові доходи заставодавця і- заставодержателя визначаються у такому порядку:

відчуження об'єкта застави для заставодавця прирівнюється до про;ііі»

нікого об'єкта у податковий період такого відчуження, а основна сума кредиту ні нарахованих на неї процентів, що залишилися неповернутими кредитор (гаранту), - ціною продажу такої застави;

якщо згідно з умовами договору або закону об'єкт застави відчужується у пипсність заставодержателя у рахунок погашення боргових зобов'язань, таке відчуження прирівнюється до купівлі заставодержателем такого об'єкта застави V податковий період такого відчуження, а основна сума кредиту та нарахованих ні» неї процентів, що залишилися неповернутими кредитор (гаранту), - ціною придбання такої застави;

якщо кредитор у подальшому продає об'єкт застави іншим особам, його доходи або збитки визнаються у загальному порядку;

якщо згідно з умовами договору або закону об'єкт застави з метою погашення боргових зобов'язань підлягає продажу на аукціоні (публічних торгах), валові походи і валові витрати заставодержателя визначаються у порядку, встановленому шцпунктом 12.3.4 цього Закону та Законом України «Про заставу»

І Юрядок надання та погашення боргових зобов'язань, забезпечених заставою, (іітшовлюється відповідним законодавством.

7.10. Порядок оподаткування доходів від виконання довгострокових пні опірних зобов'язань

7.10.1. Платник податку може вибрати особливий порядок оподаткування результатів діяльності, що здійснюється за довгостроковим договором (контрактом).

7.10.2. Під терміном «довгостроковий договір (контракт)» слід розуміти будь-«шій договір на виготовлення, будівництво, установку або монтаж матеріальних цінностей, що входитимуть до складу основних фондів замовника або складових Чіп ГИН таких основних фондів, а також на створення нематеріальних активів, ніці'язаних з таким виготовленням, будівництвом, установкою або монтажем (іич пуг типу «інженіринг», науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт і її розробок), за умови, якщо такий контракт не планується завершити раніше цы через 9 місяців з моменту здійснення перших витрат або отримання авансу Ііп рсдоплати).

7 10.3. Виконавець самостійно визначає доходи і витрати, нараховані (Понесені) протягом звітного періоду у зв'язку із виконанням довгострокового ііпшору (контракту), використовуючи оціночний коефіцієнт виконання такого Іііігострокового контракту.

7 10.4. Оціночний коефіцієнт виконання довгострокового договору (контракту) «и питається як співвідношення суми фактичних витрат звітного періоду до суми *п іііі.них витрат, що плануються виконавцем при виконанні довгострокового кшпрпкту.

7 10.5. Доход виконавців у звітному періоді визначається як добуток Іііііпподоговірної ціни довгострокового договору (контракту) на оціночний *« фшцієнт виконання довгострокового контракту.

7 10.6. Витрати виконавця у звітному періоді визначаються на рівні фактично

оплачених (нарахованих) витрат, пов'язаних із виконанням довгострокової і договору (контракту) у такому звітному періоді.

7.10.7. Витрати і доходи, понесені (нараховані) виконавцем довгострокового договору (контракту) протягом звітного періоду, включаються до складу валової витрат або валових доходів такого виконавця за наслідками такого періоду в суми визначених підпунктами 7.10.5 та 7.10.6 цієї статті.

7.10.8. Для цілей оподаткування суми авансів або передоплат, надані виконавцю довгострокового договору (контракту), відносяться до складу валового доходу такого виконавця виключно у межах сум, визначених згідно із підпунктом 7.10.5 цього пункту.

7.10.9. Після завершення довгострокового договору (контракту) виконавцем, здійснює перерахунок сум податкових зобов'язань, попередньо визначених ним за наслідками кожного податкового періоду протягом строку виконання такої довгострокового договору (контракту), визначаючи фактичний коефіцієнт виконання довгострокового договору (контракту) як співвідношення витрат відповідних попередніх звітних періодів до фактичних загальних витрат понесених (нарахованих) виконавцем при виконанні довгострокового договору (контракту), та доход таких періодів як добуток кінцевої договірної ціни об'єкта довгострокового договору (контракту) на фактичний коефіцієнт виконання довгострокового договору (контракту).

У разі коли за наслідками перерахунку виявляється, що і шагни к подагку зави або занизив суму податкових зобов'язань, розраховану за наслідками буць-яі..... попереднього податкового періоду протягом виконання довгострокового договору (контракту), зазначене завищення або заниження враховується відповідно у зменшенні або збільшенні валового доходу такого платника податку в податковому періоді завершення довгострокового договору (контракту) із застосуванням до суми визначені різниці процента, що дорівнює 120 відсоткам ставки Національного банку України, на момент здійснення такого перерахунку, за строк діткої переплати чи недоплати»

При цьому відлік строку позовної давності починаєт ься з податкового періоду,» якому завершується довгостроковий договір (контракт).

7.10.10. Податкові звіти щодо результатів діяльності виконавцю довгострокового договору (контракту) за наслідками кожного податкового періоду надаються податковому органу за формою, що встановлюється центральним податковим органом.

7.10.11. У разі якщо об'єкт довгострокового контракту відноситься до основних фондів замовника, замовник у порядку, визначеному у статті 8 цього Закону збільшує балансову вартість відповідної групи основних фондів на суму коніін матеріальних або нематеріальних активів, що підлягають амортизації, які нараховані виконавцю у вигляді авансів (передоплати) або вартості об'єкта довгострокового договору (контракту) чи його частини, що передані на баланс замовника, і

У разі якщо об'єкт довгострокового договору (контракту) не відноситься до складу основних фондів замовника, замовник збільшує валові витрати звітний періоду на суму коштів, матеріальних або нематеріальних активів, нарахованих»

визначених у абзаці «б» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповорої їм фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань;

пасивних доходів;

коштів або майна, які надходять таким неприбутковим організаціям, пін проведення їх основної діяльності, з урахуванням положень підпункту 7.11 П цієї статті.

7.11.4. Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організації визначених у абзаці «в» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів, які надходять до кредитних спілок та пенсійних фондів у вигляді вік Мі на додаткове пенсійне забезпечення або внесків на інші потреби, передбач* законодавством;

пасивних доходів, отриманих з джерел, визначених законодавством іі)* кредитні спілки та пенсійні фонди.

7.11.5. Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організації визначених у абзаці «г» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді коштів або майна і* надходять таким неприбутковим організаціям від проведення їх основної* діяльності та у вигляді пасивних доходів.

7.11.6. Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організації визначених у абзаці «д» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

разових або періодичних внесків засновників та членів;

пасивних доходів.

7.11.7. Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організації визначених у абзаці «е» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповорої* фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань;

будь-яких інших доходів від надання культурних послуг, а також пасивних доходів.

Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організації визначених в абзаці «є» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді внесків, копій їй ■ майна, які надходять таким неприбутковим організаціям для забезпечення іюїї їх основної діяльності, та у вигляді пасивних доходів.

7.11.8. Доходи або майно неприбуткових організацій, за винятком неприбуткових організацій, визначених у абзацах «а» та «в» підпункту 7.11 П і підлягають розподілу між їх засновниками або учасниками та не міч® використовуватися для вигоди будь-якого окремого засновника або учасника і** неприбуткової організації, її посадових осіб (крім оплати їх праці та відрину® на соціальні заходи).

Доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «а» підпункту ПІ у тому числі доходи закладів і установ освіти, науки, культури, охорони здіїїї атакож архівних установ, які утримуються за рахунок бюджету, зараховую їм складу кошторисів (на спеціальний рахунок) на утримання таких неприбу і«® організацій і використовуються виключно на фінансування видатків шІВ

кошторису (включаючи фінансування господарської діяльності згідно з їх 11 нт у гами), розрахованого та затвердженого у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

У разі коли за наслідками звітнього (податкового) року доходи кошторису на підприємстві зазначених організацій перевищують суму визначених кошторисом кірріг, сума перевищення враховується у складі кошторису наступного року.

При цьому з суми перевищення доходів над витратами зазначених *і* прибуткових організацій податок на прибуток, передбачений у пункті 10.1 статті 11 цього Закону, не сплачується.

І Серелік платних послуг, які можуть надаватись зазначеними закладами, «і і оновлюється Кабінетом Міністрів України.

' I (і іходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «в» підпункту 7.11.1, Iіоділяються виключно між їх засновниками (учасниками) у порядку, ||і оновленому відповідним законодавством.

М 1.9. У разі коли доходи неприбуткових організацій, отримані протягом ■ і Ного (податкового) року з джерел, визначених відповідними підпунктами ' іі - 7.11.7, на кінець першого кварталу наступного за звітним року ііують 25 відсотків від загальних валових доходів, отриманих протягом П»іію звітнього (податкового) року, така неприбуткова організація зобов'язана Жм и пги податок з нерозподіленої суми прибутку за ставкою 30 відсотків до Нми такого перевищення. Внесення до бюджету зазначеного податку ■ііі* пінється за результатами першого кварталу наступного за звітним року у

І»ї іі. встановлені для інших платників податку.

Пі' іалежно від положень абзацу першого цього підпункту, у разі коли Іфіїбуткова організація отримує дохід з джерел, інших ніж визначені •інііідними підпунктами 7.11.2 - 7.11.7 цього пункту, така неприбуткова I мі 11 іпція зобов'язана сплатити податок на прибуток, який визначається як сума лінів, отриманих з таких інших джерел, зменшена на суму витрат, пов'язаних ніриманням таких доходів, але не вище суми таких доходів.

При підрахунку суми перевищення доходів над витратами згідно із абзацом ПШМ цього підпункту, а також при визначенні сум оподатковуваного прибутку іп і н абзацом другим цього підпункту сума амортизаційних відрахувань не »н кується. МІ 10. З метою оподаткування центральний податковий орган веде реєстр пгіприбуткових організацій, які звільняються від оподаткування згідно з інм ііііями цієї статті.

Цкрікивна реєстрація неприбуткових організацій здійснюється у порядку, імпиченому відповідним законодавством.

*1111 У разі ліквідації неприбуткової організації її активи повинні бути Пін 11 іншій неприбутковій організації відповідного виду або зараховані до доходу К»іу

П 12. Центральний податковий орган встановлює порядок обліку і подання іншої звітності про використання коштів неприбуткових організацій та 297

вирішує питання про виключення організацій з реєстру неприбуткових організацій і оподаткування їх доходів у разі порушення ними положень цього Закону та інших законодавчих актів про неприбуткові організації. Рішення центрального податкового органу можуть бути оскаржені в судовому порядку

7.11.13. Під терміном «державні послуги» слід розуміти будь-які платні послуги і обов'язковість отримання яких встановлюється законодавством та які наданим і фізичним чи юридичним особам органами виконавчої влади, органами місцевих самоврядувань та створеними ними установами і організаціями, що утримують за рахунок коштів відповідних бюджетів. До терміну «державні послуги» не включаються податки, збори (обов'язкові платежі), визначені Законом України «Про систему оподаткування».

Під терміном «пасивні доходи» слід розуміти доходи, отримані у вигляді процентів, дивідендів, страхових виплат і відшкодувань, а також роялті.

Під терміном «основна діяльність» слід розуміти діяльність неприбуткових організацій з надання благодійної допомоги, просвітніх, культурних, науково-освітніх та інших подібних послуг для суспільного споживання, зі створення системи соціального самозабезпечення громадян та для інших цілей, передбачених статутними документами, укладеними на підставі норм відповідних законів про неприбуткові організації. Статутні документи неприбуткової організації повинні містити вичерпний перелік видів їх діяльності. До основної діяльності не включаються будь-які операції з продажу товарів (робіт, послуг) неприбутковими організаціями, визначеними абзацами «в» і «г» підпункту 7.11 і особам, іншим ніж засновники, учасники або члени (їх уповноважені особи) громадських неприбуткових організацій.

7.12. Особливості оподаткування підприємств та організацій громадянських організацій інвалідів

7.12.1. Звільняється від оподаткування прибуток підприємств та організацій громадянських організацій інвалідів, майно яких є їх власністю, отриманий при продажу товарів (робіт, послуг), крім піддакцизованих товарів та прибутку, одержаний від грального бізнесу, де протягом попереднього звітного (податкового) періоду кількість інвалідів, які мають там основне місце роботи, становить не менше відсотків загальної чисельності працюючих за умови, що фонд оплати праці і ШИ інвалідів становить протягом звітного періоду не менше 25 відсотків сукупальних витрат на оплату праці, що відносяться до складу валових вищів виробництва (обігу).

Зазначені підприємства та організації громадянських організацій інвалідів мають право застосовувати цю пільгу за наявності дозволу на право користування цю пільгою, який надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств і організацій громадянських організацій інвалідів відповідно до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Підприємства та організації, на які поширюється дія цього підпункту реєструються у відповідному органі податкової служби у порядку, передбаченому для платників цього податку.

7.13. Особливості оподаткування окремих платників податку

7.13.1. Звільняється від оподаткування прибуток підприємств, отриманий від продажу на митній території України спеціальних продуктів дитячого харчування власного виробництва, спрямований на збільшення обсягів виробництва та зменшення роздрібних цін таких продуктів.

Перелік спеціальних продуктів дитячого харчування встановлюється Кабінетом Міністрів України.

7.13.2. На період підготовки до зняття і зняття з експлуатації енергоблоків Чорнобильської АЕС та перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему звільняється від оподаткування прибуток Чорнобильської АЕС, якщо ці кошти використовуються на фінансування робіт з підготовки до зняття і зняття Чорнобильської АЕС з експлуатації та перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему.

У разі порушення цільового використання коштів платник податку юбов'язаний визначити прибуток, не оподаткований у зв'язку з наданням податкових пільг, та оподаткувати його у поточному податковому періоді, а також і платити пеню у розмірах та за період, визначені законодавством України.

7.13.3. Звільняється від оподаткування прибуток підприємств, отриманий за рахунок міжнародної технічної допомоги, яка надається на безоплатній та і те «поворотній основі для подальшої експлуатації, підготовки до зняття і зняття енергоблоків Чорнобильської АЕС з експлуатації, перетворення об'єкта «Укриття» ші екологічно безпечну систему та забезпечення соціального захисту персоналу Чорнобильської АЕС і населення міста Славутич.

У разі порушення цільового використання міжнародної технічної допомоги ішержувач її зобов'язаний збільшити податкові зобов'язання, а також сплатити пенню, нараховану на суму отриманих пільг, виходячи з 120 відсотків облікової 11 пики Національного банку України, що діяла на день збільшення зобов'язань, і і іа період від дати отримання пільг до дати збільшення зобов'язань у иі нповленому законодавством порядку.

7.13.4. Підпункт 7.13.4 статті 7 виключено

7.13.4. Оподатковується у розмірі 50 відсотків від діючої ставки прибуток шинників податків від проведення науково-дослідних і реставраційних робіт у і форі охорони культурної спадщини.

7.13.5. Звільняються від оподаткування доходи заготівельних підприємств «І ц продажу відповідно до закону окремих видів відходів як вторинної сировини М переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України.

7.13.6. Звільняються від оподаткування доходи у вигляді коштів, матеріальних Цінностей та нематеріальних активів, одержані позашкільними навчальними І Ці» пцдами, незалежно від підпорядкування, типу і форми власності, від здійснення ••»> ка здійснення діяльності, передбаченої їх статутом.

7 14. Особливості оподаткування інноваційної діяльності інноваційних ш иірів, внесених до державного реєстру

7 14.1. Оподатковується у розмірі 50 відсотків від діючої ставки прибуток від

продажу інноваційного продукту, заявленого при реєстрації в інноваційних центрах, що створені відповідно до закону.

7.14.2. Пільги, визначені у підпункті 7.14.1, діють перші три роки після державної реєстрації продукції як інноваційної.

7.15. Порядок віднесення спеціальних продуктів дитячого харчування до продукції власного виробництва, що передбачено підпунктом 7.13.1 цієї статті, визначається Кабінетом Міністрів України.

Податкова звітність підприємств, обумовлених пунктами 7.12, 7.13 і 7.14 цієї статті, здійснюється у порядку, встановленому центральним податковим органом

7.16. Не включаються до валових доходів кошти, отримані Державною адміністрацією залізничного транспорту України (Укрзалізницею), а також залізницями від підприємств, організацій та їх структурних підрозділів, ям перебувають у функціональному підпорядкуванні Укрзалізниці та залізниць, що перераховуються ними за рахунок чистого прибутку, який залишається у розпорядженні таких підприємств за результатами звітного періоду після сплати всіх зобов'язань, у тому числі податків, зборів (обов'язкових платежів), строк погашення яких настав.

У разі коли за рішенням Укрзалізниці здійснюється передача рухомого складу залізничного транспорту загального користування від одного підрозділу залізниці іншому або від однієї залізниці іншій, балансова вартість відповідної групи основних фондів, передбачених статтею 8 цього Закону, не змінюється, а така передача не вважається операцією з безоплатної передачі товарів (робіт, послуг) і не збільшує валових доходів платника податку.

7.17. Особливості оподаткування прибутку, отриманого від виконання угоди про розподіл продукції.

Установити, що оподаткування прибутку, одержаного платником податку від виконання угоди про розподіл продукції, здійснюється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про угоди про розподіл продукції».

7.18. До валових витрат платників податку відносяться суми, спрямовані на реінвестування або інвестування розвитку виробництва боєприпасів, їх елементів та виробів спецмімії. Ця сума не може перевищувати суми прибутку, яку одержав би платник податку, не включаючи цю суму реінвестування, інвестування до валових витрат.

7.19. Тимчасово до 1 січня 2003 року не включаються до складу валових доходів платника податку доходи, отримані від продажу видавничої продукції замовнику або безпосередньому споживачу.

7.20. Платники податку, зазначені у пунктах 7.11-7.13, 7.19 цієї статті, ведуть окремий облік доходів, які не включаються до складу валових доходів або звільнюються від оподаткування згідно з нормами зазначених пунктів. При цьому до складу валових витрат таких платників податку не включаються витрати понесені у зв'язку із одержанням таких звільнених доходів;

балансова вартість покупних товарів, матеріалів, сировини, комплектуючу

пиробів та напівфабрикатів на складах, у незавершеному виробництві та залишках ютової продукції, які використовуються для одержання таких звільнених доходів, не бере участі у розрахунку приросту (убутку) балансової вартості згідно із пунктом ■і 9 статті 5 цього Закону;

сума амортизаційних відрахувань, нарахованих на відповідну групу основних фондів, що використовуються для отримання таких звільнених доходів, не приховується у зменшенні скоригованого валового доходу згідно із пунктом 3.1 і Гаїті 3 цього Закону. У разі коли основні фонди використовуються як для і держання звільнених доходів, так і для інших доходів, які підлягають включенню до складу валових доходів згідно з цим Законом на загальних підставах, і коригований валовий дохід платника податку підлягає зменшенню на частку і.пальної суми нарахованих амортизаційних відрахувань, яка так відноситься до ідеальної суми нарахованих амортизаційних відрахувань звітного періоду, як сума походів, що підлягає включенню до складу валових доходів згідно з цим Законом на загальних підставах, відноситься до загальної суми валових доходів з урахуванням звільнених.

У такому ж порядку ведеться окремий облік результатів фінансово-господарської діяльності за доходами, які враховуються у визначенні об'єкта оподаткування, що оподатковується за ставкою нижчою, ніж визначена у пункті 10.1 статті 10 цього Закону.

Стаття 8. Амортизація

8.1. Визначення амортизації

8.1.1. Під терміном «амортизація» основних фондів і нематеріальних активів * під розуміти поступове віднесення витрат на їх придбання, виготовлення або поліпшення, на зменшення скоригованого прибутку платника податку у межах норм амортизаційних відрахувань, установлених цією статтею.

8.1.2. Амортизації підлягають витрати на:

придбання основних фондів та нематеріальних активів для власного пиробничого використання, включаючи витрати на придбання племінної худоби іп придбання, закладення і вирощування багаторічних насаджень до початку Плодоношення;

самостійне виготовлення основних фондів для власних виробничих потреб, іключаючи витрати на виплату заробітної плати працівникам, які були зайняті іп виготовленні таких основних фондів;

проведення всіх видів ремонту, реконструкції, модернізації та інших видів поліпшення основних фондів;

Абзац 5 підпункту 8.1.2 виключено

поліпшення якості земель, не пов'язаних з будівництвом.

8.1.3. Не підлягають амортизації та повністю відносяться до складу валових пнграт звітного періоду витрати платника податку на:

придбання і відгодівлю продуктивної худоби;
вирощування багаторічних плононосних насаджень;

придбання основних фондів або нематеріальних активів з метою їх подальшої і> продажу іншим особам чи їх використання як комплектуючих (складових часі іш І інших основних фондів, призначених для подальшого продажу іншим особам, утримання основних фондів, що знаходяться на консервації.

8.1.4. Не підлягають амортизації та провадяться за рахунок відповідних джері * фінансування:

витрати бюджетів на будівництво та утримання споруд благоустрою й житі> будинків, придбання і збереження бібліотечних і архівних фондів;

витрати бюджетів на будівництво та утримання автомобільних дорн загального користування;

витрати на придбання та збереження Національного архівного фонду України а також бібліотечного фонду, що формується та утримується за рахунок бюджеті> бібліотечних і архівних фондів;

витрати на придбання, ремонт, реконструкцію, модернізацію або інші поліпшення невиробничих фондів.

Під терміном «невиробничі фонди» слід розуміти капітальні активи, ям ш використовуються у господарській діяльності платника податку. До та*и невиробничих фондів відносяться:

капітальні активи (або їх структурні компоненти), які підпадають ні» визначення групи 1 основних фондів згідно із підпунктом 8.2.2 цієї стани включаючи орендовані;

капітальні активи, які підпадають під визначення груп 2 і 3 основних фон н- згідно із підпунктом 8.2.2 цієї статті, які є невід'ємною частиною, розміщені ніь використовуються для забезпечення діяльності невиробничих фондів, ш підпадають під визначення групи 1 основних фондів або вилучені з місця веденні господарської діяльності платника податку та передані у безоплатне користуванн* особам, які не є платниками цього податку.

Порядок бухгалтерського обліку вартості невиробничих фон ■ установлюється Міністерством фінансів України. Такий бухгалтерський оігії» ведеться окремо від податкового обліку та не впливає на податкові зобов'язанні платника податку.

До валових доходів платника податку у разі продажу невиробничих фонипн включаються доходи, отримані (нараховані) від продажу, а до валових витриі сума витрат, пов'язаних із придбанням (виготовленням) таких невиробничив фондів (без врахування зносу) та їх поліпшенням.

8.2. Визначення основних фондів та їх груп

8.2.1. Під терміном «основні фонди» слід розуміти матеріальні цінності,* використовуються у господарській діяльності платника податку протягом пери*- який перевищує 365 календарних днів з дати введення в експлуатацію ні» матеріальних цінностей, та вартість яких поступово зменшується у зв'язи фізичним або моральним зносом.

Ця стаття не регулює порядок віднесення на витрати виробництва (оЛін платника податку витрат на придбання матеріальних цінностей, віднесених її

і рішенням Кабінету Міністрів України до категорії малоцінних та швидкозношуваних предметів.

8.2.2. Основні фонди підлягають розподілу за такими групами:

група 1 - будівлі, споруди, їх структурні компоненти та передавальні пристрої, її тому числі жилі будинки та їх частини (квартири і місця загального користування);

група 2 - автомобільний транспорт та вузли (запасні частини) до нього; меблі; побутові електронні, оптичні, електромеханічні прилади та інструменти, включаючи електронно-обчислювальні машини, інші машини для автоматичного і>і іроблення інформації, інформаційні системи, телефони, мікрофони та рації, інше конторське (офісне) обладнання, устаткування та приладдя до них;

група 3 - будь-які інші основні фонди, не включені до груп 1 і 2.

8.3. Порядок визначення та нарахування сум амортизаційних відрахувань

8.3.1. Суми амортизаційних відрахувань звітного періоду визначаються шляхом шс тосування норм амортизації, визначених пунктом 8.6 цієї статті, до балансової прптості груп основних фондів на початок звітного періоду.

Суми амортизаційних відрахувань вилученню до бюджету не підлягають, а нікож не можуть бути базою для нарахування будь-яких податків, зборів і обов'язкових платежів).

8.3.2. Балансова вартість ірупи основних фондів на початок звітного періоду І "враховується за формулою:

$$B(a) = B(a-1) + П(a-1) - В(a-1) - А(a-1), \text{ де}$$

$B(a)$ - балансова вартість групи на початок звітного періоду;

$B(a-1)$ - балансова вартість групи на початок періоду, що передував звітному;

$П(a-1)$ - сума витрат, понесених на придбання основних фондів, здійснення пініз ального ремонту, реконструкцій, модернізацій та інших поліпшень основних фондів протягом періоду, що передував звітному;

$В(a-1)$ - сума виведених з експлуатації основних фондів протягом періоду, що передував звітному;

$А(a-1)$ - сума амортизаційних відрахувань, нарахованих у періоді, що передував «пішому.

8.3.3. Платники податку всіх форм власності мають право застосовувати ш< ірічну індексацію балансової вартості груп основних фондів та нематеріальних да і пнів на коефіцієнт індексації, який визначається за формулою:

$$K_i = [I(a-1) - 100] : 100, \text{ де}$$

$I(a-1)$ - індекс інфляції року, за результатами якого провадиться індексація.

Якщо значення K_i не перевищує одиниці, індексація не провадиться.

У разі коли платник податку застосував коефіцієнт індексації, такий платник Ницігтку зобов'язаний визнати капітальний доход у сумі, що дорівнює різниці Між балансовою вартістю відповідної групи основних фондів (нематеріальних пі і пнів), визначеною на початок звітного року із застосуванням коефіцієнта Індексції, і балансовою вартістю такої групи основних фондів (нематеріальних і» і пнів) до такої індексації.

Зазначений капітальний дохід належить до складу валових доходів платник» податку кожного звітного кварталу звітного року в сумі, яка дорівнює одній четвертій відсотка річної норми амортизації відповідної групи основних фондів (нематеріальних активів) від суми капітального доходу такої групи (нематеріального активу).

При застосуванні прискореного методу амортизації, визначеного підпунктом 8.6.2 цієї статті, коефіцієнт індексації не застосовується.

8.3.4. Облік балансової вартості основних фондів, які підпадають під визначення групи 1, ведеться по кожній окремій будівлі, споруді або і» структурному компоненту та в цілому по групі 1 як сума балансових вартості И окремих об'єктів такої групи.

8.3.5. Облік балансової вартості основних фондів, які підпадають ППЛ визначення груп 2 і 3, ведеться за сукупною балансовою вартістю відповідної групи основних фондів незалежно від часу введення в експлуатацію такт основних фондів. При цьому окремий облік балансової вартості індивідуалі.іі* матеріальної цінності, що входить до складу основних фондів групи 2 або грі ш 3, з метою оподаткування не ведеться.

8.3.6. Порядок бухгалтерського обліку балансової вартості груп основин фондів установлюється Міністерством фінансів України.

8.3.7. Амортизація окремого об'єкта основних фондів групи 1 провадите до досягнення балансовою вартістю такого об'єкта ста неоподатковуване» мінімумів доходів громадян. Залишкова вартість такого об'єкта відноситься ■ складу валових витрат за результатами відповідного податкового періоду і вартість такого об'єкта прирівнюється до нуля.

8.3.8. Амортизація основних фондів груп 2 і 3 провадиться до досяпінгИ» балансовою вартістю групи (нульового значення).

8.3.9. Для амортизації нематеріальних активів застосовується лінійний мста за яким кожний окремий вид нематеріального активу амортизується рівним» частками виходячи з його первісної вартості з урахуванням індексації згідне¹» підпунктом 8.3.3 цієї статті протягом строку, який визначається платником полин самостійно виходячи із строку корисного використання таких нематеріаліп.ііНі активів або строку діяльності платника податку, але не більше 10 рив* безперервної експлуатації.

Амортизаційні відрахування провадяться до досягнення залишковою варі* <* нематеріального активу нульового значення.

8.4. Порядок збільшення та зменшення балансової вартості груп осііопе* фондів

8.4.1. У разі здійснення витрат на придбання основних фондів баянним вартість відповідної групи збільшується на суму вартості їх придбаніи» урахуванням транспортних і страхових платежів, а також інших витрат, появ»*» у зв'язку з таким придбанням, без урахування сплаченого податку на д<*и вартість, у разі коли платник податку на прибуток підприємств зареєстроВІИ платником податку на додану вартість.

8.4.2. У разі здійснення витрат на самостійне виготовлення основних фондів платником податку для власних виробничих потреб балансова вартість відповідної групи основних фондів збільшується на суму всіх виробничих витрат, понесених платником податку, що пов'язані з їх виготовленням та введенням в експлуатацію, а також витрат на виготовлення таких основних фондів, що мають інші джерела фінансування, без урахування сплаченого податку на додану вартість, у ріпі коли платник податку на прибуток підприємств зареєстрований платником Податку на додану вартість.

8.4.3. У разі виведення з експлуатації окремих об'єктів основних фондів групи I у зв'язку з їх продажем балансова вартість групи I зменшується на суму балансової вартості такого об'єкта.

(сума перевищення виручки від продажу над балансовою вартістю окремих об'єктів основних фондів групи I та нематеріальних активів включається до цільових доходів платника податку, а сума перевищення балансової вартості над

■ Виручкою від такого продажу включається до валових витрат платника податку.

8.4.4. У разі виведення з експлуатації основних фондів груп 2 і 3 у зв'язку з їх ліквідацією балансова вартість групи зменшується на суму вартості проданих основних фондів (вартості продукції, робіт, послуг, отриманих платником податку

■ у межах бартерних (товарообмінних) операцій). Якщо сума вартості основних

■ II" ні ні в дорівнює або перевищує балансову вартість відповідної групи, її балансова вартість порівнюється до нуля, а сума перевищення включається до валового доходу платника податку відповідного періоду.

8.4.5. У разі виведення з експлуатації окремого об'єкта основних фондів групи III у зв'язку з його ліквідацією, капітальним ремонтом, реконструкцією та ліквідацією за рішенням платника податку або Кабінету Міністрів України балансова вартість такого об'єкта для цілей амортизації порівнюється до нуля. Ціні цьому амортизаційні відрахування не нараховуються.

Інорodne введення основних фондів після проведення їх капітального ремонту, модернізації або модернізації здійснюється у порядку, встановленому підпунктом 14 цієї статті.

8.4.6. У разі виведення з експлуатації окремих фондів груп 2 і 3 у зв'язку з їх ліквідацією, капітальним ремонтом, реконструкцією, модернізацією та ліквідацією за рішенням платника податку або Кабінету Міністрів України балансова вартість груп не змінюється.

Інорodne введення таких основних фондів в експлуатацію після проведення ліквідаційного ремонту, реконструкції та модернізації збільшує баланс групи тільки на суму витрат, пов'язаних з цими роботами.

8.4.7 Якщо на початок звітного кварталу групи 2 і 3 основних фондів не включено матеріальних цінностей, балансова вартість такої групи відноситься до суми витрат платника податку такого звітного періоду. Норми цього підпункту застосовуються при визначенні платником податку амортизаційних відрахувань на суму поліпшень основних фондів, одержаних в оперативний лізинг (наприклад, лізинг).

8.4.8. У разі вимушеної заміни основних фондів, якщо з не залежних нь| платника податку обставин вони (чи їх частина) зруйновані, вкрадені чи підлягають знесенню або платник податку змушений відмовлятися ні • використання таких основних фондів з обставин загрози чи неминучої заміни, зруйнування або знесення (за умови підтвердження наявності такої загрози ППП неминучості у порядку, визначеному законодавством), платник податку в звітнo® періоді, на який припадає така заміна:

а) збільшує валові витрати на суму балансової вартості окремого об'єкту * основних фондів групи 1, який підлягає вимушеній заміні, а вартість такого об'єкту < к П прирівнюється до нуля;

б) не змінює балансову вартість груп 2 і 3 для таких обставин стосовно основних фондів цих груп.

8.4.9. У разі коли страхова організація або інша юридична чи фізична особі визнана винною у заподіяній шкоді, компенсує платнику податку втрати, пов'язані з вимушеною заміною основних фондів, платник податку в податковий період на який припадає така компенсація:

а) збільшує валовий дохід на суму компенсації за основні фонди групи 1.

б) зменшує баланс відповідної групи основних фондів на суму компенсації і основні фонди груп 2 і 3.

8.4.10. У разі якщо платник податку приймає рішення про ліквідацію окремого об'єкта® основних фондів групи 1, не пов'язане з обставинами, обумовленими підпунктом **841** цієї статті, балансова вартість такого об'єкта не відноситься до валових витрат|Мі і відшкодовується за рахунок власних джерел платника податку.

8.5. Порядок обліку основних фондів, наданих в лізинг (оренду)

8.5.1. Балансова вартість відповідної групи основних фондів не зменшується на вартість основних фондів, які надаються платником податку в оперативний лізинг (оренду).

8.5.2. Балансова вартість відповідної групи основних фондів зменшується на вартість основних фондів, які надаються платником податку у фінансовий лізинг (оренду) у порядку передбаченому для продажу основних фондів. При цьому лізингоотримувач (орендар) збільшує балансову вартість відповідної групи основних фондів у порядку, передбаченому для придбання основних фондів.

8.6. Норми амортизації

8.6.1. Норми амортизації встановлюються у відсотках до балансової вартості кожної з груп основних фондів на початок звітного (податкового) періоду в ті самі розмірі (в розрахунку на календарний квартал):

група 1 - 1,25 відсотка;

група 2 - 6,25 відсотка;

група 3 - 3,75 відсотка.

8.6.2. Платник податку може самостійно прийняти рішення про застосування прискореної амортизації основних фондів групи 3, придбаних після набрання чинності цим Законом за такими нормами (у розрахунку на календарний рік)

1- й рік експлуатації - 15 відсотків;

витрат платника податку, на балансі якого перебувають такі запаси (родовита > та підлягають амортизації.

9.2. Перелік витрат, що включаються до окремої групи витрат платниці податку, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

9.3. Облік балансової вартості витрат, пов'язаних з видобутком корисно* копалин, ведеться по кожному окремому родовищу (кар'єру, шахті, свердловині) Порядок такого обліку встановлюється Міністерством фінансів України.

9.4. Сума амортизаційних відрахувань звітного періоду на витрати, пов'язані з видобутком корисних копалин (за винятком свердловин, що використовують!» для розробки нафтових та газових родовищ), розраховується за формулою:

$$C(a) = B(a) \times O(a): O(z), \text{ де}$$

C(a) - сума амортизаційних відрахувань за звітний квартал;

B(a) - балансова вартість групи на початок звітного періоду, яка дорівнює балансовій вартості групи на початок кварталу, що передує звітному, збільшенні на суму витрат на розвідку (дорозвідку) та облаштування запасів (родовищ) корисних копалин, понесених протягом попереднього кварталу;

O(a) - обсяг (у натуральних величинах) корисних копалин, факти¹..... видобутих протягом звітного кварталу;

O(z) - загальний розрахунковий обсяг (у натуральних величинах) видобуті* корисних копалин на відповідному родовищі, який визначається за методикіні що затверджується Кабінетом Міністрів України.

Платники податку всіх форм власності мають право застосувати щорічні індексацію балансової вартості витрат, пов'язаних з видобутком корисні» копалин, на коефіцієнт індексації, який нараховується за формулою:

$$KI = [I(a-1) - 10]: 100, \text{де}$$

I(a-1) - індекс інфляції, за результатами якої провадиться індексація.

Якщо значення Kі не перевищує одиниці, індексація не провадиться.

У разі коли платник податку застосував коефіцієнт індексації, такий плани* податку зобов'язаний визнаги капітальний доход у сумі, що дорівнює різни між балансовою вартістю витрат, пов'язаних з видобутком корисних копа чи яка визначена на початок звітного року із застосуванням коефіцієнта індексації балансовою вартістю таких витрат до такої індексації.

Значений капітальний доход відноситься до складу валових доходів платив подагку кожного звітного кварталу звітного року в сумі, яка визначається ■ добуток суми капітального доходу на коефіцієнт, що дорівнює O(ap):O(z):4, ДМ

O(ap) - обсяг (у натуральних величинах) корисних копалин, факти мі видобутих протягом року, що передував звітному;

O(z) - загальний розрахунковий обсяг (у натуральних величинах) видобуїк корисних копалин на відповідному родовищі.

9.5. Норми амортизації для свердловин, що використовуються для розрий* нафтових та газових родовищ, встановлюються у відсотках до їх первісної варі В у такому розмірі (в розрахунку на рік):

1-й рік експлуатації - 10 відсотків;

- 2- й рік експлуатації-18 відсотків;
- 3- й рік експлуатації - 14 відсотків;
- 4- й рік експлуатації -12 відсотків;
- 5- й рік експлуатації - 9 відсотків;
- 6- й рік експлуатації - 7 відсотків;
- 7- й рік експлуатації - 7 відсотків;
- 8- й рік експлуатації - 7 відсотків;
- 9- й рік експлуатації- 7 відсотків;
- 10- й рік експлуатації - 6 відсотків;
- 11- й рік експлуатації - 3 відсотки.

Платники податку мають право протягом звітного року віднести до валових витрат і дадь-які виграти, пов'язані із проведенням ремонту, реконструкції, модернізації та іншим поліпшенням свердловин, що використовуються для розробки нафтових та газових іхидовищусумі, що не перевищує Ювідсотків первісної вартості окремої свердловини.

Витрати, що перевищують зазначену суму, включаються до балансової вартості ірупи 3 основних фондів та підлягають амортизації згідно із підпунктом 8.6.1 > і іпті 8 цього Закону.

Індексція балансової вартості свердловин, що використовуються для розробки нафтових та газових родовищ, не провадиться.

9.6. У разі коли діяльність, пов'язана з розвідкою (дорозвідкою) запасів (родовищ) корисних копалин, не привела до їх відкриття або платником податку гуло прийнято рішення щодо недоцільності проведення подальшої розвідки чи розробки таких запасів (родовищ) у зв'язку з їх економічною недоцільністю, іо іююляється віднесення витрат з такої розвідки (дорозвідки) чи розробки до і" паду валових витрат виробництва (обігу) поточного податкового періоду такого шинника податку. При цьому балансова вартість такої групи витрат, пов'язана з моюбутком корисних копалин, прирівнюється до нуля.

Стаття 10. Ставка податку

10.1. Прибуток платників податку, включаючи підприємства, засновані на чинності окремої фізичної особи, оподатковується за ставкою 30 відсотків до ні' < кта оподаткування.

10.2. Оподаткування доходів від грального бізнесу

10.2.1. Платник податку, який здійснює виплату виграшів у лотерею або інші »и зіі ігор чи розиграшів, які передбачають придбання особою права на участь у і її их іграх чи розиграшах до їх проведення, зобов'язаний утримувати та вносити ті Іюджету 30 відсотків від суми таких виграшів.

10.2.2. Незалежно від положень підпункту 10.2.1 цього пункту будь-яка особа, Ікп здійснює виплату особі у зв'язку із виграшем у казино, бінго, інші ігри у ||кні.пих місцях (домах), зобов'язана утримувати та вносити до бюджету 30 Цічітків від суми прибутку такої особи, який визначається як різниця між її ііімщами, отриманими у вигляді виграшів за відповідний робочий день, та

і ріпами, понесеними такою фізичною особою протягом такого робочого дня, Іиш'нзаними з таким виграшем, але не більше суми такого виграшу.

Порядок податкового обліку вигащів та витрат осіб, а також порядок звітної ІІ суб'єктів грального бізнесу встановлюються центральним податковим органом України.

10.2.3. Не підлягають оподаткуванню виграші у державні грошові лотереї Під державними грошовими лотереями слід розуміти лотереї, які передбачають наявність призового фонду у розмірах не менш як 50 відсотків від суми отримані' доходів, а також відрахувань до Державного бюджету України в розмірі не менш як 30 відсотків від доходів, що запишаються у розпорядженні після відрахуваїп до призового фонду.

Міністерство фінансів України встановлює вимоги щодо порядку фінансової" контролю за діяльністю з випуску та проведення лотерей. Податок на прибути», передбачений у пункті 10.1 цієї статті, не справляється із суми перевищені' доходів над витратами, пов'язаними з випуском та проведенням державші» лотерей.

Стаття 11. Правила ведення податкового обліку

11.1. Податкові періоди

Для цілей цього Закону використовуються такі періоди:

звітний (податковий) рік - період, який розпочинається 1 січня поточі..... року і закінчується 31 грудня поточного року;

звітний (податковий) квартал.

11.2. Дата збільшення валових витрат

11.2.1. Датою збільшення валових витрат виробництва (обігу) вважаєіМІ дата, яка припадає на податковий період, протягом якого відбувається будь-яМІ подій, що сталася раніше:

або дата списання коштів з банківських рахунків платника податку на оіпняф товарів (робіт, послуг), а в разі їх придбання за готівку - день їх видачі і юн* платника податку;

або дата оприбуткування платником податку товарів, а для робіт (послуї ІІ дата фактичного отримання платником податку результатів робіт (послуг).

11.2.2. У разі коли платник податку придбаває товари (роботи, послугиЦ використанням кредитних, дебетових карток або комерційних чеків, л;іш* збільшення валових витрат вважається дата оформлення відповідного рахуїї* (товарного чека).

11.2.3. Для товарообмінних (бартерних) операцій - дата здійснення закл к * (балансуючої) операції, що здійснюється після першої операції, визначеної її ні* з підпунктом 11.3.4 цієї статті.

У разі здійснення часткових поставок товарів (робіт, послуг) у ра w * заключної товарообмінної (бартерної) операції валові витрати платників і юлМ| відповідного податкового періоду збільшуються на вартість таких часі ми» поставок товарів (робіт, послуг).

11.3. Дата збільшення валового доходу

11.3.1. Датою збільшення валового доходу вважається дата, яка припиши я податковий період, протягом якого відбувається будь-яка з подій, що ст|Щ

або дата зарахування коштів від покупця (замовника) на банківський рахунок платника податку в оплату товарів (робіт, послуг), що підлягають продажу, у разі продажу товарів (робіт, послуг) за готівку - дата її оприбуткування в касі платника податку, а за відсутності такої - дата інкасації готівки у банківській установі, що обслуговує платника податку;

або дата відвантаження товарів, а для робіт (послуг) - дата фактичного надання результатів робіт (послуг) платником податку.

11.3.2. У разі здійснення торгівлі продукцією (валютними цінностями) або роботами (послугами) з використанням торговельних автоматів або іншого подібного обладнання, що не передбачає наявності касового апарата, контрольованого уповноваженою на це фізичною особою, датою збільшення нянового доходу вважається дата вилучення з таких торговельних апаратів або нп ііюного обладнання грошової виручки.

Правила інкасації зазначеної виручки встановлюються Національним банком України.

У разі коли торгівля продукцією (роботами, послугами) через торговельні «шмати здійснюється з використанням жетонів, карток або інших заміників ірішпі, датою збільшення валового доходу вважається дата продажу таких ■•гонів, карток або інших заміників гривні.

11.1.3. У разі коли торгівля продукцією (роботами, послугами) здійснюється І инкористанням кредитних або дебетових карток, дорожніх, комерційних, НІ нопальних або інших чеків, датою збільшення валового доходу вважається ІВині оформлення відповідного рахунку (товарного чека).

П 1.4. Датою збільшення валового доходу у разі здійснення бартерних ■нііііпрообмінних) операцій вважається будь-яка з подій, що сталася раніше:

и<n> дата відвантаження товарів, а для робіт (послуг) - дата фактичного надання В* п ". і агів робіт (послуг) платником податку;

[Жію дата оприбуткування товарів, а для робіт (послуг) - дата фактичного ■Цшпіння результатів робіт (послуг) платником податку.

П 1.5. Датою збільшення валового доходу в разі продажу товарів (робіт, ВЦн\т) і оплатою за рахунок бюджетних коштів є дата надходження таких коштів Іііп точний рахунок платника податку або дата отримання відповідної Іігнсаціїу будь-якому іншому вигляді, включаючи зменшення заборгованості «п платника податку за його зобов'язаннями перед таким бюджетом.

П 1.6. Датою збільшення валових доходів кредитора від здійснення кредитно- "пїтних операцій є дата нарахування процентів (комісійних) у строки, Цн'існі кредитним (деPOSITним) договором. У разі коли сума отриманих від Цинка (дебїтора) процентів (комісійних) перевищує їх нараховану суму І Цїпкове погашення зобов'язань по сплаті процентів (комісійних), валовий ни кредитора збільшується на суму фактично отриманих протягом податкового ЦПУ процентів (комісійних), а валові витрати дебітора збільшуються на таку и податковому періоді такого перерахування.

У разі коли дебітор затримує сплату процентів (комісійних), кредитор має право застосувати механізм врегулювання сумнівної (безнадійної) заборгованості! І, визначений пунктом 12.1 статті 12 цього Закону. При цьому метод нарахувань для визначення податкових зобов'язань кредитора за таким кредитом (депозитом) не застосовується до повного погашення дебітором заборгованості або списанні боргу чи його частини на збитки кредитора у порядку, встановленому цим Законом.

При наявності простроченої заборгованості по процентах при надходженні від дебітора коштів на погашення заборгованості за кредитом у першу чергу у погашається заборгованість по процентах.

Стаття 12. Безнадійна заборгованість

12.1. Порядок врегулювання сумнівної, безнадійної заборгованості

12.1.1. Платник податку - продавець товарів (робіт, послуг), у тому числі банк і небанківські фінансові установи, має право зменшити суму валового доходу звітного періоду на вартість відвантажених товарів (виконаних робіт, надані послуг), у разі коли покупець таких товарів (робіт, послуг) затримує без погодження з платником податку оплату їх вартості. Зазначене зменшення здійснюється у разі, якщо платник податку звернувся із заявою до суду (арбітражного суду) при стягненні заборгованості з такого покупця або про визнання покупця банкрутом а також у випадках, коли за поданням продавця нотаріус вчинив виконавчий напис про стягнення боргу з покупця чи стягнення заставленого майна.

12.1.2. У разі коли протягом наступних податкових періодів суд (арбітражний суд) не задовольняє з вини платника податку позов або задовольняє його частково, платник податку зобов'язаний збільшити валовий дохід відповідного податкового періоду на вартість відвантажених товарів (виконаних робіт, надані послуг) або її частину, що не визнана судом (арбітражним судом), та нарахувати пеню виходячи з діючої на момент такого збільшення облікової ставка Національного банку України, збільшеної в 1,2 рази. Зазначена пеня розраховується за строк з першого дня податкового періоду, наступного за періодом, проти якого відбулося зменшення валового доходу, до останнього дня податкового періоду, на який припадає збільшення валового доходу.

12.1.3. У разі коли платник податку оскаржує рішення суду (арбітражного суду) у порядку, встановленому Законом, збільшення валового доходу, передбаченого підпунктом 12.1.2 цієї статті, не відбувається до моменту прийняття остаточного рішення відповідним судовим органом.

12.1.4. Повідомлення про зменшення валового доходу та копія рішення суду про прийняття справи до провадження надсилаються податковому органу » правилами, встановленими центральним податковим органом.

12.1.5. У разі коли суд (арбітражний суд) приймає рішення на користь продавця, валові доходи такого продавця збільшуються на суму заборгованої фактично відшкодованої покупцем.

У разі коли протягом тридцяти календарних днів після прийняття зазначеного рішення покупець не повертає суму заборгованості, визнаної судом (арбітражним

судом), продавець звертається протягом наступних тридцяти календарних днів по арбітражного суду із заявою про визнання такого покупця банкрутом. При цьому валові доходи продавця не збільшуються на суму визнаної заборгованості покупця протягом строку судового розгляду справи. У разі коли продавець у іпшачений термін не подає заяву до арбітражного суду він зобов'язаний збільшити «плові доходи на суму заборгованості, визнаної судом (арбітражним судом).

Заборгованість, яка залишилась непогашеною після розподілу активів покупця, ви явленого банкрутом за рішенням суду (арбітражного суду), погашається у Порядку, передбаченому цією статтею.

12.2. Особливості покриття безнадійної заборгованості банками та ііібанківськими фінансовими установами

12.2.1. Будь-який банк, а також будь-яка небанківська фінансова установа, 11 порена згідно з нормами відповідних законів, крім страхових компаній (далі - фінансові установи), зобов'язані створювати страховий резерв для відшкодування можливих втрат по основному боргу (без процентів та комісій) за всіма видами црдтитів та інших активних операцій, які відносяться до їх господарської діяльності ігідно з законодавством.

12.2.2. З урахуванням положень підпункту 12.2.3 цієї статті створення і фахового резерву здійснюється фінансовою установою самостійно у розмірі, Нін гатньому для повного покриття ризиків неповернення основного боргу за кредитами (іншими видами заборгованості), визнаними нестандартними за Иргодикою, яка встановлюється для банків Національним банком України, адля іібанківських фінансових установ - Кабінетом Міністрів України, атакож за кредитами (іншими видами заборгованості), визнаними безнадійними згідно з Нормами цього Закону.

12.2.3. Розмір страхового резерву, що створюється за рахунок збільшення кйпониx витрат фінансової установи, не може перевищувати:

для комерційних банків - 20 відсотків від суми боргових вимог, а саме сукупної іЦторгованості за кредитами, гарантіями та поруками, фактично наданими Інн<чавленими на користь) дебіторам на останній робочий день звітного Нпіїіі'кового періоду;

¹ для небанківських фінансових установ - розміру, що встановлюється іііновідними законами про відповідну небанківську фінансову установу, але не літ.ше 30 відсотків від суми боргових вимог, а саме сукупних зобов'язань дебіторів ііідаи небанківської фінансової установи на останній робочий день звітного ■цинкового періоду.

І До суми зазначеної заборгованості не включаються зобов'язання дебіторів, * > 111111 і кають при здійсненні операцій, що не включаються до основної діяльності Ііііціісових установ.

І 11 ід терміном «основна діяльність» слід розуміти операції, визначені статтею І Ічмшу України «Про банки і банківську діяльність», а також відповідними '■ ■«! і ями законів про небанківські фінансові установи.

І 1.2.4. У разі коли за наслідками звітного податкового періоду відбувається

зменшення сукупного розміру нестандартних або безнадійних кредитів (інші* видів заборгованості) у зв'язку з їх переведенням до стандартної категорії чи її списанням до складу валових витрат платника податку за процедурою встановленою пунктом 12.3 цієї статті, або при зменшенні сум боргових вимін що використовується як база для визначення обмежень, встановлені* підпунктом 12.2.3 цього пункту, надлишкова сума страхового резерві направляється на збільшення валового доходу фінансової установи за наслідками такого звітного періоду.

12.2.5. Порядок і джерела створення та використання резервів (фондів) для страхування вкладів (депозитів) фізичних осіб встановлюються окремим законом

12.3. Порядок відшкодування сум безнадійної заборгованості за рахунок страхового резерву платника податку

12.3.1. Безнадійна заборгованість відноситься на валові виграли кредитори,) разі якщо термін позовної давності за відповідною угодою з дебітором минув до момпи. набрання чинності цим Законом. У випадках, коли термін позовної давності і и кредитною угодою не минув на момент набрання чинності цим Законом, безнадії* і* заборгованість відшкодовується за рахунок страхового резерву та включається до СКПІИ валових витрат у порядку, передбаченому іншими підпунктами цього пункту.

При цьому валовий доход дебітора збільшується на суму його заборгованої її по якій минув термін позовної давності у відповідний податковий період.

12.3.2. Безнадійна заборгованість за угодами, що передбачають виставленій векселя на користь кредитора в якості забезпечення боргових зобов'язань дебіт і >|М відшкодовується за рахунок страхового резерву кредитора за умови, ям* опротестований у неплатежі вексель залишається непогашеним протягом ■ календарних днів з моменту його опротестування та векселеотримувач поруш* справу про банкрутство векселедавця у арбітражному суді.

При цьому валовий доход векселедавця збільшується на суму опротестовани* в неплатежі векселя у податковому періоді, на який припадає 30-й календарі* день з моменту опротестування такого векселя.

12.3.3. Безнадійна заборгованість позичальника, визнаного банкрутові встановленому законодавством порядку, відшкодовується за рахунок страхови» резерву кредитора після прийняття арбітражним судом рішення про визнішн дебітора банкрутом. Кошти, отримані кредитором внаслідок заверіінн* ліквідаційної процедури та продажу майна позичальника, включаються до • і * валових доходів кредитора в податковий період їх надходження.

У разі коли кредитор надає кредит дебітору, проти якого порушено сири»* про банкрутство до моменту укладення кредитної угоди, та інформація іи порушення такої справи була оприлюднена (за винятком випадків надив* фінансових кредитів у межах процедури санації дебітора під заставу П* корпоративних прав) безнадійна заборгованість за кредитом погашастьє|| і рахунок власних коштів кредитора.

При цьому валовий доход дебітора, об'явленого банкрутом у встанови■>>*■* законодавством порядку, не збільшується на суму зазначеної безнадії*

іаборгованості.

12.3.4. Заборгованість, забезпечена заставою, погашається у порядку, передбаченому нормами Закону України «Про заставу».

Заставодержатель має право відшкодувати за рахунок страхового резерву частину заборгованості, що залишилася непогашеною внаслідок недостатності коштів, одержаних кредитором від продажу майна дебітора, переданого у заставу, і її за умови, що інші юридичні дії кредитора щодо примусового стягнення іншого майна позичальника не призвели до повного покриття заборгованості. Продаж майна, переданого у заставу, здійснюється лише через аукціони (публічні торги). В разі відчуження майна, переданого у заставу, іншими способами кредитор покриває збитки за рахунок прибутку, який залишається у його розпорядженні після оподаткування.

І Юрядок проведення аукціонів (публічних торгів) встановлюється Кабінетом Міністрів України.

12.3.5. Безнадійна заборгованість, яка виникла внаслідок неспроможності мсбітора погасити заборгованість у зв'язку з дією обставин непереборної сили ні >о стихійного лиха (форс-мажору), відшкодовується за рахунок страхового резерву кредитора за наявності будь-якого з нижче названих документів:

підтвердження Торгово-промислової палати України про настання обставин непереборної сили чи стихійного лиха на території України або

підтвердження уповноважених органів іншої держави, легалізованих консульськими установами України, у разі настання обставин непереборної сили чи стихійного лиха на території такої держави;

рішення Президента України про запровадження надзвичайної екологічної І і уації в окремих місцевостях України, затверджене Верховною Радою України, «По рішення Кабінету Міністрів України про визнання окремих місцевостей \ країни потерпілими від повені, посухи, пожежі та інших видів стихійного лиха іп< іючаючи рішення щодо визнання окремих місцевостей потерпілими від іпч нривятливих погодних умов, які потягли за собою втрату врожаю і ии.ськогопідарських культур в обсягах, які перевищують 30 відсотків від ■ і рднього врожаю за попередні п'ять календарних років.

І При цьому валовий дохід дебітора не збільшується на суму заборгованості, нно виникла внаслідок його неспроможності погасити таку заборгованість у ш ізку з дією обставин непереборної сили або стихійного лиха (форс-мажору), Протягом усього строку дії таких форс-мажорних обставин.

12.3.6. Прострочена заборгованість підприємств, установ і організацій, на мійно яких не може бути звернено стягнення (або тих, що не підлягають приватизації) згідно із законодавством України, відшкодовується за рахунок 111 дахового резерву кредитора у разі, якщо протягом 30 календарних днів з моменту іііііікнення прострочення зазначена заборгованість не була відшкодована коштами Державного бюджету України чи відповідних місцевих бюджетів або компенсована в будь-який інший спосіб.

І При цьому кредитор у строки, передбачені законодавством, зобов'язаний

звернутися до суду (арбітражного суду) з позовом щодо відшкодування збитки* отриманих у зв'язку з таким кредитуванням. У разі коли кредитор не звертаєт.єи до суду (арбітражного суду) протягом визначених законодавством строків або у разі коли суд (арбітражний суд) відмовляє у позові або залишає позовну заяву (в* І розгляду, кредитор зобов'язаний збільшити валові доходи на суму безнадійної заборгованості у відповідний податковий період.

12.3.7. Прострочена заборгованість фізичних осіб, визнаних у судовому порядку безвісно відсутніми або померлими, відшкодовується за рахунок страхового резерву кредитора за умови, якщо рішення суду про визнання фізичної особи безвісно відсутніми або померлими було прийнято пізніше дати укладені» кредитної угоди.

При цьому кредитор має здійснити юридичні заходи щодо стягнені» безнадійної заборгованості зі спадку такої фізичної особи у межах ти II процедурою, визначеною законодавством.

12.3.8. Прострочена заборгованість за договорами, визнаними у судовомі порядку повністю або частково недійсними з вини дебітора, відшкодовується **М** рахунок страхового резерву кредитора у разі, якщо дебітор не погаї заборгованість за зазначеними договорами протягом 30 календарних днів з ДНІ прийняття рішення суду про визнання їх повністю або частково недійсними

При цьому валовий дохід дебітора збільшується на суму такої заборговані . у податковий період, на який припадає рішення суду (арбітражного суду) що® визнання договорів повністю або частково недійсними з вини дебітора.

12.3.9. Прострочена заборгованість за договорами або їх частинами визнаними у судовому порядку недійсними з вини кредитора або з вини оГин сторін, погашається за рахунок повернення дебітором суми кредиторсьмИ заборгованості, а в разі її неповернення протягом 30 календарних днів - з прибуї м який залишається у розпорядженні кредитора після оподаткування.

При цьому валовий дохід дебітора збільшується на суму такої заборговані и н у податковий період, на який припадає рішення суду (арбітражного суду) **ЩШ** визнання договорів або їх частин недійсними з вини обох сторін.

12.3.10. Прострочена заборгованість фізичних осіб, стосовно яких оголоіпиф розшук у порядку, передбаченому Кримінально-процесуальним кодексом Укрпіїф відшкодовується за рахунок страхового резерву кредитора у разі, якщо протчи» 180 календарних днів з дня оголошення розшуку місце перебування такої фізичн» особи не встановлено.

12.3.11. Прострочена заборгованість юридичних осіб, стосовно керівніи» яких оголошено розшук у порядку, передбаченому Кримінально-процесуальній кодексом України, відшкодовується за рахунок страхового резерву кредитойїі разі, якщо протягом 180 календарних днів з дня оголошення розшуку міг- перебування цих осіб не встановлено.

12.3.12. У разі коли всі заходи щодо стягнення безнадійної заборговіпш* згідно з порядком, визначеним пунктом 12.3 цієї статті, не призвели • позитивного наслідку, банки та небанківські фінансові установи віднося® ■

пилові витрати таку заборгованість в частині, що не відшкодована за рахунок <■ грахового резерву, створеного відповідно до цієї статті.

12.4. Додаткові положення

12.4.1. У разі коли дебітор повністю або частково-погашає безнадійну іїюрганість, попередньо віднесена кредитором до складу валових витрат або іншої кодовану за рахунок страхового резерву згідно з положеннями пункту 12.1 і пункту 12.3 цієї статті, кредитор збільшує валовий доход на суму компенсації, і шержаної від дебітора, у податковий період, протягом якого відбулося повернення ш іначеної заборгованості або її частини.

12.4.2. У разі коли за висновком відповідного уповноваженого органу, піначеного підпунктом 12.3.5 пункту 12.3 цієї статті, обставини непереборної шли, стихійного лиха (форс - мажору) носять тимчасовий характер і не пніївають на діеспроможність дебітора сплатити заборгованість після їх і.ікінчення, кредитор зобов'язаний надати претензію дебітору стосовно сплати «І іначеної заборгованості протягом 30 календарних днів після закінчення діїтаких обставин непереборної сили. У випадку, якщо дебітор не погасив зазначену іїП'юрганість або кредитор не звернувся з позовом до суду (арбітражного суду) і госовно стягнення такої заборгованості протягом строків, визначених шюнодавством, валові доходи кредитора і дебітора збільшуються на суму ІІ іначеної заборгованості.

12.4.3. У разі коли фізична особа - дебітор, визнана у судовому порядку ії- тісно відсутньою або померлою, заявляється, кредитор зобов'язаний здійснити нішювідні заходи щодо стягнення заборгованості з такої особи. У випадку, коли піка фізична особа сплачує заборгованість, що була попередньо віднесена кредитором до складу валових витрат або відшкодована за рахунок страхового ііс іерву, кредитор збільшує валовий доход на суму коштів, одержаних від дебітора V податковий період, протягом якого відбулося повернення зазначеної іїіюрганості.

12.4.4. У разі коли відповідно до законодавства рішення про визнання поговорів недійсними з вини дебітора скасоване, а кредитор не оскаржує таке рішення у строки, передбачені законодавством, кредитор збільшує валовийдоход ті суму заборгованості, попередньо включену до валових витрат або ніпііікодовану за рахунок страхового резерву у податковий період, протягом якого Скінчився строк для подання такої скарги.

12.4.5. У разі коли фізична особа, стосовно якої органами слідства оголошено ріпіпук, розшукана і сплачує заборгованість, яка була попередньо включена кредитором до складу валових витрат або відшкодована за рахунок страхового рг іерву, кредитор збільшує валовий доход на суму компенсації заборгованості, ншржаної від дебітора, у податковий період, протягом якого відбулося повернення ні іначеної заборгованості (її частини).

12.4.6. У разі коли юридичні або фізичні особи, визнані винними в заподіянні іїіюоди згідно з положеннями Цивільного кодексу України, сплачують «її чїрганість фізичної особи, що віднесена кредитором до складу валових витрат

або відшкодована за рахунок страхового резерву, кредитор збільшує валовий дохід на суму коштів, одержаних у погашення заборгованості дебітора, у податковий період, протягом якого відбулося повернення зазначеної заборгованості (II частини).

Стаття 13. Оподаткування нерезидентів

13.1. Будь-які доходи, отримані нерезидентом із джерелом їх походження і України, від провадження господарської діяльності (у тому числі на рахунок нерезидента, що ведуться в гривнях) оподатковуються у порядку і за ставками визначеними цією статтею.

Для цілей цієї статті під доходами, отриманими нерезидентом із джерелом походження з України, слід розуміти:

а) проценти, що сплачуються на користь нерезидента, у тому числі проценти за борговими зобов'язаннями, випущеними (виданими) резидентом;

б) дивіденди, які сплачуються (нараховуються) резидентом;

в) роялті, послуги типу «інжиніринг», а також доходи від фрахту;

г) лізингова (орендна) плата, що сплачується (нараховується) резидентом або постійними представництвами на користь нерезидента-лізингодійця (орендодавця);

д) доходи від продажу нерухомого майна, розташованого на території України яке належить нерезиденту, у тому числі майна постійного представництва нерезидента;

е) прибуток від здійснення операцій з торгівлі цінними паперами або іншими корпоративними правами, визначений відповідно до норм цього Закону;

є) доходи, отримані від здійснення спільної діяльності на території України доходи від здійснення довгострокових контрактів на території України;

ж) винагорода за здійснення культурної, освітньої, релігійної, спортивної або розважальної діяльності нерезидентів (або уповноважених ними осіб) на території України;

з) брокерська, комісійна або агентська винагорода, отримана від резидентів або постійних представництв інших нерезидентів стосовно брокерської комісійних або агентських послуг, наданих нерезидентом або його постійним представництвом на території України на користь резидентів;

и) внески та премії на страхування або перестрахування ризиків в Україні (включаючи страхування ризиків життя) або страхування резидентів від ризиків за межами України;

і) доходи у вигляді виграшів (призів) в лотерею (крім державної), від інших гральних місць (домів), розташованих на території України, доход організації та проведення грального бізнесу, лотерей (крім державних);

ї) доходи у вигляді благодійних внесків та пожертв на користь нерезидентів

й) інші доходи від здійснення нерезидентом (постійним представництвом) цього або іншого нерезидента) господарської діяльності на території України винятком доходів у вигляді виручки або інших видів компенсації вартості її (робіт, послуг), переданих (виконаних, наданих) резиденту від такого нерезидента!

(тієї особи чи іншого представництва), у тому числі вартості послуг з міжнародного зв'язку міжнародного інформаційного забезпечення.

13.2. Резидент або постійне представництво нерезидента, що здійснюють НІТ користь нерезидента будь-яку виплату з доходу з джерелом його походження і України, отриманого таким нерезидентом від провадження господарської діяльності, пості (у тому числі на рахунки нерезидента, що ведуться в гривнях), крім і*подів, зазначених у пунктах 13.3 - 13.7, зобов'язані утримувати під час виплати і його доходу та додатково сплачувати податок на репатріацію доходів у розмірі І і відсотків від суми такого доходу за рахунок такої виплат, якщо інше не передбачене нормами міжнародних угод, які набрали чинності.

13.3. Резиденти, які здійснюють виплату доходу нерезидентам (у тому числі н» рахунки нерезидентів, які ведуться у гривнях) від здійснення портфельних іііііч гіцій у процентні облігації чи процентні казначейські зобов'язання, випущені (емітовані) за рішенням резидента, зокрема уповноваженого державного нрі іну чи органу місцевого самоврядування (за винятком облігацій зовнішніх мі ржавних позик України), зобов'язані утримувати під час виплати такого доходу ів * планувати податок у розмірі 30 відсотків від суми такого доходу за рахунок і'ііііі виплати без застосування податку, встановленого пунктом 13.2 цієї статті.

Прибутки нерезидентів, отримані у вигляді доходів на безпроцентні Іти контні) облігації чи казначейські зобов'язання, оподатковуються за ставкою Ні відсотків у такому порядку:

(іною оподаткування є прибуток, який розраховується як різниця між номінальною вартістю безпроцентних (дисконтних) цінних паперів, сплаченою (и ■ цій сованою) їх емітентом, та ціною їх придбання на первинному чи вторинному фондовому ринку;

і метою здійснення податкового контролю придбання або продаж зазначених у ш' ,му пункті цінних паперів може здійснюватися від імені та за рахунок нерезидента |тіі< точно його постійним представництвом або резидентом, який працює від Мі ні. за рахунок та за дорученням такого нерезидента;

шзначені резидент або постійне представництво нерезидента несуть Пшівідальність за повне та своєчасне нарахування та внесення до бюджету И'нп ків, утриманих при виплаті нерезиденту доходів від володіння процентними |(ін безпроцентними (дисконтними) цінними паперами. Центральний Мііііііковий орган України встановлює порядок надання резидентами або ■« ПШІМІМІ представництвами нерезидента розрахунку податкових зобов'язань ■резидентів та звітів про утримання та внесення до відповідного бюджету ■іііііків, встановлених цією статтею.

І'г іденти, які працюють від імені, за рахунок та за дорученням нерезидента на ■шту процентних або безпроцентних (дисконтних) облігацій чи казначейських ■и и ні' язань, самостійно подають податковому органу за місцем свого розташування *>і про утримання та внесення до відповідного бюджету податків, встановлених Шпип с гаттею.

11.4. Не підлягають оподаткуванню доходи, отримані нерезидентами, у вигляді

процентів або доходу (дисконту) на державні цінні папери, продані (розміни ні) нерезидентам за межами території України через уповноважених агентів і нерезидентів, або процентів, сплачених нерезидентам за отримані Україною почині (кредити або державні зовнішні запозичення), які відображаються у Державшім» бюджеті України чи кошторисі Національного банку України.

13.5. Суми доходів нерезидентів, які виплачуються резидентами як опит її вартості фрахту транспортних засобів, оподатковуються за ставкою шість відсіч і ш у джерела виплати таких доходів за рахунок таких виплат.

13.6. Суми доходів нерезидентів, отриманих (нарахованих) у вигляді страхових внесків, страхових платежів або страхових премій від перестраховання ризику * тому числі страхування ризиків життя на території України та ризиків резидент за межами України, оподатковуються заставкою 15 відсотків у джерела їх виїніпіі за рахунок таких виплат.

Суми доходів нерезидентів, отриманих (нарахованих) у вигляді страхових внесків, страхових платежів або страхових премій від страхування ризику к страхування ризиків життя на території України, а також у вигляді надпит рекламних послуг на території України, оподатковуються за ставкою 30 відсошіі у джерела їх виплати за рахунок таких виплат.

13.7. Доходи нерезидентів, отримані у вигляді дивідендів, нарахованих н корпоративні права, емітовані резидентами, оподатковуються у такому порялв

а) суми доходів нерезидентів, отриманих у вигляді дивідендів, оподатковуються за ставкою 15 відсотків від нарахованої суми виплати за рахуМ такої виплати, якщо інше не передбачено нормами міжнародних угод, які набрім чинності. Сплата податку здійснюється до/або в момент виплати дивідендні І||* їх репатріації за кордон, але не пізніше сплати податку за результатами податкоїИ періоду, в якому відбулося нарахування таких дивідендів;

б) емітент корпоративних прав провадить виплати дивідендів нерезуюіиНН пропорційно його частці в статутному фонді за рахунок прибутку, який залики ІШ в розпорядженні такого емітента після оподаткування;

в) на нерезидентів, які отримують доходи у вигляді дивідендні, М поширюються правила, визначені підпунктом 7.8.1, абзацом першим підпмпв 7.8.2, підпунктами 7.8.3 - 7.8.4 та 7.8.6 пункту 7.8 статті 7 цього Закону.

13.8. Суми прибутків нерезидентів, які здійснюють свою діяльність натери® України через постійне представництво, оподатковуються у загальному порил» При цьому таке постійне представництво прирівнюється з метою оподаткуй® до платника податку, який здійснює свою діяльність незалежно від тлм нерезидента. ‘

У разі якщо нерезидент здійснює свою діяльність не лише в Україні, а П *і межами і при цьому не визначає прибуток від своєї діяльності, що провод® ним через постійне представництво в Україні, сума прибутку, що ІІІК оподаткуванню в Україні, визначається на підставі складення нерезиди® відокремленого балансу фінансово-господарської діяльності, погоджене- податковим органом за місцезнаходженням постійного представництва. І

У разі неможливості шляхом прямого підрахування визначити прибуток, одержаний нерезидентами з джерелом його походження з України, оподатковуваний прибуток визначається податковим органом як різниця між циновим доходом та валовими витратами, визначеними шляхом застосування до суми одержаною (нарахованого) валового доходу коефіцієнта 0,7.

13.9. Резиденти, які надають агентські, довірчі, комісійні та інші подібні послуги і продажу чи придбання товарів (робіт, послуг) за рахунок і на користь нерезидента (включаючи укладення договорів з іншими резидентами від імені і он користь нерезидента), утримують і перераховують до відповідного бюджету і и щиток з доходу, одержаного таким нерезидентом із джерел в Україні, визначений В порядку, передбаченому для оподаткування прибутків нерезидентів, що • ііііснують свою діяльність на території України через постійне представництво. І При цьому такі резиденти не підлягають додатковій реєстрації у податкових органах як платники податку на прибуток.

Стаття 14. Оподаткування виробників сільськогосподарської продукції

14.1. Підприємства, основною діяльністю яких є виробництво і ініськогогосподарської продукції, сплачують податок на прибуток у порядку і в розмірах, передбачених цим Законом, за підсумками звітного податкового року.

І Іалові доходи і витрати підприємств-виробників сільськогосподарської продукції,

В іримані (понесені) протягом звітного податкового року, підлягають індексуванню, ииходячи з офіційного індексу інфляції за період від місяця, наступного за місяцем понесення таких витрат (отримання доходів), до кінця звітного податкового року.

Сума нарахованого податку зменшується на суму податку на землю, що нііміривується у сільськогосподарському виробничому обороті.

Якщо за результатами звітного податкового року такі підприємства мали ініпінсові збитки, вони переносяться на зменшення валових доходів майбутніх шііііігкових років у порядку, встановленому статтею 6 цього Закону.

14.2. Дія пункту 14.1 цієї статті не поширюється на підприємства, основною ніінініністю яких є виробництво та/або продаж продукції квітково-декоративного іші піпництва, дикорослих рослин, диких тварин і птахів, риби (крім риби, ініовленої у річках та закритих водоймах), хутрянних товарів, лікєро-горілчаных «нробів, пива, вина і виноматеріалів (крім виноматеріалів, що продаються для да и дальшої переробки), які оподатковуються у загальному порядку.

14.3. У разі продажу товарів, безпосередньо пов'язаних з технологічними Пііпцєсами виробництва сільськогосподарської продукції, виробникам такої ■ і П.І і.негосподарської продукції на умовах товарного кредиту, валові доходи »)м /іитора збільшуються у податковому періоді, на який відповідно до умов такого »)н дитного договору припадає строк здійснення розрахунків з позичальником.

У разі якщо об'єктом такого товарного кредиту є товари, витрати на які іп' ііо'іаються до складу валових витрат, датою збільшення валових витрат •іп чічальника є дата здійснення розрахунків щодо погашення заборгованості по

Якщо об'єктом такого товарного кредиту є товари, витрати на які відповідно до статті 8 цього Закону підлягають амортизації, датою збільшення балансової вартості відповідної групи основних фондів є дата здійснення позичальником розрахунків щодо погашення заборгованості по такому товарному кредиту.

Стаття 15. Порядок внесення змін до Закону

Ставки податку на прибуток, пільги щодо податку, об'єкт оподаткування, порядок обчислення оподаткованого прибутку, строки і порядок сплати її п зарахування податку до бюджетів можуть встановлюватися та змінюватися лиш. шляхом внесення змін до цього Закону.

Стаття 16. Порядок нарахування та строки сплати податку

16.1. Платники податку самостійно визначають суми податку, що підлягають сплаті.

16.2. Податок на прибуток нараховується за ставкою, визначеною статтею 111 цього Закону, від прибутку, що підлягає оподаткуванню, розрахованого згідно і пунктом 3.1 цього Закону, з урахуванням положень пунктів 7.12, 7.13, 7.14, 14.1, 16.8, 16.9 та статті 6 цього Закону.

16.3. Податок, що підлягає сплаті до бюджету, дорівнює сумі, визначеній згідно і з пунктом 16.2 цієї статті, яка зменшена на вартість торгових патентів, придбанні платником податку згідно із Законом України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності».

16.4. Податок сплачується до бюджету не пізніше 20 числа місяця, наступної* за звітним кварталом.

Платники податку у строки, визначені законом, подають до податкового органу податкову декларацію про прибуток за звітний квартал, розраховану наростаючим підсумком з початку звітного фінансового року.

У разі коли платник податку вважає за доцільне роз'яснити окремі результати а і н власної фінансово-господарської діяльності, зазначені у подагковій декларації п і прибуток, такий платник податку може за власним бажанням надіслати на адрес податкового органу таке пояснення, складене у довільній формі. Податковий орі пи не може вимагати надання форм податкової звітності, прямо не передбачені» цим Законом, у тому числі бухгалтерських звітів, балансів чи іншої неподаткової звітності. Статистична звітність, запроваджена відповідно до Закону України «Ір державну статистику», надсилається у встановленому порядку тільки на адрес, органів державної статистики.

Підприємства, основною діяльністю яких є виробництвн, сільськогосподарської продукції, подають декларацію про прибуток у строки, визначені законом для річного податкового періоду, за формою, по встановлюється центральним податковим органом України.

Для цілей оподаткування до підприємств, основною діяльністю яких є виробництво сільськогосподарської продукції, відносяться підприємства, валоній доход яких від продажу сільськогосподарської продукції власного виробництва за попередній звітний (податковий) рік перевищує п'ятдесят відсотків загалі * суми валового доходу.

У разі, якщо за звітний (подагковий) рік валовий дохід таких підприємств від продажу сільськогосподарської продукції не перевищує п'ятдесят відсотків ігальної суми валового доходу, прибуток таких підприємств від продажу продукції (робіт, послуг), що не відноситься до сільськогосподарської продукції, оподатковується у загальному порядку.

16.5. Платіжні доручення на перерахування податку до бюджету подаються підприємствами до банківських установ до настання строку платежу.

16.6. Платники податку мають право не пізніше ніж за 10 днів до закінчення і троку подання документів, установлених пунктом 16.4 цієї статті, надіслати їх податковим органам поштою з повідомленням про вручення. При цьому спір, «кий може виникнути між платником податку і поштою з приводу несвоечасності надіслання такого рекомендованого листа до податкового органу, вирішуються у ('удовому порядку. Порядок оформлення зазначених поштових відправлень, а нікож нормативи їх обігу встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Податкові органи не узгоджують розрахунки податкових зобов'язань платника податку, що передують сплаті податку, за винятком випадків, передбачених пунктом 16.12 цієї статті.

16.7. Протягом звітного (податкового) кварталу платники податку, за винятком нерезидентів та виробників сільськогосподарської продукції, сплачують до бюджету за перший та другий місяць такого кварталу авансові внески податку на прибуток, визначені згідно з пунктом 16.3 цієї статті наростаючим підсумком з початку року.

Авансові внески сплачуються до бюджету за підсумками першого та другого місяців звітного (податкового) кварталу до 20 числа другого і третього місяця і ішкоГО кварталу відповідно.

Розрахунки авансових внесків здійснюються платником податку самостійно, Ос і подання декларації про прибуток. Повідомлення про результати таких розрахунків надсилається податковому органу в терміни, передбачені для сплати ішансових внесків. Штрафні санкції за відхилення розмірів сплачених авансових * носків від розмірів внесків, перерахованих за результатами звітного кварталу, не ііістосовуються.

16.8. Податок, що підлягає сплаті до бюджету нерезидентами, визначається у порядку, передбаченому статтею 13 цього Закону.

16.9. Податок, що підлягає сплаті до бюджету платниками податку, які і'пійснюють страхову діяльність, визначається у порядку, передбаченому пунктом ¹ 2 цього Закону.

16.10. Бюджетні організації сплачують податок на прибуток, отриманий від іісподарської діяльності, щоквартально за наростаючим підсумком з початку *пінного податкового року.

Неприбуткові організації, визначені пунктом 7.11 цього Закону, сплачують Податок на прибуток від неосновної діяльності у загальному порядку.

16.11. Нерезиденти, що проводять діяльність на території України через Постійне представництво, ведуть бухгалтерський облік та звітність згідно з

законодавством України, щоквартально подають податковим органам за місцезнаходженням постійного представництва декларацію про прибуток, одержаний із джерел в Україні, а також розрахунок нарахованого податку на прибуток за формою, встановленою центральним податковим органом.

У разі зупинення діяльності постійного представництва до закінчення звітного кварталу, зазначені документи подаються державному податковому органу протягом 15 календарних днів з моменту такого зупинення.

16.12. Податок на прибуток нерезидента щоквартально обчислюється платником податку і підлягає підтвердженню податковим органом за місцезнаходженням постійного представництва.

Нерезидент щорічно отримує від податкового органу підтвердження щодо сплати податку на прибуток українською мовою.

Щорічні аудиторські перевірки фінансово-господарських результатів діяльності нерезидента проводяться відповідно до закону.

16.13. Відповідальність за утримання та перерахування до бюджету податку на доходи громадян, сум внесків на соціальні заходи, податків, зазначених у пункті 7.8, пункті 10.2 та статті 13 цього Закону, несуть платники податку, які провадять відповідні виплати.

Перерахування податків, зазначених в пункті 7.8 та статті 13, здійснюється до/або разом із здійсненням таких виплат.

Перерахування податку, зазначеного в пункті 10.2 цього Закону, здійснюється протягом трьох банківських днів з моменту здійснення таких виплат.

Джерелом сплати зазначених податків є сума відповідних виплат. ■

16.14. Сплата податку іншими, ніж платник податку, особами не дозволяється

16.15. Порядок ведення і складання податкових звітів, декларацій при прибутку підприємств та розрахунків податку встановлюється центральним податковим органом.

16.16. Надміру внесені до бюджету суми податку, що нараховані за звітній* період наростаючим підсумком з ночагу року, зараховуються в рахунок наступник платежів або повертаються платнику податку не пізніше десяти робочих днів І дня одержання письмової заяви такого платника податку.

Стаття 17. Зарахування податку до бюджету

Суми податку на прибуток зараховуються до бюджетів територіальних гromiм за місцезнаходженням платника податку.

Стаття 18. Спеціальні правила

18.1. Якщо міжнародним договором, ратифікованим Верховною Радою*¹ України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом застосовуються норми міжнародного договору.

18.2. У разі укладення договорів з нерезидентами не дозволяється включені до контракту податкових застережень, згідно з якими підприємства, нк виплачують доходи, беруть на себе зобов'язання щодо сплати податків на домі*» нерезидентів.

18.3. У разі укладення договорів, які передбачають здійснення оплати товарів

і юслуг) на користь нерезидентів, що розташовані в офшорних зонах чи при здійсненні розрахунків через таких нерезидентів або через їх банківські рахунки, незалежно від того чи здійснюється така оплата (в грошовій або іншій формі) безпосередньо або через інших резидентів або нерезидентів, витрати платників податку на оплату вартості таких товарів (робіт, послуг) включаються до складу їх валових витрат у сумі, що становить К5 відсотків від оплаченої вартості цих товарів (робіт, послуг).

Перелік офшорних зон щорічно оприлюднюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 19. Усунення подвійного оподаткування

19.1. Суми податків на прибуток, отриманий з іноземних джерел, що сплачені суб'єктами господарської діяльності за кордоном, зараховуються під час сплати ними податку на прибуток в Україні. При цьому зарахуванню підлягає сума податку, розрахована за правилами, встановленими цим Законом.

19.2. Розмір зарахованих сум податку на прибуток з іноземних джерел протягом податкового періоду не може перевищувати суми податку, що підлягає і платі в Україні таким платником податку протягом такого періоду.

19.3. Не підлягають зарахуванню у зменшення податкових зобов'язань такі Податки, сплачені в інших країнах:

податок на капітал (майно) та приріст капіталу;

поштові податки;

податки на реалізацію (продаж);

інші непрямі податки незалежно від того, чи підпадають вони під категорію прибуткових податків, чи оподатковуються окремими податками згідно із міц шодавством іноземних держав;

суми податку, сплачені з пасивного прибутку (дивідендів, процентів, іі рахування, роялті).

19.4. Зарахування сплачених за митним кордоном України сум податку на прибуток провадиться за умови подання письмового підтвердження податкового ії ану іншої держави щодо факту сплати такого податку та за наявності чи народного договору України про усунення подвійного оподаткування доходів, ■інфікованого Верховною Радою України.

Стаття 20. Відповідальність платників податку

*0.1. Відповідальність за правильність нарахування, своєчасність сплати Ци ни ку та дотримання податкового законодавства несе платник податку у ■і|ні лку та розмірах, визначених законом.

Стаття 21. Інші положення

'1.1. Суми виявленого прихованого (заниженого) прибутку та штрафи ■іг шляються за весь час ухилення від сплати податку.

■ 1.2. Після закінчення встановлених строків сплати податку до бюджетів ■кінссні суми стягуються з нарахуванням пені, відповідно до закону.

І3. Сума податкових платежів, що надміру надійшла до бюджету в результаті * правильного нарахування або порушення платником податку встановленого Віри яку сплати податку, підлягає поверненню з відповідного бюджету протягом П¹ -і 111 робочих днів з моменту отримання податковим органом відповідної заяви

платника податку або зарахуванню на зменшення платежів до цього бюджету майбутніх періодів, за вибором платника податку, в разі якщо не минув строк позовної давності, встановлений законодавством.

Подання заяви про повернення надміру сплачених податків перериває перебіг строку позовної давності.

21.4. Сума податку, що надміру надійшла до бюджету в результаті неправильного нарахування (донарахування) податковим органом, підляг* поверненню з відповідного бюджету з урахуванням сум, сплачених з фінансовими санкціями або зарахуванню на зменшення платежів до цього бюджету майбутніх періодів на підставі заяви, що подається платником податні такому податковому органу, якщо не минув строк позовної давності, встановленні! законодавством. При цьому починаючи з дня внесення зазначених сум до бюджету і закінчуючи днем їх повернення (заліку) на зазначену суму провадиться нарахування у розмірі 120 процентів облікової ставки Національного банку України, що діяла на момент такого повернення (заліку).

21.5. Обов'язковими для виконання платником податку є тільки акти центрального податкового органу, видані у випадках, прямо передбачених цим Законом та зареєстрованих Міністерством юстиції України.

Президент України
ж. Київ

Л. КУЧМА
28 грудня 1994 року
№ 334/94-ВІ*

ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК З ГРОМАДЯН

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про прибутковий податок з громадян

(витяг)

РОЗДІЛ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Платники прибуткового податку

Платниками прибуткового податку (суб'єктами оподаткування) в Україні | громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства (надалі • громадяни) як ті, що мають, так і ті, що не мають постійного місця проживанні! Україні.

До громадян, що мають постійне місце проживання в Україні, належні» громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства, я» проживають в Україні у цілому не менше 183 днів у календарному році.

Стаття 2. Об'єкт оподаткування

Об'єктом оподаткування у громадян, які мають постійне місце проживає в Україні, є сукупний оподатковуваний дохід за календарний рік (що складе»

і місячних сукупних оподатковуваних доходів), одержаний з різних джерел, як на території України, так і за її межами.

Об'єктом оподаткування у громадян, які не мають постійного місця проживання в Україні, є доход, одержаний з джерел в Україні.

При визначенні сукупного оподаткованого доходу враховуються доходи, одержані як в натуральній формі, так і в грошовій (національній або іноземній валюті).

Доходи, одержані в натуральній формі, зараховуються до сукупного оподаткованого доходу за календарний рік за вільними (ринковими) цінами, чкщо інше не передбачено цим Декретом. Сплата податку з доходів, одержаних її іноземній валюті, провадиться в українських карбованцях. Доходи, одержані в іноземній валюті, перераховуються в українські карбованці за курсом, що встановлюється Національним банком України на дату одержання доходу.

Стаття 3. Усунення подвійного оподаткування

Доходи, одержані за межами України громадянами з постійним місцем проживання в Україні, включаються до складу сукупного доходу, що підлягає оподаткуванню в Україні.

Суми податку, сплачені за кордоном з одержаних за межами України доходів і ромадянами з постійним місцем проживання в Україні, зараховуються при сплаті ними прибуткового податку в Україні. При цьому розмір зараховуваних сум податку з доходів, сплачених за межами України, не може перевищувати суми прибуткового податку, що підлягає сплаті цими особами відповідно до і.іконодавства України.

Зарахування сплачених за межами України сум податку провадиться лише у рнчі письмового підтвердження податкового органу відповідної іноземної держави фпкту сплати (утримання) податку.

Стаття 4. Міжнародні договори

Якщо міжнародним договором України встановлено інші правила оподаткування, ніж ті, що їх містить законодавство України про оподаткування, ні застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 5. Суми виплат, що не включаються до сукупного оподаткованого доходу

І. До сукупного оподаткованого доходу, одержаного громадянами в період, ні який здійснюється оподаткування, не включаються:

а) допомога по державному соціальному страхуванню і державному і ппіальному забезпеченню, крім допомоги по тимчасовій непрацездатності (в німу числі допомога по догляду за хворою дитиною), зокрема:

допомога по вагітності та пологах;

одноразова допомога при народженні дитини;

допомога по догляду за дитиною;

грошові виплати матерям (багькам), зайнятим доглядом трьох і більше дітей ніМІМ до 16 років;

допомога по догляду за дитиною-інвалідом;
допомога на дітей віком до 16 років (учнів - до 18 років);
допомога на дітей самотніми матерями;
допомога на дітей військовослужбовців строкової служби;
допомога на дітей, які перебувають під опікою, піклуванням;
тимчасова допомога на неповнолітніх дітей, батьки яких ухиляються від СШПН аліментів, або коли стягнення аліментів неможливе;
допомога на поховання, у тому числі яка надається за рахунок юридичних або фізичних осіб;

б) суми одержуваних аліментів;

в) державні пенсії, а також додаткові пенсії, що виплачуються за умовами добровільного страхування пенсій;

г) компенсаційні виплати в грошовій і натуральній формі у межах норм передбачених чинним законодавством, за винятком компенсації за невикористану відпустку при звільненні;

д) суми грошового забезпечення, грошових винагород та інших виплат, одержуваних військовослужбовцями, особами рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ та кримінально-виконавчої системи у зв'язку з виконанні пім обов'язків несення служби;

е) суми, одержувані в результаті відчуження майна, що належить громадянину на правах власності, за нотаріальне посвідчення або за операції з відчуження якої# сплачується державне мито чи плата за вчинення нотаріальних дій, крім доходів, одержуваних від реалізації продукції та іншого майна в результаті здійснення вім# підприємницької діяльності;

є) доходи громадян від продажу вирощеної в особистому підсобному господарстві, на присадибній, дачній і садовій ділянці продукції рослинництва і бджільництва, худоби, кролів, нутрій, птиці як у живому вигляді, так і продукції п забою в сирому вигляді та у вигляді первинної переробки;

ж) суми, одержувані в результаті успадкування і дарування, за винятком и) авторської винагороди, одержуваних неодноразово спадкоємним) (правонаступниками) авторів творів науки, літератури і мистецтва, а і.ІММ відкриттів, винаходів та промислових зразків;

з) проценти, дисконтні доходи і вигоди по облігаціях державних поій) грошових вкладів, іменних ощадних сертифікатах, вигоди за державним) лотереями та державними казначейськими зобов'язаннями;

доходи, одержані від відчуження громадянами акцій та інших корпоративних прав, які були набуті такими громадянами в процесі приватизації в обмін на • приватизаційні або компенсаційні сертифікати, а також в межах їх пільг те придбання за власні кошти працівниками підприємств, що приватизують»® і особами, визначеними статтею 25 Закону України «Про приватизацію м® | державних підприємств»;

и) суми, одержані громадянами за обов'язковим і добровільним страхуванням® І (за

шійснюються за рахунок коштів підприємств, установ і організацій);

і) вартість благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги (далі - благодійна іпомога), яка надходить у вигляді коштів або майна (безоплатно виконаної роботи, піщаної послуги), на користь осіб, а саме:

Цільова або нецільова благодійна допомога, яка надходить особам, line граждалим внаслідок:

екологічних, техногенних та інших катастроф у місцевостях, оголошених 11 резидентом України зонами надзвичайної екологічної ситуації;

стихійного лиха, аварій, епідемій і епізоотій заі-альнодержавного або місцевого ' ірпктеру, які завдали або створюють загрозу здоров'ю громадян, навколишньому природному середовищу, викликали або можуть викликати людські жертви або пірату власності громадян, у зв'язку з якими рішення про залучення благодійної ііпомоги було прийнято відповідно Кабінетом Міністрів України або органом місцевого самоврядування.

благодійна допомога, що надається на зазначені цілі, розподіляється через і ініціальні позабюджетні фонди, створені державою чи органом місцевого і імоврядування, або через існуючу мережу благодійних організацій.

І (ільова благодійна допомога, яка надається благодійними організаціями Іінбувачам благодійної допомоги для:

відшкодування витрат на оплату вартості лікування осіб, у тому числі на придбання ліків, донорських компонентів, протезно-ортопедичних пристосувань

П ро імірах, що не покриваються виплатами сум страхового відшкодування з фондів іііпв'язкового медичного страхування), крім косметичного лікування або протезування, водолікування та геліотерапії, не пов'язаних із хронічними чіміюваннями; лікування зубів та їх протезування з використанням дорогіцинних п¹ і п лів, порцеляни та гальванопластики; штучних запліднень, абортів (за винятком •Сиртів, які проводяться за медичними показаннями), операцій із переміни статі, Інкунання венеричних захворювань (за винятком лікування синдрому набутого Імунодефіциту), лікування від тютюнової чи алкогольної залежності. До іінрвадження системи обов'язкового медичного страхування норми цього абзацу Ініпирюються на загальну суму (вартість) благодійної допомоги, отриманої іі Іін іуначем на такі цілі (з урахуванням зазначених обмежень);

іідшкодування витрат на освіту (навчання) або перенавчання в закладах освіти ІІІ іувача благодійної допомоги, зареєстрованого як безробітний, а також будь-якої Іншої особи внаслідок проведення публічно оголошеного конкурсу, у тому числі як ІІІін іначення стипендій, що виплачуються через такі заклади освіти;

іідшкодування витрат на утримання набувача благодійної допомоги, який не •н " і і 18-річного віку, в дошкільному закладі, інтернаті, а також на оплату вартості ІІІ н імання такого набувачау реабілітаційних центрах або його навчання у музичних ІІін ііпх, школах мистецтв;

іідшкодування витрат на утримання та соціальну адаптацію іінвалідів та ІІн є і іпрілих громадян у закладах, призначених для такого утримання та соціальної Ієіш нації;

відшкодування витрат на харчування та облаштування на нічліг осіб, які іп. мають житла, у закладах, що надають такі послуги;

відшкодування витрат на поліпшення умов утримання або медичної н обслуговування осіб, які перебувають у пенітенціарних закладах України;

відшкодування витрат на проведення набувачем благодійної допомоїн наукових досліджень або розробок за умови, що їх результати підлягаюп оприлюдненню та не можуть бути предметом патентування чи інших обмеж ні у оприлюдненні чи безоплатному розповсюдженні об'єктів інтелектуалі.ніні (промислової) власності, отриманих у результаті таких досліджень або розроїи>* а також у разі коли отримання такої допомоги не містить передумов щодц виникнення будь-яких договірних зобов'язань між благодійником або будь-якою третьою особою та набувачем благодійної допомоги у майбутньому, крім обов'язків з цільового використання такої благодійної допомоги. У разі коли іш і» завершення зазначеного наукового дослідження (розробки) у набувача благодійні и допомоги залишаються об'єкти власності, надані благодійною організацією дні виконання такого дослідження (розробки), такий набувач зобов'язаний;

або придбати такі об'єкти власності у такої благодійної організації за к звичайною ціною на момент такого придбання;

або повернути такі об'єкти власності такій благодійній організації чи ІНШІМ благодійній організації;

або визнати доход у розмірі звичайної вартості таких об'єктів власності з ііої н включенням до складу декларації з сукупного оподатковуваного доходу її наслідками відповідного року;

відшкодування витрат особи, що є членом аматорської спортивної організації клубу, або окремого спортсмена-аматора на придбання спортивного знярапи» та інвентарю; оренду або утримання спортивних майданчиків, приміщені, чи споруд; відшкодування витрат, пов'язаних із участю такої особи у спортивній- змаганнях. З метою застосування цього абзацу під терміном «аматорі і.м спортивна організація, клуб» слід розуміти громадську організацію, діяльність імії не спрямована на отримання доходу; під терміном «спортсмен-аматор» сїїї/ї розуміти особу, чия спортивна діяльність не спрямована на отримання доходу, і» винятком отримання нагород чи винагород від імені держави або органі* місцевого самоврядування;

відшкодування інших витрат набувача благодійної допомоги, якщо іюї доходи, отримані від інших осіб для здійснення такого відшкодування, звільняю гм і від оподаткування згідно з нормами статті 5 цього Декрету.

Для цілей підпункту «і» під терміном «відшкодування витрат» слід розумію здійснення благодійною організацією оплати (надання інших видів компенсації! вартості товарів (робіт, послуг) на користь осіб, що безпосередньо надають іМІ товари (роботи, послуги) набувачам благодійної допомоги у зазначених випадки* Таке відшкодування витрат може здійснюватися як за рахунок коштів (майні такої благодійної організації, так і за рахунок коштів (майна), які надійшли до і ІНШІ благодійної організації на користь окремого набувача благодійної допомоїн

Використання коштів (майна), які надійшли до благодійної організації на користь окремого набувача благодійної допомоги, на інші потреби не дозволяється.

11 ідшкодування витрат не включає виплату заробітної плати, а також прирівняних до неї виплат та нарахувань відповідно до законодавства.

Набувач цільової благодійної допомоги має право на її використання протягом 12 календарних місяців, наступних за місяцем її отримання (її частини), за винятком надання благодійної допомоги у вигляді ендавменту. Під терміном «ендавмент» слід розуміти суму коштів або інших ліквідних активів, яка вноситься онагодійником у банківську або небанківську фінансову установу, завдяки чому набувач благодійної допомоги отримує право на використання пасивних доходів, що виникають внаслідок користування такими коштами (активами) такими установами; при цьому набувач не має права на витрачання основної суми ч ідавменту. Якщо протягом вищезазначеного строку цільова благодійна допомога не була використана за призначенням її набувачем, вона підлягає поверненню (шагодійнику у невикористаній сумі протягом кварталу, на який припадає кінець призначеного строку її використання, або протягом цього строку має бути внесеною до місцевого бюджету, до якого зараховується податок, стягнутий з нікого набувача, у розмірі такої невикористаної суми. У такому ж порядку використовуються пасивні доходи, отримані від розміщення такої благодійної допомоги. Набувач цільової благодійної допомоги має право звернутися до податкового органу з поданням щодо продовження строку використання цільової ініагодійної допомоги у разі існування достатніх підстав, що підтверджують неможливість її повного використання у зазначені строки. У разі коли податковий орган відмовляє у такому продовженні, його рішення може бути оскаржене в н іміністративному або судовому порядку згідно із законодавством.

У разі коли суми, визначені у підпункті «і», не використовуються у зазначеному порядку, вони визнаються безхазяйними.

І Іецільова благодійна допомога, яка надається її набувачам, що мають доходи, нижчі за офіційно встановлений місячний рівень прожиткового мінімуму у розрахунку на кожного набувача, та є:

- безробітними;
- пенсіонерами;
- особами з багатодітних сімей;
- інвалідами;
- особами, визнаними недієздатними;
- дітьми-сиротами;
- особами, які отримують житлові субсидії;
- особами, які мають статус біженців або є особами з числа депортованих народів.

Не підлягає оподаткуванню нецільова благодійна допомога, що надається і тому набувачеві у розмірах, які не перевищують розмір прожиткового мінімуму 11 урахуванням його доходів з інших джерел за відповідний місяць. При отриманні шкОї нецільової допомоги набувач має надати благодійній організації заяву із **331**

зазначенням суми свого доходу за відповідний місяць (крім безробітних, пенсіонерів та дітей-сиріт, що отримують доходи з одного джерела або їх не отримують), а благодійна організація має надіслати податковому органу за місцем податкової реєстрації набувача довідку про суму наданої благодійної допомоги у порядку, визначеному цим Декретом для виплати неосновних доходів. У разі коли за наслідками податкового року загальна сума нецільової благодійної допомоги, наданої їй набувачу (з урахуванням доходів з інших джерел), перевищує суму доходу, що дорівнює рівню прожиткового мінімуму, розрахованого за I ' місяців такого податкового року, таке перевищення підлягає включенню до суми сукупного оподаткованого доходу такого набувача за наслідками податкової року та оподатковується за загальними правилами, визначеними цим Декретом

ї) суми, одержані громадянами в результаті розміщення їх власних заощаджень, на поточних (депозитних) рахунках банків України, в тому числі в іноземній валюті;

й) суми доходів, що направляються у джерела їх одержання на придбання акцій, та суми, інвестовані на реконструкцію і розширення виробництва суб'єктні підприємницької діяльності;

к) суми, які направляються платниками податку до благодійних установ ні організацій, але не більше 4 відсотків від суми задекларованого сукупної* оподаткованого доходу за звітний рік, що враховується під час подання декларації з сукупного оподаткованого доходу за такий рік;

л) суми, одержувані працівниками на відшкодування шкоди, заподіяної їм каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, пов'язаним з виконанням ними трудових обов'язків, а також у зв'язку із втратою годувальника;

м) суми, одержувані громадянами за здавання ними крові, від інших ви .її» донорства, за здавання грудного молока;

н) вартість путівок на лікування, відпочинок та у дитячі оздоровчі табор* крім туристських і міжнародних;

о) суми, одержувані громадянами від органів статистики за ведення запису сімейних бюджетів;

п) суми доходів осіб, які виконують сільськогосподарські та будівельні роботи в сільській місцевості тимчасово або сезонно, а також членів студентс(МІ) будівельних загонів, що споруджують об'єкт и в сільській місцевості;

р) доходи працівників сільськогосподарських підприємств і рибних господарств незалежно від форм власності та господарювання і риболовецьких колгоспів одержані ними натурою (сільськогосподарською, рибною продукцією влади виробництва зазначених підприємств та продукцією її переробки, за винятком продукції, визначеної Кабінетом Міністрів України). Обчислення зазначених доходів проводиться за очікуваною собівартістю відповідної продукції; •

с) суми плати за утримання та навчання дітей у дошкільних виховних закладах/Н» закладах загальної середньої, професійно-технічної освіти, а також у держи»1* і вищих навчальних закладах освіти, розташованих на території України, за раху*» фізичних або юридичних осіб;

т) суми дивідендів, що були оподатковані під час їх виплати відповідно до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»;

у) суми, одержані громадянами за здану ними вторинну сировину (макулатуру, ганчір'я, полімери, склобій, відходи гумові, утому числі зношені шини);

ф) кошти, внесені фізичними та юридичними особами на рахунки учасників фондів банківського управління, відкриті відповідно до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про проведення експерименту в житловому будівництві на базі холдингової компанії «Київміськбуд»;

х) кошти, що відповідно до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про проведення експерименту в житловому будівництві на базі холдингової компанії «Київміськбуд» сплачуються фізичним особам згідно з договорами про додаткові пенсійні та про цільові виплати, укладеними в період проведення такого експерименту (за винятком випадків, коли кошти зняті учасником фонду банківського управління з рахунка такого учасника з порушенням умов, викладених у Правилах фонду банківського управління);

ц) стипендії Президента України, що одержані талановитими перспективними спортсменами України, чемпіонами Олімпійських та Параолімпійських ігор, і стипендії Міжнародного Олімпійського Комітету, а також вартість рухомого та нерухомого майна і подарунків, переданих їм у власність;

ч) суми допомоги, вартість подарунків (Прізів), що надаються один раз на календарний рік у межах розміру прожиткового мінімуму, встановленого законом на і працездатну особу, за рахунок юридичних, фізичних осіб та громадських організацій;

ш) доходи учасників фондів банківського управління, що сформовані відповідно до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про проведення експерименту в житловому будівництві на базі холдингової компанії «Київміськбуд».

2. Суми виплат, що не включаються до складу сукупного оподатковуваного доходу громадян відповідно до підпунктів «а» - «о», «с» - «х», «ч» та «ш» пункту 1 статті 5, не враховуються при визначенні бази нарахування страхових внесків, податків і зборів, які нараховуються гга фонд оплати праці відповідно до законів України.

3. Для застосування цієї статті під терміном «благодійна організація» слід розуміти ірганізацію, яка відповідає всім нижченаведеним вимогам:

е) неприбутковою організацією, створеною для здійснення благодійної діяльності відповідно до Закону України «Про благодійництво та благодійні організації», яка игресстрована у відповідному податковому органі як благодійна організація та має в і іановчих документах обов'язок з періодичного, але не рідше одного разу на рік, оприлюднення повних звітів про джерела залучення коштів (майна) для здійснення гч.гюдіної діяльності та про напрями їх використання, а також про надання таких ни і ів будь-якому благодійнику такої благодійної організації, за запитом останнього;

< релігійною організацією або професійною спілкою, створеними згідно із законом і гт "(реєстрованими у відповідному податковому органі.

<рганізація не вважається благодійною (незалежно від її організаційно-правового 111 ну су або назви), якщо:

гака організація бере пряму або побічну участь у виборах або рекламуванні буць-

якої політичної партії (партійного блоку або об'єднання) або окремої фізичної особи на будь-які виборні посади;

надходження або активи такої організації використовуються для отримання вигод або переваг будь-якою фізичною або юридичною особою, крім отримання вигод належними набувачами благодійної допомоги.

Благодійна організація подає звіти про залучення коштів (майна) дня здійснення благодійної діяльності та про напрями їх використання у строї н та у порядку, встановлені цим Декретом для подання податкової звітності і прибуткового податку з громадян.

Стаття 6. Суми, на які зменшується сукупний оподатковуваний! дохід

1. Сукупний оподатковуваний дохід зменшується на суму, що її» перевищує за кожний повний місяць, протягом якого одержано дохші, встановленого чинним законодавством розміру мінімальної місяччї!» заробітної плати (неоподатковуваний мінімум). Неоподатковуваний мінімум введено в шкалу ставок оподаткування (пункт 1 статті 7 цього Декрету),

2. Сукупний оподатковуваний дохід додатково зменшується на суму, ні» не перевищує за кожний повний місяць, протягом якого одержаний домі встановленого чинним законодавством розміру мінімальної місячині заробітної плати (неоподатковуваний мінімум) одному з батьків (опікуні» піклувальників) на кожную дитину віком до 16 років, якщо місячний сукупні оподатковуваний дохід не перевищує розміру десяти мінімальних місячній! заробітних плат, встановленого чинним законодавством.

Зазначена пільга зберігається до кінця року, в якому діти досягли |І річного віку, а в разі смерті дітей - протягом наступних дванадцяти мії пні» Зменшення оподаткованого доходу починає провадитися з ми »і| народження дитини.

Довідки про наявність дітей подаються громадянами за місцем їх основної роботи (служби, навчання) до виплати їм заробітної плати ні першу половину січня, а в разі зміни кількості утриманців - не пізніше ¹ числа наступного після такої зміни місяця. При обчисленні податку податковими органами такі довідки подаються їм одночасно з декларацією про одержані доходи.

Громадянам, які перебувають у трудових відносинах з підприємств установами, організаціями і фізичними особами - суб'їкин підприємницької діяльності (за місцем основної роботи), ЗМЄШШС»» оподаткованого сукупного доходу в розмірі мінімальної місячної зароби» плати на кожную дитину віком до 16 років провадиться щомісячно. В Іш» громадян зменшення оподаткованого сукупного доходу на зазначені ■ провадиться податковими органами при нарахуванні авансових і ОСТШЮ'!» сум податку відповідно до кількості місяців, за які одержано дохід.

3. Сукупний оподатковуваний дохід зменшується до д® неоподатковуваних мінімумів, включаючи розмір вирахувань, встанців

пунктами 1 та 2 цієї статті, у:

а) громадян, які постраждали від Чорнобильської катастрофи і віднесені до I та II категорії;

б) інвалідів війни I групи.

4. Сукупний оподатковуваний дохід зменшується до п'яти неоподатковуваних мінімумів, включаючи розмір вирахувань, встановлених пунктами 1 та 2 цієї статті, у:

а) учасників Великої Вітчизняної війни, інших бойових операцій по шхисту колишнього СРСР з числа військовослужбовців, які проходили евакуацію у військових частинах, штабах і установах, що входили до складу діючої армії, та партизанів;

б) військовослужбовців і призваних на навчальні, перевірочні збори військовозобов'язаних, які проходили службу в складі обмеженого контингенту радянських військ у Республіці Афганістан та в інших країнах, не в цей період велись бойові дії;

в) інвалідів з дитинства, інвалідів I і II групи, крім зазначених у підпункті «б» пункту 3 цієї статті;

г) громадян, які постраждали від Чорнобильської катастрофи і віднесені до III та IV категорії;

д) батьків і одного з подружжя військовослужбовців, які загинули чи померли або пропали безвісти при виконанні службових обов'язків;

е) одного з батьків, який виховує інваліда з дитинства, і батьків, які виховують двох і більше інвалідів з дитинства, що проживають разом з ними і потребують постійного догляду;

є) громадян, реабілітованих відповідно до Закону України «Про ліквідацію жертв політичних репресій на Україні».

Дія пунктів 1, 2, 3 і 4 цієї статті Декрету протягом календарного року поширюється на доходи, одержувані громадянами за місцем основної МООТ.

Кабінет Міністрів України може постановами надавати додаткові ніші щодо прибуткового податку з громадян.

(> Органи місцевого самоврядування базового рівня, враховуючи «і» фінансовий стан, мають право додатково зменшувати сукупний оподатковуваний дохід окремих громадян або звільняти їх від сплати Дитку в календарному році.

/ Забороняється встановлення іншими законодавчими актами тимчасових пільг щодо прибуткового податку з громадян, не передбачених їм Декретом. Інші пільги можуть бути встановлені тільки шляхом виконання цього Декрету.

Стаття 7. Ставки податку

I Прибутковий податок з сукупного оподаткованого доходу громадян місцем основної роботи (служби, навчання) обчислюється за такими

I* міми:

<i>Розмір місячного сукупного оподаткованого доходу (у мінімальних місячних заробітних платах)</i>	<i>Ставки та розміри податку</i>
до 17 гривень	не оподатковується
18 грн. - 85 грн. (від 1 до 5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (н.м.д.г.))	10 процентів суми, що перевищує 17 грн.
86 грн. - 170 грн. (від 5 до 10 н.м.д.г.)	15 процентів від доходу, , що перевищує 85 грн.
171 грн. - 1020 грн. (від 10 до 60 Н.М.Д.Г.)	20 процентів від доходу, що перевищує 170 грн.
1021 грн. - 1700 грн. (від 60 до 100 Н.М.Д.Г.)	30 процентів від доходу, що перевищує 1020 грн.
1701 грн. і вище (понад 100 Н.М.Д.Г.)	40 процентів від доходу, що перевищує 1701 грн.

2. Із сум авторських винагород, що виплачуються спадкоємцям повторно (неодноразово), податок нараховується до джерел виплати у складі сукупного оподаткованого річного доходу за наведеними » пункті 1 цієї статті ставками, збільшеними вдвічі, але не більше 70 процентів.

3. Із сум доходів, одержуваних громадянами не за місцем основині роботи та громадянами, які не мають постійного місця проживання# Україні, податок нараховується до джерел виплати за ставкою ?П процентів.

РОЗДІЛ ІІ. ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ, ОДЕРЖУВАНИХ ГРОМАДЯНАМИ ЗА МІСЦЕМ ОСНОВНОЇ РОБОТИ (СЛУЖБИ, НАВЧАННЯ), І ПРИРІВНЯНИХ ДО НИХ ДОХОДІВ

Стаття 8. Об'єкти оподаткування

Згідно з цим розділом Декрету оподатковуваними прибутковим податком доходами, одержаними за місцем основної роботи (служби, навчання), ішажаються доходи, одержані від підприємств, установ і організацій усіх форм власності, фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, з якими громадянин має трудові відносини, за умови обов'язкового ведення в цьому місці трудової книжки і провадження відрахувань до фонду соціального страхування.

До сукупного оподаткованого доходу включаються одержані за місцем основної роботи (служби, навчання) доходи за виконання трудових обов'язків, у тому числі за сумісництвом, за виконання робіт за договорами підряду, а також інші доходи, що утворилися в результаті надання за рахунок коштів підприємств, установ, організацій, фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності своїм працівникам матеріальних і соціальних оіаг у грошовій і натуральній формі, крім сум виплат, що не включаються до і укупного оподаткованого доходу, визначених у статті 5 цього Декрету.

Стаття 9. Порядок обчислення податку

Нарахування, утримання і перерахування до бюджету прибуткового податку здійснюється підприємствами, установами, організаціями всіх форм масності та фізичними особами - суб'єктами підприємницької діяльності, ■ті провадять виплати доходів.

Обчислення податку протягом року провадиться з суми місячного і укупного оподаткованого доходу за ставкою, визначеною відповідно до і питі 7 цього Декрету. При цьому для громадян, які мають право на іщсржання пільг згідно з статтею 6 цього Декрету, сума місячного сукупного оподаткованого доходу зменшується на розмір цих пільг.

І Іо закінченні календарного року визначається сума сукупного річного оподаткованого доходу. Прибутковий податок з річного доходу визначається і середньомісячного доходу, з урахуванням сплаченого (утриманого) протягом року податку з місячних доходів. Обчислення податку і перерахунок провадиться підприємствами, установами, організаціями та фізичними особами - суб'єктами підприємницької діяльності до 1 березня року, івк іупного за звітним, а у строки, визначені законом, такі відомості за шініювленою формою надаються ними до податкової іспекції за місцем проживання платника.

Стаття 10. Порядок перерахування податку до бюджету

Підприємства, установи і організації усіх форм власності, фізичні особи - суїі'і кти підприємницької діяльності після закінчення кожного місяця, але И» пізніше строку одержання в установах банків коштів на виплату належних іромндянам сум зобов'язані перераховувати до бюджету суми нарахованого

і утриманого прибуткового податку за минулий місяць.

Зазначені юридичні і фізичні особи одночасно з поданням чеків на отримання кой ліні для виплати належних громадянам сум за другу половину місяця подають до устайої банків платіжне доручення на перерахування до бюд жеїу утриманих сум і рибугкової лі податку.

Чеки на отримання коштів для виплати належних громадянам сум приймаютьої установами банків тільки за умови пред'явлення платіжного доручення он перерахування до бюджету утриманих сум прибуткового податку.

Юридичні і фізичні особи, які не мають рахунків в установах банків, атако* ті, що виплачують заробітну плату з виручки від реалізації продукції і надано* послуг, перераховують утримані суми податку до бюджету через установи банко, наступного дня після виплати належних громадянам сум.

Забороняється сплата податку із доходів громадян за рахунок коипі) підприємств, установ і організацій та фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, крім колективних сільськогосподарських підприємств. Колекті сільськогосподарські підприємства, включаючи риболовецькі колгоспи, СУМИ прибуткового податку сплачують за рахунок прибутку (доходу), що залишає і і.п в розпорядженні підприємства, за ставками відповідно до чинної* законодавства.

Суми податку, не утримані або утримані не повністю з працюючих громадин стягуються підприємствами, установами і організаціями та фізичними особини - суб'єктами підприємницької діяльності до повної сплати заборгованості,

Не утримані або утримані не повністю суми прибуткового подано • громадян, що звільнилися, сплачуються підприємствами, установами організаціями та фізичними особами - суб'єктами підприємницької діяли..... за рахунок власних коштів.

Стягнення заборгованості прибуткового податку з громадян провадїїМ відповідно до чинного законодавства.

Зайво утримані суми податку повертаються платникові або зараховуїоїш до сплати майбутніх платежів за його заявою.

РОЗДІЛ III. ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ, ОДЕРЖУВАНИХ ГРОМАДЯНАМИ НЕ ЗА МІСЦЕМ ОСНОВНОЇ РОБОТИ (СЛУЖБИ, НАВЧАННЯ)

Стаття 11. Об'єкти оподаткування

Згідно з цим розділом Декрету оподаткуванню підлягають доходи громї® І одержувані ними від підприємств, установ, організацій і фізичних осіб - субїїг підприємницької діяльності не за місцем основної роботи, в тому ЧПСШ сумісництвом, за виконання разових та інших робіт, здійснюваних на он* договорів підряду та інших договорів цивільно-правового характеру, та діл* фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, які разом з ДОХОДІМІЙ місцем основної роботи (служби, навчання) одержують доходи від здіїп ІМІ підприємницької діяльності.

Стаття 12, Порядок обчислення і сплати податку

З доходів, зазначених у статті 11, податок обчислюється за ставками, наведеними у пунктах 2, 3 і 4 статті 7, утримується у джерела виплати і перераховується до бюджету в порядку, встановленому статтею 10 цього Декрету. При визначенні оподатковуваного доходу в джерела виплати не виключається сума встановленого чинним законодавством неоподатковуваного мінімуму і не надаються пільги, передбачені статтею 6 цього Декрету.

Після закінчення календарного року громадяни, крім тих, які одержували доходи лише за місцем основної роботи, зобов'язані у строки, визначені законом, подати до податкового органу за місцем проживання декларацію про суму сукупного доходу, одержаного як за основним, так і не основним місцем роботи. Особи, які одержують доходи не за місцем основної роботи, зобов'язані вести облік доходів і витрат, пов'язаних з одержанням цих доходів, за формою і у порядку, встановленому Головною державною податковою інспекцією України.

Підприємства, установи, організації і фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності, які провадять виплати зазначених доходів, зобов'язані у строки, визначені законом для місячного звітного періоду, на який припадає виплата, надіслати до податкових органів за місцем проживання громадян відомості, за встановленою Головною державною податковою інспекцією України формою, про виплачені суми доходів і суми утриманого з них податку.

Податкові органи використовують ці відомості для перевірки поданих громадянами декларацій та обчислення сукупної річної суми податку. При обчисленні податковими органами річної суми податку з оподатковуваного походу виключається встановлений чинним законодавством мінімум на дату обчислення податку і суми, передбачені у ІІ піпті 6 цього Декрету.

У разі виплати громадянам підприємствами, установами і організаціями ангорських винагород і винагород за видання, виконання або інше використання творів науки, літератури і мистецтва, винагород авторам м криттв, винаходів та промислових зразків, а також при обчисленні податку пі сукупним річним доходом враховуються документально підтверджені но грати, безпосередньо пов'язані з одержанням доходів від цієї діяльності. Якщо іп витрати не можуть бути підтверджені при поданні декларації документально, Іп нони враховуються за нормами, визначеними Головною державною іпщіпковою інспекцією України і узгодженими з Міністерством економіки Ііфіііни та Міністерством культури України.

У разі, якщо благодійна допомога надається із порушенням правил, мі нищених підпунктом «і» пункту 1 статті 5 цього Декрету, відповідальними за нирихування, своєчасне внесення податку до бюджету є:

при нецільовому витрачанні коштів, які надійшли на рахунок благодійної ііііінізації на користь набувача, - така благодійна організація за наслідками іпі пи кового періоду, в якому відбулося таке нецільове витрачання;

при перевищенні граничної суми отримання нецільової благодійної допомоги, визначеної абзацом тридцять першим підпункту «і» пункту 1 стіп 11 5 цього Декрету, - такий її набувач за наслідками податкового року, в яком і відбулося таке перевищення. У разі коли набувач благодійної допомоги < нерезидентом або не є платником цього податку з інших причин, - благодійн* організація;

при неперверненні невитрачених сум цільової благодійної допомоги у граничні строки, визначені абзацом двадцятим підпункту «і» пункту 1 статті 5 цього Декре ту, - така благодійна організація за наслідками податкового періоду, на який припадає такий граничний строк.

У разі витрачання основної суми ендавменту або її частини платник подано на користь якого був відкритий (задепонований) такий ендавмент, має визнийИ доход, який оподатковується податком у загальному порядку.

РОЗДІЛ IV. ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ ВІД ЗАЙНЯТТЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТА ІНШИХ ДОХОДІВ

Стаття 13. Об'єкти оподаткування

Згідно з цим розділом Декрету оподаткуванню підлягають доходи громаи іш одержані протягом календарного року від здійснення підприємницької діяли* ч і без створення юридичної особи, а також інші доходи громадян, не передбачені як об'єкти оподагування у розділах 11 та III цього Декрету.

Оподатковуваним доходом вважається сукупний чистий доход, тобто різ..... між валовим доходом (виручки у грошовій та натуральній формі) і докуменз аям* підтвердженими витратами, безпосередньо пов'язаними з одержанням дохи* Якщо ці витрати не можуть бути підтверджені документально, то ік>НН враховуються податковими органами при проведенні остаточних розрахунків• нормами, визначеними Головною державною податковою інспекцією Укріп* за погодженням з Міністерством економіки України та Державним коміісн» України по сприянню малим підприємствам та підприємництву.

До складу витрат, безпосередньо пов'язаних з одержанням доходів, належіП витрати, які включаються до складу валових витрат виробництва (обігу) підлягають амортизації згідно з Законом України «Про оподаткування приііуп. підприємств».

При здійсненні операцій з купівлі-продажу корпоративних прав та визначені* законом цінних паперів, крім набутих у випадках, визначених пунктом «з» d*| 5 цього Декрету, оподатковуваним доходом громадянина, у тому чи»* зареєстрованого як суб'єкт підприємницької діяльності, вважається припуп • тобто різниця між доходом, отриманим від продажу таких корпоративних П| та цінних паперів протягом звітного року, та документально підтвердженій витратами на їх придбання, понесеними громадянином протягом звітного |«* або попередніх звітному років. Облік фінансових результатів операцій з куііП продажу корпоративних прав та цінних паперів ведеться у пор»»»»

встановленому пунктом 7.6 статті 7 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств». Прибуток, отриманий громадянином від операцій з купівлі-продажу корпоративних прав та цінних паперів, обчислений за результатами звітного року, включається до складу його сукупного річного оподаткованого доходу.

Стаття 14. Порядок обчислення і сплати податку

1.3 доходів, зазначених у цьому розділі Декрету, податок обчислюється:

а) підприємствами, установами, організаціями, фізичними особами - суб'єктами підприємницької діяльності при виплаті ними протягом року доходів громадянам, зазначеним у цьому розділі Декрету, про що не пізніше як через 30 днів після виплати повідомляється податковим органам за місцем проживання громадян. Утримані у джерела виплати суми податку враховуються податковим органом при проведенні податкових розрахунків за доходами, одержаними за оподатковуваний період;

б) податковими органами на підставі декларацій, поданих громадянами про очікуваний (оціночний) у поточному році доход або про фактично одержані у звітному календарному році доходи та інших відомостей про доходи громадян, визначених у цьому розділі.

Перерахування утриманих сум податку до бюджету підприємства, установи, організації та фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності здійснюють у порядку, передбаченому статтею 10 цього Декрету.

Обчислення податку з фактичного річного доходу провадиться податковими органами за місцем постійного проживання платника, а якщо його діяльність здійснюється в іншому місці - за місцем здійснення цієї діяльності з обов'язковим повідомленням податковому органу за місцем постійного проживання і громадянина про розміри одержаного ним доходу і сплаченого податку за минулий рік.

Громадяни, які здійснюють підприємницьку діяльність без створення в іридичної особи, мають право самостійно обрати спосіб оподаткування доходів, одержаних від цієї діяльності, за фіксованим розміром податку (далі - фіксований податок) шляхом придбання патенту за умови, якщо:

кількість осіб, які перебувають у трудових відносинах з таким громадянином і платником податку, включаючи членів його сім'ї, які беруть участь у підприємницькій діяльності, не перевищує п'яти;

валовий доход такого громадянина від самостійного здійснення підприємницької діяльності або з використанням найманої праці за останні 12 місяців, що передують місяцю придбання патенту, не перевищує і гми тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

громадянин здійснює підприємницьку діяльність з продажу товарів і надання і уиіу ніх такому продажу послуг на ринках та є платником ринкового збору згідно і тконодавством. Доходи такого громадянина, одержані від здійснення інших підд підприємницької діяльності, оподатковуються у загальному порядку.

Не дозволяється застосування фіксованого податку при здійсненні торгівлі іиорро-горілчаними та тютюновими виробами.

На доходи громадян, одержані від здійснення підприємницької діяльності, у разі сплати ними фіксованого податку, не поширюються положення статей 5 і 6 цього Декрету.

Фіксований податок сплачується громадянином - платником податку іш відповідного місцевого бюджету за місцем його проживання. Громадянин засвоім бажанням може придбати патент на здійснення підприємницької діяльності ні всій території України.

Документ, гцо засвідчує сплату фіксованого податку, є підставою для видимі податковим органом за місцем проживання громадянина патенту, в якому зазначаються: прізвище та ім'я цього громадянина; його ідентифікаційний номер, строк дії патенту; перелік осіб, які перебувають у трудових відносинах з платниці ім податку, або членів його сім'ї, які беруть участь у підприємницькій діяльності, місце здійснення підприємницької діяльності; назва органу, що видав патент.

Форма патенту встановлюється центральним податковим органом України

Для одержання патенту платник податку подає до податкового органу заяву, складену в довільній формі, яка повинна містити інформацію про місце здійснені» підприємницької діяльності; перелік осіб, які перебувають у трудових відносин* * платником податку, та їх ідентифікаційні номери або членів його сім'ї, які беруть участь у здійсненні підприємницької діяльності, і їх ідентифікаційні номери, атако* інформацію про доходи платника фіксованого податку від здійснені» підприємницької діяльності за останні 12 місяців або про неотримання таких доході»

Податковий орган зобов'язаний видати патент протягом трьох робочих дні» з дня прийняття вказаної заяви від платника податку, оформленої належним чином. Попередня перевірка достовірності даних, зазначених у заяві про доходи громадянина від здійснення підприємницької діяльності, або даних про і» неотримання податковим органом не здійснюється. Відповідальність і» достовірність таких даних несе платник податку відповідно до законодавств України.

Розміри фіксованого податку встановлюються відповідною місцевою радо* залежно від територіального розташування місця торгівлі і не можуть бути мени» ніж 20 гривень та більше ніж 100 гривень за календарний місяць для громвл» які здійснюють підприємницьку діяльність самостійно.

Для одержання патенту на здійснення підприємницької діяльності на неї» території України фіксований податок встановлюється у розмірі 100 гривень

У разі, коли платник податку здійснює підприємницьку діяльність і використанням найманої праці або за участю у підприємницькій діяльності члені» його сім'ї, розмір фіксованого податку збільшується на 50 відсотків за кожен ОСВН У такому випадку платник фіксованого податку має право самостійно доплати 50 відсотків від суми встановленого фіксованого податку з розрахунку на кожен додаткову особу та повідомити про це податковий орган, який зобов'язаний внести відповідні зміни до патенту в строки, передбачені для його видачі. «I

Доходи громадянина, одержані від здійснення підприємницької діяльН"* і що оподатковуються фіксованим податком, не включаються до складу Неї»

сукупного оподаткованого доходу за підсумками звітного року, а сплачена сума фіксованого податку є остаточною і не включається до перерахунку загальних податкових зобов'язань такого платника податку або осіб, які перебувають з ним у трудових відносинах, чи членів його сім'ї, які беруть участь у підприємницькій діяльності.

У разі сплати фіксованого податку платник такого податку звільняється від ведення обов'язкового обліку доходів і витрат.

Платник фіксованого податку, особи, які перебувають з ним у трудових відносинах, а також члени його сім'ї, які беруть участь у підприємницькій діяльності, звільняються від сплати нарахувань на фонд оплати праці, відрахувань і зборів на будівництво, реконструкцію, ремонт і утримання автомобільних доріг загального користування України, встановлених відповідно до Закону України «Про джерела фінансування дорожнього господарства України», податку на промисел, збору до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення, збору на обов'язкове соціальне страхування, збору до Фонду України соціального захисту інвалідів, а також придбання торгового патенту згідно із Законом України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності».

Здійснення торговельної діяльності у сфері роздрібної (дрібнооптової) торгівлі платником фіксованого податку, а також особами, які перебувають з ним у і рудових відносинах, або членами його сім'ї, які беруть участь у такій діяльності, не потребує отримання ліцензії.

Патент видається на строк від одного до дванадцяти календарних місяців за вибором платника фіксованого податку. У разі, коли протягом строку дії патенту відповідною місцевою радою змінюється розмір фіксованого податку, перерахунок Ного не здійснюється.

Патент може бути скасований (з його вилученням) за рішенням керівника податкового органу до закінчення строку його дії в разі, якщо:

за дорученням або від імені платника фіксованого податку здійснюється торгівля особою, відомості про яку не внесені до патенту. У цьому випадку громадянин-підприємець позбавляється права застосовувати фіксовану ставку податку протягом 12 календарних місяців, наступних за місяцем вчинення порушення, та сплачує штраф у розмірі повної суми фіксованого податку в розрахунку за місяць за кожною особою, відомості про яку не внесені до патенту;

платник фіксованого податку, особи, які перебувають з ним у трудових відносинах, а також члени його сім'ї, які беруть участь у підприємницькій її діяльності, здійснюють торгівлю лікєро-горілчаними та тютюновими виробами. У цьому випадку громадянин-підприємець притягається до відповідальності ігідно з законодавством України.

2. Оподаткування доходів громадян податковими органами здійснюється на підставі:

декларацій громадян про очікуваний (оціночний) у поточному році або про фактично одержані ними протягом року доходи;

матеріалів перевірок діяльності громадян, проведених податковими органами отриманих від підприємств, установ, організацій та фізичних осіб - суб'єктів* підприємницької діяльності відомостей про виплачені платникам доходи і утримані податки за формою, встановленою Головною державною податковою інспекцією України.

3. Податок, обчислений податковими органами, сплачується в такому порядку протягом року платники щоквартально сплачують до бюджету по 25 процен 11 * річної суми податку, обчисленої за доходами за попередній рік, а платники, я* * вперше залучаються до сплати податку, - 25 процентів суми, обчисленої їм податковими органами за оціночним доходом на поточний рік. Для сплати авансових платежів податку встановлюються такі строки протягом року: до I > березня, до 15 травня, до 15 серпня до 15 листопада. У разі значного збільшення або зменшення протягом року доходу платника податковими органами може бути проведено перерахунок сум податку за строками сплати податку, що не настінні

суми плати за патент і суми податку, сплачені протягом року за місцем виплину доходу та у вигляді авансових платежів, пред'явлених податковими органами враховуються при остаточному розрахунку суми податку на підсіл* документального підтвердження факту сплати податку.

Додатково нараховані за остаточними розрахунками суми податку підлягати сплаті не пізніше одного місяця з дня одержання повідомлення податкомнн органу, а зайво сплачені суми податку підлягають поверненню плагнику не пізній"» одного місяця після проведення остаточного розрахунку або за заявою платним зараховуються в рахунок майбутніх платежів.

4. Громадяни, які займаються підприємницькою діяльністю, надії..... податковому органу декларації за наслідками кожного звітного кварталу, а і пин* звітного року у строки, визначені законом. В декларації зазначаються загини* суми одержаного доходу, витрат і сплаченого податку за звітний рік або і..... період, за який здійснюється оподаткування (оподатковуваний період).

Громадяни, які одержують інші доходи, подають декларації у строки, визна'и I законом для місячного звітного періоду, на який припадає дата виник". "*• джерела доходу. У ній вказується розмір фактичного доходу за перший місяці, н розмір очікуваного (оціночного) доходу до кінця поточного року. У рінт припинення існування джерела доходу протягом року сума одержаних домили включається до складу декларації за наслідками такого календарного року, |И подається податковому органу у строки, визначені законом.

Громадяни, які займаються підприємницькою діяльністю, за умови, допомагають члени сім'ї, які спільно з ними проживають, оподатковуваний лі >M> розподіляють між собою за угодою, але частка кожного з них не м">> перевищувати розміру, пропорційного кількості громадян, що беруть уші|| підприємницькій діяльності, якщо один з них має право на пілі.і® оподаткування.

Нарахування авансових та остаточних сум податку провадиться податколИВ органами у 15-денний строк з дня одержання декларації.

РОЗДІЛ V. ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ, що ПІДЛЯГАЮТЬ ВИПЛАТІ З ДЖЕРЕЛ В УКРАЇНІ ГРОМАДЯНАМ, ЯКІ НЕ МАЮТЬ ПОСТІЙНОГО МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ В УКРАЇНІ

Стаття 15. Розміри оподаткування

З доходів, що підлягають виплаті з джерел в Україні громадянам, які не мають постійного місця проживання в Україні, податок утримується у джерела виплати ді >ході в за ставкою, наведеною у пункті 3 статті 7 цього Декрету, без виключення і походу встановленого чинним законодавством неоподаткованого мінімуму і п встановлених цим Декретом пільг.

Зазначена ставка оподаткування застосовується тоді, коли інше не передбачено міжнародними договорами щодо усунення подвійного оподаткування доходів іромадян.

І Перерахування сум податку здійснюється у порядку, передбаченому статтею 1(1 цього Декрету.

РОЗДІЛ VI. ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ ІНОЗЕМНИХ ГРОМАДЯН ТА ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА

Стаття 16. Визначення оподаткованого доходу

I. Оподатковуваний дохід іноземних громадян та осіб без громадянства (надалі Іноземні громадяни), які мають постійне місце проживання в Україні, визначається в н іму ж порядку, що й оподатковуваний дохід громадян України. До оподаткованого

ї) суми надбавок, виплачуваних у зв'язку з проживанням в Україні;

I >) суми, виплачувані для компенсації витрат на навчання дітей у школі, харчування,

її. и щки членів сім'ї плагникау відпустку та інші аналогічні цілі.

I 2. До оподаткованого доходу іноземних громадян не включаються:

11 її пильного страхування і пенсійного забезпечення;

(>) суми компенсації витрат за наймання житлового приміщення і на утримання «її 11 .мобіля для службових потреб;

її) суми витрат на відрядження.

(уми, виплачені підприємствами, установами й організаціями у вигляді компенсації

ви 11 ні і на відрядження технічним спеціалістам із числа іноземних громадян у зв'язку з

h і" Н хтгоу в Україні, не включаються до оподаткованого доходу іноземних громадян,

ніші виплати цих сум передбачено відповідним зовнішньоекономічним контрактом.

I При цьому суми, виплачені додатково до заробітної плати за кожний день МціЧіування в Україні, не вважаються компенсацією витрат на відрядження, за і випадків, коли ці витрати пов'язані з пересуванням іноземних громадян по hfil торії України або за її межами. Такі виплати враховуються як надбавка до заробітної

Ніщц и й оподатковуються на загальних підставах.

ста (ті 7 цього Декрету, і за умовами, встановленими відповідними його розділами для оподаткування аналогічних доходів громадян України.

Особисті доходи власників приватних компаній оподатковуються в порядку і за умовами, передбаченими розділом IV цього Декрету.

При цьому до власників приватної компанії не належать іноземні громадяни у власності яких знаходиться будь-яке підприємство (юридична особа), доходи якого в місці знаходження (реєстрації) за межами України підлягають оподаткуванню податком на прибуток корпорації або іншим аналогічним видом податку.

Стаття 18. Порядок обчислення і сплати податку

1. Іноземні громадяни, що мають постійне місце проживання в Україні і одержують доходи як в Україні, так і за її межами, подають декларації про одержані доходи до податкового органу за місцем діяльності в Україні у порядку встановленому цим Декретом.

При цьому декларація про очікувані (оціночні) доходи у поточному році подається іноземними громадянами протягом одного місяця з дня прибуття в Україну незалежно від джерела одержання доходів. Надалі декларація ці іноземні доходи подається щоквартально у строки, визначені законом.

Після закінчення року декларація про фактично одержані доходи подається, строки, визначені законом, в якій зазначаються загальні суми одержаного Доходу витрат і сплаченого податку.

У разі припинення протягом календарного року діяльності та виїзду іноземній громадян з України декларація про фактично одержані доходи подається не пізніше як за місяць до виїзду.

2. З доходів іноземних фізичних осіб податок обчислюється податковим органом на підставі декларацій про доходи за місцем здійснення діяльності в Україні. Документом для сплати податку є платіжне повідомлення, що надсилається платникові податковим органом.

На підставі декларації про очікувані (оціночні) доходи платники обчислюється авансова сума податку. Перерахунок суми податку здійснюється на підставі даних про фактично одержані доходи.

Сплата податку протягом року здійснюється рівними частками у такі строки: до 15 березня, до 15 травня, до 15 серпня і до 15 листопада. Доплати за перерахунками податку за звітний рік провадиться протягом місяця з дня одержання платіжного повідомлення від податкового органу. Зайво сплачена сума податку за бажанням платника повертається йому або зараховується на його заявою в рахунок майбутніх платежів. Повернення податку провадити не пізніше місяця з дня проведення остаточного розрахунку.

3. Пільги щодо податку надаються іноземним громадянам в такому і розмірі і на тих же підставах, що і для громадян України. Іноземні громадяни які мають право на пільги на дітей, при поданні до податкового органу декларації вперше зобов'язані додати до декларації відповідні документи, що підтверджують наявність утриманців

Документи затверджуються компетентним органом країни, в якій платник постійно проживав до прибуття в Україну, а в разі, коли утриманець перебуває на території України, документи подаються в порядку, встановленому для іромадян України.

4. Справляння податку з іноземних громадян може бути припинено або обмежено відповідними міжнародними договорами.

РОЗДІЛ VII. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОТРИМАННЯ ЦЬОГО ДЕКРЕТУ

Стаття 19. Обов'язки громадян, підприємств, установ, організацій, фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності

1. Громадяни, доходи яких підлягають оподаткуванню відповідно до цього Декрету, зобов'язані:

а) вести облік доходів, одержаних протягом року, і витрат, безпосередньо пов'язаних з їх одержанням, за формою, що встановлюється Головною державною податковою інспекцією України. Зазначена умова не поширюється на громадян, які одержують доходи лише за місцем основної роботи.

За окремими видами підприємницької діяльності облік повинен вестися також із застосуванням технічних засобів - лічильників, касових апаратів, тощо;

б) подавати в передбачених цим Декретом випадках податковим органам декларації про доходи і витрати за формами, що їх встановлює Головна державна податкова інспекція України, та інші необхідні документи, які підтверджували б достовірність вказаних у деклараціях даних. Неподання громадянином декларації вважається приховуванням доходів від оподаткування;

в) пред'являти підприємствам, установам, організаціям і фізичним особам - суб'єктам підприємницької діяльності, які виплачують доходи, атакож податковим органам документи, що підтверджують право на одержання пільг;

г) своєчасно і в повному обсязі сплачувати до бюджету належні до сплати суми податку;

д) допускати службових осіб податкових органів у приміщення, що використовуються для здійснення підприємницької діяльності та для одержання Доходів;

е) зберігати облікові дані про доходи, витрати та сплату податків протягом ір'охроків.

2. Підприємства, установи, організації та фізичні особи - суб'єкти і підприємницької діяльності зобов'язані:

а) своєчасно і в повному обсязі нараховувати, утримувати та перераховувати ДО бюджету суми податку з доходів громадян, що підлягають оподаткуванню у іжрела виплати;

б) своєчасно подавати податковим органам відомості за встановленою формою про виплачені громадянам доходи, що підлягають обліку і оподаткуванню;

в) у 3-денний строк повідомляти податкові органи за місцем реєстрації і іромадян, які займаються підприємницькою діяльністю, про відкриття в установах Лінків розрахункового рахунку.

3. При укладанні договорів та інших угод забороняється включення податкових застережень, відповідно до яких підприємства, установи, організації, а також фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності, що виплачують доходи, беруть на себе зобов'язання нести витрати по сплаті податку за громадян.

4. Контроль за додержанням положень цього Декрету покладається на державну податкову службу в Україні.

Стаття 20. Порядок утримання і повернення неправильно утриманих сум податків

У разі несвоєчасного залучення громадян до сплати податку або неправильного оподаткування їх доходів стягнення або повернення відповідної суми податку допускається не більш як за три роки до виявлення факту неправильного оподаткування.

Суми податку, не стягнені через ухилення платника від оподаткування, стягуються за весь час ухилення від їх сплати.

Не утримані (утримані не повністю або несвоєчасно), а також не перераховані до бюджету суми податку, що підлягають стягненню, стягуються у безспірному порядку податковим органом з підприємств, установ, організацій і фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, що виплачували доходи громадянам і громадян, які займаються підприємницькою діяльністю і не мають розрахункові рахунків в установах банків, стягнення прибуткового податку провадиться черг і нотаріальні контори за виконавчими написами або у судовому порядку.

При наявності фактів перерахування підприємством, установою, організацією* і фізичною особою - суб'єктом підприємницької діяльності сум податку за свої працівників зазначені суми включаються до складу оподаткованого доходу цієї працівників з відповідним переобчисленням суми прибуткового податку.

Стаття 21. Відповідальність за порушення норм цього Декрету

1. Відповідальність платників податку за порушення норм цього Декрету, визначається відповідним законом.

2. За прострочення встановлених строків сплати податку справляється ПСІК у розмірах, визначених законом.

Стаття 22. Оскарження дій податкових інспекцій та їх службових осіб*

Оскарження дій податкових інспекцій та їх службових осіб провадиться і порядку, передбаченому законом.

Стаття 23. Видання інструкції щодо застосування цього Декрету

Інструкція щодо застосування цього Декрету видається Головною державною податковою інспекцією України.

Прем'єр-міністр України
Міністр Кабінету Міністрів України
м. Київ

Л. КУЧМА
А. ЛОБОВ
26 грудня 1992 року
№ 13-92

ПЛАТА ЗА ТОРГОВИЙ ПАТЕНТ НА ДЕЯКІ ВИДИ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про патентування деяких видів підприємницької діяльності

(витяг)

Цей Закон визначає порядок патентування торговельної діяльності за готівкові кошти, а також з використанням інших форм розрахунків та кредитних карток, діяльності у сфері торгівлі іноземною валютою, діяльності з надання послуг у сфері грального бізнесу та побутових послуг, що провадиться суб'єктами підприємницької діяльності.

Стаття 1. Загальні положення

1. Об'єктом правового регулювання згідно з цим Законом є торговельна діяльність за готівкові кошти, а також з використанням інших форм розрахунків та кредитних карток на території України, діяльність з обміну готівкових валютних цінностей (включаючи операції з готівковими платіжними засобами, вираженими в іноземній валюті, та з кредитними картками), а також діяльність з надання послуг у сфері грального бізнесу та побутових послуг.

2. Суб'єктами правовідносин, які підлягають регулюванню за цим Законом, є юридичні особи та суб'єкти підприємницької діяльності, що не мають статусу юридичної особи, - резиденти і нерезиденти, а також їх відокремлені підрозділи (філії, відділення, представництва тощо), які займаються підприємницькою діяльністю, передбаченою частиною першою цієї статті.

3. Дія цього Закону не поширюється на торговельну діяльність та діяльність з падання побутових послуг:

1) підприємств і організацій Укоопспілки, військової торгівлі, аптек, які перебувають у державній власності, та торгово-виробничих державних підприємств робітничого постачання у селах, селищах та містах районного підпорядкування;

2) суб'єктів підприємницької діяльності - фізичних осіб, які:
здійснюють торговельну діяльність з лотків, прилавків і сплачують ринковий пійр (плату) за місце для торгівлі продукцією в межах ринків усіх форм власності;

сплачують податок на промисел у порядку, передбаченому чинним іАконодавством;

здійснюють продаж вирощених в особистому підсобному господарстві, на присадибній, дачній, садовій і городній ділянках продукції рослинництва, худоби, * ролів, нутрій, птиці (як у живому вигляді, так і продукції їх забою в сирому вигляді ні у вигляді первинної переробки), продукції власного бджільництва;

сплачують державне мито за нотаріальне посвідчення договорів про підчування власного майна, якщо товари кожної окремої категорії відчужуються не частіше одного разу на календарний рік;

сплачують фіксований податок відповідно до законодавства про оподаткування доходів фізичних осіб;

3) суб'єктів підприємницької діяльності, створених громадськими організаціями інвалідів, які мають податкові пільги згідно з чинним законодавством та здійснюють торгівлю виключно продовольчими товарами вітчизняного виробництва та продукцією, виготовленою на підприємствах «Українського товариства сліпих» та «Українського товариства глухих».

4. Не допускається визначення видів підприємницької діяльності, що підлягають патентуванню, порядку та суб'єктів патентування в інших нормативно-правових актах, а також рішеннями органів державної влади ні органів місцевого самоврядування.

Стаття 2. Визначення і зміст торгового патенту

1. Торговий патент - це державне свідоцтво, яке засвідчує право суб'єкт підприємницької діяльності чи його структурного (відокремленого) підрозділу займатися зазначеними у цьому Законі видами підприємницької діяльності Торговий патент не засвідчує право суб'єкта підприємницької діяльності ні інтелектуальну власність.

Спеціальний торговий патент - це державне свідоцтво, яке засвідчує право суб'єкта підприємницької діяльності на особливий порядок оподаткування відповідно до цього Закону.

2. Торговий патент придбавається суб'єктами підприємницької діяльності предметом діяльності яких є види, зазначені у частині першій статті 1 цього Закону Підставою для придбання торгового патенту є заявка, оформлена відповідно до частини четвертої цієї статті. Встановлення будь-яких додаткових умов щодо придбання торгового патенту не дозволяється.

3. Торговий патент видається за плату суб'єктам підприємницької діяльності від державними податковими органами за місцезнаходженням цих суб'єктів в інших місцезнаходженнях їх структурних (відокремлених) підрозділів, суб'єктів підприємницької діяльності, що провадять торговельну діяльність або надають побутові послуги (крім пересувної торговельної мережі), - за місцезнаходження пункту продажу товарів або пункту з надання побутових послуг, а суб'єктів підприємницької діяльності, що здійснюють торгівлю через пересушувальну торговельну мережу, - за місцем реєстрації цих суб'єктів.

Суб'єкт підприємницької діяльності, який припинив діяльність, яка відповідає до цього Закону підлягає патентуванню, до 15 числа місяця, що передуватиме звітній письмово повідомляє про припинення такої діяльності відповідний державний податковий орган. При цьому торговий патент підлягає поверненню державному податковому органу, що видав його, а суб'єкту підприємницької діяльності повертається надмірно сплачена сума вартості торгового патенту

Торговий патент містить такі реквізити:

номер торгового патенту;

найменування володільця торгового патенту;

вид підприємницької діяльності;

назва виду побутових послуг чи послуг у сфері грального бізнесу;
місце реєстрації громадянина як суб'єкта підприємницької діяльності чи місцезнаходження суб'єкта підприємницької діяльності - юридичної особи (місцезнаходження структурного (відокремленого) підрозділу цього суб'єкта);
для транспортних засобів - зазначення «візна торгівля»;
термін дії торгового патенту;
місцезнаходження державного податкового органу, що видав торговий патент;
відмітка державного податкового органу про надходження плати за виданий ним торговий патент.

Форма торгового патенту та порядок його заповнення встановлюються центральним податковим органом України.

Додаткові реквізити, які містить спеціальний торговий патент, встановлюються центральним податковим органом України.

4. Заявка на придбання торгового патенту повинна містити такі реквізити: найменування суб'єкта підприємницької діяльності;

витяг з установчих документів щодо юридичної адреси суб'єкта підприємницької діяльності, а у випадках, якщо патент придбається для і структурного (відокремленого) підрозділу, - довідка органу, який погодив місцезнаходження структурного (відокремленого) підрозділу, із зазначенням цього місця;

вид підприємницької діяльності, здійснення якої потребує придбання торгового патенту;

найменування документа про повну або часткову сплату вартості торгового патенту.

Стаття 3. Порядок придбання торгового патенту на здійснення торговельної діяльності

1. Патентуванню підлягає торговельна діяльність, що здійснюється суб'єктами підприємницької діяльності або їх структурними (відокремленими) підрозділами • пунктах продажу товарів.

2. Під торговельною діяльністю у цьому Законі слід розуміти роздрібну та •П іону торгівлю, діяльність у торговельно-виробничій (громадське харчування) і фсрі за готівкові кошти, інші готівкові платіжні засоби та з використанням кредитних карток.

1. Під пунктами продажу товарів у цьому Законі слід розуміти:

магазини та інші торгові точки, які знаходяться в окремих приміщеннях, будівлях або їх частинах і мають торговельний зал для покупців або ічтористовують для торгівлі його частину;

кіоски, палатки та інші малі архітектурні форми, які займають окремі Приміщення, але не мають вбудованого торговельного залу для покупців;

пито магазини, розвозки та інші види пересувної торговельної мережі;

лотки, прилавки та інші види торгових точок у відведених для торговельної П'П.пості місцях, крім лотків, прилавків, що надаються в оренду суб'єктам

підприємницької діяльності - фізичним особам та знаходяться в межах спеціалізованих підприємств сфери торгівлі - ринків усіх форм власності;

стаціонарні, малогабаритні і пересувні автозаправні станції, заправні пункти, які здійснюють торгівлю нафтопродуктами та стиснутим газом;

фабрики-кухні, фабрики-заготівельні, їдальні, ресторани, кафе, закусочні, бари, буфети, відкриті літні майданчики, кіоски та інші пункти іромадського харчування;

оптові бази, склади-магазини або інші приміщення, які використовуються для здійснення оптової торгівлі за готівкові кошти, інші готівкові платіжні засоби та і використанням кредитних карток.

У разі коли суб'єкт підприємницької діяльності має структурні (відокремлені) підрозділи, торговий патент придбавається окремо для кожного структурного (відокремленого) підрозділу (торгової точки).

4. Вартість торгового патенту на здійснення торговельної діяльності встановлюється органами місцевого самоврядування залежно від місцезнаходження пункту продажу товарів та асортиментного переліку товарів

Вартість торгового патенту за календарний місяць встановлюється у межах* таких граничних рівнів:

на території міста Києва, обласних центрів - від 60 до 320 гривень;

на території міста Севастополя, міст обласного підпорядкування (крім обласних центрів) і районних центрів - від 30 до 160 гривень;

на території інших населених пунктів - до 80 гривень.

У разі коли пункти продажу товарів розташовані в курортних місцевостях або на територіях, прилеглих до митниць, інших пунктів переміщень через митний кордон, органи місцевого самоврядування, до бюджетів яких спрямовується плані за торговий патент, можуть прийняти рішення щодо збільшення плати за торговий патент, але не більше 320 гривень за календарний місяць. Додаткові доходи отримувані внаслідок прийняття зазначених рішень, повністю спрямовують*! до відповідних місцевих бюджетів.

Термін дії торгового патенту на здійснення торговельної діяльності становить і¹ 12 календарних місяців.

Термін дії короткотермінового торгового патенту на здійснення торговельної діяльності становить від 1 до 15 днів.

Вартість короткотермінового торгового патенту на здійснення торговельної діяльності за один день встановлюється у фіксованому розмірі 10 гривень, д

5. Оплата вартості торгового патенту на здійснення торговельної діяльності* і провадиться щомісячно до 15 числа місяця, який передує звітному, а ошМ вартості короткотермінового торгового патенту здійснюється не пізніше ніж* >• один день до початку здійснення торговельної діяльності.

Під час придбання торгового патенту на здійснення торговельної діяльності суб'єкт підприємницької діяльності вносить одноразову плату в розмірі варки | торгового патенту за один місяць. На суму, сплачену під час придбання торговельного патенту, зменшується розмір плати за торговий патент, яка підлягає внесенню*) останній місяць його дії

Під час придбання спеціального торгового патенту суб'єкт підприємницької діяльності не вносить одноразову плату.

Суб'єкт підприємницької діяльності може зробити попередню оплату вартості торгового патенту на здійснення торговельної діяльності за весь термін його дії. Суб'єкт підприємницької діяльності має право придбати торгові патенти на здійснення торговельної діяльності на наступні за поточним роки, але не більше ніж на три роки, сплативши повну вартість цих патентів під час їх одержання. При цьому суб'єкт підприємницької діяльності звільняється від обов'язків довнесення вартості торгового патенту у разі, якщо прийнятими після сплати повної вартості торгових патентів на наступні роки нормативно-правовими актами буде збільшена вартість торгового патенту.

6. Без придбання торгового патенту суб'єкти підприємницької діяльності або їх структурні (відокремлені) підрозділи здійснюють торговельну діяльність виключно з використанням таких видів товарів вітчизняного виробництва:

хліб і хлібобулочні вироби;
борошно пшеничне та житнє;
сіль, цукор, олія соняшникова і кукурудзяна;
молоко і молочна продукція, крім молока і вершків згущених з добавками і без них;

продукти дитячого харчування;

безалкогольні напої;

морозиво;

яловичина та свинина;

домашня птиця;

яйця;

риба;

ягоди і фрукти;

мед та інші продукти бджільництва, бджолоінвентар і засоби захисту бджіл;

картопля і плодоовочева продукція;

комбікорми для продажу населенню.

Пільговий торговий патент видається суб'єктам підприємницької діяльності або їх структурним (відокремленим) підрозділам, які здійснюють торговельну діяльність виключно з використанням таких видів товарів вітчизняного виробництва:

поштові марки, листівки, вітальні листівки та конверти непогашені, ящики, коробки, мішки, сумки та інша тара з дерева, паперу та картону, що використовуються для поштових відправлень підприємствами Державного комітету зв'язку України, і фурнітура до них;

періодичні видання друкованих засобів масової інформації, що мають реєстраційні свідоцтва, видані уповноваженими органами України, книги, пірошури, альбоми, нотні видання, буклети, плакати, картографічна продукція, що видаються юридичними особами - резидентами України;

проїзні квитки;

!
>

товари народних промислів (крім антикварних та тих, що становлять культурну цінність згідно з переліком, що встановлюється Міністерством культури України);

готові лікарські засоби (лікарські препарати, ліки, медикаменти, предмет догляду, перев'язувальні матеріали та інше медичне приладдя) та вітаміни для населення; ветеринарні препарати, папір туалетний, зубні паста та порошки косметичні серветки, дитячі пелюшки, тампони, інші види санітарно-гігієнічних виробів з целюлози або її замінників, термометри, індивідуальні діагностичні прилади (незалежно від країни їх походження);

вугілля, вугільні брикети, паливо пічне побутове, газ освітлювальний і піі скраплений, торф паливний кусковий, торф'яні брикети і дрова для промислового населення;

мило господарське, а також сірники (незалежно від країни їх походження), насіння овочевих, баштанних, квіткових культур, кормових коренеплодів і картоплі (незалежно від країни його походження).

У пільговому торговому патенті обов'язково наводиться повний перелік товарів, що передбачаються для реалізації.

Пільговий торговий патент не дає права на здійснення торговельної діяльності іншими товарами, які не зазначені у цій статті.

7. Суб'єкти підприємницької діяльності, які реалізують інвалідам товари повсякденного вжитку та продукти харчування через торговельні установи створені для цієї мети громадськими організаціями інвалідів, одержують пільговий торговий патент (крім суб'єктів підприємницької діяльності, зазначених у пункті 3 частини третьої статті 1).

8. Суб'єкти підприємницької діяльності, які займаються продажем періодичних видань друкованих засобів масової інформації, одержують пільговий торговий патент на торгівлю супутньою продукцією за таким переліком:

ручки, олівці, інструменти для креслення, пензлі, мастихіни, мольберти, фарби, лаки, розчинники та закріплювачі для малювання та живопису, полотна, рами та підрамники для картин, швидкозшивачі, інші канцелярські прилади і конторське приладдя, крім виготовлених з дорогоцінних і напівдорогоцінних металів (незалежно від країни їх походження).

9. Суб'єкти підприємницької діяльності, які здійснюють торговельну діяльність на території військових частин і військових навчальних закладів виконують товари військової атрибутики та повсякденного вжитку військовослужбовців, одержують пільговий торговий патент.

10. Не потребує патентування реалізація суб'єктом підприємницької діяльності продукції власного виробництва фізичним особам, які перебувають і працюють трудових відносинах, через пункти продажу товарів, вбудовані у виробничі адміністративні приміщення цього суб'єкта.

11. Не потребує патентування діяльність суб'єктів підприємницької діяльності з закупівлі у населення продукції (заготівельна діяльність), якщо реалізація такої продукції відбувається по розрахунках у безготівковій формі існує

приймання склотари, макулатури, відходів паперових, картонних і ганчіркових; заготівля сільськогосподарської продукції та продуктів її переробки).

12. Не потребує патентування діяльність у торговельно-виробничій сфері (громадське харчування) на підприємствах, в ус тановах, організаціях, у тому числі навчальних закладах, з обслуговування виключно працівників цих підприємств, установ, організацій та учнів і студентів у навчальних закладах.

13. У разі придбання пільгового торгового патенту, передбаченого частинами шостою - дев'ятою цієї статті, суб'єкт підприємницької діяльності вносить одноразову плату у розмірі 25 гривень за весь термін дії патенту.

Стаття 31. Порядок придбання торгового патенту на здійснення діяльності з надання побутових послуг

1. Патентуванню підлягає діяльність з надання побутових послуг, яка здійснюється суб'єктами підприємницької діяльності або їх структурними (відокремленими) підрозділами як в окремих приміщеннях, будівлях, їх частинах, так і за їх межами.

2. Під побутовими послугами у цьому Законі слід розуміти діяльність, пов'язану з наданням платних послуг для задоволення особистих потреб шмовника за готівкові кошти, атакож з використанням інших форм розрахунків, включаючи кредитні картки.

Перелік послуг, які відносяться до побутових, визначається Кабінетом Міністрів України і не може змінюватися протягом бюджетного року.

3. У разі коли суб'єкт підприємницької діяльності має структурні (відокремлені) підрозділи, торговий патент на здійснення діяльності з надання побутових послуг придбавається окремо для кожного структурного (відокремленого) підрозділу.

4. Вартість торгового патенту на здійснення діяльності з надання побутових послуг встановлюється органами місцевого самоврядування залежно від місцезнаходження об'єкта з надання побутових послуг та виду побутових послуг.

Вартість торгового патенту на здійснення діяльності з надання побутових пін луг за календарний місяць встановлюється в межах таких граничних рівнів:

на території міста Києва, обласних центрів - від 60 до 320 гривень;

на території міста Севастополя, міст обласного підпорядкування (крім ... пісних центрів) і районних центрів - від 30 до 160 гривень;

на території інших населених пунктів - до 80 гривень.

Термін дії торгового патенту на здійснення діяльності з надання побутових пін луг становить 12 календарних місяців.

5. Оплата вартості торгового патенту на здійснення діяльності з надання побутових послуг провадиться щомісячно до 15 числа місяця, який передує Мі гному.

11 ід час придбання торгового патен гу на здійснення діяльності з надання пт пувових послуг суб'єктг підприємницької діяльності вносить одноразову плату к іїимірі вартості торгового патенту за один місяць. На суму, сплачену під час (їїнцбання торгового патенту, зменшується розмір плати за торговий патент, (їні підлягає внесенню в останній місяць його дії.

Суб'єкт підприємницької діяльності може зробити попередню оплату вартості торгового патенту на здійснення діяльності з надання побутових послуг за весь термін його дії. Суб'єкт підприємницької діяльності має право придбавати торгові патенти на надання побутових послуг на наступні за поточним роки, але не більше ніж на три роки, сплативши повну вартість цих патентів під час їх одержання. При цьому суб'єкт підприємницької діяльності звільняється від обов'язку довнесення плати за торговий патент на здійснення діяльності з надання побутових послуг, якщо прийнятими після сплати повної вартості торгових патентів на наступні роки нормативно-правовими актами буде збільшена вартість торгового патенту.

Стаття 32. Порядок придбання спеціального торгового патенту

1. Спеціальний торговий патент може бути придбаний суб'єктом підприємницької діяльності, який займається видами діяльності, визначеними в статтях 3 і 31 цього Закону, і обсяг реалізації товарів (робіт, послуг) якого не перевищує 1 млн. гривень за рік. У разі, якщо декілька суб'єктів підприємницької діяльності мають торговельні зали для покупців або надають побутові послуги в одному окремому приміщенні, будівлі або їх частинах, крім ринків усіх форм власності, спеціальний торговий патент видається лише за умови, що всі зазначені суб'єкти підприємницької діяльності придбають спеціальні торгові патенти.

2. Суб'єкт підприємницької діяльності самостійно приймає рішення про придбання спеціального торгового патенту.

3. Порядок придбання спеціального торгового патенту на відповідні види діяльності встановлюється статтями 3 та 31 цього Закону.

4. Вартість спеціального торгового патенту встановлюється органами місцевого самоврядування щорічно після затвердження місцевого бюджету залежно від місцезнаходження пункту продажу товарів та асортиментного переліку товарів або місцезнаходження об'єкта з надання побутових послуг і виду побутових послуг. При цьому розрахункова сума надходжень за рік від суб'єктів підприємницької діяльності у вигляді плати за спеціальні торгові патенти не може бути меншою від загальної суми надходжень до бюджетів усіх рівнів тієї державних цільових фондів, податків і зборів (обов'язкових платежів), сплачених такими суб'єктами підприємницької діяльності за попередній бюджетний рік і урахуванням рівня інфляції. При здійсненні розрахунку враховуються сплачені суб'єктом підприємницької діяльності податки і збори (обов'язкові платежі), визначені у частині першій статті 71 цього Закону.

Вартість спеціального торгового патенту не обмежується граничними рівнями, встановленими статтями 3 та 31 цього Закону.

Органи місцевого самоврядування можуть встановлювати диференційовані плати за спеціальний торговий патент залежно від площі, яка використовується суб'єктом підприємницької діяльності для здійснення торговельної діяльності а) • надання побутових послуг. Шкала ставок плати за квадратний метр площі можт бути пропорційною або регресивною чи прогресивною.

Плата за спеціальний торговий патент встановлюється за єдиною методикою

для всіх суб'єктів підприємницької діяльності або окремо для фізичних і юридичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності. Забороняється встановлювати вартість спеціальної о торгового патенту для окремого суб'єкта підприємницької діяльності.

Суб'єкти підприємницької діяльності, які відповідно до цього Закону здійснюють діяльність без придбання торгового патенту або з придбанням пі льгового торгового патенту, можуть придбавати в установленому цією статтею порядку спеціальний торговий патент.

Стаття 4. Порядок придбання торгового патенту на здійснення операцій і торгівлі готівковими валютними цінностями

1. Патентуванню підлягають операції з торгівлі готівковими валютними цінностями, які здійснюються суб'єктами підприємницької діяльності або їх структурними (відокремленими) підрозділами у пунктах обміну іноземної валюти.

2. Під торгівлею готівковими валютними цінностями у цьому Законі слід розуміти продаж готівкової іноземної валюти, інших готівкових платіжних засобів, піражених в іноземній валюті (у тому числі дорожніх, банківських та персональних чеків), атакож операції з дебетування кредитних (дебетових) карток її обмін на валюту України, інших готівкових платіжних засобів, виражених у ітлуті України, атакож в обмін на іншу іноземну валюту.

3. Під пунктами обміну іноземної валюти у цьому Законі слід розуміти: обмінні пункти уповноважених банків;
обмінні пункти уповноважених банків, що розташовані поза їх операційними іклами;
обмінні пункти інших кредитно-фінансових установ, які одержали ліцензію Національного банку України на здійснення операцій з торгівлі іноземною иилютою;
обмінні пункти суб'єктів підприємницької діяльності, які діють на підставі агентських угод з уповноваженими банками.

У разі коли суб'єкт підприємницької діяльності має структурні (відокремлені) Підрозділи, торговий патент придбавається окремо для кожного структурного І Идокремленого) підрозділу (обмінного пункту).

4. Вартість торгового патенту на здійснення операцій з торгівлі валютними іііііпостями встановлюється у фіксованому розмірі 320 гривень за календарний місяць.

Термін дії торгового патенту на здійснення операцій з торгівлі валютними ...ностями становить 36 календарних місяців.

5. Оплата вартості торгового патенту на здійснення операцій з торгівлі «и нотними цінностями здійснюється щоквартально до 15 числа місяця, який впадає звітному кварталу.

Під час придбання торгового патенту на здійснення операцій з торгівлі ниютними цінностями суб'єкт підприємницької діяльності вносить одноразову нашу у розмірі вартості торгового патенту за один місяць. На цю суму зменшується імір плати за торговий патент, яка підлягає внесенню в останній квартал його дії.

Суб'єкт підприємницької діяльності може здійснити попередню оплату вартості торгового патенту на здійснення операцій з торгівлі валютними цінностями за весь термін його дії. При цьому суб'єкт підприємницької діяльності звільняється від додаткового внесення плати за торговий патент на здійсненні операцій з торгівлі валютними цінностями у разі, якщо прийнятими після цього і актами законодавства збільшується його вартість.

Стаття 5. Порядок придбання торгового патенту на здійснення операцій з надання послуг у сфері грального бізнесу

1. Патентуванню підлягають операції з надання послуг у сфері гральної бізнесу, які здійснюються суб'єктами підприємницької діяльності або їх структурними (відокремленими) підрозділами.

2. Під гральним бізнесом у цьому Законі слід розуміти діяльність, пов'язану з влаштуванням казино, інших гральних місць (домів), гральних автоматів | грошовим або майновим виграшем, проведенням лотерей (крім державних) та розиграшів з видачею грошових виграшів у готівковій або майновій формі.

Казино, інші гральні місця (дома) повинні займати окремі приміщення або будівлі та мати гральний зал для відвідувачів (крім гральних автоматів ні більярдних столів).

Надання послуг у сфері грального бізнесу поза межами відведених на ці приміщення або будівель, а також у приміщеннях, що не мають грального залу для відвідувачів, не дозволяється.

У разі коли суб'єкт підприємницької діяльності має структурні (відокремлені) підрозділи, торговий патент придбається окремо для кожного структурного (відокремленого) підрозділу (грального місця).

3. Вартість торгового патенту на здійснення операцій з надання послуг у грального бізнесу встановлюється у фіксованому розмірі (за рік):

для використання грального автомата з грошовим або майновим виграшем 1400 гривень;

для використання грального столу з кільцем рулетки - 64000 гривень;

для використання інших гральних столів (спеціальних столів для казино, кристалів для більярду) - 48000 гривень за кожний стіл;

для використання кегельбанів, що вводяться у дію за допомогою жетонів монети або без них, - 2000 гривень за кожний гральний жолоб (доріжку); Л

для використання столів для більярду, що вводяться в дію за допомогою жетона, монети або без них, крім столів для більярду, що використовуються! спортивних аматорських змагань, - 600 гривень за кожний стіл для більярду;

для провадження інших видів грального бізнесу, включаючи розиграші видачею грошових виграшів у готівковій формі поза банківські установи й майновій формі в місці, - 2400 гривень за кожний окремий вид (місце) грального бізнесу.

4. Торговий патент на здійснення операцій з надання послуг у сфері грального бізнесу має бути виданий на кожне окреме гральне місце (гральний авіаційний гральний стіл).

Торговий патент на здійснення операцій з надання послуг у сфері гравального бізнесу не дає права на здійснення гравального бізнесу, не зазначеного у такому патенті.

Термін дії торгового патенту на здійснення операцій з надання послуг у сфері гравального бізнесу становить 60 календарних місяців.

5. Оплата вартості торгового патенту на здійснення операцій з надання послуг у сфері гравального бізнесу провадиться щоквартально до 15 числа місяця, що передедує звітному кварталу.

Під час придбання торгового патенту на здійснення операцій з надання послуг у сфері гравального бізнесу суб'єкт підприємницької діяльності вносить одноразову плату у розмірі вартості торгового патенту за 3 місяці. На суму, сплачену під час придбання торгового патенту, зменшується розмір плати за торговий патент, яка підлягає внесенню в останній квартал його дії.

Суб'єкт підприємницької діяльності може здійснити попередню оплату вартості торгового патенту на здійснення операцій з надання послуг у сфері гравального бізнесу за весь термін дії торгового патенту. При цьому суб'єкт підприємницької діяльності звільняється від обов'язків додаткового внесення вартості торгового патенту у разі, якщо прийнятими після цього актами і законодавства збільшиться його вартість.

Стаття 6. Порядок зарахування коштів, одержаних від продажу торгового патенту

Кошти, одержані від продажу торгових патентів, зараховуються до бюджетів місцевого самоврядування (місцевих бюджетів) за місцем оплати торгового патенту.

Кошти, одержані від продажу спеціальних торгових патентів, зараховуються: до Державного бюджету України - у розмірі 5 відсотків;

до бюджетів місцевого самоврядування (місцевих бюджетів) за місцем оплати спеціального торгового патенту - у розмірі 67 відсотків;

до Пенсійного фонду України - у розмірі 17 відсотків;

до Фонду соціального страхування України - у розмірі 2 відсотків;

до державного фонду сприяння зайнятості населення - у розмірі 1 відсотка;

до відповідних бюджетів у порядку, передбаченому законодавством для врахування податку на доходи фізичних осіб, - у розмірі 6 відсотків;

до відповідних бюджетів у порядку, передбаченому законодавством для трахування плати (податку) за землю, - у розмірі 2 відсотків загальних надходжень.

Порядок зарахування коштів визначає вся Кабінетом Міністрів України.

Стаття 7. Порядок використання торгового патенту

І. Торговий патент повинен бути розміщений:

на фронтальній вітрині магазину, а у разі її відсутності - біля касового апарату;

па фронтальній вітрині малої архітектурної форми;

на табличці - для автомагазинів, розвозок та інших видів пересувної 11 ц > і овельної мережі, а також для лотків, прилавків та інших видів торгових точок,

відкритих у відведених для торговельної діяльності;

у пунктах обміну іноземної валюти;

у приміщеннях для надання послуг у сфері грального бізнесу та наданих побутових послуг.

Торговий патент має бути відкритим та доступним для огляду.

2. Торговий патент є чинним на території органу, який здійснив реєстрації" суб'єкта підприємницької діяльності чи з яким погоджено місцезнаходження ЙОП структурного (відокремленого) підрозділу за місцем видачі торгового патенту цьому суб'єкту. Передача торгового патенту іншому суб'єкту підприємниці!" діяльності або іншому структурному (відокремленому) підрозділу суб'єкт підприємницької діяльності не дозволяється.

Торговий патент, виданий для здійснення торговельної діяльності і використанням пересувної торговельної мережі (автомагазини, розвозки тої дійсний на території України.

Стаття 71. Особливості оподаткування при придбанні суб'єктом підприємницької діяльності спеціального торгового патенту

1. Суб'єкт підприємницької діяльності, який придбав спеціальний торпніі» патент, не сплачує:

податок на додану вартість, крім податку з операцій ввезення (пересилаіш товарів на митну територію України або отримання від нерезидентів робіт (пшпуі і для їх використання або споживання на митній території України;

податок на доходи фізичних осіб;

податок на прибуток підприємств, крім податку з доходів, отриманих у виї пм дивідендів, процентів, роялті, та доходів від фрахту транспортних засобів;

плату (податок) за землю;

збір за спеціальне використання природних ресурсів;

збір на обов'язкове соціальне страхування;

збір на обов'язкове державне пенсійне страхування;

відрахування та збори на будівництво, реконструкцію, ремонт і утрим.і» автомобільних доріг загального користування України;

комунальний податок;

ринковий збір;

збір на видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі та сфери послуг і

3. Суб'єкти підприємницької діяльності - юридичні особи, ЯКІ при і" спеціальний торговий патент, ведуть бухгалтерський облік відповіді" законодавства з урахуванням особливостей, визначених цим Законом. І

4. Положення частин першої - третьої цієї статті застосовуються щодо ні* підприємницької діяльності, зазначених в статтях 3 та 31 цього Закону, и» суб'єкт підприємницької діяльності займається одночасно іншими ті* діяльності, він зобов'язаний вести окремий бухгалтерський облік такої дія пі і» і сплачувати податки і збори (обов'язкові платежі) щодо цієї діяльності на зіп шіЩ підставах. Порядок ведення бухгалтерського обліку такими суб'гіП» підприємницької діяльності, які придбали спеціальний торговий ппн

*■

V

встановлюється Кабінетом Міністрів України.

5. Суб'єкти підприємницької діяльності - фізичні особи, які придбали спеціальний торговий патент, зобов'язані вести книгу обліку доходів і витрат у порядку, встановленому центральним податковим органом.

Доходи від підприємницької діяльності, для здійснення якої суб'єкт підприємницької діяльності - фізична особа придбав спеціальний торговий патент, не включаються до складу інших оподатковуваних доходів, у тому числі до сукупного оподаткованого доходу за підсумками звітного року.

Суб'єкти підприємницької діяльності - фізичні особи, які займаються виключно такими видами підприємницької діяльності, для здійснення яких вони придбали спеціальні торгові патенти, звільняються від обов'язку подання декларацій як суб'єкти підприємницької діяльності і подають декларації про свої доходи у порядку, передбаченому законодавством України для громадян, які не займаються підприємницькою діяльністю.

Стаття 8. Відповідальність суб'єктів підприємницької діяльності за порушення вимог цього Закону

1. Суб'єкти підприємницької діяльності, що здійснюють торговельну діяльність, операції з торгівлі готівковими валютними цінностями, операції з надання послуг у сфері грального бізнесу та побутових послуг, у разі порушення вимог цього Закону несуть таку відповідальність:

за порушення строків сплати або неповне внесення чергових платежів нараховується пеня на суму податкового боргу (включаючи суму штрафних санкцій іа їх наявності) з розрахунку 120 відсотків річних облікової ставки Національного банку України на день виникнення такого податкового боргу або на день його (частини) погашення, залежно від того, яка з величин таких ставок є більшою, за кожний календарний день прострочення у його сплаті;

за порушення порядку використання торгового патенту, передбаченого частиною першою статті 7 цього Закону, сплачують штраф у розмірі вартості торгового патенту за один календарний місяць;

за здійснення операцій, передбачених цим Законом, без одержання відповідних торгових патентів або з порушенням порядку використання торгового шп енту, передбаченого частиною другою статті 7 цього Закону, сплачують штраф У подвійному розмірі вартості торгового патенту за повний термін діяльності і уо'єктів підприємницької діяльності із зазначеним порушенням;

за здійснення операцій з реалізації товарів, визначених частинами шостою, і (омою, восьмою та дев'ятою статті 3 цього Закону, без одержання пільгового торгового патенту або з порушенням порядку одержання та використання пільгового торгового патенту, передбаченого частиною другою статті 7 цього Іпкону, сплачують штраф у п'ятикратному розмірі вартості пільгового торгового

; Пійенту;

ча здійснення торговельної діяльності без придбання короткотермінового Пійенту сплачують штраф у подвійному розмірі вартості короткотермінового іппенту за повний термін діяльності суб'єктів підприємницької діяльності із

зазначеним порушенням.

2. До дня сплати штрафів, визначених цією статтею, а також до придбаним торгового патенту або оформлення пільгового торгового патенту діяльність відповідних суб'єктів підприємницької діяльності зупиняється.

3. Штрафи, передбачені цією статтею, підлягають сплаті порушником у п'ятиденний термін відповідно до законодавства.

4. Посадові особи та громадяни - суб'єкти підприємницької діяльності у рпП порушення вимог цього Закону притягаються до адміністративної відповідальності 11 згідно із законодавством.

Президент України
м. Київ

Л. КУЧМА
23 березня 1996 року
N 98/96-ВР

ДЕРЖАВНЕ МИТО

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про державне мито

(витяг)

ДІ

Стаття 1. Платники державного мита

Платниками державного мита на території України є фізичні та юридичні особи за вчинення в їхніх інтересах дій та видачу документів, що мають юридичні* значення, уповноваженими на те органами.

Стаття 2. Об'єкти справляння державного мита

Державне мито справляється:

1) із прозовних заяв, заяв з переддоговірних спорів, заяв (скарг) у спрпшій окремого провадження і скарг на рішення, прийняті відносно релігійної організації, з апеляційних скарг на рішення судів і скарг на рішення, що наорми законної сили, а також за видачу судами копій документів;

2) із позовних заяв і заяв кредиторів у справах про банкрутство, що подає >і >. < • до господарських судів, та апеляційних і касаційних скарг на рішення та постанови® а також заяв про їх перегляд за нововиявленими обставинами;

3) за вчинення нотаріальних дій державними нотаріальними контори* виконавчими комітетами сільських, селищних, міських Рад народних депу і« а також за видачу дублікатів нотаріально засвідчених документів;

4) за реєстрацію актів громадського стану, а також видачу громаді повторних свідоцтв про реєстрацію актів громадського стану і свідоцтв у з»!, із зміною, доповненням, виправленням і поновленням записів актів громадско- стану;

5) за видачу документів на право виїзду за кордон і про запрошення в Ук осіб з інших країн, за продовження строку їх дії та за внесення змін де

документів; за реєстрацію національних паспортів іноземних громадян або документів, що їх замінюють; за видачу або продовження посвідок на проживання; ш видачу візи до національного паспорта іноземного громадянина або документа, що його замінює, на право виїзду з України та в'їзду в Україну, а також із заяв про прийняття до громадянства України і про вихід з громадянства України;

6) за видачу нового зразка паспорта громадянина України (крім обміну нині діючого паспорта на паспорт нового зразка); за оформлення нового зразка паспорта громадянина України для поїздки за кордон; за видачу громадянам України закордонного паспорта на право виїзду за кордон або продовження строку Ного дії;

7) за прописку громадян або реєстрацію місця проживання;

8) за видачу дозволів на право полювання та рибальства;

9) за операції з випуску (емісії) цінних паперів, крім облігацій державних та місцевих позик, та з видачі приватизаційних паперів;

10) за операції з об'єктами нерухомого майна, що здійснюються на товарних біржах, крім операцій з примусового відчуження такого майна у випадках, передбачених законами України;

11) за проведення прилюдних торгів (аукціону, тендеру) об'єктами нерухомого майна, крім операцій з примусового відчуження такого майна у випадках, передбачених законами України;

12) за видачу охоронних документів (патентів і свідоцтв) на об'єкти інтелектуальної власності, а також за дії, пов'язані з підтриманням чинності інсентів на сорти рослин;

13) за подання до Кабінету Міністрів України проекту створення промислово-фінансової групи.

Стаття 3. Розміри ставок державного мита

(тавки державного мита встановлюються в таких розмірах:

----- 1 Найменування документів і дій, за які справляється мито	Розміри ставок
і	2
1. Із заяв і скарг, що подаються до суду, та за видачу судом копій документів:	
І) і позовних заяв	1 відсоток ціни позову, але не менше 3 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і не більше 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян
ІІ) і скарг за неправомірні дії органів державного управління і службових осіб, що ущемляють права громадян	0,2 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
* -----	

1	2
в) із позовних заяв про розірвання шлюбу	0,5 неоподаткованого мінімуму) доходів громадян
із позовних заяв про розірвання повторного шлюбу	1 неоподатковуваний мінімум доходів громадян
у разі поділу майна при розірванні шлюбу	мито визначається відповідно до ціни позову згідно з підпунктом «а» цього пункту
г) із позовних заяв про розірвання шлюбу з особами, визнаними у встановленому порядку безвісно відсутніми чи недієздатними внаслідок душевної хвороби чи недоумства, або з особами, засудженими до позбавлення волі на строк не менше трьох років	0,2 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
д) із позовних заяв про зміну або розірвання договору найму житлових приміщень, про продовження строку прийняття спадщини, про скасування арешту на майно та з інших позовних заяв неспадщинного характеру (або таких, що не підлягають оцінці)	0,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
е) із заяв (скарг) у справах окремого провадження	0,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
є) із позовних заяв з переддоговірних спорів	0,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
ж) із позовних заяв про розгляд питань захисту честі та гідності	1 неоподатковуваний мінімум доходів громадян
з) із апеляційних скарг на рішення судів і скарг на рішення, що набрали законної сили	50 відсотків ставки, що підлягає сплаті при поданні позовної заяви, іншої заяви й скарги, а з майнових спорів - ставки ¹ обчисленої виходячи з оспорюваної суми
и) за повторну видачу копії судового рішення, вироку, ухвали та іншої постанови суду	0,03 неоподаткованого мінімуму доходів громадян за кожний аркуш копії

1	2
і) із позовних заяв щодо захисту прав громадян на земельну частку (пай) і майновий пай	0,1 відсотка ціни позову
2. Із заяв, що подаються до господарських судів:	
а) із позовних заяв майнового характеру	1 відсоток ціни позову, але не менше 3 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і не більше 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян
б) із позовних заяв немайнового характеру, в тому числі із заяв про визнання недійсними повністю або частково актів ненормативного характеру; із заяв кредиторів про порушення справ про банкрутство, а іакож із заяв кредиторів, які (вертаються з майновими вимогами до боржника після оголошення про порушення справи про банкрутство	5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян
в) із позовних заяв у спорах, що нінікають під час укладання, зміни або розірвання господарських договорів	5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян
г) із апеляційних і касаційних скарг на рішення та постанови, а також заяв про перегляд їх за нововиявленими обставинами	50 відсотків ставки, що підлягає сплаті у разі подання заяви, для розгляду спору в першій інстанції, а із спорів майнового характеру - 50 відсотків ставки, обчисленої виходячи з оспорюваної суми
3. За нотаріальні дії, вчинювані державними нотаріальними конторами і виконавчими комітетами сільських, селищних, міських Рад народних депутатів:	
в) за посвідчення договорів відчуження житлових будинків, мшртир, кімнат, дач, садових будинків, віражів, а також інших об'єктів нерухомого майна, які перебувають у власності громадянина, що здійснює ліше відчуження	1 відсоток суми договору, але не менше одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян

1	2
б) за посвідчення договорів відчуження земельних ділянок, які перебувають у власності громадянина, що здійснює таке відчуження	1 відсоток суми договору, але не менше одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян
в) за посвідчення договорів купівлі-продажу майна державних підприємств, а також за посвідчення договорів застави	0,1 відсотка вартості майна, що викупується, або предмета застави
г) за посвідчення договорів відчуження транспортних засобів, інших самохідних машин і механізмів:	
дітям, одному з подружжя, батькам	1 відсоток суми договору, не нижчої дійсної вартості транспортного засобу, іншої самохідної машини, механізму
іншим особам	5 ->-
д) за посвідчення інших договорів, що підлягають оцінці	1 відсоток суми договору, але не менше 1 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
е) за посвідчення договорів поділу майна, договорів поруки та інших угод, що не підлягають оцінці	0,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
є) за посвідчення заповітів	0,05 ->-
ж) за видачу свідоцтва про право на спадщину:	
одному з подружжя, батькам, повнолітнім дітям	0,5 відсотка суми спадщини
онукам, правнукам, братам, сестрам, діду, бабі	->- ->-
іншим спадкоємцям за видачу свідоцтва про право на спадщину земельної частки (паю):	->- ->-
одному з подружжя, батькам, повнолітнім дітям, онукам, правнукам, братам, сестрам, діду, бабі	0,1 відсотка суми спадщини
іншим спадкоємцям	0,5 відсотка суми спадщини
з) за видачу подружжю свідоцтва про право власності на частку в спільному майні, нажитому за час шлюбу	0,3, неоподаткованого мінімуму доходів громадян

1	2
и) за посвідчення доручень на право користування і розпорядження майном, крім транспортних засобів, інших самохідних машин і механізмів, га здійснення кредитних операцій:	
дітям, одному з подружжя, батькам	0,03 ->-
іншим громадянам	0,1 ->-
і) за посвідчення доручень на право користування і розпорядження транспортними засобами:	
дітям, одному з подружжя, батькам	0,1 ->-
іншим громадянам	0,3 ->-
і) за посвідчення загальних доручень на право користування майном, включаючи транспортні засоби	мито визначається за ставками, передбаченими відповідно підпунктами «и» або «і» цього пункту
й) за посвідчення інших доручень	0,2 неоподатованого мінімуму доходів громадян
к) за вжиття заходів до охорони спадкового майна	2 ->-
л) за вчинення морського протесту	0,3 ->-
м) за вчинення протестів векселів, пред'явлення чеків до платежу і Посвідчення неоплати чеків	0,3 ->-
н) за засвідчення вірності перекладу і, документа з однієї мови на іншу (за 1 сторінку)	0,3 ->-
о) за вчинення виконавчих написів	1 відсоток суми, що стягується, або і відсоток вартості майна, яке підлягає витребуванню, але не менше 3 неоподатованих мінімумів доходів громадян і не більше 100 неоподатованих мінімумів доходів громадян
І п) за засвідчення вірності копій документів та витягів з них (за сторінку)	0,01 неоподатованого мінімуму доходів громадян
р) за засвідчення справжності і кожного підпису на документах, у тому і ЧИСЛІ справжності підпису перекладача (за кожний документ)	0,02 ->-

1	2
<p>с) за передачу заяв громадян, державних установ, підприємств та організацій, селянських (фермерських) господарств, колективних сільськогосподарських підприємств, кооперативних, громадських об'єднань іншим громадянам, державним установам, підприємствам і організаціям, селянським (фермерським) господарствам, колективним сільськогосподарським підприємствам, іншим кооперативним та громадським об'єднанням і вчинення інших нотаріальних дій, крім зазначених у підпунктах «а» - «с» цього пункту</p>	<p>0,03 неоподаткованого мінімуму доходів громадян</p> <p style="text-align: right;">4 1</p>
<p>т) за видачу дублікатів нотаріально посвідчених документів</p>	<p>0,03 -»-</p> <p style="text-align: right;">ї</p>
<p>у) за посвідченням договорів оренди (суборенди) земельних ділянок</p>	<p>0,01 відсотка від грошової оцінки земельної ділянки, яка встановлюєш за методикою, затвердженою Кабінетом Міністрів України.</p>
	<p>У разі відсутності грошової оцінки земель - 1 відсоток суми договору, ППН не менше одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян</p>
<p>4. За нотаріальні та інші дії, вчинювані за межами нотаріальної контори, виконавчого комітету сільської, селищної, міської Рад народних депутатів за місцем надання послуги</p>	<p>у розмірі встановлених ставок на відповідні дії (крім цього сплачую 11 фактичні витрати, пов'язані з виїздом вчинення дій)</p> <p style="text-align: right;"> </p>
5. За вчинення актів громадянського стану:	
<p>а) за реєстрацію шлюбу</p>	<p>0,05 неоподаткованого мінімуму доходів громадян</p> <p style="text-align: right;">Я </p>
<p>б) за реєстрацію розірвання шлюбу:</p>	
<p>за взаємною згодою подружжя, яке не має неповнолітніх дітей</p>	<p>0,5 -»-</p> <p style="text-align: right;">■ ЙИ</p>
368	

1	2
на підставі рішення суду, якщо обоє з подружжя перебувають у першому шлюбі	від 0,5 до 1 неоподаткованого мінімуму доходів громадян - з одного або обох із подружжя
на підставі рішення суду, якщо одне з подружжя перебуває у повторному шлюбі	від 1 до 1,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян - з одного або обох із подружжя
з особами, визнаними в установленому порядку безвісно відсутніми або недієздатними внаслідок душевної хвороби чи недоумства, або з особами, засудженими за скоєння злочину до позбавлення волі на строк не менше трьох років	0,03 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
в) за реєстрацію зміни прізвища, імені та по батькові (крім зміни у разі реєстрації шлюбу)	0,3 ->-
г) за реєстрацію повторної зміни прізвища, імені та по батькові, не пов'язаної з реєстрацією шлюбу	3 ->-
д) за видачу свідоцтва у зв'язку із іміною, доповненням, виправленням і поновленням записів про реєстрацію громадянського стану	0,02 ->-
с) за видачу повторних свідоцтв про реєстрацію актів громадянського стану	0,03 ->-
6. За вчинення інших дій:	
а) за видачу паспорта громадянина України:	у разі обміну нині чинного паспорта 0,2 ->-
ї інших випадках	1 ->-
б) за видачу паспорта громадянина України для виїзду за кордон або продовження строку дії цього паспорта:	
на території України	5 ->-
пі межами	за тарифом консульського збору України
и) за перереєстрацію загально-11 н шадянського закордонного паспорта	2 неоподаткованих мінімуми доходів громадян

1	2
г) за видачу посвідчення особи без громадянства для виїзду за кордон або продовження строку дії посвідчення	5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян
д) за оформлення іноземним громадянам та особам без громадянства віз для виїзду в Україну, виїзду з України та транзитного проїзду через територію України	у розмірах, що встановлюють; «Кабінетом Міністрів України
е) за внесення будь-яких змін до виданих раніше документів, зазначених у підпунктах «б» і «г» цього пункту (крім продовження строку їх дії)	0,5 неоподаткованою мінімум, доходів громадян
є) за видачу документів громадянам України, іноземним громадянам і особам без громадянства про запрошення в Україну	0,3 -»-
ж) за видачу або продовження строку дії посвідки на проживання в Україні іноземним громадянам та особам без громадянства:	
на постійне проживання	0,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
на тимчасове проживання	0,2 -»-
з) за реєстрацію національних паспортів іноземних громадян або документів, що їх замінюють	0,05 -»-
и) за видачу документів громадянам України, які проживають у прикордонних районах, на право перетинання державного кордону України у спрощеному порядку	0,5 -»-
і) за видачу іноземним громадянам і особам без громадянства посвідки на проживання замість загубленої	у розмірах, передбачених за відповідних первинних документі
ї) за подання заяв про прийняття у громадянство України	0,5 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
й) за подання заяв про вихід з громадянства України	6 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян

1 ■

«Є

1	2
к) за видачу замість загублених паспортів або документів, які їх замінюють, на право виїзду за кордон або документів про запрошення в Україну	у розмірах, передбачених за видачу відповідних первинних документів
л) за дострокове (до десяти робочих днів) оформлення документів, передбачених підпунктами «б», «в» і «є» цього пункту, за заявами громадян	ставки державного мита за вчинення відповідних дій збільшуються на 100 відсотків
м) за прописку громадян або реєстрацію місця проживання	0,05 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
н) за видачу громадянам України паспортів для виїзду за кордон, документів, які їх замінюють, а також і продовження строку дії цих документів учасникам громадянської і Великої Вітчизняної воєн, інших бойових операцій щодо захисту СРСР і Української РСР з числа військовослужбовців, які проходили службу у військових частинах, штабах і установах, що входили до складу діючої армії, та колишнім партизанам	ставки державного мита за відповідні дії знижуються на 50 відсотків
о) за консульські дії, які провадяться за кордоном і на території України	за тарифами консульських зборів України
п) за операції з цінними паперами:	
а) за реєстрацію інформації про емісію цінних паперів, крім облігацій державних та місцевих позик	0,1 відсотка номінальної вартості емісії цінних паперів
б) за видачу приватизаційних паперів	0,2 відсотка номінального значення приватизаційних паперів
р) за операції, які здійснюються на фондових біржах з продажу житлових будинків, квартир, кімнат, дач, садових будинків, гаражів, а також інших об'єктів нерухомого майна, які вступили в власність громадянина-продавця, крім операцій з примусового відчуження такого майна у випадках, передбачених законами України	1 відсоток фактичної вартості укладеної угоди, але не менше одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян за кожну укладену угоду

1	2
с) за проведення прилюдних торгів (аукціонів, тендерів) об'єктами нерухомого майна, які перебувають у власності громадянина-продавця, крім операцій з примусового відчуження такого майна у випадках, передбачених законами України	1 відсоток фактичної вартості реалізованих об'єктів нерухомого майна, але не менше одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян за кожний реалізований об'єкт
г) за видачу мисливських квитків, квитків рибалок та щорічне продовження строку їх дії	0,1 неоподаткованого мінімуму доходів громадян
у) за видачу охоронних документів (патентів і свідоцтв) на об'єкти інтелектуальної власності і за дії, пов'язані з підтриманням чинності патентів на сорти рослин:	
за видачу патенту (деклараційного патенту) на винахід, деклараційного патенту на корисну модель, патенту на промисловий зразок:	
для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні,	1 неоподатковуваний мінімум доходів громадян;
для фізичних (іноземних юридичних) осіб, що відповідно постійно проживають (знаходяться) за межами України,	100 доларів США;
за видачу свідоцтва на знак для товарів і послуг:	
для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні,	5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;
для фізичних (іноземних юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) за межами України,	200 доларів США;
за реєстрацію топографії інтегральної мікросхеми:	
для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні,	1 неоподатковуваний мінімум доходів громадян;

1	2
для фізичних (іноземних юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) за межами України,	100 доларів США;
за видачу свідоцтва про реєстрацію права на використання кваліфікованого іазначення походження товару:	
для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні,	5 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;
для фізичних (іноземних юридичних) осіб, що постійно проживають (піаходяться) за межами України,	200 доларів США;
за подання заявки про видачу патенту України на сорт рослин:	
для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні,	0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян;
для фізичних (іноземних юридичних) осіб, що постійно проживають (піаходяться) за межами України,	300 доларів США;
за видачу патенту на сорт рослин:	
для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні,	0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян;
для фізичних (іноземних юридичних) осіб, що постійно проживають (піаходяться) за межами України,	600 доларів США;
за продовження чинності патенту на сорт рослин щорічно, починаючи з 3 на гинадходження заявки про його (Підачу:	
I для фізичних (юридичних) осіб, що постійно проживають (знаходяться) в Україні, - у таких розмірах	
II неоподатковуваного мінімуму доходів громадян (н. м. д. г.) і для фізичних (іноземних юридичних)	
III осіб, що постійно проживають (знаходяться) за межами України, - у 1 разі відповідно:	

1	2
за перший рік	0,1 н. м. д. г. або 60 доларів США;
за другий рік	0,15 н. м. д. г. або 90 доларів США;
за третій рік	0,2 н. м. д. г. або 120 доларів США;
за четвертий рік	0,25 н. м. д. г. або 150 доларів США,
за п'ятий рік	0,3 н. м. д. г. або 180 доларів США;
за шостий рік	0,4 н. м. д. г. або 240 доларів США;
за сьомий рік	0,5 н. м. д. г. або 300 доларів США,
за восьмий рік	0,6 н. м. д. г. або 360 доларів США;
за дев'ятий рік	0,8 н. м. д. г. або 480 доларів США;
за десятий - двадцятий роки	1,0 н. м. д. г. або 600 доларів США;
за двадцять перший - сороковий роки	1,0 н. м. д. г. або 600 доларів США;
за сплату мита за підтримання чинності патенту на сорт рослин протягом шести місяців після закінчення встановленого строку його сплати розмір мита збільшується на 50 відсотків.	
ф) за подання до Кабінету Міністрів України проекту створення промислово-фінансової групи	1000 неоподатковуваних мінімумів! доходів громадян

Стаття 4. Пільги щодо сплати державного мита

Від сплати державного мита звільняються:

1) позивачі - робітники та службовці - за позовами про стягнення заробітної плати й за іншими вимогами, що випливають з трудових правовідносин; члени колективних сільськогосподарських підприємств, працівники селянські* (фермерських) господарств - за позовами до колективних сільськогосподарських підприємств, селянських (фермерських) господарств про оплату праці та іншими вимогами, пов'язаними з трудовою діяльністю;

2) позивачі - за позовами, що випливають з авторського права, а такої» ■ права на відкриття, винахід, винаходи, корисні моделі, промислові зрігії топографії інтегральних мікросхем, сорти рослин та раціоналізаторські пропозиції;

3) громадяни - із апеляційних скарг і скарг на рішення, що набрали законної сили, у справах про розірвання шлюбу;

4) позивачі - за позовами про відшкодування збитків, заподіяних каліцтв або іншим ушкодженням здоров'я, атакою смертю годувальника;

5) позивачі - за позовами про стягнення аліментів;

6) сторони - із спорів, пов'язаних з відшкодуванням збитків, заподіяних громадянину незаконним засудженням, незаконним притягненням • кримінальної відповідальності, незаконним застосуванням такого заходу, як і пін під варту, або незаконним накладенням адміністративного стягнення у вині*

арешту чи виправних робіт, атакож пов'язаних з виплатою грошової компенсації, повернення майна або відшкодування його вартості громадянам, реабілітованим відповідно до Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні»;

7) органи соціального страхування та органи соціального забезпечення - за регресними позовами про стягнення з особи, яка заподіяла шкоду, сум допомоги й пенсій, випланих потерпілому або членам його сім'ї, а органи соціального іабезпечення - також за позовами про стягнення неправильно випланих допомоги та пенсій;

8) позивачі - за позовами про відшкодування матеріальних збитків, завданих ілочинои;

9) громадяни - за видачу або засвідчення вірності копій документів, необхідних для призначення та одержання державних допомоги та пенсій, а також у справах опіки та усиновлення (удочеріння);

10) державні й громадські органи, підприємства, установи, організації та громадяни, які звернулися у випадках, передбачених чинним законодавством, із заявами по суду щодо захисту прав та інтересів інших осіб, а також споживачі - за позовами, що пов'язані з порушенням їх прав.

11) органи місцевого та регіонального самоврядування - за позовами до суду «бо господарського суду про визнання недійсними актів інших органів місцевого ні регіонального самоврядування, місцевих державних адміністрацій, підприємств, об'єднань, організацій і установ, які ущемляють їх повноваження»;

органи місцевого та регіонального самоврядування - за позовами до суду або господарського суду про стягнення з підприємства, об'єднання, організації, установи і громадян збитків, завданих інтересам населення, місцевому господарству, навколишньому середовищу їхніми рішеннями, діями або бездіяльністю, а також у результаті невиконання рішень органів місцевого та регіонального самоврядування;

органи місцевого та регіонального самоврядування - за позовами до суду або і осподарського суду про припинення права власності на земельну ділянку;

12) місцеві державні адміністрації - за позовами до господарського суду про пизнання недійсними актів органів місцевого та регіонального самоврядування, що суперечать чинному законодавству;

13) громадяни - за реєстрацію народження, смерті, усиновлення (удочеріння) пі встановлення багьківства, за видачу їм свідоцтв про зміну, доповнення й ніііправлення записів актів про народження у випадках встановлення багьківства, усиновлення (удочеріння), а також у зв'язку з помилками, допущеними при І іе< страції актів громадянського стану органами запису актів громадянського стану;

14) громадяни - за посвідчення їхніх заповітів і договорів дарування майна на юристь держави, а також на користь державних підприємств, установ і організацій;

15) фінансові органи та державні податкові інспекції - за видачу їм свідоцтв і публікатів свідоцтв про право держави на спадщину та документів, необхідних

для одержання цих свідоцтв, за вчинення державними нотаріальними конторами виконавчих написів про стягнення податків, платежів, зборів і недоїмок:

фінансові органи та державні податкові інспекції - позивачі й відповідачі - ні позовами до суду та господарського суду;

органи державного контролю за пінами - позивачі й відповідачі - за позовами до суду та господарського суду.

16) громадяни - за видачу їм свідоцтв про право на спадщину:

на майно осіб, які загинули при захисті СРСР, і України, у зв'язку з виконанням інших державних чи громадських обов'язків або з виконанням обов'язи громадянина щодо врятування життя людей, охорони громадського порядку пі боротьби із злочинністю, охорони власності громадян або колективної чи державної власності, а також осіб, які загинули або померли внаслідок захворювання, пов'язаного з Чорнобильською катастрофою;

на майно осіб, реабілітованих у встановленому порядку;

на житловий будинок, пай у житлово-будівельному кооперативі, квартиру що належала спадкодавцеві на праві приватної власності, якщо вони проживали в цьому будинку, квартирі протягом шести місців з дня смерті спадкодавця;

на житлові будинки в сільській місцевості за умови, що ці громадяни постійно проживатимуть у цих будинках і працюватимуть у сільській місцевості;

на вклади в установах Ощадбанку та в інших кредитних установах, на строки ті суми за договорами особистого й майнового страхування, облігації державних позик та інші цінні папери, суми заробітної плати, авторське право, суми авторського гонорару і винагород за відкриття, винахід, винаходи, корисні моді пі промислові зразки, топографії інтегральних мікросхем, сорти рослин її раціоналізаторські пропозиції;

на майно осіб селянського (фермерського) господарства, якщо вони є членими цього господарства;

17) неповнолітні і військовослужбовці - за видачу їм вперше паспори громадянина України та неповнолітні - за видачу їм свідоцтва про право на спадщину;

18) громадяни, віднесені до першої та другої категорій постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи;

громадяни, віднесені до третьої категорії постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, - які постійно проживають до відселення мн самостійного переселення або постійно працюють на території зон **відчуженні** безумовного (обов'язкового) і гарантованого добровільного відселення, за умі пін що вони за станом на 1 січня 1993 року прожили або відпрацювали у нин безумовного (обов'язкового) відселення не менше двох років, а у ПНІ гарантованого добровільного відселення не менше трьох років;

громадяни, віднесені до категорії 4 потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи які постійно працюють і проживають або постійно проживають на території «Мі» посиленого радіоекологічного контролю, за умови, що за станом на 1 січня 1993 рв вони прожили або відпрацювали в цій зоні не менше чотирьох років;

інваліди Великої Вітчизняної війни та сім'ї воїнів (партизанів), які загинули чи пропали безвісти, і прирівняні до них у встановленому порядку особи;
інваліди I та II групи;

19) місцеві державні адміністрації, виконкоми місцевих Рад народних депутатів, підприємства, установи, організації, колективні сільськогосподарські підприємства, що придбавають житлові будинки з надвірними будівлями (крім м. Києва та курортних місцевостей), квартири для громадян, які виявили бажання виїхати з території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, а також громадяни, які виявили бажання виїхати з території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, та власники цих будинків і квартир;

20) громадяни України - за видачу дипломатичних і службових паспортів України та посвідчень особи моряка;

21) громадяни України та особи, які їх супроводжують, - за видачу їм документа на право виїзду за кордон для лікування у зв'язку із захворюванням, пов'язаним і з Чорнобильською катастрофою, а дітям, які потерпіли від Чорнобильської катастрофи, також на оздоровлення;

22) громадяни України - за видачу їм документів на право виїзду за кордон, якщо виїзд пов'язаний із смертю або відвідинами могил близьких родичів, а також за видачу документів про запрошення в Україну осіб у зв'язку із смертю або тяжкою хворобою близьких родичів;

23) іноземці, яким Україна надала право притулку, та особи, прирівняні до них, члени їхніх сімей та їхні діти - за видачу їм документів на виїзд за кордон;

24) громадяни України та іноземні громадяни - за видачу документів для виїзду в Україну та виїзду з України, якщо на умовах взаємності передбачено звільнення від сплати державного мита відповідними міжнародними угодами, укладеними між Україною та іншими державами, а також громадянами інших держав, які виконують функції почесних консулів України;

25) особи, які не досягли 16-річного віку, - за видачу їм документа на виїзд за Кордон;

26) іноземні туристи - за реєстрацію іноземних паспортів;

27) позивачі - Міністерство охорони навколишнього природного середовища України, Міністерство лісового господарства України та їхні органи на місцях, підприємства Укрзалізниці, що здійснюють захист лісонасаджень, органи лісовоохорони - у справах стягнення коштів на покриття шкоди, заподіяної державі забрудненням навколишнього середовища, порушенням лісового законодавства та нерациональним використанням природних ресурсів і рибних запасів;

28) всеукраїнські та міжнародні об'єднання громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, що мають місцеві осередки у більшості областей України, Українська Спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів), громадські організації інвалідів, їхні підприємства та установи, республіканське добровільне громадське об'єднання «Організація солдатських мінерів України» - за позовами, з якими вони звертаються до суду та

господарського суду, а також за вчинення всіх нотаріальних дій;

29) Національний банк України та його установи, за винятком* госпрозрахункових;

30) Генеральна прокуратура України та її органи - за позовами, з якими ПОІП звертаються до суду або господарського суду в інтересах громадян і держави;

31) Центральна виборча комісія та виборчі комісії по виборах народній» депутатів - із заяв про дачу висновку з питань наявності підстав для скасування рішення про реєстрацію кандидата в депутати;

32) Пункт 32 частини першої статті 4 виключено

33) Українська державна страхова комерційна організація та її установи їх позовами, з якими вони звертаються до суду та господарського суду, в усіх спіріипч, пов'язаних з операціями обов'язкового страхування;

34) Пенсійний фонд України, його підприємства, установи й організації; Фонд України соціального захисту інвалідів і його відділення.

Зміни пільг, передбачених цим Декретом щодо сплати державного ми ні встановлюються Кабінетом Міністрів України.

35) державні органи приватизації - за позовами, з якими вони звертають® до суду та господарського суду, в усіх справах, пов'язаних із захистом майноніі* інтересів держави, а також за проведення аукціонів, за операції з цінними паперами;

36) Антимонопольний комітет України та його територіальні відділення і позивачі й відповідачі - за позовами до суду та господарського суду;

37) громадяни - за позовами про відшкодування збитків, завданні не поверненням у терміни, передбачені договорами або установчими документами, грошових та майнових внесків, які були залучені до акціонер..... товариств, банків, кредитних установ, довірчих товариств та інших юриди'ііііі осіб, які залучають кошти та майно громадян;

38) державні замовники та виконавці державного замовлення - за позоиим® з якими вони звертаються до суду у справах про відшкодування збитків, завдінні при укладенні, внесенні змін до державних контрактів, а також невиконанні!» або неналежним виконанням зобов'язань за державним контрактом на пос і ии|| продукції для державних потреб;

39) Комітет у справах нагляду за страховою діяльністю - за позовами, з якими він звертається до господарського суду у справах про скасування держиийИ* реєстрації страховика як суб'єкта підприємницької діяльності у випадки» передбачених статтею 8 Закону України «Про підприємництво»;

40) Державний комітет України по матеріальних резервах та підприємі їм» установи і організації системи матеріального резерву - за позовами, з якими ишНІ звертаються до суду, господарського суду у справах щодо виконання договіриЩ зобов'язань суб'єктами господарської діяльності, що впливають із Закону Укриіп» «Про державний матеріальний резерв»;

41) громадяни - за позовами, з якими вони звертаються до суду в спірі..... пов'язаних із захистом прав і законних інтересів при наданні психіатричної допоміиц

42) Державна архітектурно-будівельна інспекція України, інспекції державного прогектурно-будівельного контролю в Автономній Республіці Крим, областях, рпйонах, містах Києві та Севастополі, містах обласного значення за позовами до Ну юдарського суду щодо стягнення штрафу за порушення в сфері містобудування;

43) відділи державної виконавчої служби - за позовами, з якими вони ••••Ч> гаються до суду та господарського суду, в усіх справах, пов'язаних із захистом Мійпових інтересів фізичних і юридичних осіб, держави, атакож з проведення фмііонів.

44) Рахункова палата - за позовами, з якими вона звертається до Вищого подарського суду України.

Стаття 5. Повноваження місцевих Рад народних депутатів і Міністерства фінансів України із надання пільг щодо сплати державного мита

Місцеві Ради народних депутатів мають право встановлювати додаткові йїін.ги для окремих платників щодо сплати державного мита, яке зараховується ми місцевих бюджетів, а Міністерство фінансів України - щодо державного мита, |»« іпраховується до державного бюджету України.

Стаття 6. Зарахування державного мита до бюджету

К Державне мито сплачується за місцем розгляду та оформлення документів і враховується до бюджету місцевого самоврядування, крім мита, що справляється І ін і іонних заяв, які подаються до господарського суду, із апеляційних і касаційних • трг на рішення та постанови господарських судів, заяв про їх перегляд за Ціни жиявленими обставинами, а також за дії, пов'язані з одержанням охоронних ііі.гументів (патентів і свідоцтв) на об'єкти інтелектуальної власності, і за дії, ІН>І< і іані з підтриманням чинності патентів на сорти рослин, та за подання до ■Гїїнету Міністрів України проекту створення промислово-фінансової групи, яке Приховується до державного бюджету України.

і і(ержавне мито з позовних заяв і заяв кредиторів у справах про банкрутство, ІН і підходять з інших держав та розглядаються відповідними органами України, приховується до державного бюджету України.

Стаття 7. Порядок сплати державного мита

І, Державне мито сплачується готівкою, митними марками і шляхом (Прирахувань з рахунку платника в кредитній установі.

І позовів, що подаються до суду та господарського суду в іноземній валюті, а їж за дії та операції в іноземній валюті державне мито сплачується в іноземній ІШІогі. У разі коли розмір ставок державного мита передбачено в частинах ■оподатковуваного мінімуму доходів громадян, державне мито сплачується в ІІіні мпій валюті з урахуванням курсу грошової одиниці Національного банку ірпіїї, крім випадків, передбачених у частині третій цієї статті.

Фізичні особи та іноземні юридичні особи, іцо відповідно постійно іір'їмінають або знаходяться за межами України, сплачують вказане в підпункті І» пункту 6 статті 3 мито у доларах США, або в іншій валюті та розмірах, якщо ■ передбачено угодами з Україною.

Порядок сплати державного мита встановлюється Міністерством фінансів України.

Стаття 8. Повернення державного мита

Сплачене державне мито підлягає поверненню частково або повністю у випадках:

- 1) внесення мита в більшому розмірі, ніж передбачено чинним законодавством;
- 2) повернення заяви (скарги) або відмови в її прийнятті, а також відмови державних нотаріальних контор або виконавчих комітетів міських, селищні¹ і сільських Рад народних депутатів у вчиненні нотаріальних дій;
- 3) припинення провадження у справі або залишення позову без розгляду якщо справа не підлягає розглядові в суді чи в господарському суді, атако* коли позивачем не додержано встановленого для даної категорії сприи порядку досудового врегулювання спору або коли позов подано недієздатної! особобо; иИн
- 4) скасування в установленому порядку рішення суду, припинені» провадження у справі, якщо справа не підлягає розглядові в судах, або якіі" заінтересованою особобо, яка звернулася до суду, не додержано встановленої и для даної категорії справ порядку попереднього позасудового розв'язаніі» спору і можливість застосування цього порядку втрачено, якщо при цьому державне мито було вже стягнуто в доход бюджету;
- 5) неприйняття Кабінетом Міністрів України у встановлені строки рішеніі» про створення (реєстрацію) промислово-фінансової групи або зняття проєкту створення промислово-фінансової групи з розгляду уповноваженою особобоЦ ініціаторів створення цієї промислово-фінансової групи.
- 6) в інших випадках, передбачених законодавством України.

Повернення державного мита провадиться за умови, якщо заяву подшін до відповідної установи, що справляє мито, протягом року з дня зарахувініні» його до бюджету.

Повернення державного мита за подання до Кабінету Міністрів Укрїїні проєкту створення промислово-фінансової групи провадиться у безспірпмі порядку згідно з виконавчим написом, вчиненим у державній нотаріальній конторі.

Стаття 9. Відповідальність за правильність справлення державного мита

Платники державного мита несуть відповідальність за правильність Наft стягнення, а також за своєчасність і повноту зарахування до бюджету, передбач® законодавством.

За несвоечасне або неповне зарахування державного мита до бюлжсь справляються пеня та штрафи відповідно до закону.

Стаття 10. Органи, що здійснюють контроль за справлянням державного мита

Міністерство фінансів України, Головна державна податкова іспсИИ

України, місцеві фінансові органи та державні податкові інспекції проводять ревізії та перевірки правильності справляння державного мита, а також своєчасності й повноти внесення його до бюджету в усіх установах, що його справляють.

Прем'єр-міністр України
Міністр Кабінету Міністрів України
м. Київ

Л. КУЧМА
А. ЛОБОВ
21 січня 1993 року
№ 7-93

ПЛАТА (ПОДАТОК) ЗА ЗЕМЛЮ

ЗАКОН УКРАЇНИ **Про плату за землю** *(витяг)*

Цей Закон визначає розміри та порядок плати за використання земельних ресурсів, а також напрями використання коштів, що надійшли від плати за землю, відповідальність платників та контроль за правильністю обчислення і справляння земельного податку.

Розділ 1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому іначенні: грошова оцінка - капіталізований рентний дохід із земельної ділянки; податок - обов'язковий платіж, що справляється з юридичних і фізичних осіб «к користування земельними ділянками;

ставка податку - законодавчо визначений річний розмір плати за одиницю площі оподаткованої земельної ділянки;

оренда - засноване на договорі строкове платне володіння, користування і земельною ділянкою;

землі сільськогосподарського призначення - землі, надані для потреб сільського господарства або призначені для цих цілей;

землі населених пунктів - усі землі в межах населених пунктів. Межі населених пунктів встановлюються згідно з законодавством України.

Стаття 2. Використання землі в Україні є платним. Плата за землю < нрвляється у вигляді земельного податку або орендної плати, що визначається ішієжно від грошової оцінки земель. Розміри податку за земельні ділянки, грошову пцінку яких не встановлено, визначаються до її встановлення в порядку, ин значеному цим Законом.

Власники земельних ділянок, земельних часток (паїв) та землекористувачі, * |ІМ орендарів та інвесторів - учасників угоди про розподіл продукції, сплачують и мельний податок.

(ірвання земельного податку за земельні ділянки, надані в користування

у зв'язку з укладенням угоди про розподіл продукції, замінюється розподілом виробленої продукції між державою та інвестором на умовах такої угоди.

За земельні ділянки, надані в оренду, справляється орендна плата.

Стаття 3. Плата за землю запроваджується з метою формування джерел* коштів для фінансування заходів щодо раціонального використання та охорони земель, підвищення родючості ґрунтів, відшкодування витрат власників землі і землекористувачів, пов'язаних з господарюванням на землях гіршої якості ІІ, ведення земельного кадастру, здійснення землеустрою та моніторингу землі., проведення земельної реформи та розвитку інфраструктури населених пунктів і сіл

Стаття 4. Розмір земельного податку не залежить від результатів господарств і сіл і діяльності власників землі та землекористувачів.

Ставки земельного податку, порядок обчислення і сплати земельного податку і к» не можуть встановлюватись або змінюватись іншими законодавчими актами крім цього Закону. Зміни і доповнення до цього Закону вносяться не пізніше п'яти* затри місяці до початку нового бюджетного року і набувають чинності з початку , нового бюджетного року.

Стаття 5. Об'єктом плати за землю є земельна ділянка, а також земельна частка (пай), яка перебуває у власності або користуванні, у тому числі Наумом* оренди.

Суб'єктом плати за землю (платником) є власник земельної ділянки, земельної частки (паю) і землекористувач, у тому числі орендар.

Розділ 2. ПЛАТА ЗА ЗЕМЛІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Стаття 6. Ставки земельного податку з одного гектара сільськогосподарські* угідь встановлюються у відсотках від їх грошової оцінки у таких розмірах:

для ріллі, сіножатей та пасовищ - 0,1;

для багаторічних насаджень - 0,03.

За сільськогосподарські угіддя, що надані у встановленому порядку і використовуються за цільовим призначенням, незалежно від того, до якої категорії земель вони віднесені, земельний податок справляється згідно з частини першою цієї статті.

Розділ 3. ПЛАТА ЗА ЗЕМЛІ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ

Стаття 7. Ставки земельного податку з земель, грошову оцінку ями- встановлено, встановлюються у розмірі одного відсотка від їх грошової оцінки за винятком земельних ділянок, зазначених у частинах п'ятій - десятій цієї статті і КЖ та частині другій статті 6 цього Закону.

Якщо грошову оцінку земельних ділянок не встановлено, середні ставки і ним земельного податку встановлюються у таких розмірах:

<i>/рупи населених пунктів і чисельністю населення (тис. чол.)</i>	<i>Середня ставка податку (коп. за 1 кв метр)</i>	<i>Коефіцієнт, що застосовується у містах Кисві, Сімферополі, Севастополі та містах обласного підпорядкування</i>
до 0,2	1,5	
під 0,2 до 1	2,1	
від 1 до 3	2,7	
під 3 до 10	3,0	
під 10 до 20	4,8	
під 20 до 50	7,5	1,2
під 50 до 100	9,0	1,4
під 100 до 250	10,5	1,6
від 250 до 500	12,0	2,0
під 500 до 1000	15,0	2,5
під 1000 і більше	21,0	3,0

У населених пунктах, віднесених Кабінетом Міністрів України до курортних, дні ставок земельного податку, встановлених частиною другою цієї статті, мін і осовуються коефіцієнти:

на Південному узбережжі Автономної Республіки Крим - 3,0;

на Південно-східному узбережжі Автономної Республіки Крим - 2,5;

і на Західному узбережжі Автономної Республіки Крим - 2,2;

на Чорноморському узбережжі Миколаївської, Одеської та Херсонської Властей - 2,0;

[у і ірських та передгірних районах Закарпатської, Львівської, Івано-Франківської і Чернівецької областей - 2,3, крім населених пунктів, які Законом України «Про «І Я і ус гірських населених пунктів в Україні» віднесені до категорії гірських;

на узбережжі Азовського моря та в інших курортних місцевостях - 1,5.

г Ставки земельного податку за земельні ділянки (за винятком «іш і і.когосподарських угідь) диференціюють та затверджують відповідні сільські, • пітні, міські ради виходячи із середніх ставок податку, функціонального •нкрістання та місцезнаходження земельної ділянки, але не вище ніж у два рази під середніх ставок податку з урахуванням коефіцієнтів, встановлених Ні пною другою і третьою цієї статті.

Податок за земельні ділянки, зайняті житловим фондом, кооперативними Ці" і госянками для зберігання особистих транспортних засобів громадян, -Г « і по-будівельними, дачно-будівельними кооперативами, індивідуальними 'рїпками і дачами громадян, а також за земельні ділянки, надані для потреб » і ін і.когосподарського виробництва, водного та лісового господарства,, які кНній виробничими, культурно-побутовими та господарськими будівлями і

спорудами, справляється у розмірі трьох відсотків суми земельного податку, обчисленого відповідно до частин першої та другої цієї статті.

Податок за земельні ділянки, надані для потреб лісового господарства, Зн винятком ділянок, зайнятих виробничими, культурно-побутовими, жилими будинками та господарськими будівлями і спорудами, справляється як складові плати за використання лісових ресурсів, що визначається лісовим законодавством

Податок за земельні ділянки на територіях та об'єктах природоохоронного, оздоровчого та рекреаційного призначення, зайняті виробничими, культурно побутовими, господарськими будівлями і спорудами, що не пов'язані і функціональним призначенням цих об'єктів, справляється у п'ятикратному розмірі відповідного земельного податку, встановленого частинами другою П п'ятою цієї статті.

При визначенні розміру податку за земельні ділянки, зайняті виробничими, культурно-побутовими, господарськими будівлями і спорудами, розташованими на територіях та об'єктах історико-культурного призначення, що не пов'язані і функціональним призначенням цих об'єктів, застосовуються такі коефіцієнти до відповідного земельного податку, встановленого частинами другою та п'ятою цієї статті:

міжнародного значення - 7,5;

загальнодержавного значення - 3,75;

місцевого значення - 1,5.

Податок за частину площ земельних ділянок, наданих підприємствам, установам і організаціям (за винятком сільськогосподарських угідь), пн- перевищують норми відведення, справляється у п'ятикратному розмірі.

Податок за земельні ділянки, надані для Збройних Сил України та іншої» військових формувань, створених відповідно до законодавства України, залізниці) гірничодобувних підприємств, атакож за водойми, надані для виробництварібіної продукції, справляється у розмірі 25 відсотків суми земельного податну, обчисленого відповідно до частин першої та другої цієї статті.

Встановлені частиною другою цієї статті ставки земельного подам застосовуються з урахуванням коефіцієнтів індексації, визначених Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік.

Розділ 4. ПЛАТА ЗА ЗЕМЛІ ПРОМИСЛОВОСТІ, ТРАНСПОРТУ, ЗВ'ЯЗКУ, ОБОРОНИ ТА ІНШОГО ПРИЗНАЧЕННЯ, А ТАКОЖ ЗА ЗЕМЛІ ПРИРОДООХОРОННОГО, ОЗДОРОВЧОГО, РЕКРЕАЦІЙНОГО, ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ТА ЗА ЗЕМЛІ ЛІСОВОЇ 0 І ВОДНОГО ФОНДІВ (ЗА МЕЖАМИ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ)

Стаття 8. Податок за земельні ділянки, надані для підприємств промислової і транспорту, зв'язку та іншого призначення, за винятком земельних ділянки зазначених у частині другій та третій цієї статті і частині другій статті 6 цш Закону, справляється з розрахунку 5 відсотків від грошової оцінки одиниці пллшй ріллі по області.

Податок за земельні ділянки, надані для залізничного транспорту, Збройних Сил України та інших військових формувань, створених відповідно до законодавства України, справляється у розмірі 0,02 відсотка від грошової оцінки одиниці площі ріллі по області, крім земель військових сільськогосподарських підприємств, з яких земельний податок справляється згідно із статтею 6 цього Закону.

У разі використання залізничним транспортом, Збройними Силами України та іншими військовими формуваннями, створеними відповідно до законодавства України, земель не за цільовим призначенням, податок справляється у розмірах, встановлених частиною першою цієї статті.

Стаття 9. Податок за земельні ділянки, надані в тимчасове користування на землях природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення, за винятком земельних ділянок, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, справляється у розмірі 50 відсотків від грошової оцінки одиниці площі ріллі по області.

Стаття 10. Податок за земельні ділянки, надані на землях лісового фонду, за винятком земель, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону та частині другій цієї статті, справляється як складова плати за використання лісових ресурсів, що визначається лісовим законодавством.

Податок за земельні ділянки, що входять до складу земель лісового фонду і зайняті виробничими, культурно-побутовими, жилими будинками та господарськими будівлями і спорудами, справляється у розмірі 0,3 відсотка від грошової оцінки одиниці площі ріллі по області.

Стаття 11. Податок за земельні ділянки, надані на землях водного фонду, за винятком земельних ділянок, зазначених у частині другій статті 6 цього Закону, справляється у розмірі 0,3 відсотка від грошової оцінки одиниці площі ріллі по області.

Розділ 5. ПІЛЬГИ ЩОДО ПЛАТИ ЗА ЗЕМЛЮ

Стаття 12. Від земельного податку звільняються:

1) заповідники, в тому числі історико-культурні, національні природні парки, іаказники (крім мисливських), регіональні ландшафтні парки, ботанічні сади, дендрологічні і зоологічні парки, пам'ятки природи, заповідні урочища та парки-пам'ятки садово-паркового мистецтва;

2) вітчизняні дослідні господарства науково-дослідних установ і навчальних іакладів сільськогосподарського профілю та професійно-технічних училищ;

3) органи державної влади та органи місцевого самоврядування, органи прокуратури, заклади, установи та організації, які повністю утримуються за рахунок бюджету (за винятком Збройних Сил України та інших військових формувань, створених відповідно до законодавства України), спеціалізовані і інаторії України для реабілітації хворих згідно із списком, затвердженим Міністерством охорони здоров'я України, дитячі санаторно-курортні та оздоровчі іаклади України, громадські організації інвалідів України, підприємства та

організації громадських організацій інвалідів, майно яких є їх повною власністю, де кількість інвалідів, які мають там основне місце роботи, становить протягом попереднього звітного періоду не менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих, і за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить протягом попереднього звітного періоду не менше 25 відсотків суми загальних витрат на оплату праці, що відносяться до складу валових витрат виробництва (обігу).

Зазначені підприємства та організації громадських організацій інвалідів мають право застосовувати цю пільгу за наявності дозволу на право користування такою пільгою, який надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів відповідно до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

4) вітчизняні заклади культури, науки, освіти, охорони здоров'я, соціального забезпечення, фізичної культури та спорту, спортивні споруди, що використовуються ними за цільовим призначенням;

5) зареєстровані релігійні та благодійні організації, що не займаються підприємницькою діяльністю;

51) установи, організації та підприємства, що віднесені до відання Національної академії наук України;

6) тимчасово до 1 січня 2008 року підприємства по виробництву автомобілів, автобусів і комплектуючих виробів до них, діючі відповідно до Закону України «Про стимулювання виробництва автомобілів в Україні», які мають інвестицію (у тому числі іноземну) виключно в грошовій формі, що зареєстрована у встановленому законодавством порядку та становить за офіційним валютним курсом Національного банку України на день внесення такої інвестиції до статутного фонду зазначеного підприємства суму, еквівалентну: не менше 150 мільйонам доларів США, - при виробництві легкових автомобілів; не менше 30 мільйонам доларів США, - при виробництві вантажних автомобілів і автобусів; не менше 10 мільйонам доларів США. - при виробництві комплектуючих виробів до автомобілів і автобусів. Площа землі, що звільняється від оподаткування земельним податком, визначається із розрахунок суми інвестиції у грошовій формі до статутного фонду таких підприємств на I ія площі землі, яку вони займають, еквівалентній 400 тисячам доларів США за офіційним валютним курсом, встановленим Національним банком України на день внесення інвестиції (у тому числі іноземної);

7) на період функціонування спеціальної економічної зони «Яворів» суб'єкти цієї зони (власники землі, землекористувачі на території спеціальної економічної зони «Яворів»), які реалізують на території спеціальної економічної зони «Яворів»# інвестиційні проекти, затверджені Яворівською районною державною адміністрацією. У перші три роки реалізації таких інвестиційних проектів зазначені суб'єкти зони звільняються від сплати земельного податку повністю, а в наступні роки сплачують земельний податок за ставкою в розмірі 50 відсотків діючої ставки Суб'єкти зони, які реалізують інвестиційні проекти на територіях земель порушених від діяльності Яворівського державного гірничо-хімічного підприємства «Сірка», звільняються від сплати земельного податку.

8) на період функціонування спеціальної економічної зони туристсько-рекреаційного типу «Курортополіс Трускавець» суб'єкти цієї зони (власники землі, землекористувачі на території спеціальної економічної зони «Курортополіс Трускавець»), які реалізують на території спеціальної економічної зони «Курортополіс Трускавець» інвестиційні проекти, схвалені виконавчим комітетом Трускавецької міської ради. Протягом визначеного інвестиційним проектом періоду освоєння земельної ділянки, а саме планування території, будівництва об'єктів інфраструктури для потреб спеціальної економічної зони «Курортополіс Трускавець», зазначені суб'єкти звільняються від сплати земельного податку повністю, а протягом наступних десяти років реалізації на території спеціальної економічної зони «Курортополіс Трускавець» цих інвестиційних проектів - сплачують земельний податок за ставкою в розмірі 50 відсотків діючої ставки оподаткування;

9) на період функціонування спеціальної економічної зони «Славутич» суб'єкти цієї зони (власники землі, землекористувачі на території спеціальної економічної зони «Славутич»), які реалізують на території спеціальної економічної зони «Славутич» інвестиційні проекти, затверджені виконавчим комітетом Славутицької міської ради. У перші три роки реалізації таких інвестиційних проектів зазначені суб'єкти зони звільняються від сплати земельного податку повністю, а в наступні три роки сплачують земельний податок за ставкою в розмірі 50 відсотків діючої ставки;

10) на період освоєння земельної ділянки (планування території, будівництво об'єктів інфраструктури тощо), але не більше ніж на 5 років, суб'єкти підприємницької діяльності, які реалізують у порядку, встановленому Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку в Луганській області», інвестиційні проекти;

11) суб'єкти підприємницької діяльності (інвестори), які реалізують на територіях спеціальних економічних зон «Азов» і «Донецьк» та на територіях пріоритетного розвитку в Донецькій області інвестиційні проекти, в порядку, встановленому Законом України «Про спеціальні економічні зони та спеціальний режим інвестиційної діяльності в Донецькій області»;

12) на період освоєння земельної ділянки (планування території, будівництво об'єктів інфраструктури тощо), але не більше ніж на 5 років, суб'єкти підприємницької діяльності, які реалізують у порядку, встановленому Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку в Житомирській області», інвестиційні проекти;

13) у період з 1 січня 2000 року до 1 січня 2005 року підприємства суднобудівної промисловості, визначені відповідно до статті 1 Закону України «Про заходи щодо державної підтримки суднобудівної промисловості в Україні»;

14) тимчасово, до 1 січня 2009 року, суб'єкти космічної діяльності згідно з переліком, який щороку затверджується Кабінетом Міністрів України;

15) на період освоєння земельної ділянки (планування території, будівництво об'єктів інфраструктури тощо), але не більше ніж на 5 років, суб'єкти

підприємницької діяльності, які реалізують у порядку, встановленому Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на території міста Харкова», інвестиційні проекти;

16) покупець об'єкта незавершеного будівництва на земельну ділянку відведена під такий об'єкт, з моменту придбання об'єкта на строк будівництві визначений умовами приватизації;

17) підприємства, науково-дослідні інститути та організації, визначені статтею 13 Закону України «Про державну підтримку підприємств, науково-дослідних інститутів та організацій, які розробляють та виготовляють боєприпаси, їх елементи та вироби спецхімії»;

18) на період освоєння земельної ділянки (планування території, будівництва ні І об'єктів інфраструктури тощо), але не більше ніж на 5 років, суб'єкти підприємницької діяльності, які реалізують у порядку, встановленому Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної діяльності на території пріоритетного розвитку та спеціальну економічну зону «Порт Крим» > Автономній Республіці Крим», інвестиційні проекти;

19) у період з 1 січня 2001 року до 1 січня 2006 року підприємства концерту «Бронетехніка України» згідно з переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України;

20) на період дії Закону України «Про фіксований сільськогосподарський податок» власники земельних ділянок, земельних часток (паїв) та землекористувачі за умови передачі земельних ділянок та земельних часток (паїв) в оренду платині фіксованого сільськогосподарського податку;

21) суб'єкти спеціальної економічної зони «Миколаїв» (власники земельки) ділянок та землекористувачі на території спеціальної економічної зони «Миколаїв», які реалізують на території цієї зони інвестиційні проекти;

23) підприємства літакобудівної промисловості, визначені статтею 2 Закону України «Про державну підтримку літакобудівної промисловості в Україні» і період з 1 січня 2002 року по 1 січня 2007 року.

Не справляється плата за сільськогосподарські угіддя зон радіаційно забруднених територій, визначених статтею 2 Закону України «Про спеціальний режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» (зон відчуження, безумовного (обов'язком) відселення, гарантованого добровільного відселення і посилені* радіоекологічного контролю), і хімічно забруднені сільськогосподарські угіддя, * які запроваджено обмеження щодо ведення сільського господарства; за <<ЗМІ що перебувають у тимчасовій консервації або у стадії сільськогосподарського освоєння; за землі державних сортовипробувальних станцій і сортодільниць * використовуються для випробування сортів сільськогосподарських культур -УМ землі дорожнього господарства автомобільних доріг загального користування за земельні ділянки державних, колективних і фермерських господарств зайняті молодими садами, ягідниками та виноградниками до вступу їх у фазу плодоношення, а також гібридними насадженнями, генфондовими колекціями*

га розсадниками багаторічних плодових насаджень; за землі кладовищ; за земельні ділянки, в межах граничних норм, встановлених Земельним кодексом України, інвалідів I і II груп, громадян, які виховують трьох і більше дітей, та громадян, члени сімей яких проходять строкову військову службу, пенсіонерів, а і акож інших осіб, які користуються пільгами відповідно до Закону України «Про і іатус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», громадян, яким у встановленому порядку видано посвідчення про те, що вони постраждали «наслідок Чорнобильської катастрофи.

Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні, міські, селищні та сільські ради можуть встановлювати пільги щодо плати за землю: часткове звільнення на певний строк, зменшення суми земельного податку лише за рахунок коштів, що зараховуються на спеціальні бюджетні рахунки відповідних бюджетів.

Якщо право на пільгу у платника виникає протягом року, то він звільняється від сплати податку починаючи з місяця, наступного за місяцем, в якому виникло це право. У разі втрати права на пільгу протягом року податок сплачується починаючи з місяця, наступного за місяцем, в якому втрачено це право.

Якщо підприємства, установи та організації, що користуються пільгами щодо земельного податку, мають у підпорядкуванні госпрозрахункові підприємства або нують у тимчасове користування (оренду) земельні ділянки, окремі будівлі або їх чий тини, податок за земельні ділянки, зайняті цими госпрозрахунковими Щприємствами або будівлями (їх частинами), переданими в тимчасове користування, сплачується у встановлених розмірах на загальних підставах.

Розділ 6. ОБЧИСЛЕННЯ І СТРОКИ СПЛАТИ ЗЕМЕЛЬНОГО ПОДАТКУ, ВИКОРИСТАННЯ КОШТІВ ВІД ПЛАТИ ЗА ЗЕМЛЮ

(гаття 13. Підставою для нарахування земельного податку є дані державного * мельного кадастру.

Стаття 14. Юридичні особи самостійно обчислюють суму земельного Ціннику в порядку, визначеному цим Законом за формою, встановленою Ціннішою державною податковою інспекцією України, щороку за станом на 1 І Ічня і до 1 лютого подають дані відповідній державній податковій інспекції.

По нововідведених земельних ділянках розрахунки розмірів податку Нпшються юридичними особами протягом місяця з дня виникнення права ППЮіюості або користування земельною ділянкою.

Нарахування земельного податку громадянам проводиться державними пінковими інспекціями, які видають платникові до 15 липня поточного року Пійійжне повідомлення про сплату податку.

Ии земельну ділянку, на якій розташована будівля, що перебуває у користуванні змо.т їх юридичних осіб або громадян, земельний податок нараховується кожному ИИІ пропорційно тій частині площі будівлі, що знаходиться в їх користуванні.

Ии земельну ділянку, на якій розташована будівля, що перебуває у спільній пості кількох юридичних осіб або громадян, земельний податок нараховується тому з них пропорційно їх частці у власності на будівлю.

Стаття 15. Власники землі та землекористувачі сплачують земельний податок з дня виникнення права власності або права користування земельною ділянкою.

У разі припинення права власності або права користування земельною ділянкою податок сплачується за фактичний період перебування землі у власності і або користуванні у поточному році.

Стаття 16. Облік платників (товаровиробників сільськогосподарської продукції та громадян) і нарахування земельного податку проводиться щорічно за станом на 1 травня, інших суб'єктів - платників податку - за станом на 1 лютого.

Стаття 17. Земельний податок сплачується рівними частками власниками земельних ділянок, земельних часток (паїв) і землекористувачами - виробниками товарної сільськогосподарської і рибної продукції та громадянами до 15 серпня і 15 листопада, а всіма іншими платниками - щоквартально до 15 числа наступного за звітним кварталом місяця.

Надміру сплачені суми податку підлягають поверненню платнику за його письмовою заявою або за його бажанням зараховуються до сплати податку ні наступний рік.

Стаття 18. Платники, яких своєчасно не було залучено до сплати земельної о податку, сплачують податок не більш як за два попередні роки.

Перегляд неправильно нарахованого податку, стягнення або повернення його і і платнику допускаються не більш як за два попередні роки.

Стаття 19. Розмір, умови і строки внесення орендної плати за землі" встановлюються за угодою сторін у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем.

Стаття 20. Платежі за землю зараховуються на спеціальні бюджетні рахунки бюджетів сільської, селищної, міської рад, на території яких знаходяться земельні ділянки.

Стаття 21. Для централізованого виконання робіт, передбачених статтею 1«І цього Закону, 30 відсотків коштів від земельного податку, що надійшли її* спеціальні бюджетні рахунки місцевих бюджетів, зазначених у статті 20 цього Закону, централізуються на спеціальному бюджетному рахунку Державної комітету України по земельних ресурсах, 10 відсотків - на спеціальних бюджетних рахунках Автономної Республіки Крим і областей.

Верховна Рада Автономної Республіки Крим і обласні ради у межах зазначеній• відраховувати можуть установлювати нормативи централізації коштів від земельного податку на спеціальних бюджетних рахунках районів і міст, і підпорядкуванні яких знаходиться район.

Міські ради з районним поділом можуть встановлювати нормативи, централізації коштів від земельного податку на спеціальних бюджетних рахунках районів міста.

Стаття 22. Кошти від плати за землю, що надходять на спеціальні бюджетні рахунки місцевих бюджетів, зазначених у статті 20 цього Закону, використовують виключно для таких цілей:

фінансування заходів щодо раціонального використання та охорони землі»

підвищення родючості ґрунтів;

ведення державного земельного кадастру, землеустрою, моніторингу земель;
створення земельного інноваційного фонду;

відшкодування витрат власників землі і землекористувачів, пов'язаних з господарюванням на землях гіршої якості;

економічного стимулювання власників землі і землекористувачів за поліпшення якості земель, підвищення родючості ґрунтів і продуктивності земель лісового фонду;

надання пільгових кредитів, часткового погашення позичок та компенсації втрат доходів власників землі та землекористувачів внаслідок тимчасової консервації земель, порушених не з їх вини;

проведення земельної реформи, а також для земельно-господарського устрою, розробки містобудівної документації і розвитку інфраструктури населених пунктів.

Кошти від земельного податку, що централізуються, спрямовуються на розробку і виконання державних програм щодо раціонального використання земель, підвищення родючості ґрунтів, на відшкодування витрат власників землі і землекористувачів, пов'язаних із господарюванням на землях гіршої якості, охорону земельних ресурсів у комплексі з іншими природоохоронними заходами, розвиток загальнодержавної та регіональної інфраструктури, ведення державного земельного кадастру, землеустрою, моніторингу земель, а також проведення земельної реформи.

За нецільове використання коштів, що надходять від земельного податку у відповідний бюджет, фінансовими органами нараховується штраф в розмірі 100 відсотків використаних сум, які надходять до Державного бюджету України на цілі, зазначені в частині першій цієї статті.

Розділ 7. ГРОШОВА ОЦІНКА ЗЕМЛІ

Стаття 23. Грошова оцінка земельної ділянки проводиться Державним комітетом України по земельних ресурсах за методикою, затвердженою Кабінетом Міністрів України.

Грошова оцінка земельної ділянки щороку станом на 1 січня уточнюється на кінець індексації, порядок проведення якої затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 24. Грошова оцінка землі застосовується для економічного регулювання земельних відносин при укладанні цивільно-правових угод, передбачених законодавством України.

Розділ 8. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПЛАТНИКІВ І КОНТРОЛЬ ЗА ДОДЕРЖАННЯМ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПЛАТУ ЗА ЗЕМЛЮ»

(стаття 25. За прострочення встановлених строків сплати податку (стаття 11 цього Закону) справляється пеня у розмірах, визначених законом.

Розмір пені за несвоєчасне внесення орендної плати передбачається у договорі оренди, Нюк те він не може перевищувати ставки пені за несвоєчасну сплату земельного податку.

Стаття 26. За порушення Закону України «Про плату за землю» платники несуть відповідальність, передбачену Земельним кодексом України та законами України.

Посадові особи, винні в порушенні вимог цього Закону, несуть відповідальність передбачену чинним законодавством.

Стаття 27. Контроль за правильністю обчислення і справляння земельного податку здійснюється державними податковими інспекціями.

Розділ 9. ПОРЯДОК ВИРІШЕННЯ СПОРІВ

Стаття 28. Спори, що виникають з питань застосування положень, передбачених цим Законом, вирішуються в судовому порядку.

Розділ 10. МІЖНАРОДНІ ДОГОВОРИ

Стаття 29. Якщо міжнародним договором України встановлені інші правила, ніж ті, що визначені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Президент України

м. Київ

Л. КРАВЧУК

3 липня 1992 року

№ 2535-ХП

ФІКСОВАНИЙ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИЙ ПОДАТОК

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про фіксований сільськогосподарський податок

(витяг)

Цей Закон визначає механізм справляння фіксованого сільськогосподарський податку, що сплачується сільськогосподарськими товаровиробниками у грошовій формі або у вигляді поставок сільськогосподарської продукції.

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:
товарна сільськогосподарська продукція - це продукція сільськогосподарський-виробництва, призначена для реалізації;

фіксований сільськогосподарський податок - це податок, який не змінюється протягом визначеного цим Законом терміну і справляється з одиниці земельної площі.

Фіксований сільськогосподарський податок сплачується в рахунок ПІМ податків і зборів (обов'язкових платежів):

податку на прибуток підприємств;
плати (податку) за землю;
податку з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів;
комунального податку;
збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету;
збору до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення;
збору на обов'язкове соціальне страхування;
збору на будівництво, реконструкцію, ремонт і утримання автомобільних доріг загальнодержавного користування України;
збору на обов'язкове державне пенсійне страхування;
збору до Державного інноваційного фонду;
плати за придбання торговельного патенту на здійснення торговельної діяльності;
збору за спеціальне використання природних ресурсів (щодо користування подорою для потреб сільського господарства).

Інші податки та збори (обов'язкові платежі), визначені Законом України «Про систему оподаткування», сплачуються сільськогосподарськими товаровиробниками в порядку і розмірах, визначених законодавчими актами України.

Стаття 2. Платники фіксованого сільськогосподарського податку

Платниками фіксованого сільськогосподарського податку є сільськогосподарські підприємства різних організаційно-правових форм, передбачених законами України, селянські та інші господарства, які займаються виробництвом (виросуванням), переробкою та збутом сільськогосподарської продукції, в яких сума, одержана від реалізації сільськогосподарської продукції масного виробництва та продуктів її переробки за попередній звітний (податковий) рік, перевищує 50 відсотків загальної суми валового доходу підприємства.

У разі, коли у звітному періоді валовий доход від операцій з реалізації і сільськогосподарської продукції власного виробництва та продуктів її переробки і становить менш як 50 відсотків загального обсягу реалізації, підприємство сплачує податки у наступному звітному періоді на загальних підставах.

До платників фіксованого сільськогосподарського податку належать також «платники земельних ділянок та землекористувачі, в тому числі орендарі, які доробляють товарну сільськогосподарську продукцію, крім власників та ігмлекористувачів земельних ділянок, переданих для ведення особистого підсобного господарства, будівництва та обслуговування жилого будинку, Кн подарських будівель (присадибна ділянка), садівництва, дачного будівництва, 4 ідкож наданих для городництва, сінокошіння та випасання худоби.

Якщо у сільськогосподарських товаровиробників нарахована у 1997 році відповідно до частини другої статті 1 цього Закону сума податків і зборів 393

(обов'язкових платежів) перевищує суму фіксованого податку більш як у три рази, то до суми фіксованого податку застосовуються такі коефіцієнти:

у разі перевищення у три-чотири рази - 1,5;

у разі перевищення більш як у чотири рази - 2.

Платники фіксованого сільськогосподарського податку (далі - платники податку) мають право на вибір форми сплати фіксованого сільськогосподарського податку в грошовій формі або/та у вигляді поставок сільськогосподарської продукції.

Кількість сільськогосподарської продукції, що поставляється в рахунок фіксованого сільськогосподарського податку, визначається виходячи із нарахованої до сплати в звітному податковому році суми фіксованого сільськогосподарського податку та договірної ціни (але не нижче біржової ціни за вирахуванням витрат, пов'язаних з прийманням продукції) на продукцію, яка поставляється в рахунок сплати податку на дату проведення сплати.

Зміна порядку сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) протягом звітного (податкового) року не допускається.

Стаття 3. Об'єкт оподаткування та ставки фіксованого сільськогосподарського податку

Об'єктом оподаткування є площа сільськогосподарських угідь, переданих сільськогосподарському товаровиробнику у власність або наданих йому у користування, в тому числі на умовах оренди.

У випадку коли у звітному періоді відбувається зміна площ сільськогосподарських угідь, у зв'язку з набуттям права землевласника або землекористувача відповідно землевласник чи землекористувач зобов'язаний здійснити уточнення сум податкових платежів на період до закінчення податкового року і протягом місяця надати розрахунки до органів державної податкової служби за місцем розташування земельної ділянки та до органу державної податкової служби за місцем знаходження платника податку.

Ставка фіксованого сільськогосподарського податку з одного гектара сільськогосподарських угідь встановлюється у відсотках до їх грошової оцінки, проведеної за станом на 1 липня 1995 року, відповідно до Методики, затвердженої Кабінетом Міністрів України, в таких розмірах:

для ріллі, сіножатей та пасовищ - 0,5;

для багаторічних насаджень - 0,3.

Грошова оцінка сільськогосподарських угідь у разі необхідності може уточнюватися згідно із законодавством.

Стаття 4. Ставки фіксованого сільськогосподарського податку для платників податку, які здійснюють діяльність у гірських зонах та на поліських територіях

Для платників податку, які здійснюють діяльність у гірських зонах та Ції поліських територіях, ставка фіксованого сільськогосподарського податку з одної ■ гектара сільськогосподарських угідь встановлюється у відсотках до їх грошової оцінки, проведеної за станом на 1 липня 1995 року, відповідно до Методик* **394**

затвердженої Кабінетом Міністрів України, в таких розмірах:

для ріллі, сіножатей та пасовищ - 0,3;

для багаторічних насаджень -0,1.

Перелік платників податку, на яких поширюється дія цієї статті, затверджується до 15 січня 1999 року на пленарних засіданнях обласних рад за поданням районних державних адміністрацій виходячи з критеріїв, установлених статтею 1 Закону України «Про стагус гірських населених пунктів в Україні» та визначених Кабінетом Міністрів України поліських територій.

Стаття 5. Порядок нарахування та строки сплати фіксованого сільськогосподарського податку

Платники податку визначають суму фіксованого сільськогосподарського податку на поточний рік у порядку і розмірах, передбачених цим Законом, і подають розрахунок органу державної податкової служби за місцем знаходження платника податку до 1 лютого поточного року.

Сплата податку проводиться щомісячно до 20 числа наступного місяця у розмірі ретини суми податку, визначеної на кожний квартал від річної суми податку, у таких розмірах:

у I кварталі - 10 відсотків;

у II кварталі - 10 відсотків;

у III кварталі - 50 відсотків;

у IV кварталі - 30 відсотків.

Поставка зерна в рахунок фіксованого сільськогосподарського податку здійснюється сільськогосподарськими товаровиробниками у визначені ними за погодженням з районною державною адміністрацією строки, але не пізніше 15 жовтня - з продукції ранніх зернових культур, до 1 грудня - з продукції пізніх (єрнових та технічних культур, а поставка продукції тваринництва - щомісяця, але не пізніше останнього дня поточного місяця.

Обов'язки з доставки товарної сільськогосподарської продукції до заготівельних підприємств і організацій в рахунок фіксованого сільськогосподарського податку покладаються на платників податку.

Витрати, пов'язані з транспортуванням товарної сільськогосподарської продукції до заготівельних підприємств і організацій, несуть платники податку, а і прийманням, зберіганням і реалізацією цієї продукції, - заготівельні підприємства і організації з наступним відшкодуванням таких витрат за рахунок одержаної пиручки від реалізації зазначеної продукції та продуктів її переробки. Тарифи на пиконання вказаних послуг погоджуються з відповідною районною державною адміністрацією.

Стаття 6. Порядок зарахування фіксованого сільськогосподарського податку до бюджетів і державних цільових фондів

Платники податку перераховують у визначений строк кошти на окремий рахунок відділень Державного казначейства України у районах за місцем розташування земельної ділянки.

Відділення Державного казначейства України у районах наступного дня після

надходження коштів перераховують суми фіксованого сільськогосподарської н податку у таких розмірах: до місцевого бюджету - 30 відсотків, на обов'язком!" державне пенсійне страхування - 68 відсотків, на обов'язкове соціальне страхування - 2 відсотки.

Зазначені відділення повідомляють відповідний орган державної податком») служби про загальну суму податку та її розмежування.

Стаття 7. Порядок обліку та контролю нарахування і сплати фіксованого сільськогосподарського податку

Органи державної податкової служби у районах ведуть облік нарахуванні і сплати сум фіксованого сільськогосподарського податку за формою і в пориту затвердженими Державною податковою адміністрацією України.

Контроль за своєчасним і повним надходженням сум фіксовашіні сільськогосподарського податку здійснюють органи державної податкової служби

Стаття 8. Відповідальність за сплату фіксованого сільськогосподарського податку

Платники податку несуть відповідальність за правильність обчисленні! своєчасність подання розрахунків та сплати сум фіксованім и сільськогосподарського податку згідно із законодавчими актами України.

Президент України
м. Київ

Л. КУЧМА
17 грудня 1998 року
№ 320-XIV

ЄДИНИЙ ПОДАТОК

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва

(витяг)

1. Установити, що спрощена система оподаткування, обліку та звінціц н запроваджується для таких суб'єктів малого підприємництва:

фізичних осіб, які здійснюють підприємницьку діяльність без створі інн юридичної особи і у трудових відносинах з якими, включаючи членів їх СИМ® протягом року перебуває не більше 10 осіб та обсяг виручки яких від реалі я® продукції (товарів, робіт, послуг) зарік не перевищує 500 тис. гривень;

юридичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності будь-якої організації • правової форми та форми власності, в яких за рік середньооблікова чисельяв працюючих не перевищує 50 осіб і обсяг виручки яких від реалізації продукті* (товарів, робіт, послуг) за рік не перевищує 1 млн. гривень.

Середньооблікова чисельність працюючих д ля суб'єктів малого підприємніМ визначається за методикою, затвердженою органами статистики, з урахунніиці|

усіх його працівників, у тому числі тих, що працюють за договорами та за сумісництвом, а також працівників представництв, філіалів, відділень та інших відособлених підрозділів.

Виручкою від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) вважається сума, фактично отримана суб'єктом підприємницької діяльності на розрахунковий рахунок або (та) в касу за здійснення операцій з продажу продукції (товарів, робіт, послуг).

Суб'єкти підприємницької діяльності - юридичні особи, які перейшли на спрощену систему оподаткування за єдиним податком, не мають права іастосовувати інший спосіб розрахунків за відвантажену продукцію крім готівкового та безготівкового розрахунків коштами.

У разі здійснення операції з продажу основних фондів виручкою від реалізації ииажається різниця між сумою, отриманою від реалізації цих фондів, та їх шлишковою вартістю на момент продажу.

2. Суб'єкти малого підприємництва - фізичні особи мають право самостійно обрати спосіб оподаткування доходів за єдиним податком шляхом отримання і идоцтва про сплату єдиного податку.

Ставка єдиного податку для суб'єктів малого підприємництва - фізичних осіб не гановлюється місцевими радами за місцем їх державної реєстрації залежно від •піду діяльності і не може становити менше 20 гривень та більше 200 гривень на місяць.

У разі коли фізична особа - суб'єкт малого підприємництва здійснює кілька ми пій підприємницької діяльності, для яких встановлено різні ставки єдиного ііпдптку, нею придбавається одне свідоцтво і сплачується єдиний податок, що ии перевищує встановленої максимальної ставки.

У разі коли платник єдиного податку здійснює підприємницьку діяльність з * 11 користанням найманої праці або за участю у підприємницькій діяльності членів Пін о сім'ї, ставка єдиного податку збільшується на 50 відсотків за кожен особу.

Суб'єкт підприємницької діяльності - фізична особа, яка сплачує єдиний і*■ шпок, звільняється від обов'язку нарахування, відрахування та перерахування >ін цержавних цільових фондів зборів, пов'язаних з виплатою заробітної плати Прпцівникам, які перебувають з ним у трудових відносинах, включаючи членів ||іго сім'ї.

¹ (уб'єкт підприємницької діяльності - фізична особа сплачує єдиний податок Ннімісяця не пізніше 20 числа наступного місяця на окремий рахунок відділень Державного казначейства України.

Відділення Державного казначейства України наступного дня після Пінчодження коштів перераховують суми єдиного податку у таких розмірах:

ц< місцевого бюджету - 43 відсотки;

цп Пенсійного фонду України - 42 відсотки;

III) обов'язкове соціальне страхування - 15 відсотків (у тому числі до Фржа вного фонду сприяння зайнятості населення - 4 відсотки) для П'іііпудування витрат, які здійснюються відповідно до законодавства у зв'язку з

тимчасовою втратою працездатності, атакож витрат, зумовлених народженням та похованням.

Доходи, отримані від здійснення підприємницької діяльності, що обкладається єдиним податком, не включаються до складу сукупного оподаткованого доходу за підсумками звітного року такого платника та осіб, що перебувають з ним у трудових відносинах, а сплачена сума єдиного податку є остаточною і не включається до перерахунку загальних податкових зобов'язань як самого платника податку, так і осіб, які перебувають з ним у трудових відносинах, включаючи членів його сім'ї, які беруть участь у підприємницькій діяльності.

3. Суб'єкт підприємницької діяльності - юридична особа, який перейшов на спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, самостійно обирає одну з наступних ставок єдиного податку:

6 відсотків суми виручки від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) без урахування акцизного збору у разі сплати податку на додану вартість згідно із Законом України «Про податок на додану вартість»;

10 відсотків суми виручки від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг), за винятком акцизного збору, у разі включення податку на додану вартість до складу єдиного податку.

Суб'єкти підприємницької діяльності - юридичні особи сплачують єдиний податок щомісяця не пізніше 20 числа наступного місяця на окремий рахунок відділень Державного казначейства України.

Відділення Державного казначейства України наступного дня після надходження коштів перераховують суми єдиного податку у таких розмірах:

до Державного бюджету України - 20 відсотків;

до місцевого бюджету - 23 відсотки;

до Пенсійного фонду України - 42 відсотки;

на обов'язкове соціальне страхування - 15 відсотків (у тому числі до Державного фонду сприяння зайнятості населення - 4 відсотки) для відшкодування витрат, які здійснюються відповідно до законодавства у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, атакож витрат, зумовлених народженням та похованням.

Платники єдиного податку - юридичні особи ведуть податковий облік за тими податками, платниками яких вони є згідно з цим Указом.

4. Спрощена система оподаткування, обліку та звітності для суб'єктів малої* підприємництва може застосовуватися поряд з діючою системою оподаткування обліку та звітності, передбаченою законодавством, на вибір суб'єкта малої підприємництва.

Форма та порядок видачі свідоцтва про право сплати єдиного податку встановлюються Державною податковою адміністрацією України і є єдиними на всій території України.

Для переходу на спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єкт «і малого підприємництва подає письмову заяву до органу державної податкової служби за місцем державної реєстрації. Суб'єкт малого підприємництва і

юридична особа обов'язково зазначає, яку ставку єдиного податку ним обрано.

Заява подається не пізніше ніж за 15 днів до початку наступного звітного (податкового) періоду (кварталу) за умови сплати всіх установлених податків та обов'язкових платежів за попередній звітний (податковий) період.

Рішення про перехід на спрощену систему оподаткування, обліку та звітності може бути прийняте не більше одного разу за календарний рік.

Орган державної податкової служби зобов'язаний протягом десяти робочих пнів видати безоплатно свідоцтво про право сплати єдиного податку або надати письмову мотивовану відмову.

Відмову від застосування спрощеної системи оподаткування, обліку та інітності і повернення до раніше встановленої системи оподаткування суб'єкти малого підприємництва можуть здійснювати з початку наступного звітного (податкового) періоду (кварталу) у разі подання відповідної заяви до органів державної податкової служби не пізніше ніж за 15 днів до закінчення попереднього інітного (податкового) періоду (кварталу).

Форма книги обліку доходів та витрат, що підлягають оподаткуванню відповідно до цього Указу, і порядок її ведення суб'єктами малого підприємництва, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, не гановлюються Державною податковою адміністрацією України.

За результатами господарської діяльності за звітний (податковий) період (міартал) суб'єкти малого підприємництва - юридичні особи подають до органу державної податкової служби до 20 числа місяця, що наступає за звітним (податковим) періодом, розрахунки про сплату єдиного податку, акцизного збору і н разі обрання ними єдиного податку за ставку 6 відсотків, розрахунок про * плаїу податку на додану вартість, атакож платіжні доручення на сплату єдиного податку за звітний період з позначкою банку про зарахування коштів.

Суб'єкт малого підприємництва - юридична особа зобов'язана вести книгу оОліку доходів та витрат і касову книгу.

5. У разі порушення вимог, установлених статтею 1 цього Указу, платник • (її ного податку повинен перейти на загальну систему оподаткування, обліку 11 звітності, починаючи з наступного звітного періоду (кварталу).

Суб'єкти малого підприємництва несуть відповідальність за правильність начислення, своєчасність подання розрахунків та сплати сум єдиного податку її Ддно із законодавством України.

6. Суб'єкт малого підприємництва, який сплачує єдиний податок, не є шин ником таких видів податків і зборів (обов'язкових платежів):

податку на додану вартість, крім випадку, коли юридична особа обрала спосіб оподаткування доходів за єдиним податком за ставкою 6 відсотків;

податку на прибуток підприємств;

податку на доходи фізичних осіб (для фізичних осіб - суб'єктів малого підприємництва);

плати (податку) за землю;

ібору на спеціальне використання природних ресурсів;

збору до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення;
збору до Державного інноваційного фонду;
збору на обов'язкове соціальне страхування;
відрахувань та зборів на будівництво, реконструкцію, ремонт і утримання автомобільних доріг загального користування України;
комунального податку;
податку на промисел;
збору на обов'язкове державне пенсійне страхування;
збору за видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі та сфери послуг;
внесків до Фонду України соціального захисту інвалідів;
внесків до Державного фонду сприяння зайнятості населення;
плати за патенти згідно із Законом України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності».

Новостворені та зареєстровані в установленому порядку суб'єкти малого підприємництва, які подали до державної податкової служби за місцем їх реєстрації заяву на право застосування спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності, вважаються суб'єктами спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності з того кварталу, в якому проведено їх державну реєстрацію.

Суб'єкти підприємницької діяльності - фізичні особи - платники єдиного податку мають право не застосовувати електронні контрольно-касові апарати для проведення розрахунків із споживачами.

Порядок ведення спрощеного обліку та звітності суб'єктами малого підприємництва відповідно до цього Указу затверджується Міністерством фінансів України.

7. Дія цього Указу не поширюється на:

суб'єктів підприємницької діяльності, на яких поширюється дія Закону України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності» в частині придбання спеціального патенту;

довірчі товариства, страхові компанії, банки, інші фінансово-кредитні та небанківські фінансові установи;

суб'єктів підприємницької діяльності, у статутному фонді яких частки, що належать юридичним особам - учасникам та засновникам даних суб'єктів, ям не є суб'єктами малого підприємництва, перевищують 25 відсотків;

фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, які займаються підприємницькою діяльністю без створення юридичної особи і здійснюють торгівлю лікєро-горілчаними та тютюновими виробами, пально-мастильними матеріалами;

спільну діяльність, визначену пунктом 7.7 Закону України «Про оподаткувати підприємств»

Президент України
м. Київ

Л. КУЧМА
3 липня 1998 року
№ 727/98

ПОДАТОК З ВЛАСНИКІВ ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ ТА ІНШИХ САМОХІДНИХ МАШИН І МЕХАНІЗМІВ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів

(витяг)

Цим Законом встановлюється податок з власників деяких наземних і водних транспортних засобів, самохідних машин і механізмів як джерело фінансування будівництва, реконструкції, ремонту та утримання автомобільних шляхів загального користування та проведення природоохоронних заходів на водоймищах.

Стаття 1. Платники податку

Платниками податку з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів є підприємства, установи та організації, які є юридичними особами, іноземні юридичні особи (далі - юридичні особи), а також громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства (далі - фізичні особи), які мають зареєстровані в Україні згідно з чинним законодавством власні транспортні засоби, які відповідно до статті 2 цього Закону є об'єктами оподаткування.

Стаття 2. Об'єкти оподаткування

Об'єктами оподаткування є:

трактори (колісні) - код за Гармонізованою системою опису та кодування товарів (далі - код) - 87 01, крім тих, що на гусеничному ході, - код 87 01 30;

автомобілі, призначені для перевезення не менше 10 осіб, включаючи водія, - код 87 02;

автомобілі легкові - код 87 03;

автомобілі вантажні - код 87 04;

автомобілі спеціального призначення, крім тих, що використовуються для перевезення пасажирів і вантажів, - код 87 05 (крім автомобілів спеціального призначення швидкої допомоги та пожежних);

мотоцикли (включаючи мопеди) та велосипеди з установленим двигуном - код 87 11, крім тих, що мають об'єм циліндра двигуна до 50 куб. см, - код 87 11 Ю;

яхти та судна парусні з допоміжним дви́гуном або без нього (крім спортивних) ■ код 89 03 91;

човни моторні і катери, крім човнів з підвісним дви́гуном (крім спортивних), - код 89 03 92;

інші човни (крім спортивних) - код 89 03 99.

Транспортні засоби, що не є об'єктами оподаткування:

трактори на гусеничному ході - код 87 01 30;

мотоцикли (включаючи мопеди) та велосипеди з установленим двигуном з

об'ємом циліндра двигуна до 50 куб. см - код 87 11 10;

тільки автомобілі спеціального призначення швидкої допомоги та пожежні код 87 05;

транспортні засоби вантажні, самохідні, що використовуються на заводних складах, у портах та аеропортах для перевезення вантажів на короткі відстані, код 87 09;

машини і механізми для сільськогосподарських робіт - коди 84 32; 84 33;

тільки яхти, судна парусні і човни спортивні - коди 89 03 91; 89 03 92; 89 03 99

Стаття 3. Ставки і зарахування податку

Податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів сплачується в таких розмірах:

<i>Код</i>	<i>Опис об'єктів оподаткування</i>	<i>Ставка податку на рік (і 100 куб. см об'єму циліндрів двигуна, з 1 кВт потужності двигуна або 100 см довжини)</i>
1	2	3
87 01	трактори колісні (крім гусеничних - код 87 01 30)	2,5 грн. з 100 куб. см
87 02	автомобілі для перевезення не менш як 10 осіб, включаючи водія	3,6 грн. з 100 куб. см
87 03	автомобілі легкові (крім автомобілів з електродвигуном - код 87 03 90100) з об'ємом циліндрів двигуна: до 1000 куб. см від 1001 куб. см до 1500 куб. см від 1501 куб. см до 1800 куб. см від 1801 куб. см до 2500 куб. см від 2501 куб. см до 3500 куб. см від 3501 куб. см і більше	3 грн. з 100 куб. см 4 грн. з 100 куб. см 5 грн. з 100 куб. см 10 грн. з 100 куб. см 20 грн. з 100 куб. см 30 грн. з 100 куб. см
87 03 90100	автомобілі з електродвигуном	0,5 грн. з 1 кВт

1	2	3
87 04	автомобілі вантажні з об'ємом циліндрів двигуна: до 8200 куб. см від 8201 куб. см до 15000 куб. см від 15001 куб. см і більше	10 грн. з 100 куб. см 15 грн. з 100 куб. см 20 грн. з 100 куб. см
87 05	автомобілі спеціального призначення (крім пожежних і швидкої допомоги)	3,6 грн. з 100 куб. см
87 И	мотоцикли (мопеди), велосипеди з двигуном (крім тих, що мають об'єм циліндра двигуна до 50 куб. см, - код 87 11 10)	2 грн. з 100 куб. см
	яхти і судна парусні з допоміжним двигуном або без нього (крім спортивних):	
89 03 91100	морські	10 грн. з 100 см довжини
89 03 91910, 89 03 91930	інші з масою до 100 кг; інші з довжиною корпусу до 7,5 м	5 грн. з 100 см довжини
89 03 91990	інші з довжиною корпусу більше 7,5 м	10 грн. з 100 см довжини
	човни моторні і катери, крім човнів з підвісним	
	двигуном (крім спортивних):	
89 03 92100	морські	10 грн. з 100 см довжини
89 03 92910	інші з довжиною корпусу до 7,5 м	5 грн. з 100 см довжини
89 03 92990	інші з довжиною корпусу більше 7,5 м	10 грн. з 100 см довжини
	інші човни (крім спортивних):	
89 03 99100, 89 03 99910 89 03 99990	з масою до 100 кг; інші з довжиною корпусу до 7,5 м інші з довжиною корпусу більше 7,5 м	5 грн. з 100 см довжини 10 грн. з 100 см довжини

Податок з визначених цим Законом власників наземних транспортних засобів сплачується за місцезнаходженням юридичних осіб і місцем проживання фізичних осіб на спеціальні рахунки територіальних дорожніх фондів республіканського бюджету Автономної Республіки Крим, обласних бюджетів та бюджету міста Севастополя.

Територіальні дорожні фонди 85 відсотків із суми цього податку спрямовують на фінансування витрат, пов'язаних з будівництвом, реконструкцією, ремонтом і утриманням автомобільних доріг загального користування, а також сільських доріг, а 15 відсотків - до бюджетів місцевого самоврядування на ремонт і утримання вулиць в населених пунктах, що належать до комунальної власності і суміщаються з автомобільними дорогами загального користування державного значення.

Податок з визначених цим Законом власників водних транспортних засобів спрямовується до бюджетів місцевого самоврядування (місцевих бюджетів).

Стаття 4. Пільги щодо податку

Від сплати податку звільняються:

а) підприємства автомобільного транспорту загального користування - щодо транспортних засобів, зайнятих на перевезенні пасажирів, на які в установленому законом порядку визначено тарифи оплати проїзду в цих транспортних засобах незалежно від форм власності;

б) навчальні заклади, які повністю фінансуються з бюджетів, стосовно учбових транспортних засобів, при умові використання їх за призначенням;

в) особи, зазначені у пунктах 1 і 2 статті 14 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», статтях 4-11 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», статтях 6 і 8 Закону України «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» а також інваліди незалежно від групи інвалідності (у тому числі діти-інваліди III поданням органів соціального захисту) - щодо одного легкового автомобіля (мотоколяски) з об'ємом циліндрів двигуна до 2500 см³ або одного мотоцикла і об'ємом циліндрів двигуна до 650 см³ чи одного човна моторного або катери (крім спортивного) з довжиною корпусу до 7,5 м;

г) особи, зазначені у пунктах 3 і 4 статті 14 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», щодо одного легкового автомобіля з об'ємом циліндрів двигуна дії 2500 куб. см або одного мотоцикла з об'ємом циліндрів двигуна до 650 куб. см чи одного човна моторного або катера (крім спортивного) з довжиною корпусу V до 7,5 м до їх відселення та протягом трьох років після переселення із ЗОНИ гарантованого добровільного відселення чи зони посиленого радіоекологічного контролю;

д) на 50 відсотків - сільськогосподарські підприємства - товаровиробники N трактори колісні, автобуси та спеціальні автомобілі для перевезення людей і кількістю місць не менше десяти;

е) на 50 відсотків - громадяни, у власності яких знаходяться легкові автомобілі (код 87 03), вироблені в країнах СНД і поставлені на облік в Україні до 1990 року включно.

Стаття 5. Строки сплати податку

Податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів сплачується:

фізичними особами - перед реєстрацією, перереєстрацією транспортних засобів, а також перед технічним оглядом транспортних засобів щорічно або один раз за два роки, але не пізніше першого півріччя року, в якому провадиться технічний огляд;

юридичними особами - щоквартально рівними частинами до 15 числа місяця, що настає за звітним кварталом.

За придбані протягом року юридичними особами транспортні засоби податок сплачується перед їх реєстрацією по строках сплати (кварталах), які не настали, починаючи з кварталу, в якому проведено реєстрацію транспортного засобу. Розрахунок суми податку за такі транспортні засоби в 10-денний термін після їх реєстрації подається до відповідного податкового органу. За транспортні засоби, зняті протягом року з обліку, податок не повертається.

Фізичні особи - платники податку зобов'язані пред'являти органам, що здійснюють реєстрацію, перереєстрацію або технічний огляд транспортних засобів, квитанції або платіжні доручення про сплату податку як за попередній, так і за поточний роки, а платники, звільнені від сплати цього податку, - відповідний документ, що дає право на користування цими пільгами.

Юридичні особи - платники податку зобов'язані пред'являти органам, що здійснюють реєстрацію, перереєстрацію або технічний огляд транспортних засобів, платіжні доручення про сплату податку з написом (поміткою) установи банку про зарахування податку по наземним транспортним засобам до територіальних дорожніх фондів, а по водним транспортним засобам - до відповідних бюджетів місцевого самоврядування (сільських, селищних, міських).

У разі відсутності документів про сплату податку або документів, що дають право на користування пільгами, реєстрація, перереєстрація і технічний огляд транспортних засобів не провадяться.

Стаття 6. Порядок обчислення і сплати податку

Податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів обчислюється юридичними особами на підставі звітних даних про кількість транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів за станом Ів 1 січня поточного року. Обчислення податку з власників наземних транспортних засобів провадиться виходячи з об'єму циліндрів або потужності інігуна кожного виду і марки транспортних засобів, а податок з власників водних і транспортних засобів - виходячи з довжини транспортного засобу за ставками, ні іначеними у статті 3 цього Закону.

Перерахунки юридичними особами розміру податку у зв'язку з перереєстрацією транспортних засобів, визначених цим Законом, протягом **405**

даного року не провадяться.

У порядку визначеному податковими органами, юридичні особи подають за місцем свого знаходження та за місцем постійного базування транспортних засобів до податкових органів, у строки, визначені законом для річного звітного періоду, на основі бухгалтерського звіту (балансу) розрахунки суми податку за формою, затвердженою центральним податковим органом України.

У разі викрадення транспортного засобу податок його власником не сплачується, якщо факт викрадення підтверджується відповідними документами органів, якими порушено відповідну кримінальну справу.

Якщо право користування транспортним засобом передано фізичною особою за дорученням іншої особи, податок з власників транспортних засобів сплачується його власником або від його імені особою, якій це право передано, якщо це передбачено в дорученні на право користування транспортним засобом, за місцем реєстрації цього транспортного засобу.

Сума податку з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів, що сплачується фізичними особами, обчислюється за ставками визначеними у статті 3 цього Закону. Якщо транспортні засоби придбано у другому півріччі, то податок сплачується в половинному розмірі встановленої суми.

У разі виявлення юридичних чи фізичних осіб, які не сплачували податок і власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів, вони зобов'язані сплатити податок не більш як за три попередніх роки.

Перерахування неправильно сплаченого податку допускається не більш як їй три попередніх роки.

Стаття 7. Відповідальність платників

У разі приховування (заниження) об'єктів оподаткування з власники' транспортних засобів стягуються сума несплаченого податку, а також пеня аі" штраф у порядку, передбаченому законом.

Посадові особи, винні у приховуванні (неврахуванні) об'єктів оподагкуванн| а також у відсутності бухгалтерського обліку чи веденні його з порушенням встановленого порядку, у неподанні, несвоєчасному поданні або поданні не м встановленою формою розрахунків чи інших документів, пов'язаних і обчисленням і сплатою податку, притягаються до відповідальності відповів" до чинного законодавства.

Недоїмки по податку, а також суми штрафів, пеня стягуються з платним' податку згідно з законодавством.

Стаття 8. Оскарження дій посадових осіб податкових органів

Оскарження дій посадових осіб подагкових органів, пов'язаних із справлянні! податку та застосуванням фінансових санкцій, провадиться відповідно до законодавства України.

Президент України
м. Київ

Л. КРАВЧУК л
11 грудня 1991 року

ПОДАТОК НА ПРОМИСЕЛ

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про податок на промисел

(витяг)

Стаття 1. Платники податку

Платниками податку на промисел є громадяни України, іноземні громадяни та особи без громадянства (надалі - громадяни) як ті, що мають, так і ті, що не мають постійного місця проживання в Україні, якщо вони не зареєстровані як суб'єкти підприємництва і здійснюють несистематичний, не більше чотирьох разів протягом календарного року, продаж вироблених, перероблених та куплених продукції, речей, товарів (надалі - товари).

Стаття 2. Об'єкт оподаткування

Об'єктом оподаткування є сумарна вартість товарів за ринковими цінами, що зазначається громадянином у декларації, поданій до державної податкової інспекції по району (місту) за місцем проживання, а громадянином, який не має постійного місця проживання в Україні, - за місцем продажу товарів.

Форма декларації встановлюється Головною державною податковою інспекцією України.

Не декларується та не оподатковується продаж вирощених в особистому підсобному господарстві, на присадибній, дачній, садовій і городній ділянках продукції рослинництва, худоби, кролів, нутрій, птиці (як у живому вигляді, так і продукції їх забою в сирому вигляді тау вигляді первинної переробки), продукції класного бджільництва, а також продаж автотранспортних засобів, які перебувають у приватній власності громадян, якщо вони реалізуються один раз протягом року.

Стаття 3. Ставка податку

Ставка податку на промисел встановлюється в розмірі 10 відсотків указаної в іскларції вартості товарів, що підлягають продажу протягом трьох календарних пнів, але не менше розміру однієї мінімальної заробітної плати. У разі збільшення терміну продажу товарів до семи календарних днів ставка податку подвоюється.

Стаття 4. Порядок сплати та зарахування податку

Податок на промисел сплачується у вигляді придбання одноразового патенту на торгівлю, вартість якого визначається на підставі вказаної платником сумарної ініртості товарів і ставки податку. Сума податку за невикористаним патентом поверненню не підлягає.

Мінімальний термін дії одноразового патенту - три, максимальний - сім мілсндарних днів. Форма патенту встановлюється Головною державною податковою інспекцією України.

Податок на промисел зараховується до місцевих бюджетів за місцем придбання одноразового патенту.

Стаття 5. Обов'язки платників

Громадяни, які продають товари, повинні пред'являти на вимогу посадових осіб державних податкових інспекцій та органів внутрішніх справ одноразові патенти.

У разі коли продаж товарів здійснюється протягом календарного року більше чотирьох разів, така діяльність вважається систематичною і зобов'язує громадян зареєструватися як суб'єкти підприємництва відповідно до чинного законодавства України.

Стаття 6. Міра відповідальності платників

На громадян, які здійснюють продаж товарів без придбання одноразових патентів або з порушенням терміну їх дії чи здійснюють продаж товарів, не зазначених в деклараціях, начальниками державних податкових інспекцій та їх заступниками накладаються адміністративні штрафи в розмірі від одного до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за ті ж дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення, - від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Протоколи про адміністративні правопорушення складаються посадовими особами державних податкових інспекцій і органів внутрішніх справ.

Стаття 7. Оскарження дій посадових осіб державних податкових інспекцій та органів внутрішніх справ

Оскарження дій посадових осіб державних податкових інспекцій та органів внутрішніх справ провадиться в порядку, передбаченому законами України «Пі* державну податкову службу в Україні» та «Про міліцію».

Прем'єр-міністр України
Міністр Кабінету Міністрів України
м. Київ

Л. КУЧМА
А. ЛЮБОВ
17 березня 1993 року
№ 24-93

ЗБІР ЗА ГЕОЛОГОРОЗВІДУВАЛЬНІ РОБОТИ, ВИКОНАНІ ЗА РАХУНОК ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ **Про затвердження Порядку встановлення нормативів збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, та його справляння** *(витяг)*

Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Затвердити Порядок встановлення нормативів збору П геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, та ЙМ справляння (додається).

2. Державному комітетові по геології і використанню надр та Державній податковій адміністрації за погодженням з Міністерством економіки, Міністерством фінансів та іншими заінтересованими центральними органами виконавчої влади затвердити Інструкцію про порядок справляння збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету.

Прем'єр-міністр України

В. ПУСТОВОЙТЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО постановою Кабінету
Міністрів України від 29 січня 1999 р. N 115

ПОРЯДОК

встановлення нормативів збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, та його справляння

1. Цим Порядком встановлюються єдині правила обчислення і справляння збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету.

Збір за виконані геологорозвідувальні роботи справляється з надрокористувачів незалежно від форми власності, включаючи підприємства з іноземними інвестиціями, які видобувають корисні копалини на раніше розвіданих родовищах, а також на розташованих у межах території України, її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони родовищах з попередньо оціненими запасами, які за згодою заінтересованих надрокористувачів передані їм для промислового освоєння.

2. Збір за виконані геологорозвідувальні роботи в повному обсязі зараховується до державного бюджету і спрямовується на розвиток мінерально-сировинної бази.

3. Нормативи збору за виконані геологорозвідувальні роботи встановлюються окремо для кожного виду корисних копалин чи групи близьких за призначенням корисних копалин у гривнях до одиниці видобутку чи погашення у надрах запасів корисних копалин згідно з додатком.

Нормативи збору підлягають індексації з урахуванням офіційно встановленого індексу інфляції.

Обсяг погашених запасів корисних копалин визначається як сума обсягів видобутих корисних копалин та фактичних їх втрат у надрах під час видобування, ні винятком передбачених технічними проектами втрат корисних копалин в охоронних, бар'єрних ціликах та поблизу неякісно затампонованих свердловин, ні умови погодження їх обсягів з органами державного гірничого нагляду.

4. Надрокористувачі, які виконували геологорозвідувальні роботи частково ш рахунок власних коштів, сплачують збір за геологорозвідувальні роботи, іпстосовуючи до нього коефіцієнти для родовищ, де виконано:

загальні і детальні пошукові роботи та попередню розвідку за рахунок

державного бюджету, а детальну розвідку за рахунок власних коштів - 0,6;

дорозвідку запасів корисних копалин за рахунок власних коштів - 0,6;

загальні і детальні пошукові роботи за рахунок державного бюджету, а попередню і детальну розвідку за рахунок власних коштів - 0,4;

загальні пошукові роботи частково за рахунок державного бюджету на стадії регіональних робіт, а детальні пошукові роботи, попередню і детальну розвідку за рахунок власних коштів - 0,2.

Підставою для застосування коефіцієнтів є довідка Держкомгеології. Для одержання довідки надрокористувач подає Державному інформаційному геологічному фонду (Геоінформ) завірені копії документів, що підтверджують небюджетне фінансування виконаних геологорозвідувальних робіт (витяг з фінансового плану підприємства, кошторису витрат власних коштів, звіти про виконані геологорозвідувальні роботи за формою 01-гр і 2-гр).

5. Якщо надрокористувачі видобувають більше одного виду корисних копалин, що залягають окремо, збір за виконані геологорозвідувальні роботи обчислюється за кожний їх вид окремо.

6. Якщо надрокористувачі видобувають більше одного виду корисних копалин, що супутньо залягають на одному родовищі, збір за виконані геологорозвідувальні роботи обчислюється за основний вид корисної копалини у повному обсязі, а за супутньо залягаючі корисні копалини - із застосуванням до нього коефіцієнта 0,2.

7. У разі розробки позабалансових запасів корисних копалин збір за виконані геологорозвідувальні роботи обчислюється із застосуванням до нього коефіцієнта 0,5.

8. У разі розробки техногенних родовищ корисних копалин збір за виконані геологорозвідувальні роботи обчислюється як для аналогічних природних родовищ із застосуванням до нього коефіцієнта 0,5.

9. У разі видобування нафти, конденсату, природного газу та метану вугільних родовищ з коефіцієнтом вилучення, що перевищує затверджений Державною комісією по запасах корисних копалин, збір за відповідні додаткові обсяги видобутку зазначених корисних копалин справляється із застосуванням до нього коефіцієнта 0,5.

10. У разі дорозробки нафтових та газових родовищ, визначених Кабінетом Міністрів України як родовища з важковидобувними та виснаженими запасами збір не справляється за додатково видобуті понад базові (проектні) обсяги нафту і газ протягом десяти років з дати одержання ліцензії на експлуатацію таки* родовищ.

11. Збір за виконані геологорозвідувальні роботи справляється з дати видобутку корисної копалини.

12. Збір за виконані геологорозвідувальні роботи не справляється за видобуток; раніше погашених запасів корисних копалин, віднесених у процесі розробки родовищ у встановленому порядку до категорії втрачених у надрах;

вуглеводневої сировини з нерентабельних свердловин з метою недопущення вибухонебезпечних газопровів у населених пунктах нафтогазопромисловості» **410**

районів;

підземних вод, які не використовуються в народному господарстві:

видобуток яких є технологічно вимушеним у зв'язку з видобутком інших корисних копалин в обсягах, погоджених з відповідними органами державного гірничого нагляду, державного геологічного контролю та охорони навколишнього природного середовища;

які видобуваються із надр для усунення їх забруднення;

які видобуваються із надр для усунення їх шкідливої дії (підтоплення, засолення, заболочування, забруднення, виникнення зсувів тощо).

13. Збір за виконані геологорозвідувальні роботи обчислюється надрокористувачами самостійно відповідно до вимог Інструкції про порядок справляння зборів за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету.

Видобувне підприємство, що сплачує зазначений збір за включені до його складу гірничовидобувні цехи (шахти, рудники, кар'єри тощо), обчислює збір за виконані геологорозвідувальні роботи в розрізі цих підрозділів.

У разі розробки більше ніж одного виду корисних копалин збір обчислюється за кожен вид корисних копалин окремо.

14. Суми збору за виконані геологорозвідувальні роботи відносяться на валові витрати.

15. Надрокористувачі несуть відповідальність за правильність обчислення збору за виконані геологорозвідувальні роботи, повноту і своєчасність його внесення до державного бюджету, а також за правильність обчислення і своєчасність подання органам державної податкової служби відповідних розрахунків.

16. Для органів державної податкової служби підставою для взяття на облік нових надрокористувачів, що повинні сплачувати збір за виконані геологорозвідувальні роботи, є повідомлення органів державного гірничого нагляду про надання дозволів на виконання гірничих робіт на родовищі чи погодження на проведення дослідно-промислової розробки родовища та органів охорони навколишнього природного середовища про надання дозволів на спеціальне водокористування.

17. Контроль за своєчасністю і повнотою сплати збору за геологорозвідувальні роботи до державного бюджету здійснюють органи державної податкової служби, а контроль за правильністю обчислення збору здійснюють органи державного геологічного контролю та державної податкової служби шляхом проведення перевірок відповідних документів.

**Додаток
до Порядку встановлення нормативів
збору за геологорозвідувальні роботи,
виконані за рахунок державного
бюджету, та його справляння**

**НОРМАТИВИ
збору за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок
державного бюджету**

<i>Вид корисної копалини</i>	<i>Одиниця виміру</i>	<i>До одиниці видобутку корисних копалин</i>	<i>До одиниці погашення запасів корисних копалин</i>
<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>
Горючі корисні копалини	тонн	20,5	0,47
Нафта, конденсат	тис.куб.мєгрів	9,95	
Газ природний	тонн		
Вугілля кам'яне	тис.куб.мєгрів	6	
Метан вугільних родовищ	ТОНН		0,16
Вугілля буре	-«-	0,05	
Торф	- « -	0,05	
Сапропель	- « -		
Металеві корисні копалини	- « -		
Залізна руда для збагачення	- « -		0,25
Залізна руда багата	- « -		0,57
Марганцева руда	- « -		0,21 ,
Титанова руда (розсипних родовищ)	- « -		0,08
Титано-цирконієва руда (розсипних родовищ)	- « -		0,1
Нікелева руда (силікатна)	-«-		0,6
Уранова руда	- « -		0,11
Ртутна руда	- \$< -		³ 1
Золоторудна сировина	- « -		
Сировина нерудна для металургії			0,2
Бентонітова глина	- «-		0,18
Глина вогнетривка	- «-		0,22
Каолін вторинний	- « -		0,09

1	2	3	4
Флюсовий вапняк	тонн		0,24
Кварцит та пісок кварцевий для металургії	- « -		0.1
Пісок формувальний			0.33
Кварцит для виробництва кремнію			
Гірничо-хімічна сировина	- « -		0.6
Сірчана руда	- « -		0,45
Калійно-магнієва сіль	-« -		0,2
Фосфорити (агроруди)	-«-		0.1
Кухонна сіль кам'яна	- « -		0,2
Крейда для содової промисловості	- « -		0.15
Вапняк для цукрової промисловості	-« -		0,55
Сировина для виробництва мінеральних пігментів	- « -		0.18
Крейда для хімічної промисловості			
Ірричорудна сировина	- « -		0.14
Графітова руда	кілограмів	2,5	
Сировина для виготовлення оптичної та п'єзооптичної продукції	тонн		0,1
Сировина для виробництва адсорбційних матеріалів (бентоніти, палигорскіти, цеоліти, сапоніти)	- «-		0,16
Сировина для виробництва абразивних матеріалів (гранатвмісна, пісок кварцевий, кремій)	-« -		0.5
Пірофіліт			0.6
Озокерит			
Сировина ювелірна, ювелірно-виробна, виробна, для облицьовувальних матеріалів			
Сировина ювелірна (дорогоцінне каміння):			
бурштин	кілограмів	3,6	
топаз, моріон, берил	- « -	2,5	
Сировина ювелірно-виробна (напівдорогоцінне каміння) -пірофіліт	кілограмів	0,1	0,5
Сировина виробна	тонн		0.25
Сировина для облицьовувальних матеріалів (декоративне каміння)	куб.метрів		
Сировина будівельна (в тому числі місцевого значення)			

<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>
Сировина для виготовлення цементу	тонн		<u>0,1</u>
Крейда і вапняк на вапно, крейда будівельна	- « -		0,1
Гіпс	- « -		0,19
Керамзитова сировина	куб.метрів		0,16
Цегельно-черепична сировина	- « -		<u>0,18</u>
Камінь будівельний	-«-		0,12
Камінь пиляний	-«-		0,14
Глина тугоплавка	тонн		0,22
Пісок для виробництва скла	- « -		0,12
Польовошпатована сировина	- « -		1,2
Каолін первинний	- « -		0,18
Перліт	куб.метрів		0,16
Сировина для виробництва мінеральної вати	тонн		0,12
Піщано-гравійна сировина, в тому числі пісок будівельний	куб.метрів		0,06
Бітуми	тонн		0,4
Сировина для вапнування кислих грунтів	- « -		0,05
Води			
Мінеральні підземні води	куб.метрів	0,3	
Термальні підземні води	- « -		
Промислові підземні води (розсіл)	- « -		
Ропа	- « -		Я
Мінеральні грязі та мул	- « -		
Прісні підземні води	100 куб.метрів		п

ЗБІР ЗА СПЕЦІАЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ

Кодекс України “Про надра” (витяг)

РОЗДІЛ І ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Глава 1. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Поняття про надра

Надра - це частина земної кори, що розташована під поверхнею суші та дном водоймищ і простягається до глибин, доступних для геологічного вивчення та освоєння.

Стаття 2. Завдання Кодексу України про надра

Завданням Кодексу України про надра є регулювання гірничих відносин з метою забезпечення раціонального, комплексного використання надр для задоволення потреб у мінеральній сировині та інших потреб суспільного виробництва, охорони надр, гарантування при користуванні надрами безпеки людей, майна та навколишнього природного середовища, а також охорона прав і законних інтересів підприємств, установ, організацій та громадян.

Стаття 3. Законодавство про надра

Гірничі відносини в Україні регулюються Конституцією України, Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища», цим Кодексом та іншими актами законодавства України, що видаються відповідно до них.

Земельні, лісові та водні відносини регулюються відповідним законодавством України.

Стаття 4. Власність на надра

Надра є виключною власністю народу України і надаються тільки у користування. Угоди або дії, які в прямій або прихованій формі порушують право шийності народу України на надра, є недійсними. Народ України здійснює право масності на надра через Верховну Раду України, Верховну Раду Республіки Крим і місцеві Ради народних депутатів.

Окремі повноваження щодо розпорядження надрами законодавством України можуть надаватися відповідним органам державної виконавчої влади.

Стаття 5. Державний фонд надр та державний фонд родовищ корисних копалин

Державний фонд надр включає як ділянки надр, що використовуються, так і цінники надр, не залучені до використання, в тому числі континентального шельфу і ніклячної (морської) економічної зони.

Родовища корисних копалин - це нагромадження мінеральних речовин в надрах, на поверхні землі, в джерелах вод та газів, на дні водоймищ, які за йіпкістю, якістю та умовами залягання є придатними для промислового ШОристання.

Техногенні родовища корисних копалин - це місця, де накопичилися відходи видобутку, збагачення та переробки мінеральної сировини, запаси яких оцінені і мають промислове значення. Такі родовища можуть виникнути також внаслідок втрат при зберіганні, транспортуванні та використанні продуктів переробки мінеральної сировини.

Усі родовища корисних копалин, у тому числі техногенні, з запасами, оціненими як промислові, становлять Державний фонд родовищ корисних копалин, а всі попередньо оцінені родовища корисних копалин - резерв цього фонду.

Державний фонд родовищ корисних копалин є частиною державного фонду надр.

Державний фонд родовищ корисних копалин формується Державним комітетом України по геології і використанню надр.

Державний фонд надр формується Державним комітетом України по геології і використанню надр разом з Державним комітетом України по нагляду за охороною праці.

Стаття 6. Види корисних копалин

Корисні копалини за своїм значенням поділяються на корисні копалини загальнодержавного і місцевого значення. Віднесення корисних копалин до корисних копалин загальнодержавного та місцевого значення здійснюється Кабінетом Міністрів України за поданням Державного комітету України по геології і використанню надр.

Стаття 7. Компетенція Верховної Ради України у сфері регулювання гірничих відносин

До відання Верховної Ради України у сфері регулювання гірничих відносин належить:

- 1) законодавче регулювання гірничих відносин;
- 2) визначення основних напрямів державної політики у галузі геологічного вивчення, використання і охорони надр;
- 3) визначення повноважень органів державної виконавчої влади, місцевій Раді народних депутатів щодо використання та охорони надр;
- 4) вирішення інших питань у сфері регулювання гірничих відносин.

Глава 2. НАДАННЯ НАДР У КОРИСТУВАННЯ

Стаття 13. Користувачі надр

Користувачами надр можуть бути підприємства, установи, організації громадяни України, а також іноземні юридичні особи та громадяни.

Стаття 14. Види користування надрами

Надра надаються у користування для:
геологічного вивчення, в тому числі дослідно-промислової розробки родовищ корисних копалин загальнодержавного значення;
видобування корисних копалин;

будівництва та експлуатації підземних споруд, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин, у тому числі споруд для підземного зберігання нафти, газу та інших речовин і матеріалів, захоронення шкідливих речовин і відходів виробництва, скидання стічних вод;

створення геологічних територій та об'єктів, що мають важливе наукове, культурне, санітарно-оздоровче значення (наукові полігони, геологічні заповідники, заказники, пам'ятки природи, лікувальні, оздоровчі заклади та ін.); задоволення інших потреб.

Стаття 15. Строки користування надрами

Надра надаються у постійне або тимчасове користування.

Постійним визнається користування надрами без заздальгідь встановленого строку.

Тимчасове користування надрами може бути короткостроковим (до п'яти років) і довгостроковим (до двадцяти років). У разі необхідності строки тимчасового користування надрами може бути продовжено.

Перебіг строку користування надрами починається з дня одержання спеціального дозволу (ліцензії) на користування надрами, якщо в ньому не передбачено інше.

Стаття 16. Ліцензування діяльності щодо користування надрами

Ліцензування діяльності щодо користування надрами - це єдиний порядок надання спеціальних дозволів (ліцензій) на користування ділянкою надр з відповідною метою.

Спеціальні дозволи (ліцензії) на користування надрами у межах конкретних ділянок надаються спеціалізованим підприємствам, установам і організаціям, а пікож громадянам, які мають відповідну кваліфікацію, матеріально-технічні та економічні можливості для користування надрами.

Надання спеціальних дозволів (ліцензій) на користування надрами і іійснюється після попереднього погодження з відповідною Радою народних ипутатів питання про надання земельної ділянки для зазначених потреб, крім пппадків, коли у наданні земельної ділянки немає потреби.

У разі виконання окремих видів робіт, пов'язаних з користуванням надрами, особами, не зазначеними у спеціальному дозволі (ліцензії), відповідальність за іпиконання умов, передбачених спеціальними дозволами (ліцензіями), несе і уій'єкт, що отримав спеціальний дозвіл (ліцензію).

Щодо окремих видів користування надрами чи окремих користувачів надр можуть встановлюватись певні обмеження, передбачені законодавством України.

Спеціальні дозволи (ліцензії) на користування надрами надаються Державним ► ммітетом України по геології і використанню надр за погодженням з Міністерством охорони навколишнього природного середовища України, як ••ришило, па конкурсних засадах в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Глава 4. ПЛАТА ЗА КОРИСТУВАННЯ НАДРАМИ

Стаття 28. Плата за користування надрами

Користування надрами є платним, крім випадків, передбачених статтею 29 цього Кодексу. Плата справляється за користування надрами в межах території України, її континентального шельфу і виключної (морської) економічної зони.

Плата за користування надрами справляється у вигляді:

- 1) платежів за користування надрами;
- 2) відрахувань за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету;
- 3) збору за видачу спеціальних дозволів (ліцензій);
- 4) акцизного збору.

Плата за користування надрами не звільняє користувачів від сплати інших обов'язкових платежів, передбачених законодавчими актами України.

Стаття 29. Звільнення від плати за користування надрами

Від плати за користування надрами звільняються:

1) землевласники і землекористувачі, які здійснюють у встановленому порядку видобування корисних копалин місцевого значення для власних потреб або користуються надрами для господарських і побутових потреб на наданих їм у власність чи користування земельних ділянках;

2) користувачі надр - за проведення регіональних геолого-геофізичних робіт, геологічних зйомок, інших геологічних робіт, в тому числі розвідувального буріння з відбором зразків, проб, спрямованих на загальне вивчення надр, пошуки і розвідку родовищ корисних копалин, та робіт по прогнозуванню землетрусів і дослідженню вулканічної діяльності, інженерно-геологічних, еолюго-геологічних та палеонтологічних досліджень, контролю за режимом підземних вод, а також за виконання інших робіт, що проводяться без порушень цілісності надр, якщо вони виконуються за рахунок державного бюджету, бюджетів Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя;

3) користувачі надр - при організації геологічних об'єктів природно-заповідного фонду;

4) користувачі надр - за здійснення розвідки корисних копалин у межах гірничої < і відводу, наданого їм для видобування корисних копалин.

Користувачам надр можуть надаватися й інші пільги щодо плати за користування надрами відповідно до законодавства України.

Стаття 30. Порядок справляння платежів за користування надрами

Платежі за користування надрами можуть справлятися у вигляді разові внесків та (або) регулярних платежів, які визначаються на основі відповідної* еколого-економічних розрахунків.

Розміри платежів за проведення пошукових і розвідувальних робіт визначаються залежно від економіко-географічних умов і розміру ділянки надр виду корисних копалин, тривалості робіт, стану геологічного вивчення території та ступеня ризику.

Платежі за видобування корисних копалин визначаються з урахуванням! геологічних особливостей родовищ та умов їх експлуатації.

Розміри платежів за користування надрами континентального шельфу і в межах виключної (морської) економічної зони визначаються залежно від площі ділянки, що надається у користування, глибини моря та мети користування надрами.

Платежі за користування надрами в цілях, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин, у тому числі для будівництва і експлуатації підземних споруд, визначаються залежно від розмірів ділянки надр, що надається у користування, корисних властивостей надр і ступеня екологічної безпеки при їх використанні.

Нормативи плати за користування надрами та порядок її справляння встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 31. Розподіл платежів за користування надрами

Платежі за користування надрами спрямовуються у державний бюджет, бюджети Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя у такому співвідношенні:

1) за видобування корисних копалин загальнодержавного значення: у державний бюджет - 40 відсотків, у бюджети Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя - 60 відсотків;

2) за видобування корисних копалин місцевого значення та за користування надрами в цілях, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин: у бюджети Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя - 100 відсотків;

3) за пошук та розвідку родовищ корисних копалин: у державний бюджет - 80 відсотків, у бюджети Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя - 20 відсотків;

4) за користування надрами континентального шельфу і в межах виключної (морської) економічної зони: у державний бюджет - 100 відсотків.

Платежі за користування надрами, що надходять до бюджетів Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, розподіляються між місцевими бюджетами різних рівнів відповідно Верховною Радою Республіки Крим, обласними, Київською і Севастопольською міськими Радами народних депутатів.

Стаття 32. Форми внесення плати за користування надрами

Плата за користування надрами може вноситись як у вигляді грошових платежів, так і у натуральному вигляді (частина видобутої мінеральної сировини або іншої виробленої користувачем надр продукції, виконання робіт чи надання інших послуг), крім матеріалів, продуктів та послуг, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 33. Відрахування за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету

Відрахування за геологорозвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, справляються з користувачів надр, які здійснюють видобування корисних копалин на раніше розвіданих родовищах і повністю надходять до державного бюджету та спрямовуються на розвиток мінерально-сировинної бази.

Порядок встановлення нормативів відрахувань за виконані геологорозвідувальні роботи та їх справляння визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 34. Збір за видачу спеціальних дозволів (ліцензій)

Розмір збору за видачу спеціальних дозволів (ліцензій) на користування окремими ділянками надр визначається Кабінетом Міністрів України виходячи з витрат на експертизу заявок, матеріалів та обґрунтувань на користування надрами, організаційних та інших витрат, пов'язаних з видачею спеціальних дозволів» (ліцензій).

Стаття 35. Акцизний збір

По окремих видах мінеральної сировини, що видобувається з родовищ і відносно кращими гірничо-геологічними і економіко-географічними характеристиками, при одержанні користувачем надр наднормативного прибутку може встановлюватись акцизний збір відповідно до законодавчих актів України

Стаття 36. Знижка за вичерпання надр

Знижка за вичерпання надр застосовується до платежів за користування надрами і може надаватись користувачу надр, який здійснює видобування:

дефіцитних корисних копалин при низькій економічній ефективності розробки родовищ, об'єктивно обумовленої і не пов'язаної з порушенням умом раціонального використання розвіданих запасів;

корисних копалин із залишкових запасів зниженої якості, крім випадків погіршення якості запасів корисних копалин в результаті вибіркового відпрацювання родовища.

Розділ VIII СПОРИ З ПИТАНЬ КОРИСТУВАННЯ НАДРАМИ. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО НАДРА

Глава 5. ВИРІШЕННЯ СПОРІВ З ПИТАНЬ КОРИСТУВАННЯ НАДРАМИ

Стаття 64. Порядок розгляду спорів з питань користування надрами

Спори з питань користування надрами розглядаються органами державної геологічного контролю, державного гірничого нагляду, охорони навколишнього природного середовища, місцевими Радами народних депутатів, судом, арбітражним судом або третейським судом у порядку, встановленому законодавством України

Місцеві Ради народних депутатів вирішують спори з питань користування надрами, пов'язані з розробкою родовищ корисних копалин місцевого значення, торфяних підземних вод.

Позивачі - Державний комітет України по геології і використанню надр, Державний комітет України по нагляду за охороною праці, Міністерство охорони навколишнього природного середовища України та їх органи на місцях звільняються від сплати державного мита у справах про стягнення коштів і відшкодування збитків, завданих державі внаслідок порушень законодавства про надра.

Спори з питань користування надрами, які виникають з іншими державами, а також між іноземними юридичними особами і громадянами та власником надр розглядаються відповідно до законодавства України.

Глава 6. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО НАДРА

Стаття 65. Відповідальність за порушення законодавства про надра

Порушення законодавства про надра тягне за собою дисі іплі парну, адміністративну, цивільно-правову і кримінальну відповідальність згідно з законодавством України.

Відповідальність за порушення законодавства про надра несуть особи, винні у:
самовільному користуванні надрами;
порушенні норм, правил і вимог щодо проведення робіт по геологічному вивченню надр;

вибірковому виробленні багатих ділянок родовищ, що призводить до наднормативних втрат запасів корисних копалин;

наднормативних втратах і погіршенні якості корисних копалин при їх видобуванні;

пошкодженнях родовищ корисних копалин, які виключають повністю або суттєво обмежують можливість їх подальшої експлуатації;

порушенні встановленого порядку забудови площ залягання корисних копалин;
невиконанні правил охорони надр та вимог щодо безпеки людей, майна і навколишнього природного середовища від шкідливого впливу робіт, пов'язаних з користуванням надрами;

знищенні або пошкодженні геологічних об'єктів, що становлять особливу наукову і культурну цінність, спостережних режимних свердловин, а також маркшейдерських і геодезичних знаків;

незаконному знищенні маркшейдерської або геологічної документації, а також дублікатів проб корисних копалин, необхідних при подальшому геологічному вивченні надр і розробці родовищ;

невиконанні вимог щодо приведення гірничих виробок і свердловин, які ліквідовано або законсервовано, в стан, який гарантує безпеку людей, а також вимог щодо збереження родовищ, гірничих виробок і свердловин на час консервації.

Законодавчими актами України може бути встановлено відповідальність й за інші порушення законодавства про надра.

Стаття 66. Припинення самовільного користування надрами та збудови площ залягання корисних копалин

Самовільне користування надрами та збудова площ залягання корисних копалин з порушенням установленого порядку припиняються без відшкодування понесених витрат.

Стаття 67. Відшкодування збитків, завданих внаслідок порушень законодавства про надра

Підприємства, установи, організації та громадяни зобов'язані відшкодувати збитки, завдані ними внаслідок порушень законодавства про надра, в розмірах і порядку, встановлених законодавством України.

ЛІСОВИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

(витяг)

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Глава 1. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Лісове законодавство України

Лісові відносини в Україні регулюються цим Кодексом, Законом України про охорону навколишнього природного середовища, іншими актами законодавства України.

Земельні, водні та гірничі відносини, а також відносини щодо охорони, використання і відтворення рослинного і тваринного світу в частині, не врегульованій цим Кодексом, регулюються відповідним законодавством України.

Стаття 2. Завдання Лісового кодексу України

Завданням Лісового кодексу України є регулювання правових відносин з метою забезпечення підвищення продуктивності, охорони та відтворення лісів, посилення їх корисних властивостей, задоволення потреб суспільства у лісових ресурсах на основі їх науково обґрунтованого раціонального використання.

Стаття 3. Поняття про ліс. Функції і значення лісів України

Ліс - це сукупність землі, рослинності, в якій домінують дерева та чагарники, тварин, мікроорганізмів та інших природних компонентів, що в своєму розвитку біологічно взаємопов'язані, впливають один на одного і на навколишнє середовище.

Ліси України є її національним багатством і за своїм призначенням ти місцезростаюванням виконують переважно екологічні (водоохоронні, захисні санітарно-гігієнічні, оздоровчі, рекреаційні), естетичні, виховні та інші функції, мани і обмежене експлуатаційне значення і підлягають державному обліку та охороні.

Глава 17. ПЛАТА ЗА ВИКОРИСТАННЯ ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ ТА КОРИСТУВАННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ ДІЛЯНКАМИ ЛІСОВОГО ФОНДУ

Стаття 89. Плата за використання лісових ресурсів та користуванні земельними ділянками лісового фонду

Загальне використання лісових ресурсів є безплатним.

Спеціальне використання лісових ресурсів, крім розміщення пасік, та користування земельними ділянками лісового фонду для потреб мисливської господарства, культурно-оздоровчих, рекреаційних, спортивних і туристичні цілей та проведення науково-дослідних робіт є платним. Плата справляється за встановленими таксами або у вигляді орендної плати чи доходу, одержаної від реалізації лісових ресурсів на конкурсних умовах.

Стаття 90. Розмір плати за спеціальне використання лісових ресурсів та користування земельними ділянками лісового фонду

Розмір плати за спеціальне використання лісових ресурсів та користування земельними ділянками лісового фонду, передбачене статтею 89, встановлюється виходячи з лімітів їх використання і такс на лісову продукцію та послуги і урахуванням якості і доступності. Такси і порядок справляння таких платежів * встановлюються Кабінетом Міністрів України.

У разі застосування конкурсних умов реалізації лісових ресурсів плата за них встановлюється не нижче від діючих такс.

Розмір орендної плати визначається за угодою сторін у договорі оренди, але не нижче від встановлених такс на лісові ресурси.

Ради народних депутатів в межах своєї компетенції можуть встановлювати пільги щодо справляння платежів, передбачених цим Кодексом.

Стаття 91. Розподіл платежів за спеціальне використання лісових ресурсів та користування земельними ділянками лісового фонду

Платежі за спеціальне використання лісових ресурсів державного значення в розмірі 80 відсотків зараховуються до державного бюджету і 20 відсотків - відповідно до бюджету Республіки Крим та бюджетів областей.

Плата за використання лісових ресурсів місцевого значення і користування земельними ділянками лісового фонду для потреб мисливського господарства, культурно-оздоровчих, рекреаційних, спортивних і туристичних цілей та проведення науково-дослідних робіт зараховується відповідно до бюджету Республіки Крим та бюджетів місцевого самоврядування.

Ці платежі спрямовуються на виконання робіт щодо відтворення лісів, проведення лісгосподарських заходів та утримання лісів у належному санітарному стані.

ВОДНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

(витяг)

Усі води (водні об'єкти) на території України є національним надбанням народу України, однією з природних основ його економічного розвитку і соціального добробуту.

Водні ресурси забезпечують існування людей, тваринного і рослинного світу і є обмеженими та уразливими природними об'єктами.

В умовах нарощування антропогенних навантажень на природне середовище, розвитку суспільного виробництва і зростання матеріальних потреб виникає необхідність розробки і додержання особливих правил користування водними ресурсами, раціонального їх використання та екологічно спрямованого захисту.

Водний кодекс, в комплексі з заходами організаційного, правового, економічного і виховного впливу, сприятиме формуванню водно-екологічного правопорядку і забезпеченню екологічної безпеки населення України, а також більш ефективному, науково обгрунтованому використанню вод та їх охороні від забруднення, засмічення та вичерпання.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Глава 1. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення основних термінів

У цьому Кодексі вживаються такі терміни:

басейн водозбірний - частина земної поверхні і товщі ґрунтів, з яких відбувається стік води у водотік або водойму;

б'єф - ділянка річки, що розташована вище або нижче водопідпірної споруди (греблі);

болото - надмірно зволожена земельна ділянка із застоєм водним режимом і специфічним рослинним покривом;

використання води - процес вилучення води для використання у виробництві з метою отримання продукції та для господарсько-питних потреб населення, а також без її вилучення для потреб гідроенергетики, рибництва, водного, повітряного транспорту та інших потреб;

вода супутньо-пластова - вода, що піднімається на поверхню разом з нафтою і газом під час їх видобування;

вода дренажна - вода, яка профільтувалася з певної території та відводиться за допомогою дренажної системи з метою пониження рівня ґрунтових вод;

вода зворотна - вода, що повертається за допомогою технічних споруд і засобів з господарської ланки кругообігу води в його природні ланки у вигляді стічної, шахтної, кар'єрної чи дренажної води;

вода ляльна (підсланева) - вода з домішками (переважно нафтопродуктів), зібрана в колодязях - лялях машинних відділень судна;

вода стічна - вода, що утворилася в процесі господарсько-побутової і виробничої діяльності (крім шахтної, кар'єрної і дренажної води), а також відведена з забудованої території, на якій вона утворилася внаслідок випадання атмосферних опадів;

води - усі води (поверхневі, підземні, морські), що входять до складу природних ланок кругообігу води;

води підземні - води, що знаходяться нижче рівня земної поверхні в товщах гірських порід верхньої частини земної кори в усіх фізичних станах;

води поверхневі - води різних водних об'єктів, що знаходяться на земній поверхні;

водний об'єкт - природний або створений штучно елемент довкілля, в якому зосереджуються води (море, річка, озеро, водосховище, ставок, канал, водоносний горизонт);

водні ресурси - обсяги поверхневих, підземних і морських вод відповідної території;

водність - характеристика величини річкового стоку за певний проміжок часу відносно до його середньої багаторічної величини;

водогосподарський баланс - співвідношення між наявними для використань водними ресурсами на даній території і потребами в них для розвитку економіки на різних рівнях;

водозабір - споруда або пристрій для забору води з водного об'єкта;

водойма - безстічний або із сповільненим стоком поверхневий водний об'єкт;

водокористування - використання вод (водних об'єктів) для задоволення потреб населення, промисловості, сільського господарства, транспорту та інші» галузей господарства, включаючи право на забір води, скидання стічних вод ні інші види використання вод (водних об'єктів);

водоносний горизонт - однорідна пластова товща гірських порід, де постійно знаходяться води;

водосховище - штучна водойма місткістю більше 1 млн. кубічних метрів, збудована для створення запасу води та регулювання її стоку;

гранично допустима концентрація (гдк) речовини у воді - встановлений рівень концентрації речовини у воді, вище якого вода вважається непридатною для конкретних цілей водокористування;

гранично допустимий скид (гдс) речовини - маса речовини у зворотній воді, що є максимально допустимою для відведення за встановленим режимом даного пункту водного об'єкта за одиницю часу;

забір води - вилучення води з водного об'єкта для використання за допомогою технічних пристроїв або без них;

забруднення вод - надходження до водних об'єктів забруднюючих речовин;

забруднююча речовина - речовина, яка привноситься у водний об'єкт в результаті господарської діяльності людини;

заплавні землі - прибережна територія, що може бути затоплена чи підтоплена під час повені (наводка);

засмічення вод - привнесення у водні об'єкти сторонніх предметів і матеріалів, що шкідливо впливають на стан вод;

зона санітарної охорони - територія і акваторія, де запроваджується особливий санітарно-епідеміологічний режим з метою запобігання погіршення якості води джерел централізованого господарсько-питного водопостачання, а також з метою забезпечення охорони водопровідних споруд;

ліміт використання води - граничний обсяг використання води, який встановлюється дозволом на спеціальне водокористування;

ліміт забору води - граничний обсяг забору води з водних об'єктів, який встановлюється в дозволі на спеціальне водокористування;

ліміт скиду забруднюючих речовин - граничний обсяг скиду забруднюючих речовин у поверхневій водній об'єкти, який встановлюється в дозволі на спеціальне водокористування;

маловоддя - період (фаза) гідрологічного режиму водного об'єкта, при якому спостерігається зменшення його водності, внаслідок чого погіршуються умови забезпечення потреб у водних ресурсах;

межень (меженний період) - період річного циклу, протягом якого спостерігається низька водність;

моніторинг вод - система спостережень, збирання, обробки, збереження та аналізу інформації про стан водних об'єктів, прогнозування його змін та розробки науково обґрунтованих рекомендацій для прийняття відповідних рішень;

озеро - природна западина суші, заповнена прісними або солоними водами;

прибережна захисна смуга - частина водоохоронної зони відповідної ширини вздовж річки, моря, навколо водойм, на якій встановлено більш суворий режим господарської діяльності, ніж на решті території водоохоронної зони;

рибогосподарський водний об'єкт - водний об'єкт (його частина), що

використовується для рибогосподарських цілей;

рибництво - штучне розведення і відтворення риби та інших водних живих ресурсів;

ставок - штучно створена водойма місткістю не більше 1 млн. кубічних метрів;

схема використання і охорони води та відтворення водних ресурсів передпроектний документ, що визначає основні водогосподарські та інші заходи, які підлягають здійсненню для задоволення перспективних нагреб у воді населення і галузей економіки, а також для охорони вод або запобігання їх шкідливим діям;

уріз води - межа води на березі водного об'єкта (берегова лінія);

якість води - характеристика складу і властивостей води, яка визначає її придатність для конкретних цілей використання.

Стаття 2. Водне законодавство України

Завданням водного законодавства є регулювання правових відносин з метою забезпечення збереження, науково обгрунтованого, раціонального використання вод для потреб населення і галузей економіки, відтворення водних ресурсів, охорони вод від забруднення, засмічення та вичерпання, запобігання шкідливим діям вод та ліквідації їх наслідків, поліпшення стану водних об'єктів, а також охорони прав підприємств, установ, організацій і громадян на водокористування

Водні відносини в Україні регулюються цим Кодексом, Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища» та іншими актами законодавства.

Земельні, гірничі, лісові відносини, а також відносини щодо використання і ; і охорони рослинного і тваринного світу, територій та об'єктів природно заповідного фонду, атмосферного повітря, виключної (морської) економічної зони та континентального шельфу України, що виникають під час користування водними об'єктами, регулюються відповідним законодавством України.

Стаття 3. Водний фонд України

Усі води (водні об'єкти) на території України становлять її водний фонд.

До водного фонду України належать:

- 1) поверхневі води:
природні водойми (озера);
водотоки (річки, струмки);
штучні водойми (водосховища, ставки) і канали;
інші водні об'єкти;
- 2) підземні води та джерела;
- 3) внутрішні морські води та територіальне море.

Стаття 4. Землі водного фонду

До земель водного фонду належать землі, зайня ті:

морями, річками, озерами, водосховищами, іншими водоймами, болотами. *
також островами;

прибережними захисними смугами вздовж морів, річок та навколо водойм, гідротехнічними, іншими водогосподарськими спорудами та каналами я також землі, виділені під смуги відведення для них;

береговими смугами водних шляхів.

Стаття 5. Водні об'єкти загальнодержавного і місцевого значення

До водних об'єктів загальнодержавного значення належать:

- 1) внутрішні морські води та територіальне море;
- 2) підземні води, які є джерелом централізованого водопостачання;
- 3) поверхневі води (озера, водосховища, річки, канали), що знаходяться і використовуються на території більш як однієї області, а також їх притоки всіх порядків;
- 4) водні об'єкти в межах територій природно-заповідного фонду загальнодержавного значення, а також віднесені до категорії лікувальних.

До водних об'єктів місцевого значення належать:

- 1) поверхневі води, що знаходяться і використовуються в межах однієї області і які не віднесені до водних об'єктів загальнодержавного значення;
- 2) підземні води, які не можуть бути джерелом централізованого водопостачання.

Стаття 30. Збори за спеціальне водокористування

Збір за спеціальне водокористування справляється з метою стимулювання раціонального використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів і включає збір за використання води водних об'єктів та за скидання забруднюючих речовин.

Розмір збору за використання води визначається на основі нормативів збору, фактичних обсягів використаної води та встановлених лімітів використання води.

Розмір збору за використання води водних об'єктів для потреб, не пов'язаних з вилученням води з водних об'єктів, визначається:

для потреб гідроенергетики - на основі нормативів збору, фактичних обсягів води, пропущеної через турбіни, та лімітів використання води (крім гідроакмулюючих електростанцій, які функціонують у комплексі з ідроелектростанціями);

для потреб водного транспорту - на основі нормативів збору та часу користування поверхневими водами у звітному періоді;

для потреб рибництва - на основі нормативів збору та фактичних обсягів води, необхідної для поповнення ставків під час розведення риби та інших водних живих ресурсів у рибних господарствах.

Розмір збору за скидання забруднюючих речовин у водні об'єкти визначається на основі нормативів збору, фактичного обсягу скидів забруднюючих речовин та встановлених лімітів скиду.

Збір за воду, втрачену при її транспортуванні, стягується з власників мереж водопостачання.

За скидання забруднюючих речовин з дренажними водами у водні суб'єкти і систем, що захищають сільськогосподарські угіддя та населені пункти від підтоплення (за винятком дренажних вод промислових об'єктів), збір не < правляється, якщо таке скидання не погіршує якість води водних об'єктів в межах встановлених категорій.

Стаття 32. Розподіл зборів за спеціальне водокористування

Збори за використання води з водних об'єктів загальнодержавного значення на території Автономної Республіки Крим зараховуються до Державного бюджету України в розмірі 50 відсотків, до бюджету Автономної Республіки Крим - в розмірі 50 відсотків.

Збори за використання поверхневих вод для потреб гідроенергетики, рибництва та водного транспорту, а також за втрати води при її транспортуванні зараховуються до Державного бюджету України в розмірі 100 відсотків.

Збори за використання води з водних об'єктів місцевого значення надходять до республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів.

Порядок розподілу та використання зборів за скидання забруднюючих речовин у водні об'єкти та за понадлімітне використання води з них, а також коштів, відшкодованих

за завдані водним об'єктам збитки, визначаються Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища».

Всі зазначені збори спрямовуються на здійснення заходів щодо охорони вод, відтворення водних ресурсів і підтримання водних об'єктів у належному стані, а також на виконання робіт, пов'язаних з попередженням шкідливої дії вод і ліквідацією її наслідків.

Розділ III ВОДОКОРИСТУВАННЯ

Глава 9. ВОДОКОРИСТУВАЧІ. ПРАВА І ОБОВ'ЯЗКИ

Стаття 42. Водокористувачі

Водокористувачами в Україні можуть бути підприємства, установи, організації і громадяни України, а також іноземні юридичні і фізичні особи та особи без громадянства.

Водокористувачі можуть бути первинними і вторинними.

Первинні водокористувачі - це ті, що мають власні водозабірні споруди і відповідне обладнання для забору води.

Вторинні водокористувачі (абоненти) - це ті, що не мають власних водозабірних споруд і отримують воду з водозабірних споруд первинних водокористувачів та скидають стічні води в їх системи на умовах, що встановлюються між ними.

Вторинні водокористувачі можуть здійснювати скидання стічних вод у водні об'єкти також на підставі дозволів на спеціальне водокористування.

Стаття 43. Основні права водокористувачів

Водокористувачі мають право:

- 1) здійснювати загальне та спеціальне водокористування;
- 2) використовувати водні об'єкти на умовах оренди;
- 3) пункт 3 статті 43 виключено
- 4) вимагати від власника водного об'єкта або водопровідної системи підтримання належної якості води за умовами водокористування;
- 5) споруджувати гідротехнічні та інші водогосподарські об'єкти, здійснювати їх реконструкцію і ремонт;

Права водокористувачів охороняються законом.

Порушені права водокористувачів підлягають поновленню в порядку, встановленому законодавством.

Стаття 44. Обов'язки водокористувачів

Водокористувачі зобов'язані:

1) економно використовувати водні ресурси, дбати про їх відтворення і поліпшення якості вод;

2) використовувати воду (водні об'єкти) відповідно до цілей та умов їх надання;

3) дотримувати встановлених нормативів гранично допустимого скидання забруднюючих речовин та встановлених лімітів забору води, лімітів використання води та лімітів скидання забруднюючих речовин, а також санітарних та інших вимог щодо впорядкування своєї території;

4) використовувати ефективні сучасні технічні засоби і технології для утримання своєї території в належному стані, а також здійснювати заходи щодо запобігання забрудненню водних об'єктів стічними (дощовими, сніговими) водами, що відводяться з неї;

5) не допускати порушення прав, наданих іншим водокористувачам, а також заподіяння шкоди господарським об'єктам та об'єктам навколишнього природного середовища;

6) утримувати в належному стані зони санітарної охорони джерел питного та господарсько-побутового водопостачання, бережні захисні смуги, смуги відведення, берегові смуги водних шляхів, очисні та інші водогосподарські споруди та технічні пристрої;

7) здійснювати облік забору та використання вод, вести контроль за якістю і кількістю скинутих у водні об'єкти зворотних вод і забруднюючих речовин та за якістю води водних об'єктів у контрольних створах, а також подавати відповідним органам звіти в порядку, визначеному цим Кодексом та іншими законодавчими актами;

8) здійснювати погоджені у встановленому порядку технологічні, лісомеліоративні, агротехнічні, гідротехнічні, санітарні та інші заходи щодо охорони вод від вичерпання, поліпшення їх стану, а також припинення скидання забруднених стічних вод;

9) здійснювати спеціальне водокористування лише за наявності дозволу;

10) безперешкодно допускати на свої об'єкти державних інспекторів спеціально уповноважених державних органів у галузі використання, охорони та відтворення водних ресурсів, а також громадських інспекторів з охорони навколишнього природного середовища, які здійснюють перевірку додержання вимог водного законодавства, і надавати їм безкоштовно необхідну інформацію;

11) своєчасно сплачувати збори за спеціальне водокористування та інші збори відповідно до законодавства;

12) своєчасно інформувати місцеві Ради, державні органи охорони навколишнього природного середовища та санітарного нагляду про виникнення

аварійних забруднень;

13) здійснювати невідкладні роботи, пов'язані з ліквідацією наслідків аварій, які можуть спричинити погіршення якості води, та надавати необхідні технічні засоби для ліквідації аварій на об'єктах інших водокористувачів у порядку, встановленому законодавством;

14) виконувати інші обов'язки щодо використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів згідно з законодавством.

Стаття 45. Обмеження прав водокористувачів

У разі маловоддя, загрози виникнення епідемій та епізоотій, а також в інших передбачених законодавством випадках права водокористувачів можуть бути обмежені або змінені умови водокористування з метою забезпечення охорони здоров'я людей та в інших державних інтересах. При цьому пріоритетність надається використанню вод для питних і побутових потреб населення.

Права водокористувачів обмежуються також під час аварій або за умов, що можуть призвести чи призвели до забруднення вод, та при здійсненні невідкладних заходів щодо запобігання стихійному лиху, спричиненому шкідливою дією вод, і ліквідації його наслідків.

Права водокористувачів, які здійснюють спеціальне водокористування, можуть бути обмежені органом, який видав дозвіл на спеціальне водокористування чи надав водний об'єкт у користування або в оренду.

Права вторинних водокористувачів можуть бути обмежені первинними водокористувачами за погодженням з органом, який видав дозвіл на спеціальне водокористування чи надав водний об'єкт у користування.

Право загального водокористування може бути обмежено у порядку, визначеному статтею 47 цього Кодексу.

Глава 10. ВИДИ І ПОРЯДОК ВОДОКОРИСТУВАННЯ

Стаття 46. Види водокористування

Водокористування може бути двох видів - загальне та спеціальне.

Стаття 47. Право загального водокористування

Загальне водокористування здійснюється громадянами для задоволення їх потреб (купання, плавання на човнах, любительське і спортивне рибальство, водопій тварин, забір води з водних об'єктів без застосування споруд або технічних пристроїв та з криниць) безкоштовно, без закріплення водних об'єктів за окремими особами та без надання відповідних дозволів.

З метою охорони життя і здоров'я громадян, охорони навколишнього природного середовища та з інших передбачених законодавством підстав районні і міські Ради за поданням державних органів охорони навколишнього природного середовища, водного господарства, санітарного нагляду та інших спеціально уповноважених державних органів встановлюють місця, де забороняється купання, плавання на човнах, забір води для питних або побутових потреб, водопій тварин, а також за певних підстав визначають інші умови, що обмежують загальне водокористування на водних об'єктах, позташованих на їх території.

Місцеві Ради зобов'язані повідомляти населення про встановлені ними правила, що обмежують загальне водокористування.

На водних об'єктах, наданих в оренду, загальне водокористування допускається на умовах, встановлених водокористувачем, за погодженням з органом, який надав водний об'єкт в оренду.

Водокористувач, який узяв водний об'єкт користування на умовах оренди, зобов'язаний доводити до відома населення умови водокористування, а також про заборону загального водокористування на водному об'єкті, наданому в оренду.

Якщо водокористувачем або відповідною Радою не встановлено таких умов, загальне водокористування визнається дозволеним без обмежень.

Стаття 48. Спеціальне водокористування

Спеціальне водокористування - це забір води з водних об'єктів із застосуванням споруд або технічних пристроїв, використання води та скидання забруднюючих речовин у водні об'єкти, включаючи забір води та скидання забруднюючих речовин із зворотними водами із застосуванням каналів.

Спеціальне водокористування здійснюється юридичними і фізичними особами насамперед для задоволення питних потреб населення, а також для господарсько-побутових, лікувальних, оздоровчих, сільськогосподарських, промислових, транспортних, енергетичних, рибогосподарських та інших державних і громадських потреб.

Не належать до спеціального водокористування:

- пропуск води через гідровузли (крім гідроенергетичних);
- подача (перекачування) води водокористувачам у маловодні регіони;
- усунення шкідливої дії вод (підтоплення, засолення, заболочення);
- використання підземних вод для вилучення корисних компонентів;
- вилучення води з надр разом з видобуванням корисних копалин;
- виконання будівельних, днопоглиблювальних і вибухових робіт;
- видобування корисних копалин і водних рослин;
- прокладання трубопроводів і кабелів;
- проведення бурових, геологорозвідувальних робіт;
- інші роботи, які виконуються без забору води та скидання зворотних вод.

Стаття 49. Право на здійснення спеціального водокористування

Спеціальне водокористування здійснюється на підставі дозволу.

Дозвіл на спеціальне водокористування видається:

державними органами охорони навколишнього природного середовища - у разі використання води водних об'єктів загальнодержавного значення;

Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та (свастопольською міськими Радами за погодженням з державними органами охорони навколишнього природного середовища - у разі використання води водних об'єктів місцевого значення.

Видача дозволу на спеціальне водокористування здійснюється за клопотанням водокористувача з обґрунтуванням потреби у воді, погодженим з державними органами водного господарства, - в разі використання поверхневих вод, **431**

державними органами геології - в разі використання підземних вод та державними органами охорони здоров'я - в разі використання водних об'єктів, віднесених до категорії лікувальних.

Порядок погодження та видачі дозволів на спеціальне водокористування затверджується Кабінетом Міністрів України.

У дозволі на спеціальне водокористування встановлюються ліміт забору води, ліміт використання води та ліміт скидання забруднюючих речовин. У разі настання маловоддя ці ліміти можуть бути зменшені спеціально уповноваженими державними органами без коригування дозволу на спеціальне водокористування.

Спеціальне водокористування є платним.

Стаття 50. Строки спеціального водокористування

Строки спеціального водокористування встановлюються органами, які видали дозвіл на спеціальне водокористування.

Спеціальне водокористування може бути короткостроковим (до трьох років) або довгостроковим (від трьох до двадцяти п'яти років).

У разі необхідності строк спеціального водокористування може бути продовжено на період, що не перевищує відповідно короткострокового або довгострокового водокористування.

Продовження строків спеціального водокористування за клопотанням заінтересованих водокористувачів здійснюється державними органами, що видали дозвіл на спеціальне водокористування.

Стаття 51. Користування водними об'єктами їх частинами) на умова* оренди

У користування на умовах оренди водні об'єкти (їх частини) місцевого значення та ставки, що знаходяться в басейнах річок загальнодержавного значення можуть надаватися водокористувачам лише для риборозведення, виробниці їм сільськогосподарської і промислової продукції, а також у лікувальних і оздоровчих цілях

Передача орендарем права на оренду водного об'єкта (чи його частини) іншим суб'єктам господарювання забороняється.

Орендодавцями водних об'єктів (їх частин) місцевого значення є Верховна Рада Автономної Республіки Крим і обласні Ради.

Окремі повноваження щодо надання водних об'єктів (їх частин) місцевого значення в користування Верховна Рада Автономної Республіки Крим та обласні Ради можуть передавати відповідним органам виконавчої влади на місцях чи іншим державним органам.

Орендодавцями водних об'єктів загальнодержавного значення є Кабінет Міністрів України та місцеві державні адміністрації.

Розподіл повноважень щодо передачі водних об'єктів загальнодержавного значення визначається Кабінетом Міністрів України відповідно до цього Кодексу та інших актів України.

Право водокористування на умовах оренди оформляється договором, погодженим з державними органами охорони навколишнього природного середовища та водного господарства.

Умови, строки і збір за оренду водних об'єктів (їх частин) визначаються в договорі оренди за згодою сторін.

Водокористувачі, яким водний об'єкт (його частина) надано в оренду, можуть дозволити іншим водокористувачам здійснювати спеціальне водокористування в порядку, встановленому цим Кодексом.

Користування водними об'єктами (їх частинами) на умовах оренди здійснюється відповідно до вимог водного законодавства і регулюється цим Кодексом та іншими актами законодавства України.

Стаття 53. Користування водними об'єктами для потреб повітряного транспорту

Користування водними об'єктами для потреб повітряного транспорту здійснюється безкоштовно та без надання відповідного дозволу. У разі необхідності воно може бути частково або повністю заборонено Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими Радами за поданням відповідних державних органів водного господарства або охорони навколишнього природного середовища згідно з законодавством.

Стаття 54. Часткова або повна заборона користування водними об'єктами

Користування водними об'єктами, які мають особливе державне значення, наукову або культурну цінність, а також тими, що входять до складу систем оборотного водопостачання теплових та атомних електростанцій, може бути частково чи повністю заборонено в порядку встановленому законодавством.

Лісосплав на водних об'єктах забороняється.

Стаття 55. Підстави для припинення права спеціального водокористування

Право юридичних та фізичних осіб на спеціальне водокористування припиняється у разі:

- 1) якщо відпала потреба у спеціальному водокористуванні;
- 2) закінчення строку спеціального водокористування;
- 3) ліквідації підприємств, установ чи організацій;
- 4) передачі водогосподарських споруд іншим водокористувачам;
- 5) визнання водного об'єкта таким, що має особливе державне значення, наукову, культурну чи лікувальну цінність;
- 6) порушення умов спеціального водокористування та охорони вод;
- 7) виникнення необхідності першочергового задоволення питних і господарсько-побутових потреб населення;
- 8) систематичного невнесення збору в строки, визначені законодавством.

Законодавством України можуть бути передбачені й інші підстави для припинення права спеціального водокористування.

Стаття 56. Порядок припинення права спеціального водокористування

Припинення права спеціального водокористування здійснюється:

1) за клопотанням водокористувача у випадках, передбачених пунктом 1 статті 55 цього Кодексу;

2) за рішенням органу, що видав дозвіл на спеціальне водокористування, у випадках, передбачених пунктами 2-4 статті 55 цього Кодексу;

3) за рішенням Кабінету Міністрів України або відповідних Рад у випадках, передбачених пунктами 5 і 7 статті 55 цього Кодексу;

4) на вимогу органу, який видав дозвіл на спеціальне водокористування, у випадках, передбачених пунктами 6 і 8 статті 55 цього Кодексу.

Припинення права на спеціальне водокористування в усіх випадках здійснюється органом, що видав дозвіл на спеціальне водокористування.

Стаття 57. Відшкодування збитків, завданих водокористувачам припиненням права або зміною умов спеціального водокористування

Водокористувачам відшкодовуються збитки, завдані припиненням права або зміною умов спеціального водокористування, за винятком випадків, коли таке припинення (зміна умов) було здійснено з вини самого водокористувача або за його клопотанням.

Порядок відшкодування таких збитків водокористувачам встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Глава 11. СПЕЦІАЛЬНЕ ВОДОКОРИСТУВАННЯ ДЛЯ ЗАДОВОЛЕННЯ ПИТНИХ І ГОСПОДАРСЬКО-ПОБУТОВИХ ПОТРЕБ НАСЕЛЕННЯ

Стаття 58. Вимоги до якості вод, що використовуються для задоволення питних і господарсько-побутових потреб населення

Для задоволення питних і господарсько-побутових потреб населення використовуються води, якісні характеристики яких відповідають встановленим державним стандартам, нормативам екологічної безпеки водокористування і санітарним нормам.

Водокористувачі мають право вимагати від власника вод (водопостачальника і відомості про якість питної води.

У разі невідповідності якісних характеристик цих вод встановленим стандартам, нормативам екологічної безпеки водокористування і санітарним нормам їх використання припиняється за рішенням державних органів санітарного нагляду.

Стаття 59. Централізоване водопостачання населення

Під час здійснення спеціального водокористування для задоволення питних і побутових потреб населення в порядку централізованого водопостачання підприємства, установи та організації, у віданні яких перебувають питні П господарсько-побутові водопроводи, здійснюють забір води безпосередн..... водних об'єктів відповідно до затверджених у встановленому порядку проєкції» водозабірних споруд, нормативів якості води і дозволів на спеціальні водокористування.

Ці підприємства, установи та організації зобов'язані здійснювати поси Ній

спостереження за якістю води у водних об'єктах, підтримувати в належному стані зону санітарної охорони водозабору та повідомляти державні органи санітарного нагляду, охорони навколишнього природного середовища, водного господарства і місцеві Ради про відхилення від встановлених стандартів і нормативів якості води.

На централізованих водозаборах підземних вод в межах їх родовищ та на прилеглих територіях водокористувачі повинні облаштовувати локальну мережу спостережувальних свердловин.

Стаття 60. Нецентралізоване водопостачання населення

Під час використання води для питних і господарсько-побутових потреб населення в порядку нецентралізованого водопостачання юридичні і фізичні особи здійснюють її забір безпосередньо з поверхневих або підземних водних об'єктів у порядку загального і спеціального водокористування.

Періодичний контроль за якістю води, що використовується для нецентралізованого водопостачання населення, здійснюється державними органами санітарного нагляду за рахунок водокористувачів.

Стаття 61. Використання підземних вод питної якості

Підземні води питної якості повинні використовуватися у першу чергу для задоволення потреб питного і господарсько-побутового водопостачання населення, а також харчової промисловості та тваринництва.

Глава 12. СПЕЦІАЛЬНЕ ВОДОКОРИСТУВАННЯ ТА КОРИСТУВАННЯ ВОДНИМИ ОБ'ЄКТАМИ ДЛЯ ЛІКУВАЛЬНИХ, КУРОРТНИХ І ОЗДОРОВЧИХ ЦІЛЕЙ

Стаття 62. Віднесення водних об'єктів до категорії лікувальних

Водні об'єкти, що мають природні лікувальні властивості, належать до категорії лікувальних, якщо їх включено до спеціального переліку.

Перелік водних об'єктів, віднесених до категорії лікувальних, із зазначенням запасів вод та їх лікувальних властивостей, а також інших сприятливих для лікування і профілактики умов, затверджується Кабінетом Міністрів України за поданням спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань охорони здоров'я, спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань геології та використання надр і спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань водного господарства.

Стаття 63. Користування водними об'єктами, що віднесені до категорії лікувальних

Водні об'єкти, віднесені у встановленому порядку до категорії лікувальних, використовуються виключно у лікувальних і оздоровчих цілях.

Стаття 64. Порядок користування водами в оздоровчих, рекреаційних та спортивних цілях

Користування водами в оздоровчих, рекреаційних та спортивних цілях здійснюється в порядку загального та спеціального водокористування.

Місця користування водами в оздоровчих, рекреаційних та спортивних цілях

встановлюються відповідними Радами у порядку, встановленому законодавством.

Користування водними об'єктами в оздоровчих, рекреаційних та спортивних цілях у порядку загального водокористування може бути заборонено або обмежено відповідно до статті 45 цього Кодексу.

Глава 13. ОСОБЛИВОСТІ СПЕЦІАЛЬНОГО ВОДОКОРИСТУВАННЯ ТА КОРИСТУВАННЯ ВОДНИМИ ОБ'ЄКТАМИ ДЛЯ ПОТРЕБ ГАЛУЗЕЙ ЕКОНОМІКИ

Стаття 65. Особливості спеціального водокористування та користування водними об'єктами для потреб сільського і лісового господарства

Користування водами для потреб сільського і лісового господарств! здійснюється у порядку як загального, так і спеціального водокористування.

Під час зрошення земель сільськогосподарською призначення водокористувачі зобов'язані здійснювати заходи щодо попередження підтоплення, заболочення засолення та забруднення цих земель. Якість води, що використовується для зрошення земель сільськогосподарського призначення, повинна відповідати встановленим нормативам.

Зрошення сільськогосподарських угідь стічними водами може бути дозволені державними органами охорони навколишнього природного середовища чи погодженням з державними органами санітарного і ветеринарного нагляду.

Зрошення сільськогосподарських угідь та скидання дренажних вод у водні об'єкти здійснюються на підставі дозволу на спеціальне водокористування, який видається власнику зрошуваних угідь у встановленому цим Кодексом порядку

Під час осушення земель сільськогосподарського призначення повинні здійснюватися заходи щодо запобігання деградації та вітрової ерозії цих земспі а також погіршення стану водних об'єктів.

Положення, передбачені цією статтею, поширюються також на зрошувані і осушувані землі лісового фонду.

Стаття 66. Особливості спеціального водокористування та користування водними об'єктами для промислових і гідроенергетичній потреб

Під час користування водними об'єктами для промислових потр»| водокористувачі зобов'язані дотримувати встановлених умов спеціальній» водокористування, екологічних вимог, атакож вживати заходів щодо зменшенні витрат води (особливо питної) та припинення скидання забруднених зворотНЩ вод шляхом удосконалення виробничих технологій, схем водопостачання! і очищення стічних вод.

Ліміти споживання питної води для промислових потреб з комунальник І відомчих господарсько-питних водопроводів встановлюються місцевими Ралим за погодженням з державними органами охорони навколишнього природи середовища.

У разі стихійного лиха, аварій, інших екстремальних ситуацій, а також перевитрати водокористувачем встановленого ліміту споживання води місцеві Ради мають право зменшувати або забороняти споживання питної води для промислових потреб з комунальних водопроводів і тимчасово обмежувати споживання її з відомчих господарсько-питних водопроводів в інтересах першочергового задоволення питних і господарсько-побутових потреб населення.

Гідроенергетичні підприємства зобов'язані дотримувати встановлених правил експлуатації водосховищ, режимів накопичення та спрацювання запасів води, режимів коливань рівня у верхньому і нижньому б'єфах та пропускання води через гідровузли, забезпечувати у встановленому порядку безперербійний пропуск суден, а також пропуск риби до місць нересту відповідно до проєктів рибопропускних споруд.

Стаття 67. Особливості користування водними об'єктами для потреб водного транспорту

Річки, озера, водосховища, канали, інші водойми, а також внутрішні морські води та територіальне море є внутрішніми водними шляхами загального користування, за винятком випадків, коли відповідно до законодавства України їх використання з цією метою повністю чи частково заборонено.

Перелік внутрішніх водних шляхів, віднесених до категорії судноплавних, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Всі судна та інші плавучі засоби мають бути обладнані ємкостями для збирання льяльних та інших забруднених вод, які повинні систематично передаватися на спеціальні очисні споруди для очищення та знезараження.

Забороняється заходження в територіальне море суден, які не провели заміну ізолюваного баласту і не обладнані цистернами і закритими фановими системами для збирання стічних вод будь-якого походження чи установками для очищення та знезараження цих вод, що відповідають міжнародним стандартам.

Користування водними об'єктами для плавання на маломірних суднах (веслових, моторних човнах) дозволяється з дотриманням правил, що встановлюються Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими Радами за погодженням з Українською державною інспекцією Регістру і безпеки судноплавства.

Стаття 68. Особливості спеціального водокористування та користування водними об'єктами для потреб рибного і мисливського господарства

На водних об'єктах (їх частинах), які використовуються для промислового добування риби та іншого водного промислу або мають значення для відтворення їх запасів, права водокористувачів можуть бути обмежені в інтересах рибного господарства та водного промислу.

Перелік промислових ділянок рибогосподарських водних об'єктів (їх частин) визначається Кабінетом Міністрів України.

Водокористувачі, яким надано в користування рибогосподарські водні об'єкти (їх частини), зобов'язані проводити заходи, що забезпечують поліпшення **437**

екологічного стану водних об'єктів і умов відтворення рибних запасів, а також утримувати в належному санітарному стані прибережні захисні смуги в місцях вилову риби.

Проведення гідромеліоративних робіт у місцях, де перебувають водоплавні птахи, хутрові звірі, а також промисловий вилов риби в місцях, де розводяться бобри і хохулі, здійснюється за погодженням з державними органами рибного і мисливського господарства.

Інші питання користування водами для потреб рибного і мисливського господарства регулюються Законом України «Про тваринний світ», іншими актами законодавства.

Стаття 69. Особливості користування водними об'єктами для протипожежних потреб

Забір води для протипожежних потреб здійснюється з будь-яких водних об'єктів без дозволу на спеціальне водокористування в кількості, необхідній для ліквідації пожежі.

Використовувати воду в будь-яких інших цілях з водних об'єктів, спеціально призначених для протипожежних потреб, забороняється.

Нагляд за дотриманням порядку користування водними об'єктами для протипожежних потреб здійснюють місцеві Ради та органи протипожежної безпеки.

Глава 23. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ВОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Стаття 10. Відповідальність за порушення водного законодавства

Порушення водного законодавства тягне за собою дисциплінарну, адміністративну, цивільно-правову або кримінальну відповідальність згідно і законодавством України.

Водокористувачі звільняються від відповідальності за порушення водного законодавства, якщо вони виникли внаслідок дії непереборних сил природи чи воєнних дій.

Відповідальність за порушення водного законодавства несуть особи, винні у

- 1) самовільному захопленні водних об'єктів;
- 2) забрудненні та засміченні вод;
- 3) порушенні режиму господарської діяльності у водоохоронних зонах та ші землях водного фонду;
- 4) руйнуванні русел річок, струмків та водотоків або порушенні природні умов поверхневого стоку під час будівництва і експлуатації автошляхів, залізниць, та інших інженерних комунікацій;
- 5) введенні в експлуатацію підприємств, комунальних та інших об'єктів без очисних споруд чи пристроїв належної потужності;
- 6) недотриманні умов дозволу або порушенні правил спеціального водокористування;
- 7) самовільному проведенні гідротехнічних робіт (будівництво ставків, дам

8) порушенні правил ведення державного обліку вод або перекрученні чи внесенні недостовірних відомостей в документи державної статистичної звітності;

9) пошкодженні водогосподарських та гідрометричних споруд і пристроїв, порушенні правил експлуатації та встановлених режимів їх роботи;

10) незаконному створенні систем скидання зворотних вод у водні об'єкти, міську каналізаційну мережу або зливну каналізацію та несанкціонованому скиданні зворотних вод;

11) використанні земель водного фонду не за призначенням;

12) неповідомленні (приховуванні) відомостей про аварійні ситуації на водних об'єктах;

13) відмові від надання (приховуванні) проектної документації та висновків щодо якості проектів підприємств, споруд та інших об'єктів, що можуть впливати на стан вод, а також актів і висновків комісій, які приймали об'єкт в експлуатацію;

14) порушенні правил охорони внутрішніх морських вод та територіального моря від забруднення та засмічення.

Законодавством України може бути встановлено відповідальність і за інші правопорушення щодо використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів.

Стаття 111. Відшкодування збитків, завданих внаслідок порушень водного законодавства

Підприємства, установи, організації і громадяни України, а також іноземні юридичні і фізичні особи та особи без громадянства зобов'язані відшкодувати збитки, завдані ними внаслідок порушень водного законодавства, в розмірах і порядку, встановлених законодавством України.

Відшкодування збитків, завданих внаслідок порушень водного законодавства, не звільняє винних від збору за спеціальне водокористування, а також від необхідності здійснення заходів щодо ліквідації шкідливих наслідків.

Притягнення винних у порушенні водного законодавства до відповідальності не звільняє їх від обов'язку відшкодування збитків, завданих ними внаслідок порушення водного законодавства.

ЗБІР ЗА ЗАБРУДНЕННЯ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА

ЗАКОН УКРАЇНИ

“Про охорону навколишнього природного середовища”

(витяг)

Охорона навколишнього природного середовища, раціональне використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки життєдіяльності людини невід'ємна умова сталого економічного та соціального розвитку України.

З цією метою Україна здійснює на своїй території екологічну політику, спрямовану на збереження безпечного для існування живої і неживої природи навколишнього середовища, захисту життя і здоров'я населення від негативного впливу, зумовленого забрудненням навколишнього природного середовища, досягнення гармонійної взаємодії суспільства і природи, охорону, раціональне використання і відтворення природних ресурсів.

Цей Закон визначає правові, економічні та соціальні основи організації охорони навколишнього природного середовища в інтересах нинішнього і майбутніх поколінь.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Завдання законодавства про охорону навколишнього природного середовища

Завданням законодавства про охорону навколишнього природного середовища є регулювання відносин у галузі охорони, використання і відтворення природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки, запобігання і ліквідації негативного впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище, збереження природних ресурсів, генетичного фонду живої природи, ландшафтів та інших природних комплексів, унікальних територій та природних об'єктів, пов'язаних з історико-культурною спадщиною.

Розділ IX. РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ

Стаття 38. Загальне та спеціальне використання природних ресурсів

Використання природних ресурсів в Україні здійснюється в порядку загального і спеціального використання природних ресурсів.

Законодавством України громадянам гарантується право загального використання природних ресурсів для задоволення життєво необхідних потреб (естетичних, оздоровчих, рекреаційних, матеріальних тощо) безоплатно, без закріплення цих ресурсів за окремими особами і надання відповідних дозволів, за винятком обмежень, передбачених законодавством України.

В порядку спеціального використання природних ресурсів громадянам, підприємствам, установам і організаціям надаються у володіння, користування; або оренду природні ресурси на підставі спеціальних дозволів, зареєстрованих у встановленому порядку, за плату для здійснення виробничої та іншої діяльності, а у випадках, передбачених законодавством України, - на пільгових умовах.

Стаття 39. Природні ресурси загальнодержавного і місцевого значення

До природних ресурсів загальнодержавного значення належать:

- а) територіальні та внутрішні морські води;
- б) природні ресурси континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони;
- в) атмосферне повітря;
- г) підземні води;
- д) поверхневі води, що знаходяться або використовуються на території більш як однієї області;

е) лісові ресурси державного значення;
е) природні ресурси в межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду загальнодержавного значення;

ж) дикі тварини, що перебувають у стані природної волі, а також інші об'єкти тваринного світу у межах територіальних і внутрішніх морських вод, водойм, розташованих на території більш ніж однієї області, державних мисливських угідь, лісів державного значення, а також види тварин і рослин, занесені до Червоної книги України.

з) корисні копалини, за винятком загальнопоширених.

Законодавством України можуть бути віднесені до природних ресурсів загальнодержавного значення й інші природні ресурси.

До природних ресурсів місцевого значення належать природні ресурси, не віднесені законодавством України до природних ресурсів загальнодержавного значення.

Розділ X. ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА

Стаття 41. Економічні заходи забезпечення охорони навколишнього природного середовища

Економічні заходи забезпечення охорони навколишнього природного середовища передбачають:

а) взаємозв'язок усієї управлінської, науково-технічної та господарської діяльності підприємств, установ та організацій з раціональним використанням природних ресурсів та ефективністю заходів по охороні навколишнього природного середовища па основі економічних важелів;

б) визначення джерел фінансування заходів щодо охорони навколишнього природного середовища;

в) встановлення лімітів використання природних ресурсів, скидів забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище та на утворення і розміщення відходів;

г) встановлення нормативів збору і розмірів зборів за використання природних ресурсів, викиди і скиди забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище, на утворення і розміщення відходів та інші види шкідливого впливу;

д) надання підприємствам, установам і організаціям, а також громадянам податкових, кредитних та інших пільг при впровадженні ними маловідхідних, енерго- і ресурсозберігаючих технологій та нетрадиційних видів енергії, здійсненні інших ефективних заходів щодо охорони навколишнього природного середовища;

е) відшкодування в установленому порядку збитків, завданих порушенням законодавства про охорону навколишнього природного середовища.

Стаття 42. Фінансування заходів щодо охорони навколишнього природного середовища

В Україні фінансування заходів щодо охорони навколишнього природного середовища здійснюється за рахунок Державного бюджету України, республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів, коштів підприємств, установ та організацій, фондів охорони навколишнього

природного середовища, добровільних внесків та інших коштів.

Стаття 43. Збір за спеціальне використання природних ресурсів

Збір за спеціальне використання природних ресурсів встановлюється на основі нормативів збору і лімітів їх використання.

Нормативи збору за використання природних ресурсів визначаються з урахуванням їх розповсюдженості, якості, можливості відтворення, доступності, комплексності, продуктивності, місцезнаходження, можливості переробки, знешкодження і утилізації відходів та інших факторів.

Нормативи збору за використання природних ресурсів, а також порядок її стягнення встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Ліміти використання природних ресурсів встановлюються в порядку, що визначається Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, міськими (міст загальнодержавного значення) Радами, крім випадків, коли природні ресурси мають загальнодержавне значення.

Ліміти використання природних ресурсів загальнодержавного значення встановлюються в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Збори за використання природних ресурсів в межах встановлених лімітів відносяться на виграє виробництва, а за понадлімітне використання та зниження їх якості стягуються з прибутку, що залишається у розпорядженні підприємств, установ, організацій чи громадян.

Стаття 44. Збір за забруднення навколишнього природного середовища

Збір за забруднення навколишнього природного середовища встановлюється на основі фактичних обсягів викидів, лімітів скидів забруднюючих речовин в навколишнє природне середовище і розміщення відходів.

Ліміти скидів забруднюючих речовин в навколишнє природне середовище, утворення і розміщення відходів промислового, сільськогосподарського, будівельного й іншого виробництва та інші види шкідливого впливу в цілому по території Автономної Республіки Крим, областей, міст загальнодержавного значення або окремих регіонів встановлюються:

а) у випадках, коли це призводить до забруднення природних ресурсів республіканського значення, територій інших областей, - спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів;

б) в інших випадках - в порядку, що встановлюється Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, міськими (міст загальнодержавного значення) Радами, за поданням органів спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів.

Порядок встановлення нормативів збору і стягнення зборів за забруднення навколишнього природного середовища визначається Кабінетом Міністрів України

Збори підприємств, установ, організацій, а також громадян за викиди і скиди забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище, розміщення відходів та інші види шкідливого впливу в межах лімітів відносяться на витрати виробництва, але не більше 0,15 відсотка валових витрат для гірничо-металургійних підприємств, які беруть участь в економічному експерименті, що проводиться і I

липня 1999 року до 1 січня 2002 року, а за перевищення лімітів стягуються з прибутку, що залишається в розпорядженні підприємств, установ, організацій чи громадян.

Порядок встановлення обмежень розмірів зборів за забруднення навколишнього природного середовища визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 45. Збір за погіршення якості природних ресурсів

Збір за погіршення якості природних ресурсів (зниження родючості ґрунтів, продуктивності лісів, рибопродуктивності водойм тощо) в результаті володіння і користування встановлюється на основі нормативів.

Порядок встановлення нормативів збору за погіршення якості природних ресурсів визначається Кабінетом Міністрів України.

Збори підприємств, установ, організацій, а також громадян за погіршення якості природних ресурсів внаслідок володіння і користування ними здійснюються за рахунок прибутку, що залишається у їх розпорядженні.

Стаття 46. Розподіл зборів за використання природних ресурсів, забруднення навколишнього природного середовища

Збори за використання природних ресурсів надходять до місцевих бюджетів, республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та Державного бюджету України і спрямовуються на виконання робіт по відтворенню, підтриманню цих ресурсів у належному стані.

Збори за використання природних ресурсів місцевого значення надходять до республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів.

Збори за використання природних ресурсів зараховуються до відповідних бюджетів згідно з чинним законодавством.

Кошти від збору за забруднення навколишнього природного середовища розподіляються між місцевими (сільськими, селищними, міськими), обласними та республіканським Автономної Республіки Крим, а також Державним фондами охорони навколишнього природного середовища у співвідношенні відповідно 20,50 і 30 відсотків, а між Київським, Севастопольським міськими та Державним фондами охорони навколишнього природного середовища - у співвідношенні 70 і 30 відсотків.

Кошти від збору за забруднення навколишнього природного середовища підприємствами гірничо-металургійного комплексу, які беруть участь в економічному експерименті, що проводиться з 1 липня 1999 року до 1 січня 2002 року, розподіляються між місцевими (сільськими, селищними, міськими), обласними та республіканським Автономної Республіки Крим, а також Державним фондами охорони навколишнього природного середовища у співвідношенні відповідно по 10 відсотків, а 70 відсотків використовуються цими підприємствами на виконання природоохоронних заходів. За нецільове використання цих коштів до підприємств застосовуються штрафні санкції у розмірі 100 відсотків сум, використаних за нецільовим призначенням, з нарахуванням пені у розмірі 120 відсотків облікової ставки Національного банку України.

Розподіл коштів за використання природних ресурсів, що надходять до Державного бюджету України, здійснюється Верховною Радою України.

Розподіл коштів за використання природних ресурсів, що надходять до республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів, здійснюється Верховною Радою Автономної Республіки Крим, відповідними обласними та міськими (міст загальнодержавного значення) Радами за поданням органів спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів.

Стаття 47. Фонди охорони навколишнього природного середовища

Для фінансування заходів щодо охорони навколишнього природного середовища утворюються Державний, республіканський Автономної Республіки Крим та місцеві фонди охорони навколишнього природного середовища.

Республіканський Автономної Республіки Крим та місцеві фонди охорони навколишнього природного середовища утворюються у складі республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та відповідного місцевого бюджету за місцем заповідання екологічної шкоди за рахунок:

- а) зборів за забруднення навколишнього природного середовища;
- б) частини грошових стягнень за порушення норм і правил охорони навколишнього природного середовища та шкоду, заподіяну порушенням законодавства про охорону навколишнього природного середовища в результаті господарської та іншої діяльності, згідно з чинним законодавством;
- в) цільових та інших добровільних внесків підприємств, установ, організацій та громадян.

Розподіл зборів, що надходять до республіканського Автономної Республіки Крим та місцевих фондів охорони навколишнього природного середовища, здійснюється Верховною Радою Автономної Республіки Крим, відповідними обласними, міськими (міст загальнодержавного значення) Радами за поданням органів спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів.

Державний фонд охорони навколишнього природного середовища утворюється за рахунок:

- а) відрахувань з місцевих фондів охорони навколишнього природного середовища, розмір яких визначається Верховною Радою України;
- б) добровільних внесків підприємств, установ, організацій, громадян та інших надходжень;
- в) частини зборів за використання природних ресурсів, розмір яких визначається Верховною Радою України за поданням Кабінету Міністрів України.

Розподіл коштів, що надходять до Державного фонду охорони навколишнього природного середовища, здійснюється Кабінетом Міністрів України за поданням спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів.

Кошти місцевих республіканського Автономної Республіки Крим і Державного фондів охорони навколишнього природного середовища можуть використовуватися тільки для цільового фінансування природоохоронних та ресурсозберігаючих заходів в тому числі наукових досліджень з цих питань, вченням державного каластру теригії >і•

та об'єктів природно-заповідного фонду, а також заходів для зниження впливу забруднення навколишнього природного середовища на здоров'я населення та стимулювання працівників спеціально уповноважених державних органів у галузі охорони навколишнього природного середовища і використання природних ресурсів, крім осіб, які мають статус державних службовців, та громадських інспекторів з охорони навколишнього природного середовища, які виявили порушення природоохоронного законодавства і вжили необхідних заходів для притягнення винних до відповідальності, запобігання порушенням природоохоронного законодавства.

Положення про республіканський Автономної Республіки Крим та місцеві фонди охорони навколишнього природного середовища затверджуються відповідними Радами, а Державного фонду охорони навколишнього природного середовища - Кабінетом Міністрів України.

В Україні можуть утворюватись й інші фонди для стимулювання і фінансування заходів щодо охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки.

Стаття 48. Стимулювання в системі охорони навколишнього природного середовища

В Україні здійснюється стимулювання раціонального використання природних ресурсів, охорони навколишнього природного середовища шляхом:

а) надання пільг при оподаткуванні підприємств, установ, організацій і громадян в разі реалізації ними заходів щодо раціонального використання природних ресурсів та охорони навколишнього природного середовища, при переході на маловідхідні і ресурсо- і енергозберігаючі технології, організації виробництва і впровадженні очисного обладнання і устаткування для утилізації та знешкодження відходів, а також приладів контролю за станом навколишнього природного середовища та джерелами викидів і скидів забруднюючих речовин, виконанні інших заходів, спрямованих на поліпшення охорони навколишнього природного середовища;

б) надання на пільгових умовах короткострокових і довгострокових позичок для реалізації щодо забезпечення раціонального використання природних ресурсів та охорони навколишнього природного середовища;

в) встановлення підвищених норм амортизації основних виробничих природоохоронних фондів;

г) звільнення від оподаткування фондів охорони навколишнього природного середовища;

д) передачі частини коштів фондів охорони навколишнього природного середовища на договірних умовах підприємствам, установам, організаціям і громадянам на заходи для гарантованого зниження викидів і скидів забруднюючих речовин і зменшення шкідливих фізичних, хімічних та біологічних впливів на стан навколишнього природного середовища, на розвиток екологічно безпечних технологій та виробництв;

Стаття 49. Екологічне страхування

В Україні здійснюється добровільне і обов'язкове державне та інші види страхування громадян та їх майна, майна і доходів підприємств, установ і організацій на випадок шкоди, заподіяної внаслідок забруднення навколишнього природного середовища погіршення якості природних ресурсів.

Порядок екологічного страхування встановлюється законодавством України.

Голова Верховної Ради Української РСР
м. Київ

Л. КРАВЧУК
25 червня 1991 року
№ 1264 X11

ЗБІР НА ОBOB B ІКОВЕ ДЕРЖА ВНЕ ПЕНСІЙНЕ СТРАХУВАННЯ

Закон України **«ПРО ЗБІР НА ОBOB'ЯЗКОВЕ ДЕРЖАВНЕ** **ПЕНСІЙНЕ СТРАХУВАННЯ»**

(витяг)

Цей Закон визначає порядок справляння та використання збору на обов'язкове державне пенсійне страхування.

Стаття 1. Платниками збору на обов'язкове державне пенсійне страхування є:

1) суб'єкти підприємницької діяльності незалежно від форм власності, їх об'єднання, бюджетні, громадські та інші установи та організації, об'єднання громадян та інші юридичні особи, а також фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності, які використовують працю найманих працівників;

2) філії, відділення та інші відокремлені підрозділи платників податку, зазначених у пункті 1 цієї статті, що не мають статусу юридичної особи, розташовані на території іншої, ніж платник зборів, територіальної громади;

3) фізичні особи - суб'єкти підприємницької діяльності, які не використовують працю найманих працівників, а також адвокати, їх помічники, приватні нотаріуси, інші особи, які не є суб'єктами підприємницької діяльності і займаються діяльністю, пов'язаною з одержанням доходу;

4) фізичні особи, які працюють на умовах трудового договору (контракту), та фізичні особи, які виконують роботи (послуги) згідно з цивільно-правовими договорами, в тому числі члени творчих спілок, творчі працівники, які не є членами творчих спілок тощо.

5) юридичні та фізичні особи, що здійснюють операції з купівлі-продажу валют;

6) суб'єкти підприємницької діяльності, які здійснюють торгівлю ювелірними

виробами із золота (крім обручок), платини і дорогоцінного каміння;

7) юридичні та фізичні особи при відчуженні легкових автомобілів, крім легкових автомобілів, якими забезпечуються інваліди, та тих автомобілів, які переходять у власність спадкоємцям за законом;

8) суб'єкти підприємницької діяльності (у тому числі нерезиденти) - виробники та імпортери тютюнових виробів;

9) підприємства, установи та організації незалежно від форм власності та фізичні особи, які придбавають нерухоме майно, за винятком державних підприємств, установ і організацій, що придбавають нерухоме майно за рахунок бюджетних коштів, установ та організацій іноземних держав, що користуються імунітетами і привілеями згідно із законами та міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також громадян, які придбавають житло і перебувають у черзі на одержання житла або придбавають житло вперше.

Нерухомим майном визнається жилий будинок або його частина, квартира, садовий будинок, дача, гараж, інша постійно розташована будівля, а також інший об'єкт, що підпадає під визначення першої групи основних фондів згідно із Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств»;

10) підприємства, установи та організації, фізичні особи, які користуються послугами стільникового рухомого зв'язку, а також оператори цього зв'язку, які надають свої послуги безоплатно. При цьому збір на обов'язкове державне пенсійне страхування не сплачується, якщо послугами стільникового зв'язку користуються річкові, морські, повітряні, космічні транспортні засоби, засоби наземного технологічного транспорту (у тому числі таксі), що мають стаціонарно вбудоване обладнання радіозв'язку, радіонавігації та радіоастрономії, яке не може бути відокремлено від таких засобів без втрати його технологічних або експлуатаційних якостей чи характеристик.

Послуги стільникового рухомого зв'язку - послуга з передачі мережею зв'язку загального користування голосу, сигналів, звуків, зображень, друкованих чи письмових матеріалів або символів, призначених для конкретного абонента, у разі, коли д ля їх прийому або передачі використовується обладнання радіозв'язку.

Радіозв'язок - електрозв'язок, що здійснюється шляхом поширення електромагнітних хвиль у вільному просторі без штучного спрямовуючого середовища.

Роумінг - послуга стільникового рухомого зв'язку, яка забезпечує можливість абонентам здійснювати двосторонній зв'язок без подання будь-якої попередньої заяви або з такою під час переміщення із зони дії одного оператора до іншого як у межах України, так і за її межами.

*

Стаття 2. Об'єктом оподаткування є:

1) для платників збору, визначених пунктами 1 та 2 статті 1 цього Закону, - фактичні витрати на оплату праці працівників, які включають витрати на виплату основної і додаткової заробітної плати та інших заохочувальних та компенсаційних виплат, у тому числі у натуральній формі, які визначаються згідно з нормативно-

правовими актами, прийнятими відповідно до Закону України «Про оплату праці» (крім сум виплат, що не враховуються при визначенні бази нарахування страхових внесків відповідно до пункту 2 статті 5 Декрету Кабінету Міністрів України «Про прибутковий податок з громадян»), а також винагороди, що виплачуються громадянам за виконання робіт (послуг) за угодами цивільно- правового характеру.

Для платників збору, визначених пунктами 1 і 2 статті 1 цього Закону, які мають найманих працівників, але не здійснюють витрат на оплату їх праці, - сума коштів, що визначається розрахунково як добуток визначеного законом мінімального розміру заробітної плати на кількість працівників такого платника збору, на яких здійснюється нарахування заробітної плати;

Для платників збору, визначених пунктами 1 і 2 статті 1 цього Закону, які використовують працю найманих працівників з числа осіб льотних екіпажів повітряних суден цивільної авіації (пілотів, штурманів, бортінженерів, бортмеханіків, бортрадистів, льотчиків-наглядачів) і бортоператорів, які виконують спеціальні роботи в польотах, об'єктом оподаткування є також фактичні витрати на виплату і доставку пенсій, призначених відповідно до статті 53 Закону України «Про пенсійне забезпечення», в частині, що перевищує розміри пенсій за вислугу років, обчислені відповідно до частини першої статті 53 Закону України «Про пенсійне забезпечення», з урахуванням суми коштів платників збору, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону;

Для платників збору, визначених пунктами 1 та 2 статті 1 цього Закону, об'єктом оподаткування є також фактичні витрати на виплату і доставку пенсій, призначених відповідно до пунктів «б» - «з» статті 13 Закону України «Про пенсійне забезпечення» до досягнення працівниками пенсійного віку, передбаченого статтею 12 Закону України «Про пенсійне забезпечення».

2) для платників збору, визначених пунктом 3 статті 1, та фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності, визначених пунктом 1 статті 1 цього Закону. - сума оподаткованого доходу (прибутку), яка обчислена в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України відповідно до законодавства України;

3) для платників зборів, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону, - сукупним оподатковуваний дохід, обчислений відповідно до законодавства України.

4) для платників збору, визначених пунктом 5 статті 1 цього Закону, - суми операції з купівлі-продажу валюти;

5) для платників збору, визначених пунктом 6 статті 1 цього Закону, - вартість реалізованих ювелірних виробів із золота (крім обручок), платини і дорогоцінного каміння;

6) для платників збору, визначених пунктом 7 статті 1 цього Закону, - вартість легкового автомобіля;

7) для платників збору, визначених пунктом 8 статті 1 цього Закону, - вартість вироблених ними тютюнових виробів, що підлягають продажу, обміну на інші товари (продукцію, роботи, послуги), безоплатній передачі або з частковою оплатою, в тому числі своїм працівникам, та вартість тютюнових виробів, іш>

ввозяться (імпортуються) на митну територію України.

Вартість тютюнових виробів, вироблених в Україні, визначається за цінами, встановленими з урахуванням сум акцизного збору, збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, який сплачується платниками, визначеними пунктом 8 статті 1 цього Закону, без урахування сум податку на додану вартість.

Вартість імпортованих тютюнових виробів визначається виходячи з їх митної вартості з урахуванням сум акцизного збору, перерахованої у національну валюту за курсом Національного банку України, що діє на день подання митної декларації, але не нижче індикативних цін. Платники збору, що ввозять (імпортують) тютюнові вироби, сплачують збір під час митного оформлення таких тютюнових виробів;

8) для платників збору, визначених пунктом 9 статті 1 цього Закону, - вартість нерухомого майна, зазначена в договорі купівлі - продажу такого майна;

9) для платників збору, визначених пунктом 10 статті 1 цього Закону, - вартість будь-яких послуг стільникового рухомого зв'язку, сплачена споживачами цих послуг оператору, що їх надає, включаючи вартість вхідних та вихідних телефонних дзвінків, абонентську плату, плату (надбавку) за роумінг, суму страхового завдатку, авансу, вартість інших спеціальних послуг, зазначених у рахунку на оплату послуг стільникового рухомого зв'язку.

У разі продажу прав на тимчасове користування послугами стільникового рухомого зв'язку у вигляді магнітних карт, мікросхем або чипів об'єктом оподаткування є вартість їх продажу.

У разі, коли оператор стільникового зв'язку надає послуги з цього зв'язку безоплатно, об'єктом оподаткування є вартість таких послуг, визначена за звичайними розцінками (тарифами) такого оператора.

У разі, коли особа надає засоби, споруди або мережу зв'язку в оренду (лізинг) або передає ці об'єкти в інші види користування іншій особі, яка виконує функції оператора щодо третіх осіб, об'єктом оподаткування є тільки послуги, які надаються такою другою особою таким третім особам.

Не може бути об'єктом оподаткування:

транслявання програм радіо - та телевізійними станціями;

передавання або прийом інформації за допомогою радіозв'язку мережами відомого чи технологічного зв'язку, що не мають автоматичної комутації з мережею зв'язку загального користування;

користування радіотелефонами та радіоподовжувачами, підключеними до номерів квартирних телефонів;

суми, які сплачуються одним оператором у компенсацію вартості послуг з роумінгу (або покриття від'ємного сальдо взаєморозрахунків з роумінгу) іншому оператору, який надав такі послуги.

Стаття 3. Збір на обов'язкове державне пенсійне страхування платників збору сплачують до Пенсійного фонду України у порядку, визначеному законодавством України.

Платники, визначені пунктами 1, 2 та 3 статті 1 цього Закону, зобов'язані

zareєструватися в органах Пенсійного фонду України. Комерційні банки при відкритті відповідних банківських рахунків зобов'язані вимагати інформацію від таких платників щодо зазначеної реєстрації.

Пенсійний фонд України не включається до Державного бюджету України.

Платники збору, визначені пунктами 5 — 10 статті 1 цього Закону, збір на обов'язкове державне пенсійне страхування сплачують на рахунок Кримського республіканського, обласних, Київського і Севастопольського міських управлінь Пенсійного фонду України в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. Ці кошти використовуються виключно для рівномірного погашення заборгованості районів і міст з виплати пенсій.

Забороняється використання коштів Пенсійного фонду України не за цільовим призначенням, у тому числі на кредитні, депозитні операції, надання позичок тощо. Тимчасово вільні кошти у разі відсутності заборгованості по виплатах пенсій можуть бути використані Пенсійним фондом України виключно на придбання державних цінних паперів.

Фінансування витрат на утримання органів Пенсійного фонду України та його апарату провадиться у межах кошторису, затвердженого Кабінетом Міністрів України.

Стаття 4. На обов'язкове державне пенсійне страхування встановлюються ставки збору у таких розмірах:

1) для платників збору, визначених пунктами 1 та 2 статті 1 цього Закону:

32 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного абзацами першим і другим пункту 1 статті 2 цього Закону;

100 відсотків від об'єкта оподаткування, визначеного абзацами третім і четвертим пункту 1 статті 2 цього Закону;

Для підприємств, установ і організацій, де працюють інваліди, збір на обов'язкове державне пенсійне страхування визначається окремо за ставкою 4 відсотки від об'єкта оподаткування для працюючих інвалідів та за ставкою 32 відсотки від об'єкта оподаткування для інших працівників такого підприємства

Для підприємств всеукраїнських громадських організацій інвалідів, де кількість інвалідів становить не менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих, збір на обов'язкове державне пенсійне страхування визначається за ставкою 4 відсотки від об'єкта оподаткування для всіх працівників цих підприємств.

2) для платників збору, визначених пунктом 3 статті 1 та фізичних осіб суб'єктів підприємницької діяльності, визначених пунктом 1 статті 1 цього Закону. - 32 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 2 статті 2 цього Закону;

3) для платників збору, визначених пунктами 1,2 та 3 статті 1 цього Закону, 32 відсотки суми винагород, які виплачуються фізичним особам за договорами цивільно-правового характеру;

4) для платників збору, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону (крім платників, зазначених у пункті 5 цієї статті);

1 відсоток від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього

Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід не перевищує 150 гривень;

2 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід перевищує 150 гривень.

5) для платників збору, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону, які мають статус державного службовця або працюють на посадах, робота на яких зараховується до трудового стажу, що дає право на одержання пенсії відповідно до законів України «Про державну службу», «Про прокуратуру», «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про статус народного депутата України», «Про Національний банк України», Митного кодексу України, Положення про помічника консультанта народного депутата України, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 13 жовтня 1995 року N 379/95:

1 відсоток від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, з частини сукупного оподаткованого доходу, що не перевищує 150 гривень;

2 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, з частини сукупного оподаткованого доходу в розмірі від 151 до 250 гривень;

3 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, з частини сукупного оподаткованого доходу в розмірі від 251 до 350 гривень;

4 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, з частини сукупного оподаткованого доходу в розмірі від 351 до 500 гривень;

5 відсотків від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, з частини сукупного оподаткованого доходу в розмірі понад 501 гривню.

Для платників збору, визначених пунктом 4 статті 1 цього Закону з числа осіб льотних екіпажів повітряних суден цивільної авіації (пілотів, штурманів, бортінженерів, бортмеханіків, бортрадістів, льотчиків-наглядачів) і бортоператорів, які виконують спеціальні роботи в польотах:

1 відсоток від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід становить менше 150 гривень;

2 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід становить від 150 до 250 гривень;

3 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід становить від 250 до 350 гривень;

4 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід становить від 350 до 500 гривень;

5 відсотків від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 3 статті 2 цього Закону, якщо сукупний оподатковуваний дохід перевищує 500 гривень.

6) для платників збору, визначених пунктом 5 статті 1 цього Закону, -1 відсоток від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 4 статті 2 цього Закону;

7) для платників збору, визначених пунктом 6 статті 1 цього Закону, - 5

відсотків від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 5 статті 2 цього Закону;

8) для платників збору, визначених пунктом 7 статті 1 цього Закону, - 3 відсотки від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 6 статті 2 цього Закону;

9) для платників збору, визначених пунктом 8 статті 1 цього Закону, - 5 відсотків від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 7 статті 2 цього Закону;

10) для платників збору, визначених пунктом 9 статті 1 цього Закону, - 1 відсоток від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 8 статті 2 цього Закону;

11) для платників збору, визначених пунктом 10 статті 1 цього Закону, - 6 відсотків від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 9 статті 2 цього Закону.

Стаття 5.

Збір на державне обов'язкове пенсійне страхування сплачується одночасно з одержанням коштів в установах банків на оплату праці.

У разі недостатності у платників збору коштів на оплату праці і сплату збору в повному обсязі видача коштів на оплату праці і сплата збору здійснюється у пропорційних розмірах.

Суми збору, донараховані під час перевірок органами державної податкової служби та органами державної контрольно-ревізійної служби, та фінансових санкцій перераховуються до Пенсійного фонду України у повному обсязі без спрямування їх на розвиток матеріально-технічної бази цих органів.

Суми штрафів, накладених органами Пенсійного фонду України відповідно до статті 165-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення, сплачуються на рахунки відповідних органів Пенсійного фонду України.

2. Кабінету Міністрів України:

протягом місяця після дня опублікування Закону України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» подати Верховній Раді України пропозиції щодо внесення змін до законів України, що впливають з цього Закону;

протягом двох тижнів після дня опублікування Закону України «Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування» прийняти рішення, спрямовані на виконання цього Закону, та привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цим Законом.

ЗБІР НА ОБОВ'ЯКОВЕ СОЦІАЛЬНЕ СТРАХУВАННЯ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про розмір внесків на деякі види загальнообов'язкового державного соціального страхування

(витяг)

Цей Закон спрямований на запровадження Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням ТІ

похованням» та Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття» шляхом визначення розмірів внесків до фондів з даних видів страхування та внесення змін до окремих законодавчих актів з метою приведення їх у відповідність до норм вищезазначених законів.

Стаття 1. Установити розміри внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування:

1) у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням:

для роботодавців - 2,9 відсотка суми фактичних витрат на оплату праці найманих працівників, що включають витрати на виплату основної та додаткової заробітної плати, інші заохочувальні і компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, які визначаються згідно з нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до Закону України «Про оплату праці», та підлягають обкладанню прибутковим податком з громадян;

для роботодавців - на підприємствах та в організаціях громадських організацій інвалідів, де кількість інвалідів становить не менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих і за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить не менше 25 відсотків суми витрат на оплату праці, - окремо 0,7 відсотка суми фактичних витрат на оплату праці найманих працівників-інвалідів та 2,9 відсотка суми фактичних витрат на оплату праці інших працівників, що включають витрати на виплату основної та додаткової заробітної плати, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, які визначаються згідно з нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до Закону України «Про оплату праці», та підлягають обкладанню прибутковим податком з громадян;

для роботодавців - на підприємствах та в організаціях товариств УТОГ і УТОС - 0,5 відсотка суми фактичних витрат на оплату праці найманих працівників, що включають витрати на виплату основної та додаткової заробітної плати, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, які визначаються згідно з нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до Закону України «Про оплату праці», та підлягають обкладанню прибутковим податком з громадян;

для найманих працівників - від суми оплати праці, що включає основну та додаткову заробітну плату, а також інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, які підлягають обкладанню прибутковим податком з громадян:

0,25 відсотка - для найманих працівників, які мають заробітну плату нижче 150 гривень та найманих працівників-інвалідів, які працюють на підприємствах і в організаціях товариств УТОГ і УТОС; 0,5 відсотка - для найманих працівників, які мають заробітну плату більше 150 гривень;

2) на загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття:

для роботодавців - 2,1 відсотка суми фактичних витрат на оплату праці

найманих працівників, що включають витрати на виплату основної та додаткової заробітної плати, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, що визначаються згідно з нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до Закону України «Про оплату праці», та підлягають обкладанню прибутковим податком з громадян;

для найманих працівників - 0,5 відсотка суми оплати праці, що включає основну та додаткову заробітну плату, а також інші заохочувальні та компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, які підлягають обкладанню прибутковим податком з громадян;

на підприємствах та в організаціях громадських організацій інвалідів, де кількість інвалідів становить не менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих і за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить не менше 25 відсотків суми витрат на оплату праці, роботодавці звільняються від сплати внесків у частині витрат на оплату праці найманих працівників- інвалідів;

роботодавці підприємств та організацій товариств УТОГ і УТОС звільняються від сплати внесків;

3) для осіб, які беруть участь у загальнообов'язковому державному соціальному страхуванні на добровільних засадах, забезпечують себе роботою самостійно (члени творчих спілок, творчі працівники, які не є членами творчих спілок), фізичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності, осіб, які виконують роботи (послуги) згідно з цивільно-правовими угодами, а також громадян України, які працюють за межами України та не застраховані в системі обов'язкового державного соціального страхування країни, в якій вони перебувають, з 1 січня 2001 року - 5,5 відсотка, з 1 липня 2001 року - 6,0 відсотка суми оподаткованого доходу (прибутку), у тому числі:

3,4 відсотка - на загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням;

з 2,6 відсотка - на загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття.

Стаття 2. Установити, що допомога по тимчасовій непрацездатності внаслідок захворювання або травми, не пов'язаної з нещасним випадком на виробництві, виплачується застрахованим особам Фондом соціального страхування з тимчасової втрати працездатності починаючи з шостого дня непрацездатності за весь період до відновлення працездатності або до встановлення медико-соціальною експертною комісією (МСЕК) інвалідності незалежно від звільнення застрахованої особи в період втрати працездатною і у порядку та розмірах, встановлених законодавством.

Перші п'ять днів тимчасової непрацездатності внаслідок захворювання або травми, не пов'язаної з нещасним випадком на виробництві, оплачуються власником або уповноваженим ним органом за рахунок коштів підприємств!, установи, організації за основним місцем роботи у порядку, встановленому

Кабінетом Міністрів України.

Допомога по тимчасовій непрацездатності внаслідок захворювання або травми, не пов'язаної з нещасним випадком на виробництві, оплачується застрахованим інвалідам, які працюють на підприємствах та в організаціях товариств УТОГ і УТОС, Фондом соціального страхування України з тимчасової втрати працездатності починаючи з першого дня непрацездатності за весь період до інвалідності незалежно від звільнення застрахованої особи в період втрати працездатності у порядку та розмірах, встановлених законодавством.

Стаття 3. Виходячи з можливостей Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття установити, що виплати, передбачені частинами другою та четвертою статті 23, абзацом другим частини першої та частиною другою статті 28, частиною першою статті 33 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття», встановлюються в розмірі не нижче ніж 16 відсотків прожиткового мінімуму для працездатної особи.

Стаття 4. Виходячи з можливостей Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності установити, що виплата, передбачена статтею 41 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням», встановлюється в розмірі не нижче ніж 64 відсотки прожиткового мінімуму для дітей віком до 6 років, а виплата, передбачена статтею 43 зазначеного Закону, встановлюється в розмірі не нижче ніж 11 відсотків прожиткового мінімуму для працездатної особи.

Стаття 5. Розмір допомоги на поховання з усіх видів загальнообов'язкового державного соціального страхування встановлюється у розмірі не нижче ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму для працездатної особи.

Президент України
м. Київ

Л.КУЧМА
8 січня 2001 року
N 2213-ПІ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про страхові тарифи на загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності *(витяг)*

Стаття 1. Встановити відповідно до класів професійного ризику виробництва такі страхові тарифи на загальнообов'язкове державне соціальне страхування від

нешасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності (далі - страхування від нещасного випадку):

Стаття 3. Підсобно-допоміжні виробництва (підрозділи) підприємств, які займаються незалежно від спеціалізації підприємства іншими видами виробничої діяльності та перебувають на самостійному балансі і є у зв'язку з цим самостійними обліковими одиницями, при визначенні розмірів страхових внесків відносяться до галузей економіки, яким відповідає їх діяльність.

Стаття 4. Для бюджетних установ та організацій, які фінансуються або дотуються з бюджету та об'єднань громадян, страхові тарифи встановлюються в розмірі 0,2 відсотка від сум фактичних витрат на оплату праці найманих працівників, що включають витрати на виплату основної та додаткової заробітної

<i>Клас професійного ризику виробництва</i>	<i>Страховий тариф (у відсотках до фактичних витрат на оплату праці найманих працівників)</i>
1	<u>0,84</u>
2	0,86
3	0,88
4	0,89
5	0,94
6	1,00
7	1,02
8	1,11
9	1,26
10	1,3
11	1,44
12	1,64
13	2,03
14	<u>2,24</u>
15	2,55
16	2,77
17	3,52
18	4,0
19	4,5
20	13,8

Стаття 2. Встановити для окремих галузей економіки без зміни класів професійного ризику їх виробництва такі страхові тарифи:

<i>Клас професійного ризику виробництва</i>	<i>Галузь економіки</i>	<i>Страховий тариф (у відсотках до фактичних витрат на оплату праці найманих працівників;</i>
4	Охорона здоров'я, фізична культура та соціальне забезпечення	0,2
8	Обслуговування сільського господарства, господарське управління сільським господарством	0.5
9	Сільське господарство	0.2
17	Відкритий видобуток руд чорних металів, видобуток та збагачення нерудної сировини для чорної металургії	2.1

плати, на інші заохочувальні і компенсаційні виплати, у тому числі в натуральній формі, що визначаються відповідно до Закону України «Про оплату праці», які підлягають обкладенню прибутковим податком з громадян.

Стаття 5. Для підприємств і організацій, створених громадськими організаціями інвалідів, страхові тарифи встановлюються в розмірі 50 відсотків страхових тарифів, передбачених статтями 1 і 2 цього Закону. До таких підприємств і організацій належать підприємства і організації, майно яких є власністю громадських організацій інвалідів, де чисельність інвалідів серед працівників становить не менш як 50 відсотків, а частка створюваного інвалідами фонду оплати праці перевищує 25 відсотків. Для фізичної особи, яка використовує найману працю інвалідів, фонд на оплату праці яких перевищує 25 відсотків, страхові тарифи встановлюються в розмірі 50 відсотків страхових тарифів, передбачених статтями 1 і 2 цього Закону.

Стаття 6. Добровільно застрахована фізична особа сплачує внесок до Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України (далі - Фонд) у розмірі однієї мінімальної заробітної плати, її якщо ця особа є інвалідом, - у розмірі 0,5 мінімальної заробітної плати, встановленої на день сплати страхового внеску.

Президент України
м. Київ

Л.КУЧМА
22 лютого 2001 року
№ 2272-III

**ЗБІРНА РОЗВИТОК ВИНОГРАДАРСТВА,
САДІВНИЦТВА І ХМЕЛЯРСТВА**

ЗАКОН УКРАЇНИ

**Про збір на розвиток виноградарства, садівництва і
хмелярства**

(витяг)

Цей Закон визначає порядок справляння та використання збору на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства.

Стаття 1. Платниками збору на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства є суб'єкти підприємницької діяльності незалежно від форм власності та підпорядкування, які реалізують у оптово-роздрібній торговельній мережі алкогольні напої та пиво.

Стаття 2. Об'єктом оподаткування є виручка, одержувана від реалізації у оптово-роздрібній торговельній мережі алкогольних напоїв та пива.

Стаття 3. Ставка збору становить один відсоток від об'єкта оподаткування, визначеного статтею 2 цього Закону.

Стаття 4. Збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства платники, які визначені у статті 1 цього Закону, сплачують на спеціальний рахунок Державного казначейства України щомісяця у строки, визначені законом для місячного звітного періоду.

За несвоєчасну сплату збору справляються пеня та штрафи у порядку, визначеному законом.

Тридцять відсотків нарахованих сум збору залишаються на спеціальних рахунках управлінь Державного казначейства України в Автономній Республіці Крим та в областях і використовуються на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства; розпорядником цих коштів є органи виконавчої влади Автономної Республіки Крим та органи виконавчої влади в областях, які здійснюють державні політику у сфері виноградарства, садівництва і хмелярства. Сімдесят відсотків нарахованих сум збору перераховуються на спеціальний рахунок Державного казначейства України, розпорядником цих коштів є центральний орган виконавчої влади, який здійснює державну політику у сфері виноградарства, садівництва і хмелярства. Суми збору, які надходять на спеціальний рахунок Державного казначейства України, розподіляються та використовуються таким чином: сімдесят відсотків - на розвиток виноградарства, тридцять відсотків - на розвиток садівництва та хмелярства.

Забороняється нецільове використання зазначених коштів.

Механізм справляння збору на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства та порядок використання цих коштів затверджується Кабінетом Міністрів України.

Президент України
м. Київ

Л. КУЧМА
9 квітня 1999 року
№ 507 VII

ЄДИНИЙ ЗБІР, ЯКИЙ СПРАВЛЯЄТЬСЯ У ПУНКТАХ ПРОПУСКУ ЧЕРЕЗ ДЕРЖАВНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про єдиний збір, який справляється у пунктах пропуску через державний кордон України

(витяг)

Стаття 1. Єдиний збір встановлюється щодо транспортних засобів вітчизняних та іноземних власників, визначених у статті 5 цього Закону, які перетинають державний кордон України, і справляється за здійснення у пунктах пропуску через державний кордон України відповідно до законодавства України митного при транзиті вантажів і транспортних засобів, санітарного, ветеринарного, фітосанітарного, радіологічного та екологічного контролю вантажів і транспортних засобів, за проїзд транспортних засобів автомобільними дорогами України та за проїзд автомобільних транспортних засобів з перевищенням встановлених розмірів загальної маси, осьових навантажень та (або) габаритних параметрів.

Єдиний збір справляється одноразово залежно від режиму переміщення (ввезення, транзит) за єдиним платіжним документом в залежності від виду, місткості або загальної маси транспортних засобів.

Стаття 2. Ставки єдиного збору встановлюються цим Законом у євро та не можуть змінюватися протягом бюджетного року.

Єдиний збір справляється у національній валюті України за офіційним (обмінним) курсом Національного банку України на день сплати цього збору.

Порядок справляння єдиного збору визначається Кабінетом Міністрів України.

Забороняється справляти у пунктах пропуску через державний кордон України збори, не передбачені цим Законом.

Єдиний збір не може перевищувати вартість витрат, пов'язаних із здійсненням митного при транзиті вантажів і транспортних засобів, санітарного, ветеринарного, фітосанітарного, радіологічного та екологічного контролю вантажів і транспортних засобів, та витрат, пов'язаних з відновленням автомобільних доріг.

Контроль у частині відповідності ставок зборів фактичним витратам на здійснення усіх видів контролю вантажів і транспортних засобів, зазначених у цьому Законі, здійснюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 3. Єдиний збір перераховується до Державного бюджету України у повному обсязі.

Стаття 4. Координація діяльності органів державної влади, пов'язаної із забезпеченням справляння єдиного збору, здійснюється центральним органом

митної служби України.

Координація діяльності державних контролюючих органів із справляння єдиного збору безпосередньо у пунктах пропуску через державний кордон України здійснюється відповідними митними органами України.

Стаття 5. Ставки єдиного збору за здійснення у пунктах пропуску через державний кордон України контролю вантажів і транспортних засобів, плата за проїзд транспортних засобів автомобільними дорогами України (за кожен кілометр проїзду) та додаткова плата за кожен кілометр проїзду автомобільних транспортних засобів з перевищенням встановлених розмірів, загальної маси, осьових навантажень та (або) габаритних параметрів встановлюються у таких розмірах:

Стаття 6. Для автомобільних транспортних засобів та контейнерів, які перетинають державний кордон України без вантажів, ставка єдиного збору за здійснення визначеного цим Законом контролю встановлюється у розмірі 20 відсотків ставки, визначеної у статті 5 цього Закону для відповідного автомобільного транспортного засобу та контейнеру. При цьому плата за проїзд автомобільними дорогами України (за кожен кілометр проїзду), у тому числі за перевищення встановлених розмірів загальної маси, осьових навантажень та (або) габаритних параметрів, справляється повністю.

У разі перетинання державного кордону України залізничними вагонами без вантажів єдиний збір не справляється.

Єдиний збір з транспортних засобів не справляється у випадку транзиту вантажу, що не підлягає пропуску через митний кордон України та перевантажується на інший транспортний засіб у зоні митного контролю пункту пропуску, який є одночасно пунктом в'їзду та виїзду цього вантажу.

Стаття 7. З перевізників-нерезидентів, діяльність яких здійснюється на підставі міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, єдиний збір справляється відповідно до цих договорів.

Стаття 8. З перевізників-резидентів, які сплатили податок з власників транспортних засобів згідно із Законом України «Про податок з власників

<i>Вид транспортного засобу</i>	<i>Місткість або загальна маса транспортного засобу з вантажем</i>	<i>Ставка єдиного збору за одиницю транспортного засобу в євро</i>	
		<i>за проведення контролю</i>	<i>за проїзд автомобільним і дорогами за кожен кілометр</i>
1	2	3	4
1. Автобуси	Від 10 до 30 місць включно	2	0,02
	Понад 30 місць	5	0,02]

1	2	3	4
2. Вантажні автомобілі з/або без причепів та тягачі з/або без напівпричепів	До 20 тонн включно	5	0,02
	Понад 20 до 40 тонн включно	10	0,02
3. Великовагові автотранспортні засоби	Понад 40 до 44 тонн включно	10	0,1
	Понад 44 до 52 тонн включно	10	0,2
	Від 52 до 60 тонн включно	10	0,27
	Понад 60 тонн (за кожні наступні 10 тонн)	10	0,78
4. Великовагові автотранспортні засоби з перевищенням осьових навантажень	До 5 % включно	—	0,5
	Понад 5 %	—	0,1
	Понад 10 % до 20 % включно	—	0,27
	Понад 20 % за кожні наступні 5 %	—	0,15
5. Великогабаритні автотранспортні засоби з перевищенням встановлених параметрів	За кожний параметр		0,3
6. залізничний вагон, контейнерширини, висоти, довжини		2	—

транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів», плата за проїзд автомобільними дорогами України справляється лише у разі перевищення встановлених розмірів загальної маси, осьових навантажень та (або) габаритних параметрів.

Стаття 9. Допустимі розміри осьових навантажень та (або) габаритних параметрів автомобільних транспортних засобів, за перевищення яких встановлюється додаткова плата, визначаються Кабінетом Міністрів України.

Президент України
м. Київ

Л. КУЧМА
4 листопада 1999 року
N1212-XIV

МІСЦЕВІ ПОДАТКИ І ЗБОРИ

ДЕКРЕТ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ Про місцеві податки і збори (витяг)

Цей Декрет визначає види місцевих податків і зборів, їх граничні розміри та порядок обчислення і спрямований на зміцнення бюджетів місцевого самоврядування.

Стаття 1. Види місцевих податків і зборів

До місцевих податків і зборів належать: готельний збір;
збір за парковку автомобілів;
ринковий збір;
збір за видачу ордера на квартиру;
збір з власників собак;
курортний збір;
збір за участь у бігах на іподромі;
збір за виграш на бігах;
збір з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі на іподромі;
податок з реклами;
збір за право використання місцевої символіки;
збір за право проведення кіно- і телезйомок;
збір за проведення місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей;
комунальний податок;
збір за проїзд територією прикордонних областей автотранспорту, що прямує за кордон;
збір за видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі.

Стаття 2. Готельний збір

Платниками готельного збору є особи, які проживають у готелях. Граничний розмір готельного збору не повинен перевищувати 20 відсотків добової вартості найманого житла (без додаткових послуг). Готельний збір справляється і перераховується до бюджету місцевого самоврядування адміністрацією готелю.

Стаття 3. Збір за парковку автотранспорту

Платниками збору за парковку автотранспорту є юридичні особи та громадяни, які паркують автомобілі в спеціально обладнаних або відведених для цього місцях.

Ставка збору за парковку автотранспорту встановлюється з розрахунку за одну годину парковки, її граничний розмір не повинен перевищувати 3 відсотків неоподаткованого мінімуму доходів громадян в спеціально обладнаних місцях

і 1 відсотка у відведених місцях.

Збір за парковку автотранспорту сплачується водіями на місці парковки.

Стаття 4. Ринковий збір

Ринковий збір - це плата за торгові місця на ринках і в павільйонах, на критих та відкритих столах, майданчиках для торгівлі з автомашин, візків, мотоциклів, ручних візків, що справляється з юридичних осіб і громадян, які реалізують сільськогосподарську і промислову продукцію та інші товари.

Ринковий збір справляється за кожний день торгівлі. Його граничний розмір не повинен перевищувати 20 відсотків мінімальної заробітної плати для громадян і трьох мінімальних заробітних плат для юридичних осіб залежно від ринку, його територіального розміщення та виду продукції (товару).

Ринковий збір справляється працівниками ринку до початку реалізації продукції.

Стаття 5. Збір за видачу ордера на квартиру

Збір за видачу ордера на квартиру сплачується за послуги, пов'язані з видачею документа, що дає право на заселення квартири.

Граничний розмір збору за видачу ордера на квартиру не повинен перевищувати 30 відсотків неоподаткованого мінімуму доходів громадян на час оформлення ордера на квартиру.

Збір за видачу ордера на квартиру сплачується через установи банків до одержання ордера і перераховується до бюджету місцевого самоврядування. Документом про сплату збору є квитанція, видана установою банку.

Облік надходжень збору за видачу ордера на квартиру здійснюється органами з обліку та розподілу житла.

Стаття 6. Збір з власників собак

Платниками збору з власників собак є громадяни - власники собак (крім службових), які проживають у будинках державного і громадського житлового фонду та приватизованих квартирах.

Збір з власників собак справляється за кожний рік. Його граничний розмір за кожну собаку не повинен перевищувати 10 відсотків неоподаткованого мінімуму доходів громадян на час нарахування збору.

Збір з власників собак стягується органами житлово-комунального господарства.

Стаття 7. Курортний збір

Платниками курортного збору є громадяни, які прибувають у курортну місцевість.

Граничний розмір курортного збору не може перевищувати 10 відсотків неоподаткованого мінімуму доходів громадян.

Від сплати курортного збору звільняються:

- діти віком до 16 років;
- інваліди та особи, що їх супроводжують;
- учасники Великої Вітчизняної війни;
- воїни-інтернаціоналісти;

учасники ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС;
особи, які прибули за путівками та курсовками в санаторії, будинки відпочинку, пансіонати, включаючи містечка та бази відпочинку;
особи, які прибули в курортну місцевість у службове відрядження, на навчання, постійне місце проживання, до батьків та близьких родичів;
особи, які прибули за плановими туристичними маршрутами туристично-екскурсійних установ і організацій, а також які здійснюють подорож за маршрутними книжками;
чоловіки віком 60 років і старші, жінки віком 55 років і старші.

Встановити, що на період функціонування спеціальної економ ічної зони туристсько- рекреаційного типу «Курортполіс Трускавець» курортний збір справляється з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про спеціальну економічну зону туристсько-рекреаційного типу «Курортполіс Трускавець».

Курортний збір справляється з платників за місцем їх тимчасового проживання.

При зміні платником місця проживання в межах курортної місцевості курортний збір повторно не справляється

З осіб, які прибули в курортну місцевість, збір справляється не пізніше яку триденний термін від дня прибуття.

Курортний збір справляється:

адміністрацією готелю та іншими установами готельного типу під час реєстрації прибулих;

квартирно-посередницькими організаціями при направленні осіб (крім прибулих за путівками туристично-екскурсійних установ і організацій) на поселення в будинки (квартири), що належать громадянам на праві власності.

З осіб, які зупиняються в будинках (квартирах) громадян без направлення квартирно- посередницьких організацій, а також з осіб (крім тих, що здійснюють подорож за маршрутними книжками), які проживають у наметах, автомашинах тощо, курортний збір справляється у порядку, визначеному Радами народних депутатів, що встановлюють цей збір.

Стаття 8. Збір за участь у бігах на іподромі

Збір за участь у бігах на іподромі справляється з юридичних осіб та громадян, які виставляють своїх коней на змагання комерційного характеру.

Граничний розмір збору за участь у бігах на іподромі за кожного коня не повинен перевищувати трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Збір за участь у бігах на іподромі справляється адміністрацією іподромів до початку змагань.

Стаття 9. Збір за виграш на бігах

Збір за виграш на бігах справляється адміністрацією іподромів з осіб, які виграли в грі на тоталізаторі на іподромі, під час видачі їм виграшу. Його граничний розмір не повинен перевищувати 6 відсотків від суми виграшу.

Стаття 10. Збір з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі на іподромі

вигляді відсоткової надбавки до плати, визначеної за участь у грі. Його граничний розмір не повинен перевищувати 5 відсотків від суми цієї надбавки. Сума збору справляється адміністрацією іподромів з учасника гри під час придбання ним квитка на участь у грі.

Стаття 11. Податок з реклами

Об'єктом податку з реклами є вартість послуг за встановлення та розміщення реклами.

Платниками податку з реклами є юридичні особи та громадяни.

Податок з реклами сплачується з усіх видів оголошень і повідомлень, які передають інформацію з комерційною метою за допомогою засобів масової інформації, преси, телебачення, афіш, плакатів, рекламних щитів, інших технічних засобів, майна та одягу; на вулицях, магістралях, майданах, будинках, транспорті та в інших місцях.

Граничний розмір податку з реклами не повинен перевищувати 0,1 відсотка вартості послуг за розміщення одноразової реклами та 0,5 відсотка за розміщення реклами на тривалий час.

Податок з реклами сплачується під час оплати послуг за встановлення та розміщення реклами.

Стаття 12. Збір за право на використання місцевої символіки

Збір за право на використання місцевої символіки справляється з юридичних осіб і громадян, які використовують цю символіку з комерційною метою.

Дозвіл на використання місцевої символіки (герба міста або іншого населеного пункту, назви чи зображення архітектурних, історичних пам'яток) видається відповідними органами місцевого самоврядування.

Граничний розмір збору за право на використання місцевої символіки не повинен перевищувати з юридичних осіб - 0,1 відсотка вартості виробленої продукції, виконаних робіт, наданих послуг з використанням місцевої символіки, з громадян, що займаються підприємницькою діяльністю, - п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 13. Збір за право на проведення кіно- і телезйомок

Збір за право на проведення кіно- і телезйомок вносять комерційні кіно- і телеорганізації, включаючи організації з іноземними інвестиціями та зарубіжні організації, які проводять зйомки, що потребують від місцевих органів державної виконавчої влади додаткових заходів (виділення наряду міліції, оточення території зйомок тощо).

Граничний розмір збору за право на проведення кіно- і телезйомок не повинен перевищувати фактичних витрат на проведення зазначених заходів.

Стаття 14. Збір за право на проведення місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей

Платниками збору за проведення місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей є юридичні особи і громадяни, які мають дозвіл на проведення аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей.

Об'єктом збору за право на проведення місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей є вартість заявлених до місцевих аукціонів, конкурсного

розпродажу товарів виходячи з їх початкової ціни або суми, на яку випускається лотерея.

Граничний розмір збору за право на проведення місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей не повинен перевищувати 0,1 відсотка вартості заявлених до місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу товарів або від суми, на яку випускається лотерея.

Збір за право на проведення місцевих аукціонів і конкурсного розпродажу справляється за три дні до їх проведення.

Збір за право на проведення лотерей справляється під час одержання дозволу на випуск лотереї.

Граничний розмір збору за право на проведення лотерей з кожного учасника не повинен перевищувати трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 15. Комунальний податок

Комунальний податок справляється з юридичних осіб, крім бюджетних установ, організацій, планово-дотаційних та сільськогосподарських підприємств. Його граничний розмір не повинен перевищувати 10 відсотків річного фонду оплати праці, обчисленого виходячи з розміру неоподатковуваного мінімуму доходів громадян.

Стаття 16. Збір за проїзд територією прикордонних областей автотранспорту, що прямує за кордон

Збір за проїзд територією прикордонних областей автотранспорту, що прямує за кордон, справляється з юридичних осіб та громадян України у розмірі до 0,5 неоподатковуваного мінімуму доходів громадян залежно від марки і потужності автомобілів, а з юридичних осіб та громадян інших держав, у тому числі і суб'єктів колишнього Союзу РСР, у розмірі від 5 до 50 доларів США. Збір не справляється за проїзд автотранспорту, що здійснює перевезення за кордон:

вантажів за державним замовленням і державним контрактом;

громадян України, що направляються у службові відрядження;

спортсменів, що від'їжджають на міжнародні змагання;

громадян, що від'їжджають у порядку культурного обміну, на лікування, оздоровлення (дітей) та за телеграмою на похорон близьких родичів.

Стаття 17. Збір за видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі

Збір за видачу дозволу на розміщення об'єктів торгівлі - це плата за оформлення та видачу дозволів на торгівлю у спеціально відведених для цього місцях.

Збір за видачу дозволу на торгівлю справляється з юридичних осіб і громадян, які реалізують сільськогосподарську, промислову продукцію та інші товари залежно від площі торгового місця, його територіального розміщення та виду продукції.

Граничний розмір збору за видачу дозволу на торгівлю не повинен перевищувати 20 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян для суб'єктів, що постійно здійснюють торгівлю у спеціально відведених для цього місцях, і одного неоподатковуваного мінімуму доходів громадян в день - за одноразовою торгівлю.

Збір за видачу дозволу на торгівлю справляється уповноваженими

організаціями, яким надано таке право. Встановлення цього збору не стосується тих об'єктів торгівлі, які створені до набрання чинності цим Декретом.

Стаття 18. Повноваження органів місцевого самоврядування в галузі визначення місцевих податків і зборів

Органи місцевого самоврядування самостійно встановлюють і визначають порядок сплати місцевих податків і зборів відповідно до переліку і в межах установлених граничних розмірів ставок.

Органи місцевого самоврядування в межах своєї компетенції мають право запроваджувати пільгові податкові ставки, повністю відмінити окремі місцеві податки і збори або звільнити від їх сплати певні категорії платників та надавати відстрочки у сплаті місцевих податків та зборів.

Стаття 19. Порядок сплати і перерахування місцевих податків і зборів

Місцеві податки і збори перераховуються до бюджетів місцевого самоврядування в порядку, визначеному Радами народних депутатів, якими вони встановлюються. Стягнення не внесених в установлений термін місцевих податків і зборів здійснюється згідно з чинним законодавством.

Стаття 20. Повернення з бюджету місцевого самоврядування над міру сплачених сум місцевих податків і зборів

Над міру сплачені платниками суми місцевих податків і зборів зараховуються в рахунок майбутніх платежів або повертаються їм згідно з чинним законодавством.

Стаття 21. Оподаткування іноземних юридичних осіб та громадян

Іноземні юридичні особи та громадяни сплачують місцеві податки і збори на рівних умовах з юридичними особами та громадянами України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами та законодавством України.

Стаття 22. Відповідальність платників за сплату місцевих податків і зборів

Відповідальність за правильність обчислення, своєчасність сплати місцевих податків і зборів до бюджету місцевого самоврядування покладається на платників відповідно до чинного законодавства.

Контроль за сплатою місцевих податків і зборів здійснюється державними податковими інспекціями.

Стаття 23. Джерела сплаги місцевих податків і зборів

Податки і збори, передбачені статтями 8, 13, 14, 15, 16 і 17 цього Декрету, сплачуються юридичними особами за рахунок доходу (прибутку), що залишається в їх розпорядженні, але не більше 10 відсотків оподаткованого доходу (прибутку).

Податки і збори, передбачені статтями 2,3,4, 11 і 12 цього Декрету та внесені за рахунок коштів юридичних осіб, відносяться на валові витрати.

Прем'єр-міністр України
Міністр Кабінету Міністрів України
м. Київ

Л. КУЧМА
В. ПУСТОВОЙТЕНКО
20 травня 1993 року
N 56-93

Податкова система України (Збірка законодавчих актів із змінами та доповненнями за станом на 1 листопада 2002 року). Упорядники Крисоватий А.І., Вакуліч І.П., Герчаківський С. Д. - Тернопіль, 2002. - 468 с.

Упорядники - Крисоватий Андрій Ігорович, Вакуліч Іван Петрович,
Герчаківський Святослав Дем'янович (кафедра податків та фіскальної
політики Тернопільської академії народного господарства)

Підписано до друку 28.11.2002 року.
Формат 84x108/32. Гарнітура тайме. Папір офсетний.
Друк високий. Наклад 350 прим. Зам. № 235.